JEFFERY DEAVER
COLECȚIONARUL DE OASE
„Deaver dă un sens nou expresiei *cu inima în palme*." – *People*
POLIROM

Colecţia THRILLER este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jeffery Deaver, *The Bone Collector*

Copyright © 1997 by Jeffery Deaver

All rights reserved.

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

DEAVER, JEFFERY

Colecţionarul de oase / Jeffery Deaver;
trad. de Viorel Ciocan. – Iaşi: Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0225-4

I. Ciocan, Viorel (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

JEFFERY DEAVER

COLECȚIONARUL DE OASE

Traducere din limba engleză
de Viorel Ciocan

POLIROM
2007

Jeffery Deaver s-a născut în 1950, într-o suburbie a orașului Chicago. A scris prima carte la vîrsta de numai 11 ani. După o carieră strălucită în jurnalism (a fost corespondent la *New York Times* și *Wall Street Journal*), apoi în avocatură, începînd din 1990 s-a dedicat în întregime scrisului. A publicat pînă în prezent 21 de romane care s-au bucurat de un enorm succes, fiind traduse în 35 de limbi și figurînd pe cele mai importante liste de bestselleruri din întreaga lume. A fost nominalizat de șase ori la Edgar Award, decernat de Mystery Writers of America și a obținut un premiu Anthony, Gumshoe Award, trei Ellery Queen Reader's Awards for Best Short Story of the Year și W.H. Smith Thumping Good Read Award. De asemenea, i s-au mai decernat The Crime Writers' Association of Great Britain's Ian Fleming Steel Dagger Award și The Short Story Dagger. *Colecționarul de oase* este primul său roman tradus în limba română și face parte din seria investigațiilor lui Lincoln Rhyme.

Lincoln Rhyme, fostul șef al departamentului de medicină legală al poliției din New York, a fost cel mai reputat specialist în domeniu din S.U.A., a cărui pricepere devenise legendară. Însă, în urma unui accident nefericit, rămîne complet paralizat și se retrage din activitate pînă cînd scenariul neobișnuit al unei crime îl silește să revină în arena plină de provocări pe care o părăsise fără voie. *Colecționarul de oase* a fost ecranizat de Studiourile Universal, cu Denzel Washington și Angelina Jolie în rolurile principale.

Familiei mele, lui Dee, Danny, Julie,
Ethel şi Nelson... Aşchia nu sare departe de trunchi.

Şi Dianei

1

Rege pentru o zi

„La New York, prezentul e atît de copleșitor, încît trecutul se destramă."

John Jay Chapman

Vineri, 10.30 p.m.-sîmbătă, 3.30 p.m.

UNU

Nu-și dorea decît să doarmă.

Avionul aterizase cu o întîrziere de două ore și urmase o așteptare nesfîrșită pentru recuperarea bagajelor. În plus, firma de la care ceruseră o mașină îi lăsase cu ochii-n soare; limuzina care trebuia să-i ia de la aeroport plecase cu o oră în urmă. Așa că acum așteptau un taxi.

Femeia stătea la coada formată de pasageri, cu trupul firav înclinat de greutatea laptopului. John flecărea despre dobînzi și noi căi de restructurare a afacerii, dar ea n-avea în minte decît atît: vineri seara, ora 10.30. Vreau să-mi pun pijamaua și să bag cornu-n pernă.

Privea șirul nesfîrșit de taxiuri. Ceva legat de culoarea și asemănarea dintre ele îi amintea de insecte. Se înfioră retrăind senzația respingătoare pe care o avusese în copilăria petrecută la munte, cînd ea și fratele ei găseau vreun bursuc cu mațele scoase sau striveau un mușuroi de furnici roșii și-apoi se uitau cu atenție la masa umedă de corpuri și membre zvîrcolindu-se.

T.J. Colfax o luă din loc, tîrîndu-și picioarele spre taxiul care trăsese la bordură și oprise în scrîșnet de frîne.

Șoferul deschise portbagajul, din interiorul mașinii. Trebuiau să-și încarce bagajele singuri, iar asta-l scoase din sărite pe John. Era obișnuit să fie servit. Lui Tammie Jean nu-i păsa; i se mai întîmpla să fie surprinsă că are o secretară care-i dactilografiază și-i ordonează documentele. Își aruncă valiza în portbagaj, îl închise și urcă în mașină.

John se sui după ea, trînti portiera și își tamponă cu batista fața cărnoasă și țeasta pleșuvă, de parcă efortul de a-și fi azvîrlit geanta de voiaj în portbagaj l-ar fi epuizat.

— Prima oprire pe East Seventy-second, mormăi John prin geamul despărțitor.

— Pe urmă în Upper West Side, adăugă T.J.

Geamul din plexiglas care despărțea scaunele din față de bancheta din spate era foarte uzat. Femeia îl vedea pe șofer ca prin ceață.

Taxiul porni în trombă de lîngă bordură și intră curînd pe autostrada către Manhattan.

— Uite de ce-i atîta lume, zise John.

Arăta spre un panou care-i întîmpina pe delegații la o conferință pentru pace ONU, ce urma să înceapă luni. Zece mii de vizitatori aveau să se afle în oraș. T.J. ridică privirea spre panou – negri, albi, asiatici făcînd cu mîna și zîmbind. Totuși grafica nu era în regulă. Proporțiile și culorile erau greșite. Și toate fețele aveau o paloare nefirească.

T.J. murmură:

— Hoți de cadavre.

Goneau pe autostrada largă, scăldată în galbenul stresant al luminilor de pe margine. Trecură de vechiul Navy Yard, de stîlpii podului Brooklyn. John tăcu într-un

tîrziu, își deschise laptopul și începu să tasteze niște numere. T.J. se lăsase pe spătarul banchetei, uitîndu-se la trotuarele umezite de aburi și la fețele posace ale oamenilor care stăteau pe verandele din gresie ce dădeau spre autostradă. Căldura părea să-i fi adus în pragul comei.

Și în taxi era cald, iar T.J. întinse mîna după butonul care deschidea geamul portierei. Nu se miră că nu funcționează. Îl verifică pe cel din partea lui John. Era tot defect. Atunci observă că încuietorile portierelor lipseau.

Și mînerele.

Pipăi suprafața ușii, căutînd articulația mînerului. Nimic. De parcă ar fi fost tăiată cu bomfaierul.

— Ce e? întrebă John.

— Păi, portierele... Cum le deschidem?

John le privi pe rînd, iar pe autostradă apăru și dispăru în viteză indicatorul pentru tunelul Midtown.

— Hei!

John ciocăni în geamul despărțitor.

— Ai trecut de curbă, pe unde-o iei?

— Poate merge prin Queensboro, sugeră T.J.

Drumul era mai lung pe pod, dar scăpau de taxa de la tunel. Femeia își îndreptă spatele și bătu cu inelul în geam.

— O iei pe pod?

Șoferul n-o luă în seamă.

— Hei!

După cîteva clipe, trecură în viteză de bifurcația spre Queensboro.

— Ce dracu'?! strigă John. Unde ne duci? În Harlem. Pun pariu că ne duce în Harlem.

T.J. privi pe geam. O mașină mergea paralel cu a lor, depășindu-i încet. Femeia bătu cu putere în geam.

— Ajutor! răcni ea. Vă rog...

Șoferul mașinii alăturate îi aruncă o privire, apoi încă una, încruntîndu-se. Încetini și trecu în spatele lor, dar, cu o mișcare bruscă, taxiul vira într-o ieșire laterală spre Queens, întoarse pe o alee și traversă în viteză o zonă cu depozite părăsite. Goneau cu nouăzeci și șase de kilometri la oră.

— *Ce* faci?

T.J. bătu în geam.

— Încetinește! Unde...

— O, Doamne, nu, murmură John. Privește.

Șoferul taxiului își trăsese o cagulă pe față.

— Ce vrei? țipă T.J.

— Bani? O să-ți dăm bani.

Taximetristul continua să tacă. T.J. își deschise brusc geanta și scoase un laptop negru. Se dădu înapoi și izbi geamul portierei cu un colț al computerului. Sticla rezistă, deși zgomotul loviturii părea să-l fi scos din minți pe șofer. Taxiul derapă și aproape că se lovi de zidul de cărămidă al clădirii pe lîngă care trecea în viteză.

— Bani! Cît? Pot să-ți dau mulți bani! zise John dintr-o suflare, cu obrajii cărnoși înecați în lacrimi.

T.J. lovi iarăși geamul cu laptopul. Ecranul se desprinse sub forța impactului, dar geamul rămase intact. Mai încercă o dată, însă carcasa computerului se sparse și-i căzu din mîini.

— Rahat...

Se prăbușiră amîndoi în față cînd taxiul frînă brusc, într-o fundătură sumbră, întunecoasă. Șoferul coborî din mașină, ținînd în mînă un pistol mic.

— Te rog, nu!... îl rugă femeia.

Omul merse la portiera din spate și se aplecă, uitîndu-se cu atenție prin geamul slinos. Rămase acolo un timp, iar John și femeia se retraseră către portiera opusă, transpirați și lipiți unul de celălalt.

Șoferul își puse mîinile streașină la ochi și-i privi mai atent.

Un pocnet răsună deodată în aer, iar T.J. tresări. John scoase un țipăt scurt.

Departe, în spatele șoferului, cerul se umplu de fîșii strălucitoare, roșii și albastre. Se auziră alte pocnete și fluierături. Omul se întoarse și ridică privirea, în vreme ce deasupra orașului se întindea un imens păianjen portocaliu.

Focuri de artificii. T.J. își aminti că aflase de ele din *Times*. Un cadou din partea primarului și a secretarului general al ONU pentru delegații la conferință, care erau astfel întîmpinați în cel mai mare oraș din lume.

Șoferul se întoarse către taxi. Cu un zgomot puternic, trase încuietoarea și deschise încet portiera.

Ca de obicei, apelul fusese anonim. Deci n-avea cum să verifice la *care* teren viran se referise martorul. Centrala comunicase prin stație: *A zis că pe Thirty-seven, lîngă Eleven. Asta-i tot.*

Martorii nu se remarcau prin furnizarea de informații exacte despre locul unei infracțiuni.

Deja transpirată, deși era de-abia ora nouă dimineața, Amelia Sachs înainta pe un maidan cu iarbă

înaltă. Peria terenul – cum spuneau cei care investigau locul unei infracțiuni –, urmînd o cale șerpuită. Nimic. Întoarse capul spre micul aparat de emisie-recepție agățat de bluza albastră a uniformei.

— Agentul 5885. Nu găsesc nimic. Ai detalii?

Vocea dispecerului se auzi bruiată:

— Nimic despre poziție, 5885. Dar mai e ceva... martorul spunea că speră să fi murit victima. Terminat.

— Repetă, dispecer.

— Martorul spunea că speră să fi murit victima. Spre binele ei. Terminat.

— Terminat.

Speră să fi murit victima?

Sachs se căzni să treacă peste o îngrăditură prăbușită și cercetă altă parcelă pustie. Nimic.

Voia să renunțe. Să întocmească un 10-90, un raport de neconfirmare a informației, și să se întoarcă pe 42nd Street, zona ei de patrulare. O dureau genunchii și era leoarcă de transpirație în dimineața asta infectă de august. Voia să se strecoare în zona Autorității Portuare, să stea o vreme cu puștimea și să bea o cutie mare de ceai cu gheață. Apoi, la 11.30 – peste numai două ore – avea să-și golească dulapul de la Midtown South și să se ducă în centru, la ora de antrenament.

Dar nu voia – nu putea – să ignore apelul telefonic. Își continuă drumul: pe trotuarul fierbinte, printre două blocuri părăsite, pe alt teren năpădit de buruieni.

Își împinse chipiul pe spate cu arătătorul ei lung, pe care și-l trecu apoi prin claia de păr roșu, strîns în creștetul capului. Se scărpină cu putere, vîrîndu-și degetul sub chipiu. O gîdila sudoarea care i se prelingea pe frunte. Își șterse și sprîncenele.

Se gîndi: Ultimele două ore de patrulare. O să fac față.

În vreme ce înainta printre tufe, avu prima senzație de neliniște din acea dimineață.

Mă urmărește cineva.

Tufele uscate se legănau foșnind în vîntul fierbinte. Automobilele și camioanele treceau cu zgomot spre și dinspre tunelul Lincoln. Îi trecu prin minte ce gîndeau adesea polițiștii din patrule: Orașul ăsta e atît de zgomotos, încît oricine ar putea veni pînă în spatele meu, cu un cuțit în mînă, și nu l-aș auzi în veci.

Sau m-ar putea lua cineva în vizorul puștii, din spate.

Se întoarse brusc.

Nimeni. Doar frunze, fiare ruginite și gunoi. Se cățără pe un morman de pietre, gemînd. Amelia Sachs, de treizeci și unu de ani – *doar* treizeci și unu de ani, ar fi zis mama ei –, suferea de artrită. Moștenită de la bunicul ei, după cum moștenise trupul zvelt al mamei, înfățișarea plăcută și cariera tatălui (părul roșu era o enigmă). Simți alt junghi, în timp ce-și croia drum printr-un hățiș de tufe uscate. Din fericire, se opri la un pas de marginea unei pante abrupte, care cobora vreo nouă metri.

Sub ea se căsca o vale întunecoasă, tăiată adînc în roca dură din West Side. Pe-acolo trecea calea ferată Amtrak, pentru trenurile ce mergeau spre nord.

Își miji ochii, uitîndu-se la baza pantei, lîngă rambleul căii ferate.

Ce este asta?

O suprafață circulară de pămînt răscolit, cu o creangă scurtă ieșind din centru? Părea să fie...

O, Doamne sfinte...

Se înfioră. O cuprinse greața și simți că-i arde pielea. Reuși să-și domine impulsul de-a se îndepărta, prefăcîndu-se că n-a văzut nimic.

Spera ca victima să fi murit. Spre binele ei.

Alergă spre o scară de fier care cobora dinspre trotuar către terasament. Întinse mîna spre balustradă, dar se opri la timp. La naiba. Infractorul putea să fi fugit pe-aici. Dacă atingea scara, ar fi putut șterge amprentele rămase. În regulă, o s-o luăm pe ocolite. Inspiră profund, ca să-și amorțească durerea din încheieturi, și începu să coboare peretele de piatră, strecurîndu-și pantofii de uniformă – lustruiți impecabil pentru prima zi în noua ei funcție – în crăpăturile din stîncă. Sări la un metru de sol și alergă spre groapă.

— Mamă...

Nu era o creangă ieșind din pămînt; era o mînă. Corpul fusese îngropat vertical, iar deasupra rămăsese doar antebrațul. Privi cu atenție degetul inelar; carnea fusese îndepărtată, iar pe osul dezgolit, însîngerat, fusese pus un inel cu diamant.

Sachs se lăsă în genunchi și începu să sape.

Scormonind pămîntul cu mîinile făcute căuș, observă că degetele rămase întregi erau dezarticulate, răschirate nefiresc. Asta-i sugeră că victima fusese în viață atunci cînd ultima lopată de pămînt îi acoperise fața.

Și poate că mai trăia.

Sachs continuă să sape cu furie pămîntul afînat, își tăie mîna într-un ciob de sticlă, sîngele ei întunecat amestecîndu-se cu pămîntul negru. Apoi ajunse la părul și fruntea victimei, care devenise de un gri-albăstrui

cianotic din cauza lipsei de oxigen. Săpă mai departe, pînă cînd văzu ochii fără viață și gura strîmbată de un rictus oribil, provocat de ultimele sforțări de-a rămîne deasupra valului de pămînt tot mai înalt.

Nu era o femeie, deși avea pe deget un inel de damă. Era un bărbat solid, de vreo cincizeci de ani. Mort ca pămîntul în care zăcea.

Se dădu înapoi, neputîndu-și lua privirea de la ochii mortului, și aproape că se împiedică de o șină de tren. Preț de un minut, nu-i trecu prin minte absolut nimic. Doar cum ar fi să mori în felul ăsta.

Pe urmă: Haide, scumpo. Ai găsit locul unei crime și ești primul polițist ajuns aici.

Știi ce ai de făcut.

ARCA

A de la Arestarea unui infractor cunoscut.

R de la Reținerea martorilor și a suspecților.

C de la Circumscrierea locului faptei.

A de la...

De la ce vine A?

Își înclină capul spre stație.

— Agentul 5885 către Centrală. Detalii. Am găsit un 10-29 lîngă șinele de tren, între Three-eight și Eleven. Omucidere. Trebuie detectivi, criminaliști, ambulanță, medic. Terminat.

— Recepționat, 5885. Ai arestat vreun suspect?

— Nici un suspect.

— Cinci-opt-opt-cinci, terminat.

Sachs privea țintă degetul dezgolit pînă la os. Inelul bizar. Ochii. Și rînjetul... ah, rînjetul ăla blestemat. O străbătu un fior. Amelia Sachs înotase în rîuri colcăind de șerpi, în tabere de vară, și se mîndrise că ar sări

fără probleme de pe un pod înalt de treizeci de metri, legată cu o coardă elastică. Dar cînd se gîndea la spații închise... cum e să fii prins în capcană, imobilizat, panica punea stăpînire pe ea ca un șoc electric. De-aceea se grăbea Sachs cînd mergea pe jos și de-aceea conducea mașina cu viteza luminii.

Cînd te miști tot timpul, nu pot pune mîna pe tine...

Auzi un zgomot și înălță capul.

Un huruit tot mai intens.

Bucăți de hîrtie zburau de-a lungul terasamentului.

Trombe de praf învîrtejindu-se spre ea ca niște stafii înfuriate.

Pe urmă un vaier adînc...

Polițista Amelia Sachs, de un metru șaptezeci și doi, se pomeni confruntată cu o locomotivă Amtrak de treizeci de tone, o masă de oțel vopsit în roșu, alb și albastru ce se apropia cu viteza constantă de șaisprezece kilometri la oră.

— Hei, oprește! răcni ea.

Mecanicul de locomotivă o ignoră. Sachs urcă pe terasament și se opri între șine, își răschiră picioarele și începu să-și fluture mîinile, făcîndu-i semn să stea pe loc. Locomotiva se opri cu un scrîșnet. Mecanicul scoase capul pe fereastră.

— N-ai voie pe aici, îi spuse Sachs.

Omul o întrebă ce voia să zică. Ea se gîndi că bărbatul arăta mult prea tînăr ca să conducă un tren atît de mare.

— Aici e locul unei crime, te rog să oprești motorul.

— Cucoană, eu nu văd nici o crimă.

Dar Sachs nu-l mai asculta. Își înălțase privirea spre o gaură din îngrăditura aflată în partea de vest a viaductului, sus, lîngă Eleventh Avenue.

Asasinul ar fi putut aduce cadavrul pe-acolo fără să fie văzut – dacă ar fi parcat pe Eleventh și ar fi tîrît victima pe drumul îngust pînă la marginea văii. Pe Thirty-seventh, strada perpendiculară, putea fi observat de la vreo douăzeci de ferestre.

— Trenul, domnule. Lasă-l acolo.

— Nu-l pot lăsa aici.

— Te rog să oprești motorul.

— Nu poți opri așa ușor motorul unui tren. Funcționează tot timpul.

— Și sună-l pe dispecer. Sau pe altcineva. Zi-i să oprească și trenurile spre sud.

— Nu putem face asta.

— Acum, domnule. Am luat numărul vehiculului dumitale.

— Vehicul?

— Ți-aș sugera s-o faci imediat, se răsti Sachs.

— Și ce-o să faci, cucoană? O să-mi dai amendă?

Dar Amelia Sachs se cățăra deja pe peretele de piatră, simțind cum îi trosnesc încheieturile, cu praf de calcar, pămînt și sudoare pe buze. Sări pe aleea pe care-o zărise de pe terasament și se întoarse, cercetînd cu privirea Eleventh Avenue și Javits Center, de vizavi, care era plin de lume – spectatori și ziariști. Pe o pancartă uriașă scria: *Bun venit delegaților ONU!* Dar în zorii zilei, cînd strada fusese pustie, asasinul ar fi găsit cu ușurință un loc de parcare aici și ar fi putut căra neobservat cadavrul pînă la șine. Sachs merse pe Eleventh și privi autostrada înțesată de mașini.

Hai să-i dăm bătaie.

Pătrunse cu greu în marea de automobile și camioane și opri brusc traficul pe benzile dinspre nord. Cîțiva

şoferi încercară nişte manevre de ocolire, şi fu nevoită să dea două amenzi. În cele din urmă, trase nişte pubele în mijlocul străzii, în chip de baricadă, să se asigure că rezidenţii îşi respectau obligaţiile cetăţeneşti. Sachs îşi amintise într-un tîrziu următoarea regulă ARCA a poliţistului.

A de la Asigurarea locului crimei.

Zgomotul furios al claxoanelor începu să se înalţe spre cerul acelei dimineţi ceţoase, acompaniat curînd de strigătele şi mai furioase ale şoferilor. În scurt timp, vacarmul fu sporit de sirenele primei maşini a poliţiei sosite acolo.

Patruzeci de minute mai tîrziu, locul roia de uniforme şi zeci de anchetatori – mult mai numeroşi decît ar fi fost nevoie pentru o crimă comisă în Hell's Kitchen, oricît de teribilă ar fi fost cauza morţii. Dar, după cum aflase Sachs de la alt poliţist, ăsta era un caz fierbinte, tocmai bun pentru jurnalişti – victima era unul din cei doi pasageri sosiţi la aeroportul Kennedy cu o seară în urmă, care urcaseră într-un taxi, îndreptîndu-se către oraş. Nu mai ajunseseră acasă.

— CNN e cu ochii pe noi, şopti omul în uniformă.

Aşa că Amelia Sachs nu fu surprinsă văzîndu-l pe blondul Vince Peretti – şeful Secţiei Centrale de Investigaţii şi Resurse, care conducea echipa de intervenţie la locul crimei – cum se căţăra pe taluz, oprindu-se apoi să-şi curete praful de pe costumul de o mie de dolari.

Fu surprinsă totuşi cînd acesta o observă şi-i făcu semn, cu un zîmbet vag pe faţa proaspăt rasă. Îi trecu prin minte că era pe cale să primească o dovadă de recunoştinţă pentru exerciţiul ei de alpinism. Lăsase

intacte amprentele de pe scara *aia*, frate. Poate se alegea chiar cu laude. În ultima oră a ultimei zile de patrulare. S-ar fi retras în culmea gloriei.

Peretti o măsură din cap pînă-n picioare.

— Agent de patrulare, nu ești începătoare, nu-i așa? Asta presupun, în orice caz.

— Poftim, domnule?

— Nu ești începătoare, presupun.

Practic, nu era, deși avea doar trei ani vechime, spre deosebire de majoritatea colegilor de aceeași vîrstă; ei erau în funcție de nouă sau zece ani. Sachs tăiase frunză la cîini vreo cîțiva ani, pînă să intre la Academia de Poliție.

— Nu înțeleg întrebarea.

Peretti părea exasperat, iar zîmbetul îi dispăru.

— Ai sosit prima la locul crimei?

— Da, domnule.

— De ce-ai închis Eleventh Avenue? La ce te-ai *gîndit*?

Sachs se uită de-a lungul autostrăzii largi, care era încă blocată de baricada din pubele încropită de ea. Se obișnuise cu zgomotul claxoanelor, dar acum își dădu seama cît de puternic era; convoiul de mașini se întindea pe mai mulți kilometri.

— Domnule, prima sarcină a polițistului este să aresteze un infractor, să rețină orice martor, să asigure...

— Agent, cunosc regulile ARCA. Ai blocat strada ca să asiguri locul crimei?

— Da, domnule. Mi-am zis că asasinul n-ar fi parcat pe strada perpendiculară. Ar fi fost văzut prea ușor din apartamentele de-acolo. Înțelegeți? Eleventh părea o alegere mai bună.

— Ei bine, a fost o alegere proastă. Nu erau urme de pași pe *acea* parte a șinelor, ci două șiruri de urme ducînd spre scara ce urcă la Thirty-seven.

— Am blocat și Thirty-seven.

— Aici voiam să ajung. Doar strada asta trebuia închisă. Și trenul? întrebă Peretti. De ce l-ai oprit?

— Păi, domnule, m-am gîndit că un tren care străbate locul crimei poate distruge unele probe. Sau așa ceva.

— Sau *așa ceva*, agent?

— Nu m-am exprimat foarte corect, domnule. Voiam să zic...

— Dar aeroportul Newark?

— Da, domnule.

Sachs privi în jur, căutînd ajutor. Erau polițiști prin preajmă, dar aveau alte treburi, ignorînd perdaful pe care i-l trăgea Peretti.

— Ce vreți să spuneți cu Newark?

— De ce nu l-ai închis și pe ăla?

Ah, minunat. Un pedant. Își strînse buzele, ce semănau cu ale Juliei Roberts, dar spuse pe un ton rezonabil:

— Domnule, după judecata mea, părea probabil ca...

— Și New York Thruway ar fi fost o alegere bună. Și Jersey Pike, și autostrada spre Long Island. I-70, tocmai pînă la St. Louis. Toate astea sînt căi posibile de scăpare ale asasinului.

Sachs își plecă încet capul și-l privi pe Peretti. Amîndoi aveau exact aceeași înălțime, deși ea avea tocuri mai înalte.

— Am primit telefoane de la prefect, continuă Peretti, de la șeful Autorității Portuare, de la biroul

secretarului general al ONU, de la directorul expoziției ăleia... Făcu semn spre Javits Center. Am dat peste cap programul conferinței, discursul unui senator american și tot traficul din West Side. Calea ferată trece la cincisprezece metri de victimă, iar strada pe care ai blocat-o se află tocmai la șaizeci de metri distanță și la nouă metri deasupra locului crimei. Vreau să spun că nici măcar uraganul Eva n-ar fi rasolit în halul ăsta culoarul Amtrak de nord-est.

— Mă gîndeam că...

Peretti zîmbi. Pentru că Sachs era o femeie frumoasă – „tăiatul frunzei la cîini" înainte de-a ajunge la Academia de Poliție însemnase niște contracte ferme cu agenția de manechine Chantelle, pe Madison Avenue –, polițistul se hotărî s-o ierte.

— Agent Sachs – bărbatul citi ecusonul de pe pieptul ei, aplatizat de vesta antiglonț – să-ți dau un exemplu concret. Cercetarea locului unei crime implică riscuri. Ar fi bine dacă am putea împrejmui întreg orașul după fiecare omucidere și am reține vreo trei milioane de persoane. Dar nu putem face asta. Ți-o spun în sens constructiv. Pentru edificarea ta.

— De fapt, domnule, zise ea brusc, m-am transferat de la patrulare. Începînd de astăzi la prînz.

Peretti dădu din cap și zîmbi amuzat.

— Atunci gata cu vorba. Dar, oficial, a fost decizia ta să oprești trenul și să blochezi strada.

— Da, domnule, așa a fost, zise ea prompt. Fără îndoială.

Cu un stilou umezit de transpirație, Peretti își notă afirmația ei într-un carnet negru.

O, nu...

— Și acum înlătură pubelele alea. Dirijezi circulația pînă cînd se va calma traficul. Ai auzit?

Fără să dea vreun semn că pricepuse ordinul, Sachs se îndepărtă spre Eleventh Avenue și începu să dea încet la o parte pubelele. Fiecare șofer care trecea pe lîngă ea o privea încruntat sau mormăia ceva. Sachs își privi ceasul.

Încă o oră.

O să fac față.

DOI

Cu o bătaie scurtă din aripi, șoimul călător se lăsă pe pervazul ferestrei. Lumina de afară, la jumătatea dimineții, strălucea, iar cerul părea teribil de fierbinte.

— Iată-te în sfîrșit, șopti bărbatul. Apoi înclină capul, auzind soneria de la parter. El e? strigă către scară. El e?

Lincoln Rhyme nu auzi nici un răspuns și își îndreptă iarăși atenția spre fereastră. Pasărea își roti capul – o mișcare bruscă, pe care șoimul o făcu însă elegant. Rhyme observă că avea ghearele însîngerate. O fîșie de carne galbenă îi atîrna de pliscul negru. Își întinse gîtul scurt și se opri la cuib, cu mișcări amintind mai degrabă de cele ale unui șarpe. Apoi lăsă fîșia de carne în ciocul deschis al puiului acoperit cu puf albastru. Mă uit, își spuse Rhyme, la singura creatură din New York care nu e vînată de alții. Exceptîndu-l, poate, pe Dumnezeu.

Auzi pași urcînd încet pe scări.

— El era? îl întrebă pe Thom.

Tînărul răspunse:

— Nu.

— Cine a fost? A sunat soneria, nu?

Thom își îndreptă privirea spre fereastră.

— Pasărea s-a întors. Uite, pete de sînge pe pervaz. Le vezi?

Apăru și perechea șoimului. Bleu-gri ca un pește, cu irizații. Înălță capul spre cer.

— Sînt mereu împreună. Rămîn așa toată viața? se întrebă Thom cu voce tare. Ca gîștele?

Rhyme întoarse ochii spre Thom, care stătea aplecat din talia zveltă și privea atent cuibul prin fereastra pătată.

— Cine a fost? repetă Rhyme.

Tînărul trăgea acum de timp, și asta-l irita pe Rhyme.

— Un vizitator.

— Un vizitator? Ha.

Rhyme pufni. Încercă să-și aducă aminte cînd avusese ultimul *vizitator*. Trebuie să se fi întîmplat cu trei luni în urmă. Cine fusese? Poate reporterul acela sau vreun văr îndepărtat. Mă rog, Peter Taylor, unul dintre specialiștii în măduva spinării consultați de Rhyme. Și Blaine fusese acolo de mai multe ori. Însă ea, desigur, nu era un *vizitator*.

— ÎnghețI aici, se plînse Thom.

Dădu să deschidă fereastra. Orice poftă trebuie satisfăcută pe loc. Tinerii ăștia!

— Nu deschide fereastra, îi ordonă Rhyme. Și spune-mi cine dracu-i aici.

— E frig.

— O să sperii pasărea. Poți închide aerul condiționat. *Eu* o să-l închid.

— Noi am fost primii aici, zise Thom, apoi ridică geamul uriaș al ferestrei. Păsările s-au mutat aici perfect conștiente de prezența ta.

Șoimii se uitară urît înspre sursa zgomotului. Dar ei așa se uită mereu. Rămaseră pe pervaz, scrutîndu-și domeniul format din arbori gingko anemici și mașini parcate vizavi.

Rhyme repetă:

— *Cine* e?

— Lon Sellitto.

— Lon?

Ce căuta aici?

Thom examină încăperea.

— Aici e mare mizerie.

Lui Rhyme nu-i plăcea agitația din timpul curățeniei. Nu-i plăceau zarva, zgomotul aspiratorului – pe care-l găsea extrem de iritant. Era mulțumit în locul acela, așa cum era el. Camera aia, pe care o numea biroul lui, era la etajul doi al unei clădiri gotice din Upper West Side, cu vedere spre Central Park. Încăperea era mare, șase pe șase, și fiecare metru pătrat era practic ocupat. Uneori se juca, închizînd ochii și încercînd să detecteze mirosul diverselor obiecte din cameră. Miile de cărți și reviste, teancurile înclinate de fotocopii, tranzistorii fierbinți ai televizorului, becurile acoperite de praf, polițele din stejar cu documente. Vinil, peroxid, latex, tapițerie.

Trei mărci diferite de scotch.

Găinați de șoim.

— Nu vreau să-l văd. Spune-i că sînt ocupat.

— Și un polițist tînăr. Ernie Banks. Ăsta a fost un jucător de baseball, nu? Zău că ar trebui să mă lași să fac curat. Nu-ți dai seama cît de murdară e o casă pînă cînd oamenii încep să te frecventeze.

— Încep să te frecventeze? Mamă, ce bizar sună. Victorian. Cum îți sună *asta*? Zi-le să se ducă dracului. Se încadrează în eticheta *fin de siècle*?

— E jale...

Thom vorbea despre cameră, însă Rhyme bănui că se referea și la șeful lui.

Rhyme avea părul negru și des ca la douăzeci de ani – deși avea de două ori pe-atît –, dar șuvițele erau răvășite și stufoase, avînd disperată nevoie de spălat și tuns. Pe față îi crescuse de trei zile o barbă neagră, făcîndu-l să pară murdar, iar dimineața cînd se trezea, simțea furnicături în urechi, ceea ce însemna că și părul de acolo trebuia tăiat. Avea unghii lungi, la mîini și la picioare, și purta aceleași haine de o săptămînă – pijamale cu buline, al naibii de urîte. Avea ochii înguști, de un cafeniu intens, pe un chip depre care Blane îi spusese de mai multe ori, cu pasiune sau altfel, că era frumos.

— Vor să vorbească cu tine, continuă Thom. Spun că-i foarte important.

— Păi, bravo lor.

— Nu l-ai mai văzut pe Lon de aproape un an.

— De ce ar însemna asta că vreau să-l văd acum? Ai speriat pasărea? Mă supăr dacă-i așa.

— E foarte important, Lincoln.

— *Foarte* important, îmi amintesc că spuneai. Unde-i doctorul ăla? Poate că a sunat. Eu moțăiam mai devreme. Și tu erai plecat.

— Ești treaz de la șase dimineața.

— Nu. Făcu o pauză. M-am sculat, da. Pe urmă am ațipit. Am adormit buștean. Ai verificat mesajele?

Thom spuse:

— Da. Nimic de la el.

— Zicea că o să fie aici la mijlocul dimineții.

— Și e doar trecut de unsprezece. Poate că n-o să anunțăm toate serviciile de urgență din oraș. Ce zici?

— Ai vorbit la telefon? întrebă deodată Rhyme. Poate că a încercat să sune cînd vorbeai tu.

— Vorbeam cu...

— Am spus eu ceva? întrebă Rhyme. Acum te-ai înfuriat. N-am zis că n-ar trebui să dai telefoane. Poți s-o faci. Ai știut mereu cum să procedezi. Eu mă gîndeam doar c-ar fi putut suna în vreme ce tu vorbeai.

— Nu, în dimineața asta te gîndești cum să fii o pacoste.

— Ține-o pe-a ta. Știi, există chestia aia – apel în așteptare. Poți primi două apeluri deodată. Mi-aș dori să avem așa ceva. Ce dorește vechiul meu prieten, Lon? Și prietenul *lui*, jucătorul de baseball?

— Întreabă-i.

— Pe *tine* te întreb.

— Vor să te vadă. Atît știu.

— În legătură cu ceva foar-tee im-por-tant.

— Lincoln.

Thom oftă. Apoi tînărul arătos își trecu mîna prin părul blond. Purta pantaloni de stofă cafenii și cămașă albă, cu o cravată albastră, înflorată, impecabil înnodată. Cînd îl angajase pe Thom, cu un an în urmă, Rhyme îi spusese că putea purta jeanși și tricouri, daca voia. Însă el se îmbrăca mereu fără cusur. Rhyme nu știa dacă asta contribuise la decizia de a-l păstra în serviciu pe tînăr, dar așa se întîmplase. Nici unul dintre predecesorii lui Thom nu rezistase mai mult de șase

săptămîni. Numărul celor care renunțaseră era egal cu al celor concediați.

— Bine, ce le-ai spus?

— Le-am spus să-mi acorde cîteva minute ca să mă asigur că ești într-o stare decentă, pe urmă pot urca. Pe scurt.

— Ai făcut asta. Fără să mă întrebi. Mulțumesc foarte mult.

Thom se retrase cîțiva pași, apoi strigă pe scara îngustă, către primul etaj:

— Veniți, domnilor.

— Ți-au spus ceva, nu-i așa? zise Rhyme. Te ferești de mine.

Thom nu răspunse, iar Rhyme îi privi pe cei doi bărbați apropiindu-se. Cînd aceștia intrară în cameră, Rhyme vorbi primul. Îi spuse lui Thom:

— Trage draperia. Deja ai iritat prea mult păsările.

Ceea ce de fapt însemna doar că se săturase de lumina supărătoare a soarelui.

Mută.

Cu scîrboasa bandă adezivă lipită pe gură, nu putea scoate o vorbă și asta o făcea să se simtă mai țeapănă decît cătușele metalice de la încheieturi. Și decît strînsoarea degetelor lui scurte, puternice, pe bicepșii ei.

Șoferul de taxi, purtînd în continuare cagula pe față, o condusese pe coridorul murdar, umed, pe lîngă șiruri lungi de conducte și țevi. Se aflau la subsolul unei clădiri de birouri. Nu avea idee unde.

De-aș putea vorbi cu el...

T.J. Colfax era o jucătoare, vulpea lui Morgan Stanley de la etajul trei. O negociatoare.

Bani? Vrei bani? O să-ți dau bani mulți, băiete. Bani cu lopata. Repetă asta în gînd de o mie de ori, încercînd să-i surprindă privirea, de parcă așa i-ar fi putut transmite mesajul.

Te rooog, imploră ea în tăcere. Începu să se gîndească la procedurile de deținere a lichidităților, ca să-i dea răpitorului fondul ei de pensii. *O, te rog...*

Își aminti noaptea trecută: bărbatul mutîndu-și atenția de la focul de artificii, trăgîndu-i din taxi, punîndu-le cătușele.

Îi azvîrlise în portbagaj și porniseră din nou la drum. Mai întîi peste pietre de pavaj și bucăți de asfalt, apoi pe drumuri netede și din nou pe teren accidentat. Auzise uruitul roților pe un pod. Alte curbe, alte drumuri cu denivelări. Pînă la urmă, taxiul se oprise, iar șoferul coborîse, părînd să deschidă o poartă sau niște uși. A intrat într-un garaj, își zise ea. Toate zgomotele orașului se stinseseră, iar duduitul țevii de eșapament se amplificase, reverberînd într-un spațiu închis.

Pe urmă se deschisese portbagajul, și omul o trăsese afară. Îi smulsese inelul cu diamant de pe deget și îl vîrîse în buzunar. Apoi o dusese pe lîngă niște pereți pictați cu chipuri fantomatice, ochi goi privind-o fix – un măcelar, un diavol, trei copii triști – zugrăviți pe tencuiala erodată. O trăsese într-un subsol mucegăit și o trîntise pe podea. Urcase scara tropăind, lăsînd-o în întuneric, copleșită de un miros dezgustător – carne putredă, gunoi. Acolo zăcuse ceasuri întregi, dormind puțin, plîngînd mult. Se trezise brusc, auzind un zgomot puternic. O explozie violentă. În apropiere. Și iarăși somn agitat.

Cu o jumătate de oră în urmă, venise după ea. O dusese în portbagaj și merseseră încă douăzeci de minute. Pînă aici. Oriunde ar fi fost *aici*.

De data asta intrară într-o cameră întunecată de subsol. În centru se afla o țeavă groasă, neagră; omul o legă cu cătușe de ea, pe urmă îi înșfăcă picioarele și le trase în fața ei, așezînd-o în capul oaselor. Îi încrucișă picioarele și le înfășură strîns cu sfoară subțire – asta-i luă cîteva minute. Individul purta mănuși din piele. Se ridică și o privi îndelung, se aplecă și îi sfîșie bluza. Trecu în spatele ei, și ea icni simțindu-i mîinile pe umăr, cercetînd-o, pipăind contururile oaselor prin piele.

Ea plîngea, se ruga prin banda adezivă.

Știind ce avea să urmeze.

Mîinile bărbatului coborîră de-a lungul brațelor ei, apoi pe sub ele și pe trunchi. Dar nu-i atinse sînii. Nu, degetele care i se răsfirau pe piele păreau să-i caute coastele. Le împunse și le mîngîie. T.J. se înfioră și încercă să se retragă. El o ținu strîns și continuă s-o mîngîie apăsat, simțind rezistența osului.

Omul se ridică. Auzi pași îndepărtîndu-se. Un timp, se așternu tăcerea, însoțită de murmurul instalațiilor de aer condiționat și al ascensoarelor. Apoi T.J. scoase un mormăit înspăimîntat, auzind un sunet chiar în spatele ei. Un zgomot repetat. *Fîșșș. Fîșșș*. Foarte cunoscut, dar pe care nu-l putea identifica. Încercă să se întoarcă, să vadă ce făcea omul, dar nu reuși. Ce era asta? Ascultă sunetul ritmic, iar și iar și iar. Îi îndreptă gîndurile spre casa mamei ei.

Fîșșș. Fîșșș.

Sîmbătă dimineața, în căsuța din Bedford, Tennessee. Era singura zi în care mama ei nu lucra și își consacra

mai tot timpul curățeniei în casă. T.J. se scula cînd soarele ardea și se repezea pe scări s-o ajute. *Fîșșș*. Amintirea o făcu să plîngă. Ascultă sunetul și se întrebă de ce naiba curăța omul podeaua cu mișcări atît de precise ale măturii.

Rhyme văzu surpriză și stînjeneală pe chipurile lor. Ceva ce nu vezi prea des la polițiștii de la omucideri din New York.

Lon Sellitto și tînărul Banks (Jerry, nu Ernie) stăteau unde le arătase Rhyme cu capul său hirsut: pe două scaune identice de trestie, prăfuite și incomode.

Rhyme se schimbase mult de cînd fusese Sellitto ultima oară la el, iar detectivul nu-și ascundea prea bine surprinderea. Banks n-avea un termen de comparație care să-l ajute să aprecieze ce vedea, dar și el era șocat. Camera murdară, haimanaua care-i privea bănuitoare, cu siguranță mirosul – izul visceral care învăluia creatura în care se transformase Lincoln Rhyme.

Rhyme regreta enorm că-i lăsase să urce.

— De ce n-ai dat un telefon, Lon?

— Ne-ai fi spus să nu venim.

Adevărat.

Thom urca țanțoș scările, însă Rhyme i-o luă înainte.

— Nu, Thom, nu o să avem nevoie de tine.

Își aminti că tînărul întreba întotdeauna oaspeții dacă doreau ceva de băut sau de mîncare.

Ca o afurisită de nevastă!

Un moment de tăcere. Masiv, cu haine șifonate, Lon Sellitto – douăzeci de ani vechime – se uită într-o cutie

de lîngă pat și începu să vorbească. Orice-ar fi vrut să spună fu oprit de vederea scutecelor pentru adulți.

Jerry Banks spuse:

— V-am citit cartea, domnule.

Tînărul polițist nu știa să se radă – avea multe tăieturi pe față. Și ce buclă fermecătoare pe frunte! Doamne sfinte, sigur n-are mai mult de doisprezece ani. Cu cît se ofilește lumea mai tare, reflectă Rhyme, cu atît mai tineri par locuitorii ei.

— Pe care dintre ele?

— Păi, manualul despre investigarea locului unei crime, desigur. Dar mă refeream la cartea cu poze. Cea apărută acum doi ani.

— Erau și cuvinte acolo, de fapt, *mai mult* cuvinte. Le-ai citit?

— A, da, desigur, zise repede Banks.

Un teanc uriaș de exemplare de autor din *Scenele crimei* se înălța lîngă un perete al camerei.

— Nu știam că sînteți prieten cu Lon, adăugă Banks.

— A, Lon nu ți-a prezentat anuarul? Pozele? Nu și-a suflecat mîneca să-ți arate cicatricele și să zică: pe astea le am de cînd lucram cu Lincoln Rhyme?

Sellitto nu zîmbea. Ei bine, dacă vrea, o să-i dau și mai puține motive să zîmbească. Detectivul mai vîrstnic scormonea prin servietă. Și ce are *acolo*?

— Cît timp ați fost parteneri? întrebă Banks, dornic de conversație.

— Ce zici de substantivul ăsta? spuse Rhyme și se uită la ceas.

— N-am fost parteneri, zise Sellitto. Eu am fost la omucideri, el a fost șeful legiștilor.

— O, spuse Banks, și mai impresionat.

Conducerea Diviziei Centrale de Investigații și Resurse era una dintre cele mai prestigioase funcții din departament.

— Mda, făcu Rhyme privind pe fereastră, ca și cum doctorul ar fi putut sosi adus de șoim. Cei doi muschetari.

Cu glas calm, care-l înfurie pe Rhyme, Sellitto spuse:

— Șapte ani, cînd și cînd, am lucrat împreună.

— Și ce ani buni au fost, intonă Rhyme.

Thom se încruntă, dar Sellitto nu sesiză ironia. Sau mai degrabă o ignoră. Zise:

— Avem o problemă, Lincoln. Ne trebuie o mînă de ajutor.

Poc. Vraful de hîrtii ateriză pe masa de lîngă pat.

— O mînă de ajutor?

Rîsul izbucni prin nasul subțire pe care Blaine îl crezuse întotdeauna creația unui chirurg plastician, deși nu era. Mai credea și că buzele lui erau prea perfecte (adaugă o cicatrice, glumise ea, și, într-una din disputele lor, aproape că i-o făcuse). Și de ce, se întrebă Rhyme, fantoma ei voluptuoasă continuă să-l bîntuie astăzi? Se sculase gîndindu-se la fosta lui nevastă și simțise nevoia să-i scrie o scrisoare, care în acel moment se afla pe ecranul computerului. Acum salva documentul pe dischetă. În cameră domnea tăcerea, în vreme ce el introducea comenzile în computer cu un singur deget.

— Lincoln? zise Sellitto întrebător.

— Da, domne. O mînă de ajutor. Din partea mea. Am auzit.

Banks se foia stingherit pe scaun, cu un zîmbet nepotrivit pe chip.

— Am o întîlnire, ăă, dintr-un moment într-altul, spuse Rhyme.

— O întîlnire.

— Cu un doctor.

— Serios? întrebă Banks, probabil ca să alunge tăcerea ce amenința să se aștearnă din nou.

Sellitto, neștiind încotro se îndrepta conversația, întrebă:

— Și ce mai faci?

Banks și Sellitto nu-l întrebaseră de sănătate cînd veniseră. Era o chestiune pe care oamenii aveau tendința să o evite cînd îl vedeau pe Lincoln Rhyme. Exista riscul ca răspunsul să fie foarte complicat și, aproape sigur, neplăcut. Rhyme spuse simplu:

— Bine, mulțumesc, dar tu? Betty?

— Am divorțat, zise repede Sellitto.

— Zău?

— Ea a luat casa și eu am luat jumătate de copil.

Bondocul polițist vorbise cu o veselie forțată, de parcă tot exersase replica asta. Rhyme bănuia că în spatele despărțirii se afla o poveste dureroasă. Una pe care nu dorea să o audă. Totuși nu era surprins că mariajul eșuase. Sellitto era un cal de povară. Era unul dintre cei vreo sută de detectivi de rangul unu din poliție, și asta de mulți ani – obținuse promovarea pentru merite, nu doar pentru vechime. Lucra aproape optzeci de ore pe săptămînă. În primele luni cînd lucraseră împreună, Rhyme nici nu știuse că era căsătorit.

— Unde stai acum? întrebă Rhyme, sperînd că o conversație plăcută avea să-i istovească și să-i trimită la plimbare.

— În Brooklyn. Heights. Uneori merg pe jos la lucru. Știi regimurile alea pe care le țineam. Poanta e să nu ții regim. Să faci sport.

Nu arăta mai gras ori mai slab decît Lon Sellitto cel din urmă cu cincisprezece ani, de altfel.

— Deci, spuse colegial Banks, un doctor, spuneați. Pentru...

— O nouă formă de tratament? sfîrși Rhyme întrebarea rămasă în suspensie. Exact.

— Noroc.

— Mulțumesc *mult*.

Era ora 11.36 a.m. Trecuse bine de jumătatea dimineții. Întîrzierea e impardonabilă în cazul unui medic.

Surprinse ochii lui Banks scrutîndu-i picioarele de două ori. Îl mai observă o dată pe băiatul plin de coșuri și nu fu surprins să-l vadă roșind.

— Așadar, spuse Rhyme, chiar mi-e teamă că nu am timp să vă ajut.

— Dar doctorul n-a venit încă, nu? întrebă Lon Sellitto cu același ton impenetrabil pe care-l folosea ca să spulbere alibiurile suspecților de omucideri.

Thom apăru în pragul ușii cu un ibric de cafea. Ticălosul, mormăi Rhyme în gînd.

— Lincoln a uitat să vă ofere ceva de băut, domnilor.

— Thom mă tratează ca pe un copil.

— Dacă e cazul, ripostă asistentul.

— Bine, se răsti Rhyme. Beți o cafea. Eu o să iau niște gin.

— Prea devreme, zise Thom. Încă nu s-a deschis barul.

Și susținu destul de bine privirea încruntată a lui Rhyme.

Ochii lui Banks cercetară din nou trupul lui Rhyme. Poate că se așteptase să vadă doar piele și oase. Dar atrofierea încetase la scurt timp după accident, și primii săi fizioterapeuți îl epuizaseră cu exercițiile. Și Thom, care putea fi un ticălos uneori și o cloșcă bătrînă alteori, era un fizioterapeut al naibii de bun. Făcea cu Rhyme zilnic exerciții pasive. Își nota meticulos date goniometrice – măsurători ale nivelului mișcării pe care o aplica fiecărei articulații din corpul lui Rhyme. Verifica atent spasticitatea, în timp ce menținea brațele și picioarele într-un ciclu constant de abducțiune și aducțiune. Exercițiile pasive nu făceau miracole, dar dezvoltau un anume tonus, reduceau contracțiile debilitante și mențineau sîngele în mișcare. Pentru cineva a cărui activitate musculară fusese limitată la umeri, cap și inelarul stîng timp de trei ani și jumătate, Lincoln Rhyme nu era într-o formă prea proastă.

Tînărul detectiv își luă ochii de la complicatul dispozitiv electronic de lîngă degetul lui Rhyme, conectat la altă unitate de control, la racorduri și cabluri ce intrau în computer și într-un panou fixat pe perete.

Viața paraplegicilor înseamnă fire, îi spusese lui Rhyme un terapeut cu mult timp în urmă. Cel puțin a celor bogați. A celor norocoși.

Sellitto spuse:

— A avut loc o crimă azi-dimineață în West Side.

— Avem niște rapoarte despre niște bărbați și femei fără adăpost care au dispărut în ultima lună, zise Banks. La început am crezut că ar putea fi unul dintre ei. Dar nu era, adăugă el dramatic. Azi-noapte, victima a fost unul dintre oamenii ăia.

Rhyme întoarse o față mirată spre tînărul acneic.

— Oamenii *ăia*?

— El nu urmărește știrile, spuse Thom. Dacă vorbești despre răpire, n-a auzit de ea.

— Nu urmărești știrile? Sellitto rîse. Tu ești ticălosul care citea patru ziare pe zi și înregistra știrile TV locale ca să le vadă cînd ajungea acasă. Blaine mi-a spus că i-ai zis Katie Couric într-o noapte, cînd făceați dragoste.

— Acum citesc doar literatură, spuse Rhyme emfatic și pe un ton fals.

Thom interveni:

— Literatura înseamnă știri care rămîn știri.

Rhyme îl ignoră. Sellitto spuse:

— Un bărbat și o femeie întorși dintr-o călătorie de afaceri pe Coastă. Au luat un taxi la aeroport. N-au mai ajuns acasă. A fost un raport pe la unsprezece treizeci. Taxiul a coborît de pe podul Brooklyn în Queens. Pasageri albi, bărbat și femeie, pe bancheta din spate. Păreau că încearcă să spargă geamul portierei. Izbindu-l. Nimeni n-a luat numărul taxiului sau numele firmei.

— Martorul ăsta, care a văzut taxiul. S-a uitat la șofer?

— Nu.

— Pasagera?

— Nici urmă de ea.

Unsprezece patruzeci și unu. Rhyme era furios pe doctorul William Berger.

— Urîtă treabă, mormăi el absent.

Sellitto răsuflă adînc, zgomotos.

— Continuă, zise Rhyme.

— El purta inelul ei, spuse Banks.

— *Cine* purta *ce*?

— Victima. L-au găsit azi-dimineață. Purta inelul femeii. Al celuilalt pasager.

— Ești sigur că era al ei?

— Avea gravate inițialele ei.

— Deci ai un susnec, reluă Rhyme, care vrea să știi că femeia e la el și că e încă în viață.

— Ce-i un susnec? întrebă Thom.

Pentru că Rhyme îl ignoră, Sellitto spuse:

— Suspect necunoscut.

— Dar știți cum l-a potrivit? întrebă Banks, un pic cam prea însuflețit pentru gustul lui Rhyme. Inelul ei?

— Mă dau bătut.

— A tăiat pielea de pe degetul tipului. Pe toată. Pînă la os.

Rhyme schiță un zîmbet vag.

— A, e isteț tipul, nu?

— Ce-i așa de isteț?

— S-a asigurat că nimeni n-o să treacă pe-acolo și-o să ia inelul. Era plin de sînge, nu?

— Jalnic.

— Mai întîi, inelul era greu de văzut. Pe urmă e teama de SIDA, hepatită. Chiar dacă l-ar fi observat, multă lume ar fi ignorat trofeul ăla. Cum o cheamă pe femeie, Lon?

Detectivul mai în vîrstă făcu semn către partenerul său, care își deschise carnetul.

— Tammie Jean Colfax. I se spunea T.J. Douăzeci și opt de ani. Lucrează pentru Morgan Stanley.

Rhyme observă că și Banks purta un inel. Un inel de la vreun colegiu. Băiatul era prea educat ca să fi

absolvit doar liceul și academia. Nici urmă de militărie la el. N-ar fi fost surprins dacă bijuteria ar fi provenit de la Yale. Detectiv la omucideri? Ce-o să se aleagă de lumea asta?

Tînărul polițist luă ceașca de cafea în mîinile care-i tremurau cînd și cînd. Cu o mișcare aproape neobservată a inelarului, Rhyme dădu clic pe mai multe setări, pînă cînd opri aerul condiționat. Era înclinat să nu irosească posibilitățile de control pe lucruri precum încălzirea sau aerul condiționat; le rezerva unor necesități precum iluminatul, computerul și cadrul de întors pagini. Dar cînd în cameră era prea frig, îi curgea nasul. Iar *asta* e o tortură cumplită pentru un paraplegic.

— Vreun bilet de răscumpărare?

— Nimic.

— Tu ești ofițerul însărcinat cu acest caz? îl întrebă Rhyme pe Sellitto.

— Sub conducerea lui Jim Polling. Da. Și vrem ca tu să revezi raportul de la locul crimei.

Alte rîsete.

— Eu? N-am mai văzut de trei ani un raport de la locul crimei. Ce-aș putea să vă spun eu?

— Ne-ai putea spune multe, Linc.

— Cine-i șeful judiciarului acum?

— Vince Peretti.

— Băiatul congresmenului, își aminti Rhyme. Puneți-l pe el să vadă raportul.

O ezitare de moment.

— Noi te-am prefera pe tine.

— Ce înseamnă „noi"?

— Șeful. Al dumneavoastră sincer.

— Și ce părere, întrebă Rhyme, zîmbind ca o școlăriță, are căpitanul Peretti despre acest vot de neîncredere?

Sellitto se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră, cu ochii la teancurile de reviste. *Revista de științe juridice*. Catalogul Companiei de Echipament Științific Harding and Boyle. *Anuarul de investigații judiciare al New Scotland Yard. Jurnalul Colegiului American de Cercetări Judiciare. Raportul Societății Americane a Laboratoarelor Criminalistice.* Comunicate de presă judiciare. *Jurnalul Institutului Internațional de Științe Juridice.*

— Uită-te la ele, zise Rhyme. Abonamentele au expirat cu ani în urmă. Și toate sînt prăfuite.

— *Totul* aici e al naibii de prăfuit, Linc. De ce nu-ți miști fundul ăla leneș ca să cureți cocina asta?

Banks arăta îngrozit. Rhyme își reprimă hohotul de rîs, cu o senzație de nefiresc. Vigilența i se estompase, iar iritarea i se topise în amuzament. Regretă un moment că el și Sellitto se înstrăinaseră. Apoi își înăbuși sentimentul. Mormăi:

— Nu vă pot ajuta, îmi pare rău.

— Conferința de pace începe luni. Noi...

— Care conferință?

— La ONU. Ambasadori, șefi de state. Or să fie zece mii de demnitari în oraș. Ai auzit de chestia aia de la Londra, acum două zile?

— *Chestia*? repetă Rhyme sarcastic.

— Cineva a încercat să pună o bombă la hotelul unde avea loc o conferință UNESCO. Primarul e speriat de moarte că o să se întîmple același lucru și aici. Nu vrea deloc titluri șocante în *Post*.

— Mai e și unica problemă, zise acru Rhyme, că s-ar putea ca nici domnișoara Tammie Jean să nu se bucure de întoarcerea ei acasă.

— Jerry, dă-i niște detalii. Stimulează-i apetitul.

Banks își mută privirea de la picioarele lui Rhyme la patul lui, care era – proprietarul său recunoștea bucuros – de departe mai interesant. Mai ales panoul de control. Arăta ca o componentă a unei navete spațiale și costa cam tot atît.

— La zece ore după răpire, îl găsim pe pasager – John Ulbrecht – împușcat și îngropat de viu pe terasamentul Amtrak, lîngă Thirthy-seventh și Eleventh. Mă rog, îl găsisem mort. *Fusese* îngropat de viu. Glonțul era de calibrul 32. Banks ridică privirea și adăugă: Acordul Honda privind munițiile.

Asta însemna că nu trebuiau făcute deducții istețe despre susnec pornind de la armamentul străin. Banks ăsta pare deștept, își spuse Rhyme, și singura lui belea e tinerețea, de care ar putea sau nu să scape. Lincoln Rhyme considera că el, unul, nu fusese niciodată tînăr.

— Ghinturile de pe glonț? întrebă Rhyme.

— Șase spații și ghinturi, orientate spre stînga.

— Deci tipul a folosit un Colt, zise Rhyme și privi din nou diagrama locului crimei.

— Ai spus „tipul", continuă detectivul tînăr. De fapt sînt mai mulți.

— Ce?

— Suspecți necunoscuți. Sînt doi. Sînt două șiruri de urme de pași între groapă și baza unei scări de fier ce urcă spre stradă, zise Banks, arătînd spre diagramă.

— Ceva amprente pe scară?

— Nici una. Au fost șterse. Au făcut treabă bună. Urmele de pași merg spre groapă și înapoi la scară. Oricum, *trebuiau* să fie doi ca să tîrască victima. Cîntărea aproape o sută de kilograme. Un singur om nu l-ar fi putut căra.

— Continuă.

— L-au dus la groapă, l-au aruncat în ea, l-au împușcat și l-au îngropat, s-au întors la scară, au urcat-o și au dispărut.

— L-au împușcat în groapă? vru să știe Rhyme.

— Da. Nu erau dîre de sînge în jurul scării sau pe cărarea spre groapă.

Rhyme se arăta oarecum interesat. Dar spuse:

— De ce aveți nevoie de mine?

Sellitto rînji, arătîndu-și dinții galbeni, stricați.

— Avem un mister, Linc. O grămadă de dovezi materiale care n-au nici un sens.

— Și?

Rareori se întîmpla ca toate dovezile materiale de la locul unei crime să aibă sens.

— Păi, e chiar ciudat, citește raportul. Te rog. O să-l pun aici. Cum merge chestia asta?

Sellitto se uită la Thom, care potrivi paginile raportului în cadrul pentru întors paginile.

— N-am timp, Lon, protestă Rhyme.

— Ce invenție grozavă, aprecie Banks, uitîndu-se la cadru.

Rhyme nu răspunse. Privi prima pagină, apoi o citi cu atenție. Își mișcă inelarul exact un milimetru spre stînga. O baghetă de cauciuc întoarse pagina.

Citea, spunîndu-și: Ei, bine, chiar e ciudat.

— Cine s-a ocupat de locul crimei?

— Însuși Peretti. Cînd a auzit că victima era bărbatul din taxi, a venit și a preluat controlul.

Rhyme continua să citească. Timp de un minut, cuvintele seci ale raportului polițienesc îi reținură atenția. Pe urmă se auzi soneria și inima începu să-i bată cu putere. Se uită repede spre Thom. Avea o privire rece și era limpede că distracția se isprăvise. Thom dădu din cap și coborî imediat.

Toate gîndurile despre șoferi de taxi, dovezi materiale și bancheri răpiți dispărură din mintea impetuoasă a lui Lincoln Rhyme.

— E doctorul Berger, anunță Thom prin interfon. În sfîrșit. Într-un mare sfîrșit.

— Păi, scuză-mă, Lon. Va trebui să-ți cer să pleci. Mi-a părut bine să te revăd. Un zîmbet. E un caz interesant.

Sellitto ezită, apoi se ridică.

— Dar o să citești raportul, Lincoln? Să ne zici ce crezi?

Rhyme spuse:

— Sigur, apoi își lăsă iarăși capul pe pernă.

Infirmii de genul lui Rhyme, care erau capabili să-și miște capul și gîtul, puteau activa mai bine de zece comenzi doar prin mișcări tridimensionale ale capului. Însă Rhyme evita acest procedeu. Îi rămăseseră atît de puține plăceri ale simțurilor, încît nu voia să renunțe la confortul de a-și lăsa capul pe perna de două sute de dolari. Vizitatorii îl obosiseră peste măsură. Nici nu era amiază încă, dar nu-și dorea decît să doarmă. Mușchii gîtului îi palpitau de durere.

Cînd Sellitto și Banks ajunseră la ușă, Rhyme spuse:

— Lon, așteaptă.

Detectivul se întoarse.

— Trebuie să știi un lucru. Ați găsit doar jumătate din locul crimei. Importantă e cealaltă – locul inițial. Casa lui. Acolo se află el și o să fie al dracului de greu de găsit.

— De ce crezi că există alt loc?

— Pentru că n-a împușcat victima la groapă. A împușcat-o acolo – la locul inițial. Și probabil că acolo a dus femeia. Undeva sub pământ sau într-o parte pustie a orașului. Sau în ambele locuri... pentru că, Banks – Rhyme prevăzu întrebarea tînărului detectiv – n-ar fi riscat să împuște pe cineva și să țină o captivă acolo dacă n-ar fi fost un loc liniștit și izolat.

— Poate a folosit un amortizor.

— Pe glonț nu sînt urme de cauciuc sau bumbac pentru amortizare.

— Dar cum se poate să fi fost împușcat acolo? replică Banks. Vreau să zic că nu erau pete de sînge la locul crimei.

— Presupun că victima n-a fost împușcată în față, declară Rhyme.

— Păi, nu, răspunse Banks, afișînd un zîmbet stupid. Cum de-ai știut?

— Un glonț de calibrul 32 te doare rău, te vlăguiește, dar lasă foarte puțin sînge. Dacă nu nimerești creierul, e rareori letal. Cu victima în starea asta, susnecul putea s-o ducă oriunde voia. Spun „susnec" la singular, pentru că a fost doar unul.

Pauză.

— Dar... erau două șiruri de urme, aproape șopti Banks, de parcă ar fi dezamorsat o mină de teren.

Rhyme oftă.

— Urmele de tălpi sînt identice. Au fost lăsate de același om, care a făcut drumul de două ori. Ca să ne

prostească. Iar urmele care merg spre nord au aceeași adîncime ca și cele care se îndreaptă spre sud. Deci nu ducea o greutate de nouăzeci de kilograme doar într-o direcție, ci și în cealaltă. Victima era desculță?

Banks își frunzări carnetul.

— În șosete.

— Bun, deci criminalul a purtat pantofii victimei în plimbarea lui isteață pînă la scară și înapoi.

— Dacă n-a coborît pe scară, *cum* a ajuns la groapă?

— A cărat victima de-a lungul șinelor de tren. Probabil dinspre nord.

— Nu mai sînt scări spre terasament pe o distanță mare în ambele direcții.

— Dar *există* tuneluri paralele cu calea ferată, continuă Rhyme. Au căi de acces în subsolurile unor vechi depozite de pe Eleventh Avenue. Un gangster din timpul prohibiției – Owney Madden – le-a săpat ca să poată strecura încărcături cu whisky de contrabandă în trenurile din gara New York Central care mergeau spre Albany și Bridgeport.

— Dar de ce n-a îngropat victima chiar lîngă tunel? De ce să riște să fie văzut tîrîndu-l pe tip pînă la pasarelă?

Acum își pierduse răbdarea.

— *Înțelegi* ce ne transmite tipul, nu?

Banks dădu să spună ceva, pe urmă scuturâ din cap.

— *Trebuia* să pună cadavrul într-un loc de unde să fie văzut, spuse Rhyme. Voia să-l descopere cineva. De-aia a lăsat mîna victimei în aer. Ne făcea *semn*. Ca să ne atragă atenția. Îmi pare rău, aveți poate un singur susnec, dar e deștept cît doi. Există o ușă de

acces spre un tunel, undeva prin apropiere. Duceți-vă acolo și căutați amprente. N-o să găsiți. Dar va trebui totuși s-o faceți. Pentru presă, știți voi. Cînd povestea o să fie prezentată publicului... Noroc, domnilor. Acum vă rog să mă scuzați. Lon.

— Da.

— Nu uita locul inițial al crimei. Orice s-ar întîmpla, va trebui să-l găsești. Și repede.

— Mulțumesc, Linc. Citește raportul.

Rhyme îi asigură că așa o să facă și observă că îi crezuseră minciuna. Fără nici o rezervă.

TREI

Avea cea mai eficientă manieră de-a aborda un bolnav pe care o întîlnise Rhyme vreodată. Și dacă avea cineva experiență în materie de doctori, acela era Lincoln Rhyme. Calculase cîndva că fusese consultat de șaptezeci și opt de medici specialiști în ultimii trei ani și jumătate.

— Frumoasă priveliște, spuse Berger privind pe fereastră.

— Nu-i așa? Minunată.

Deși, din cauza înălțimii patului, Rhyme nu vedea decît un cer neguros și fierbinte peste Central Park. Asta – și păsările – avusese în fața ochilor de cînd venise aici, de la ultimul spital de reabilitare, cu doi ani și jumătate în urmă. Mai tot timpul ținea draperiile trase.

Thom își întorcea șeful pe-o parte – manevra îl ajuta pe Rhyme să-și păstreze plămînii curați – urmînd să-i cateterizeze vezica, operațiune efectuată la fiecare cinci sau șase ore. După un traumatism al măduvei spinării, sfincterele pot rămîne deschise ori pot fi complet închise. Rhyme avusese norocul să-i rămînă închise – noroc în cazul cînd exista cineva prin preajmă care să

deschidă micul tub inert cu un cateter, de patru ori pe zi.

Doctorul Berger supraveghea această procedură cu ochii clinicianului, iar Rhyme nu lua în seamă lipsa de intimitate. Unul dintre primele lucruri la care renunță infirmii este pudoarea. Deși există uneori un oarecare efort de a se acoperi – mascarea corpului în timpul curățeniei, evacuării și examinării –, infirmilor serioși, adevărați, macho, nu le pasă. La primul centru de reabilitare unde fusese internat Rhyme, după ce un pacient fusese la o petrecere sau avusese întîlnire cu o noapte în urmă, toți colegii de salon se adunau în scaunele cu rotile lîngă patul lui ca să-i verifice debitul urinei, ceea ce dădea măsura succesului aventurii. Odată, Rhyme cîștigase admirația veșnică a infirmilor din spital, înregistrînd uluitorul volum de 1430 de centimetri cubi.

Îi spusese lui Berger:

— Uită-te pe pervaz, doctore. Am îngerii mei păzitori.

— Bine. Ereți?

— Șoimi călători. De obicei își fac cuibul mai sus. Nu știu de ce au ales să trăiască lîngă mine.

Berger aruncă o privire păsărilor, apoi se îndepărtă de fereastră, lăsînd draperia să cadă. Păsăretul nu-l interesa. Nu era un bărbat masiv, dar arăta bine, un alergător, bănui Rhyme. Părea să aibă aproape cincizeci de ani, însă părul negru n-avea nici un fir alb și era la fel de arătos ca orice moderator TV.

— Ăsta-i un pat grozav.

— Îți place?

Patul era un Clinitron, o uriașă suprafață rectangulară. Era un pat-suport fluidizat cu aer și conținea aproape o tonă de biluțe din sticlă acoperite cu silicon.

Aerul comprimat umplea spațiul dintre bile, susținînd corpul lui Rhyme. Dacă ar fi putut simți, ar fi avut senzația că plutea.

Berger sorbea cafeaua adusă de Thom la ordinul lui Rhyme. Cînd venise cu ea, tînărul își dăduse ochii peste cap, șoptind:

— Am devenit brusc sociabili? apoi se retrăsese.

Doctorul îi spuse lui Rhyme:

— Îmi ziceai că ai fost polițist.

— Da. Am fost șeful judiciarului în poliția new-yorkeză.

— Ai fost împușcat?

— Nu. Cercetam locul unei crime. Niște muncitori au găsit un cadavru în zona unde se construia o stație de metrou. Era un tînăr polițist care dispăruse cu șase luni în urmă – exista un criminal în serie care ucidea polițiști. Mi s-a cerut să lucrez personal la cazul acesta și în timpul cercetării s-a rupt o grindă. Am stat îngropat aproape patru ore.

— Chiar omora cineva polițiști?

— A ucis trei și a rănit unul. Criminalul era el însuși polițist. Dan Shepherd. Un sergent de la patrulare.

Berger aruncă o privire către cicatricea roz de pe gîtul lui Rhyme. Semnul care-l trădează pe un paraplegic – incizia pe unde intră tubul de ventilare care rămîne în gît luni de zile după accident. Uneori ani de zile, alteori pentru totdeauna. Însă Rhyme – grație firii sale îndărătnice și eforturilor herculeene ale terapeuților – scăpase de tub. Avea acum o pereche de plămîni care, putea să jure, l-ar putea ține și cinci minute sub apă.

— Deci o traumă cervicală.

— C4.

— A, da.

C4 este zona neutră a leziunilor măduvei spinării. O traumă deasupra vertebrei cervicale patru l-ar fi putut foarte bine ucide. Sub C4, și-ar fi putut folosi întru cîtva brațele și mîinile, dacă nu și picioarele. Dar accidentul la infama vertebră patru îl ținea în viață, deși de fapt era total paralizat. Pierduse controlul brațelor și picioarelor. Mușchii abdominali și intercostali erau aproape complet atrofiați și respira mai ales din diafragmă. Își putea mișca gîtul și capul, precum și umerii, doar puțin. Singurul noroc era că grinda de stejar cruțase un singur, minuscul fir de neuron motrice. Care-i permitea să-și miște inelarul stîng.

Rhyme îl scuti pe doctor de melodrama primului an de după accident. Luna de tracțiune craniană: cleștele prinzînd găurile făcute în capul lui ca să-i îndrepte coloana vertebrală. Douăsprezece săptămîni cu dispozitivul din plastic și oțel în jurul capului, ca să-i susțină gîtul imobil. Pentru menținerea activității plămînilor, un ventilator mare timp de un an, pe urmă un stimulator al nervului frenic. Cateterele. Operațiile. Obstrucția intestinală paralitică, ulcerele de stres, hipotensiunea și brahicardia, escarele evoluînd în decubituri ulceroase, contracții pe măsură ce țesutul muscular începea să se atrofieze și amenința să suprime prețioasa mobilitate a degetului său, enervantul chin fantomatic – arsuri și dureri în extremități care nu puteau simți nimic.

Îi vorbi totuși lui Berger despre ultimul necaz.

— Disreflexie autonomă.

Problema apăruse foarte des în ultima vreme. Bătăi puternice de inimă, tensiune arterială exagerată, dureri de cap înnebunitoare. Puteau fi provocate de ceva simplu, cum era constipația. Îi spuse că nu putea face nimic preventiv, în afară de evitarea stresului și a contracțiilor.

Specialistul consultat de Rhyme, doctorul Peter Taylor, devenise îngrijorat de frecvența atacurilor. Ultimul – cu o lună în urmă – fusese atît de sever, încît Taylor îl învățase pe Thom cum să trateze criza fără să aștepte ajutor medical și insistase ca asistentul să introducă numărul doctorului în serviciul de apelare rapidă al telefonului. Taylor avertizase că un acces mai sever putea duce la un atac de cord sau la infarct.

Berger înregistră faptele cu o anume simpatie, apoi zise:

— Înainte de actuala mea activitate, eram specialist în ortopedie geriatrică. Mă ocupam mai ales de refaceri de șolduri și articulații. Nu prea știu neurologie. Ce șanse de vindecare există?

— Nici una, așa o să rămîn, zise Rhyme, poate puțin prea repede. Adăugă: Înțelegi problema mea, nu-i așa, doctore?

— Cred că da. Însă aș vrea să o aud de la tine.

Scuturîndu-și capul ca să îndepărteze o șuviță rebelă de păr, Rhyme spuse:

— Oricine are dreptul să se sinucidă.

Berger zise:

— Cred că n-aș fi de acord cu afirmația asta. În majoritatea societăților, poți avea puterea, dar *nu* dreptul. E o diferență.

Rhyme rîse amar.

— Nu sînt vreun mare filosof. Însă n-am nici puterea. De-aia am nevoie de dumneata.

Lincoln Rhyme rugase patru doctori să-l omoare. Toți îl refuzaseră. El spusese în regulă, avea s-o facă singur și încetase pur și simplu să mai mănînce. Dar procesul de autoerodare pînă la moarte devenise tortură curată. Îi provocase crize violente de stomac și-l chinuise cu dureri de cap insuportabile. Nu putea dormi. Așa că renunțase, și, în timpul unei teribil de neplăcute conversații, îi ceruse lui Thom să-l ucidă. Tînărul izbucnise în lacrimi – singura dată cînd se arătase atît de emoționat – și spusese că și-ar fi dorit să o poată face. Ar fi stat lîngă el și l-ar fi privit pe Rhyme stingîndu-se, ar fi refuzat să-l revigoreze. Dar nu putea să-l omoare pur și simplu.

Pe urmă, un miracol. Dacă se poate numi așa.

După ce fusese publicat volumul *Scenele crimei*, apăruseră reporteri care voiau să-i ia interviuri. Un articol în *The New York Times* conținea această afirmație șocantă a autorului Rhyme:

„Nu, nu plănuiesc să scriu alte cărți. Adevărul e că următorul meu mare proiect este să mă sinucid. E chiar o provocare. În ultimele șase luni am căutat pe cineva care să mă ajute."

Acel strigăt de disperare a atras atenția serviciului de consiliere al poliției newyorkeze și mai multor oameni din trecutul lui Rhyme, mai ales a lui Blaine (care i-a spus că era nebun dacă avea de gînd să facă asta, că trebuia să înceteze să se gîndească doar la sine – cum făcuse atunci cînd erau împreună – și, dacă tot adusese vorba de asta, ar fi bine să-i spună că se recăsătorea).

Declarația lui Rhyme a captat și atenția lui William Berger, care sunase pe neașteptate, într-o seară, din Seattle. După cîteva momente de conversație amabilă, Berger explicase că văzuse articolul despre Rhyme. Urmase o pauză lungă, apoi omul întrebase:

— Ați auzit de Societatea Lethe?

Rhyme auzise. Era un grup care milita pentru eutanasie, pe care el încercase să-l găsească timp de mai multe luni. Era mult mai agresiv decît Trecerea Solitară sau Societatea Hemlock. „Voluntarii noștri sînt solicitați pentru lămuriri în zeci de sinucideri asistate din toată țara", explicase Berger. „Trebuie să fim discreți."

Spusese că vrea să analizeze cererea lui Rhyme. Berger refuzase să acționeze rapid, așa că avuseseră mai multe conversații în ultimele șapte sau opt luni. Acum era prima lor întîlnire.

— N-ai cum să treci singur?

Să treci...

— În afară de metoda lui Gene Harrod, nu. Și chiar și aia e oarecum nesigură.

Harrod era un tînăr din Boston, un infirm, care hotărîse să se sinucidă. Nereușind să găsească pe cineva să-l ajute, și-a pus capăt zilelor în singurul mod aflat la îndemînă. Cu puținele puteri pe care le avea, a dat foc apartamentului în care locuia și, cînd incendiul s-a extins, a intrat cu scaunul de invalid în flăcări. A murit în urma arsurilor de gradul trei.

Cazul a fost deseori invocat de adeptii dreptului la moarte drept exemplu de tragedie ce poate fi provocată de legile antieutanasie.

Berger cunoștea cazul și dădu compătimitor din cap.

— Nu, nimeni n-are nevoie de o asemenea moarte. Cîntări cu privirea corpul lui Rhyme, cablurile, panourile de control. Ce abilități mecanice ai?

Rhyme îi vorbi despre componentele electronice – dispozitivul cu care opera inelarul, cel pentru sorbit hrană, pîrghiile pentru bărbie și unitatea computerizată pentru dictare, care afișa cuvintele pe ecran, pe măsură ce le rostea.

— Dar totul trebuie pregătit de altcineva? întrebă Berger. De exemplu, cineva trebuie să se ducă la magazine, să cumpere o armă, s-o încarce, să pregătească trăgaciul și s-o facă să funcționeze cu dispozitivul pe care-l controlezi dumneata?

— Da.

Făcînd acea persoană vinovată de conspirație la comiterea unei crime, ca și de omor prin imprudență.

— Dar echipamentul tău? întrebă Rhyme. E eficient?

— Echipamentul?

— Ce folosești? Ca să, ăă, faci treaba?

— E foarte eficient. Nici un pacient nu s-a plîns vreodată.

Rhyme clipi, iar Berger rîse. Rhyme i se alătură. Dacă nu poți rîde de moarte, atunci de ce poți rîde?

— Aruncă o privire.

— Îl ai la tine?

În inima lui Rhyme înmuguri speranța. Era prima oară după mulți ani cînd avea această senzație de căldură.

Doctorul își deschise servieta, și – mai degrabă ceremonios, își zise Rhyme – scoase o sticlă de coniac. O sticluță cu pilule. O pungă de plastic și o bandă de cauciuc.

— Ce medicament e ăla?

— Seconal. Nimeni nu-l mai prescrie. Înainte, sinuciderea era mult mai ușor de executat. Pastiluțele astea fac treabă bună. Bună, fără discuție. Acum e aproape imposibil să te omori cu tranchilizantele moderne. Halcion, Librium, Dalmane, Xanax... Poți dormi mult timp, dar pînă la urmă te scoli.

— Și punga?

— A, punga. Berger o luă. Este emblema Societății Lethe. Neoficial, desigur – nu avem un logo. Dacă pilulele și coniacul nu sînt de ajuns, folosim punga. Peste cap, cu o bandă de cauciuc în jurul gîtului. Punem și puțină gheață înăuntru, pentru că se face cald după cîteva minute.

Rhyme nu-și putea lua ochii de la cele trei obiecte. Punga, din plastic gros, precum cîrpa pentru șters pensule a unui pictor. Băutura era ieftină, iar pastilele obișnuite.

— E o casă frumoasă, zise Berger, privind în jur. Central Park West... trăiești din pensia de boală?

— Asta-i o parte din venituri. Mai acord și consultații poliției și FBI-ului... După accident, compania de construcții care făcea excavațiile mi-a dat trei milioane. A jurat că n-are nici o vină, dar se pare că există o lege conform căreia un paraplegic cîștigă automat orice proces împotriva companiilor de construcții, indiferent a cui a fost vina. Asta dacă partea vătămată vine în instanță și depune plîngere.

— Ai scris și cartea aia, nu?

— Am luat niște bani și de-acolo. Nu mulți. Cartea s-a vîndut bine, dar n-a spart piața.

Berger luă un exemplar din *Scenele crimei* şi îl răsfoi.

— Locuri ale unor crime celebre. Ia uite ce-i aici. Rîse. Sînt, cîte, patruzeci, cincizeci de locuri?

— Cincizeci şi unu.

Pentru că scrisese cartea după accident, Rhyme revizitase cu gîndul toate vechile locuri, văzute ori imaginate, ale unor crime din New York pe care şi le amintea. Unele soluţionate, altele nu. Scrisese despre Old Brewery, celebra casă de raport din Five Points, unde au avut loc treisprezece crime, fără legătură una cu alta, într-o singură noapte din 1939. Despre Charles Aubridge Deacon, care şi-a ucis mama pe 13 iulie 1863, în timpul revoltei trupelor din Războiul Civil, şi care a declarat că foştii sclavi o omorîseră, alimentînd astfel ura faţă de negri. Despre crima arhitectului Stanford White, prins în triunghiul său amoros, pe acoperişul clădirii Madison Square Garden, şi despre dispariţia judecătorului Crater. Despre George Metesky, nebunul care punea bombe în anii '50, şi despre Murph Surf, care a furat diamantul Steaua Indiei.

— Construcţii din secolul al XIX-lea, izvoare subterane, şcoli de majordomi, recită Berger, răsfoind cartea, băi publice pentru homosexuali, bordeluri din Chinatown, biserici ortodoxe ruseşti... Cum ai aflat toate acestea despre oraş?

Rhyme dădu din umeri. În anii petrecuţi la şefia departamentului judiciar, studiase oraşul la fel de mult ca ştiinţele juridice. Istoria lui, politica, geologia, sociologia, infrastructura. Zise:

— Criminalistica nu există într-un spaţiu vid. Cu cît ştii mai multe despre mediul care te înconjoară, cu atît mai bine poţi aplica...

De îndată ce simți entuziasmul strecurîndu-i-se în glas, se opri brusc. Furios că fusese păcălit așa de ușor.

— Bună probă, doctore Berger, spuse Rhyme încordat.

— Ei, haide. Spune-mi Bill. Te rog.

Rhyme n-avea de gînd să se lase.

— Am mai auzit povestea asta. Ia o foaie de hîrtie curată, netedă, și scrie toate motivele pentru care te-ai sinucide. Pe urmă ia altă foaie de hîrtie curată și netedă și scrie toate motivele pentru care n-ai face-o. Îți vin în minte cuvinte precum *productiv*, *util, interesant, provocator*. Cuvinte mari. Cuvinte de zece dolari. Nu dau doi bani pe ele. În plus, n-aș putea să țin un blestemat de stilou în mînă nici ca să-mi salvez sufletul.

— Lincoln, continuă Berger cu blîndețe, trebuie să mă asigur că ești candidatul potrivit pentru program.

— „Candidat?" „Program?" Ah, tirania eufemismelor, spuse Rhyme cu amărăciune. Doctore, m-am hotărît. Aș vrea s-o fac astăzi. Acum, dacă se poate.

— De ce azi?

Rhyme întoarse privirea spre sticle și pungă. Șopti:

— De ce nu? Ce-i azi? Douăzeci și trei august? E o zi la fel de bună ca oricare alta.

Doctorul se bătu ușor peste buzele subțiri.

— Trebuie să stau un timp de vorbă cu tine, Lincoln. Dacă mă convingi că vrei într-adevăr să mergi mai departe...

— Vreau, zise Rhyme, observînd, cum făcea deseori, cît de anemic sună vorbele fără gesticulația care să le însoțească.

Voia cu disperare să-și lase mîna pe brațul lui Berger sau să-și ridice palmele în semn de rugă fierbinte.

Fără să ceară permisiunea, Berger scoase un pachet de Marlboro și aprinse o țigară. Scoase din buzunar o scrumieră pliantă din metal și o deschise. Își încrucișă picioarele subțiri. Semăna cu un tînăr spilcuit într-un fumoar din mediul universitar.

— Lincoln, înțelegi problema, nu-i așa?

Sigur, înțelegea. Era exact motivul pentru care Berger se afla acolo și pentru care unul dintre doctorii lui Rhyme nu „făcuse treaba". Grăbirea unei morți inevitabile era una; aproape o treime din medicii practicieni care tratau pacienți în faze terminale ale bolii prescriseseră ori administraseră doze fatale de medicamente. Procurorii închideau ochii la asemenea procedee cu excepția doctorilor care se lăudau cu asta, cum a fost Kevorkian.

Dar un paraplegic? Un infirm? O, asta era altceva. Lincoln Rhyme avea patruzeci de ani. Dacă nu exista vreo genă înșelătoare în zestrea lui ereditară, nu l-ar fi împiedicat nici o problemă medicală să trăiască pînă la optzeci de ani.

Berger adăugă:

— Dă-mi voie să vorbesc deschis, Lincoln. Mai trebuie să mă asigur că nu este vorba despre o înscenare.

— Înscenare?

— A procurorilor. Am mai fost prins în capcană.

Rhyme rîse.

— Procurorul general al New York-ului e un om ocupat. N-o să-i pună microfoane unui infirm ca să aresteze un eutanasist.

Privea cu un aer absent raportul de la locul crimei

... la trei metri sud-vest de victimă, s-a găsit într-un tufiș, pe o grămăjoară de nisip alb: un bulgăre de fibră, aproximativ șase centimetri în diametru, de culoare aproape albă. Fibra a fost testată în dispozitivul cu raze X și s-a constatat că e compusă din A_2 $B_5(Si, A_8O_{22}(OH_2)$. *Nu s-a indicat nici o sursă, iar fibrele nu au putut fi individualizate. Mostra a fost trimisă la laboratorul tehnic al FBI-ului pentru analiză.*

— Trebuie să fiu atent, continuă Berger. Acum asta e întreaga mea viață profesională. Am renunțat complet la ortopedie. Oricum e mai mult decît o slujbă. Am hotărît să-mi petrec restul vieții ajutîndu-i pe alții să și-*o* încheie pe-a lor.

Lîngă acest bulgăre de fibră, la aproximativ opt centimetri distanță, s-au găsit două bucățele de hîrtie. Una era din hîrtie de ziar obișnuită, avînd cuvintele „trei p.m." imprimate cu fontul Times Roman, cu o cerneală similară celei folosite pentru ziarele de mare tiraj. Cealaltă bucată părea să fie colțul unei pagini dintr-o carte, avînd imprimat numărul de pagină „823". Tipul de cifră era Garamond, iar hîrtia era satinată. Analiza ulterioară cu ninhidrină nu a dezvăluit amprente latente pe nici una din probe... individualizarea nu a fost posibilă.

Rhyme era agasat de cîteva lucruri. Unul era fibra. De ce Peretti nu-și dăduse seama despre ce era vorba? Pentru că era așa de limpede. Și de ce erau aceste probe materiale – bucățelele de hîrtie și fibra – adunate laolaltă? Ceva scîrțîia aici.

— Lincoln.

— Scuze.

— Spuneam că... nu ești o victimă pradă unor dureri insuportabile. Nu ești pe drumuri. Ai bani, ai talent. Consultațiile pe care le acorzi poliției... ajută o mulțime de oameni. Dacă îți dorești, poți avea o, da, o viață *productivă* de-acum înainte. O viață lungă.

— Lungă, da. Asta-i problema. O viață lungă. Se săturase de politeți uri. Se răsti: Dar eu *nu vreau* o viață lungă. Pur și simplu. Dacă există cea mai mică posibilitate să regreți decizia luată, ei bine, *eu* sînt cel care va trebui să ducă această povară. Nu tu.

— Cine poate fi vreodată sigur în privința asta?

Privirea îi alunecă iarăși la raport.

Deasupra bucățelelor de hîrtie a fost găsit un șurub de fier cu cap hexagonal, pe care erau ștanțate literele CE. Cinci centimetri lungime, cu filetul în sensul acelor de ceasornic și diametrul de 2 centimetri.

— Am un program încărcat în următoarele cîteva zile, spuse Berger uitîndu-se la ceas.

Era un Rolex; da, moartea a fost întotdeauna profitabilă.

— Hai să discutăm acum vreo oră, pe urmă să lăsăm să mai treacă o zi ca să ne liniștim, iar eu o să revin.

Ceva îl sîcîia pe Rhyme. O patimă enervantă – blestemul tuturor infirmilor –, deși în cazul lui era o patimă intelectuală. De genul celei care-l iritase toată viața pe Rhyme.

— Doctore, mă întreb dacă poți să-mi faci un serviciu. Raportul acela. Ai putea să-l răsfoiești? Vezi dacă găsești poza unui șurub.

Berger ezită.

— O poză?

— Un polaroid. Trebuie să fie lipită undeva spre sfîrșit. Cadrul de întors pagini ia prea mult timp.

Berger scoase rapotul din cadru și-l răsfoi.

— Acolo. Stai.

Privind fotografia, se simți copleșit de o nevoie presantă. O, nu aici, nu acum. *Te rog, nu.*

— Scuză-mă, poți să dai înapoi la pagina unde eram?

Berger se conformă. Rhyme nu zise nimic și citi cu atenție. Bucățele de hîrtie... *Trei p.m... pagina 823.*

Inima începu să-i bată cu putere, iar fața i se acoperi cu broboane de sudoare. În urechi auzea un bîzîit năucitor.

Uite un titlu de tabloid: BĂRBAT DECEDAT ÎN TIMPUL DISCUȚIEI CU DOCTORUL MORȚII...

Berger clipea des.

— Lincoln? Te simți bine?

Cu o expresie îngrijorată, medicul îl studia atent pe Rhyme. Silindu-se să pară calm, acesta zise:

— Doctore, îmi pare rău, dar trebuie să mă ocup de o problemă.

Berger dădu încet din cap, nesigur.

— Ai totuși lucruri nerezolvate?

Zîmbitor. Nonșalant.

— Mă întrebam dacă-ți pot cere să revii peste cîteva ore.

Cu mare grijă. Dacă sesizează că există un *scop* în viața ta, o să te taxeze drept nepotrivit pentru sinucidere, o să-și ia sticlele și punga de plastic și-o să se întoarcă de unde a venit.

Deschizînd o agendă, Berger spuse:

— Restul zilei sînt ocupat. Atunci mîine... Nu. Mă tem că luni e cel mai bine. Poimîine.

Rhyme ezita. Doamne... Dorința lui intimă era în sfîrșit pe cale să se împlinească, visul lui de fiecare zi din ultimul an. Da sau nu?

Hotărăște.

Pînă la urmă, Rhyme se auzi spunînd:

— În regulă. Luni.

Afișînd pe chip un zîmbet neajutorat.

— Care e problema, de fapt?

— Cineva cu care am lucrat. Mi-a cerut un sfat. Nu i-am dat prea mare atenție, deși era necesar. Trebuie să-l sun.

Nu, nu era deloc disreflexie – și nici un acces de anxietate.

Lincoln Rhyme era pradă unei emoții pe care n-o mai avusese de ani de zile. Era al naibii de grăbit.

— Pot să te rog să-l trimiți pe Thom sus? Cred că e jos, în bucătărie.

— Da, sigur. Cu mare plăcere.

Rhyme vedea ceva bizar în ochii lui Berger. Ce era? Prudență? Poate. Semăna cumva cu dezamăgirea. Dar acum n-avea timp să se gîndească la asta. În vreme ce pașii doctorului se depărtau pe scară, Rhyme strigă pe un ton baritonal:

— Thom! Thom!

— Ce e? răspunse vocea tînărului.

— Sună-l pe Lon. Adu-l aici. Acum.

Rhyme aruncă o privire spre ceas. Era trecut de amiază. Aveau mai puțin de trei ore.

PATRU

— Locul crimei a fost abandonat, zise Lincoln Rhyme.

Lon Sellitto își aruncase haina de pe el, rămînînd într-o cămașă teribil de șifonată. Acum se lăsase pe spătarul scaunului, cu brațele încrucișate, lîngă o masă plină de hîrtii și cărți. Se întorsese și Jerry Banks, care-l privea în ochi pe Rhyme; patul și panoul de control nu-l mai interesau.

Sellitto se încruntă.

— Dar ce poveste încearcă să ne vîndă suspectul?

La locurile unor infracțiuni, mai ales omucideri, criminalii le jucau adesea feste anchetatorilor, spre a-i conduce pe piste false. Unii procedau cu inteligență, dar nu și cei mai mulți. Cum fusese acel soț care-și bătuse nevasta pînă o omorîse, apoi încercase să însceneze un jaf – deși îl dusese mintea să fure doar bijuteriile *ei*, lăsîndu-și brățările de aur și inelul cu diamant pe care îl purta de obicei la degetul mic pe măsuța de toaletă.

— Asta-i interesant, continuă Rhyme. Nu e vorba despre ce s-a întîmplat, Lon. E vorba despre ce *urmează* să se întîmple.

Scepticul Sellitto întrebă:

— Ce te face să crezi asta?

— Bucățile de hîrtie. Înseamnă ora trei, astăzi.

— Astăzi?

— Uite!

Rhyme dădu iritat din cap, arătînd spre raport.

— Pe hîrtia aia scrie trei p.m., precizează Banks. Dar pe cealaltă e un număr de pagină. De ce crezi că înseamnă astăzi?

— *Nu* e un număr de pagină.

Rhyme ridică o sprînceană. Tot nu se prindeau.

— E logic! Singurul motiv pentru care lasă indicii e ca să ne transmită ceva. Dacă așa stau lucrurile, atunci 823 trebuie să fie ceva mai mult decît un număr de pagină. Atunci ce e?

Tăcere.

Exasperat, Rhyme izbucni:

— E o *dată*! Opt douăzeci și trei. Douăzeci și trei august. Ceva urmează să se întîmple astăzi, la ora trei p.m. Și acum ghemul de fibră. E azbest.

— Azbest? întrebă Sellitto.

— În raport? Formula? E hornblendă. Bioxid de siliciu. *Ăla* e azbest. Nu pricep de ce l-a trimis Perretti la FBI. Așadar, avem azbest pe un terasament de cale ferată, unde n-ar trebui să se afle așa ceva. Și avem un șurub de fier cu capul oxidat, dar cu filetul intact. Asta înseamnă că fusese fixat undeva de mult timp și scos de acolo recent.

— Poate că a fost scos din pămînt, sugeră Banks. Cînd o fi săpat groapa?

Rhyme spuse:

— Nu. Nu în Midtown, roca de bază e aproape de suprafață, la fel ca stratul acvifer. Tot solul de la

Thirty-fourth Street pînă în Harlem are suficientă umiditate ca să oxideze fierul în cîteva zile. Dacă ar fi stat în pămînt, șurubul ar fi fost complet ruginit, nu doar capul. Nu, a fost desprins de undeva, dus la locul crimei și lăsat acolo. Și nisipul ăla... zău, ce să caute nisipul alb pe un terasament din Midtown Manhattan? Solul de-acolo e compus din argilă, nămol, granit, pămînt întărit și lut moale.

Banks dădu să spună ceva, dar Rhyme îl întrerupse brusc.

— Și de ce erau îngrămădite acolo toate indiciile astea? Oho, ne transmite ceva susnecul nostru, puteți fi siguri. Banks, ce-ai aflat despre ușa de acces?

— Ai avut dreptate, spuse tînărul. Am găsit una la vreo treizeci de metri spre nord de la mormînt. Forțată din interior. Ai avut dreptate și în legătură cu amprentele. Nimic. Și nici dîre de anvelope sau alte urme.

Un bulgăre de azbest murdar, un șurub, un petic de ziar...

— Locul crimei? întrebă Rhyme. A rămas intact?

— A fost degajat.

Lincoln Rhyme, infirmul cu plămîni de oțel, scoase dezgustat un șuierat puternic.

— Cine a comis *această* greșeală?

— Nu știu, zise neajutorat Sellitto. Supraveghetorul-șef, probabil.

Rhyme înțelese că era vorba despre Peretti.

— Atunci nu-ți rămîne decît ce-ai găsit pînă acum.

Orice piste către identitatea răpitorului sau spre intențiile lui se găseau fie în raportul criminalistic, fie dispăruseră pentru totdeauna, zdrobite sub tălpile polițiștilor, ale spectatorilor și ale muncitorilor de la căile

ferate. Activitatea preliminară – cercetarea împrejurimilor locului crimei, interogarea martorilor, explorarea urmelor, adică munca de rutină a *detectivilor* – fusese tărăgănată. Însă locurile infracțiunilor trebuiau examinate „cu iuțeala fulgerului", așa le-ar fi ordonat Rhyme subalternilor lui de la judiciar. Și ar fi concediat destui tehnicieni care nu s-ar fi mișcat pe cît ar fi vrut el de repede.

— Peretti a condus cercetarea? întrebă el.

— Peretti și o garnitură completă.

— Garnitură completă? întrebă Rhyme contrariat. Ce-i aia o garnitură completă?

Sellitto se uită la Banks, care zise:

— Patru tehnicieni fotografi, patru de la amprente. Opt anchetatori. Și medicul legist de serviciu.

— *Opt* anchetatori ai locului crimei?

Examinarea unei infracțiuni este reprezentată printr-o curbă parabolică. Se consideră că doi detectivi au eficiență maximă pentru un singur caz de omucidere. Unul singur poate omite anumite lucruri; trei sau mai mulți riscă să omită și mai multe. Lincoln Rhyme cercetase întotdeauna singur locurile infracțiunilor. Îi lăsa pe cei de la amprente să-și facă treaba și pe fotografi să facă poze și să filmeze. Dar întotdeauna examinase terenul singur.

Peretti. Rhyme îl angajase pe tînăr, fiul unui politician bogat, cu șase, șapte ani în urmă, iar omul se dovedise a fi un bun detectiv, ca la carte. Departamentul Judiciar e considerat unul de elită, iar pentru a ajunge acolo există întotdeauna o lungă listă de așteptare. Rhyme găsea o plăcere perversă în trierea solicitanților, arătîndu-le acestora albumul de familie – o colecție

de fotografii făcute la locul unor crime înfiorătoare. Unii se albeau la față, alții chicoteau. Iar alții dădeau albumul înapoi, cu sprîncenele ridicate, de parcă ar fi întrebat: și ce-i cu asta?

Ei erau cei pe care Lincoln Rhyme îi angaja. Peretti fusese unul dintre ei.

Sellitto pusese o întrebare. Rhyme observă că detectivul îl privea. Acesta repetă:

— O să lucrezi cu noi la cazul acesta, Lincoln, nu-i așa?

— Să lucrez cu voi? Rîse spart. Nu pot, Lon. Nu. Vă dau numai cîteva idei. Le-ați priceput. Folosiți-le. Thom, sună-l pe Berger.

Acum regreta hotărîrea de-a amîna întrevederea cu doctorul morții. Poate că nu era prea tîrziu. Nu putea suporta gîndul de a aștepta încă o zi pînă la *trecerea* lui. Iar luni... Nu voia să moară într-o zi de luni. Părea banal.

— Spune te rog.

— Thom!

— În regulă, spuse tînărul asistent, cu mîinile ridicate în semn de capitulare.

Rhyme aruncă o privire spre locul de pe masă unde fuseseră puse sticla, pastilele și punga de plastic – atît de aproape, însă, ca orice altceva din existența lui, inaccesibile lui Lincoln Rhyme.

Sellitto dădu un telefon și înclină capul cînd i se răspunse. Se prezentă. Ceasul de perete bătu ora douăsprezece și treizeci de minute.

— Da, domnule.

Glasul detectivului coborî pînă la un ton respectuos. Primarul, bănui Rhyme.

— În legătură cu răpirea de la aeroportul Kennedy. Am vorbit cu Lincoln Rhyme... Da, domnule, are cîteva idei în privința asta.

Detectivul porni agale spre fereastră, privind atent șoimul și încercînd să-i explice inexplicabilul omului care administra cel mai misterios oraș din lume. Închise telefonul, apoi se întoarse către Rhyme.

— Și el, și șeful te vor, Linc. Chiar ei te-au solicitat. Însuși Wilson.

Rhyme rîse.

— Lon, uită-te la camera asta. Uită-te la *mine*! Arăt eu în stare să conduc o anchetă?

— O anchetă obișnuită, nu. Dar asta nu prea e obișnuită, nu-i așa?

— Îmi pare rău. Pur și simplu n-am timp. Doctorul ăla. Tratamentul. Thom, l-ai sunat?

— Nu încă. Îl sun într-un minut.

— Acum, sună-l acum!

Thom se uită la Sellitto. Porni spre ușă, apoi ieși. Rhyme știa că n-avea să-l sune. Ducă-se dracului cu toții.

Banks își pipăi o tăietură de pe obraz și zise:

— Dă-ne măcar cîteva idei. Te rog, susnecul ăsta, spuneai că...

Sellitto îi făcu semn să tacă, privindu-l atent pe Rhyme.

Ah, ticălosule, își spuse Lincoln. Clasica tăcere. Cît o detestăm și ne grăbim s-o umplem. Cîți martori și suspecți cedaseră sub presiunea unei tăceri dense, exact ca asta. Mă rog, el și Sellitto *fuseseră* o echipă bună. Rhyme știa să interpreteze dovezile, iar Sellitto știa mulți oameni.

Cei doi muschetari. Și dacă fusese și al treilea, era vorba despre rigoarea adevăratei științe.

Ochii detectivului erau îndreptați spre raportul de la locul crimei.

— Lincoln. Ce crezi că o să se întîmple azi la ora trei?

— N-am nici o idee, se pronunță Rhyme.

— Serios?

Cam ieftin din partea ta, Lon. O să ți-o plătesc. În cele din urmă Rhyme zise:

— O s-o ucidă pe femeia din taxi. Și într-un fel foarte urît, te asigur. Ceva care să concureze îngropatul de viu.

— Hristoase, șopti Thom din pragul ușii.

Oare de ce nu-l lăsau pur și simplu în pace?

Ar fi folosit la ceva dacă le-ar fi spus ce dureri simțea în ceafă și în umeri? Sau despre suferința fantomatică – mult mai vagă și mult mai stranie – care-i străbătea corpul înstrăinat? Despre epuizarea care-l copleșea după lupta cotidiană de a face, ei bine, orice? Despre cel mai intens dezgust dintre toate – provocat de nevoia de a se bizui pe altcineva?

Poate că le-ar fi putut vorbi despre țînțarul care intrase în cameră cu o noapte în urmă și-l sîcîise timp de o oră; Rhyme amețise tot dînd din cap ca să-l alunge, pînă cînd insecta aterizase pe o ureche, iar Rhyme o lăsase să-l înțepe, de vreme ce putea freca locul acela de pernă ca să-și aline mîncărimea.

Sellitto înălță o sprînceană.

— Azi, oftă Rhyme. O zi. Dup-aia gata.

— Mulțumesc, Linc. Îți rămînem datori.

Sellitto trase un scaun lîngă pat. Îi făcu semn lui Banks să-l imite.

— Așa. Spune-mi ce crezi, ce joc face nemernicul ăsta?

Rhyme spuse:

— Nu așa de repede. Nu lucrez singur.

— Corect, pe cine vrei în echipă?

— Un tehnician de la judiciar. Cel mai bun din laborator. Vreau să vină aici cu instrumentele de bază. Ar trebui și cîțiva băieți de teren. Serviciul de urgență. A, și vreau și cîteva telefoane, le ceru Rhyme, aruncînd o privire spre sticla de scotch din bufet.

Își aminti de coniacul pe care îl avea Berger în trusa lui. În nici un caz n-avea de gînd să-și dea duhul bînd pocărie ieftină din aia. *Ieșirea finală* trebuia să se facă fie cu un Lagavulin vechi de șaisprezece ani, fie cu un Macallan ținut la păstrare cîteva decenii. Fie – de ce nu? – cu amîndouă.

Banks își scoase telefonul mobil.

— Ce tip de legături? Doar...

— Interurbane.

— Conectate aici?

— Sigur că nu, strigă Rhyme.

Sellitto zise:

— Vrea ca oamenii să dea telefoane. Din sediul central.

— Aha.

— Sună în centru, ordonă Sellitto. Zi-le să ne dea trei sau patru dispeceri.

— Lon, întrebă Rhyme, cine a făcut munca preliminară la locul crimei azi-dimineață?

Banks își reprimă rîsul.

— Băieții Haioși.

Privirea încruntată a lui Rhyme îi șterse zîmbetul de pe chip.

— Detectivii Bedding și Saul, domnule, adăugă repede tînărul.

Pe urmă și Sellitto rînji.

— Băieții Haioși. Toți le zic așa. Nu-i știi, Linc. Sînt de la Brigada de Omucideri din centru.

— Par făcuți pentru meseria lor, explică Banks. Și, mă rog, au un stil amuzant de lucru.

— N-am nevoie de comedianți.

— Nu, sînt buni, zise Sellitto. Cea mai tare echipă pe care-o avem. Ai auzit de bestia aia care a răpit o fetiță de opt ani în Queens anul trecut? Bedding și Saul au cercetat terenul. Au luat la întrebări tot cartierul – au obținut două *mii* două sute de declarații. Grație lor am salvat fata. Cînd a aflat că victima de azi-dimineață era pasagerul de la aeroport, însuși Wilson i-a pus la treabă pe cei doi.

— Acum ce fac?

— Se ocupă mai ales de martori. În zona căii ferate. Adulmecă urmele șoferului și-ale taxiului.

Rhyme țipă la Thom, care era pe hol:

— L-ai sunat pe Berger? Nu, sigur că nu l-ai sunat. Cuvîntul „insubordonare" îți spune ceva? Fă-te măcar util. Adu mai aproape raportul ăla de la locul crimei și întoarce paginile. Arătă spre dispozitivul cu cadru. Chestia aia e un dezastru.

— Astăzi sîntem binedispuși? i-o întoarse asistentul.

— Ține-l *mai sus*. Mă orbește lumina.

Citi vreme de un minut. Apoi ridică privirea. Sellitto vorbea la telefon, însă Rhyme îl întrerupse.

— Orice s-ar întîmpla azi la ora trei, dacă aflăm unde ne trimit indiciile lui, ăla o să fie locul crimei. Vreau să se ocupe cineva de treaba asta.

— Bine, spuse Sellitto. O să-l sun pe Peretti. O să-i arunc un os. Știu că o să strîmbe din nas că ne furișăm pe lîngă el.

Rhyme mormăi:

— L-am cerut eu pe Peretti?

— Dar el e băiatul de aur al judiciarului, zise Banks.

— Nu-l vreau, murmură Rhyme. Vreau pe altcineva.

Sellitto și Banks se priviră. Detectivul mai vîrstnic zîmbi, netezindu-și inutil cămașa boțită.

— Poți să ai pe cine vrei, Linc. Nu uita, ești rege pentru o zi.

Privind țintă ochiul întunecat.

T.J. Colfax, o brunetă venită dintr-o regiune deluroasă aflată în estul statului Tennessee, absolventă a Facultății de Studii Economice la Universitatea New York, agent de bursă iute ca o zvîrlugă, tocmai se trezise dintr-un somn adînc. Părul încîlcit i se lipise de obraji, iar transpirația îi șiroia pe față, prelingîndu-i-se pe gît și pe piept.

Se pomeni uitîndu-se în ochiul negru – o gaură într-o conductă ruginită, cu un diametru de vreo cincisprezece centimetri, al cărei capac fusese înlăturat.

Trăgea pe nas aerul cu iz de mucegai – gura îi era tot astupată. Simțea gustul de plastic, de adeziv fierbinte. Amar.

Și John? se întrebă ea. Unde era? Refuza să se gîndească la pocnetul asurzitor pe care-l auzise în subsol cu o noapte în urmă. Crescuse în estul statului Tennessee și știa cum răsună împușcăturile.

Doamne, se rugă pentru șeful ei. Fie ca măcar el să fie bine.

Calmează-te, își zise înfuriată. Începi naibii să plîngi din nou și-ți amintești ce s-a întîmplat. În subsol, după împușcătură, se pierduse complet, fusese distrusă, plînsese înspăimîntată și aproape se sufocase.

Așa. Calmează-te.

Uită-te la ochiul negru din conductă. Prefă-te că îți face semn. Ochiul îngerului tău păzitor.

T.J. stătea pe podea, înconjurată de sute de țevi, conducte, tuburi și cabluri șerpuitoare. Aerul era mai fierbinte decît în restaurantul fratelui ei, mai fierbinte decît bancheta din spate a Novei lui Jule Whelan, acum zece ani. Apa picura, stalactite atîrnau de grinzile străvechi de deasupra capului ei. Vreo șase beculețe galbene erau singurele surse de lumină din acel loc. Deasupra ei – exact deasupra – se afla un indicator. Nu vedea ce era scris pe el, dar distingea chenarul roșu. La sfîrșitul textului se afla un semn îngroșat al exclamării.

Se zbătu încă o dată, însă cătușele o țineau strîns, intrîndu-i în carne pînă la os. Din gît îi ieși un țipăt disperat, animalic. Dar banda lată, lipită pe gură, și uruitul constant al utilajelor estompară sunetul; nimeni n-ar fi putut-o auzi. Ochiul negru continua s-o privească. O să mă salvezi, nu-i așa? își zise ea.

Dintr-odată, tăcerea fu întreruptă de un dangăt, ca al unui clopot de fier aflat la mare distanță. Ca o ecluză închizîndu-se. Zgomotul venea dinspre gaura conductei. De la ochiul prietenos.

Trase cătușele spre conductă și încercă să se ridice. Dar nu se deplasă mai mult de cîțiva centimetri.

În regulă, nu te alarma. Relaxează-te. O să fie bine.

Atunci reuși să vadă semnul de deasupra capului. Tot încercînd să slăbească strînsoarea cătușelor, își

îndreptase puțin trupul și își mișcase capul într-o parte. Reuși astfel să vadă pieziș cuvintele.

O, nu. O, Iisuse Hristoase...

Începu iarăși să plîngă.

Și-o imagină pe mama ei, cu părul strîns la ceafă și fața rotundă, în capotul cu albăstrele, șoptindu-i: „Fii cuminte, fetița mea. Nu-ți face griji".

Dar ea nu credea vorbele astea.

Credea ce scria pe indicator.

Pericol maxim! Abur supraîncălzit de mare presiune. Nu scoateți capacul conductei. În caz de urgență sunați la compania Edison pentru intervenții. Pericol maxim!

Ochiul negru se căsca spre ea, ochiul ce se deschidea în centrul conductei pentru aburi. Privea țintă carnea trandafirie a pieptului ei. De undeva, din adîncul conductei, veni alt zgomot, metal pe metal – muncitori bătînd cu ciocane, strîngînd racorduri ruginite.

Plîngînd în hohote, Tammie Jean Colfax auzi alt clinchet. Pe urmă un geamăt în depărtare, stins. Și i se păru, printre lacrimi, că ochiul negru îi făcea, în sfîrșit, semn.

CINCI

— Asta e situația, anunță Lincoln Rhyme. Avem victima unei răpiri și un termen limită : ora trei p.m.

— Fără cereri de răscumpărare, completă Sellitto expunerea sumară a lui Rhyme, apoi se întoarse să răspundă la telefonul ce începuse să sune.

Prin camera întunecată a lui Lincoln Rhyme se învîrteau mai mulți oameni decît își amintea el să fi văzut în ultima vreme. Mă rog, după accident, prietenii mai trecuseră pe la el neanunțați (sigur, erau șanse mari ca Rhyme să fie acasă), însă descurajase obiceiul acesta. Și încetase să răspundă apelurilor telefonice, devenind tot mai retras, plutind în solitudine. Își petrecuse vremea scriindu-și cartea și, dacă nu avea inspirație pentru alta, citind. Iar cînd și ocupația asta începuse să-l plictisească, închiriase casete cu filme și muzică. Pe urmă renunțase la televizor și la muzică stînd ore în șir cu ochii la reproducerile de artă pe care asistentul lui le agățase cu grijă pe peretele din fața patului. Pînă la urmă, și astea căzuseră în disgrație.

Solitudine.

Era tot ce-şi dorea şi, Doamne, cît îi lipsea acum.

Masivul Jim Polling străbătea camera cu paşi mari, părînd încordat. Lon Sellitto era ofiţerul de caz, însă un incident ca acela impunea un căpitan la bord, iar Polling se oferise voluntar. Ancheta se făcea contra cronometru şi putea distruge cariere cît ai clipi, aşa că şeful şi comisarii-adjuncţi fuseseră bucuroşi să-l aibă pe el drept ţintă a criticilor. Aveau să practice arta subtilă a distanţării, iar cînd ziariştii ar fi organizat conferinţe de presă, ar fi fost ameţiţi cu vorbe precum *delegat, însărcinat* şi *urmînd sugestiile lui.* Apoi ar fi aruncat priviri spre Polling, cînd ar fi venit momentul să se confrunte cu întrebări dificile. Rhyme nu pricepea în ruptul capului de ce s-ar fi oferit vreun poliţist să conducă o asemenea anchetă.

Dar Polling era un ciudat. Mărunţelul îşi crease la secţia de poliţie Midtown North reputaţia unuia dintre cei mai competenţi anchetatori de omucideri din oraş. Cunoscut pentru temperamentul său vulcanic, avusese necazuri mari atunci cînd omorîse un suspect neînarmat. Însă reuşise uimitor să-şi salveze cariera obţinînd o condamnare în cazul Shepherd, cel al ucigaşului de poliţişti, cel în care Rhyme fusese accidentat. Avansat la gradul de căpitan, imediat după aceea, Polling trecuse printr-una din acele stînjenitoare crize de maturitate – renunţînd la blugi şi la costumele Sears în favoarea celor de la Brooks Brothers (acum purta un costum Calvin Klein bleumarin) şi îşi începuse ascensiunea agresivă spre un fotoliu de şef în poliţia metropolitană.

Alt ofiţer se sprijinea de o masă din apropiere. Bo Haumann, un tip musculos, tuns scurt, era căpitan şi şeful unităţii de urgenţă. Echipa SWAT a poliţiei newyorkeze.

Banks își termină expunerea chiar în clipa cînd Sellito își închidea telefonul.

— Băieții Haioși.

— Ceva nou în legătură cu taxiul? întrebă Polling.

— Nimic. Continuă să caute.

— Vreun semn că tipa se regula cu cineva cu care n-ar fi trebuit s-o facă? întrebă Polling. Poate vreun prieten psihopat?

— Nu, n-avea prieten. Se întîlnea uneori cu cîte un tip. Se pare că n-o urmărea nimeni.

— Și tot n-au apărut cereri de răscumpărare? întrebă Rhyme.

— Nu.

Se auzi soneria. Tom se duse să răspundă.

Rhyme se uită în direcția de unde veneau vocile.

După cîteva clipe, asistentul apăru însoțit de o polițistă în uniformă. De la distanță părea foarte tînără, dar, cînd se apropie, Rhyme își dădu seama că avea probabil vreo treizeci de ani. Era înaltă și avea acea frumusețe ursuză, cabalină, a femeilor ce te priveau din paginile revistelor de modă.

Îi vedem pe ceilalți așa cum ne vedem pe noi înșine, iar după accident, Lincoln Rhyme aprecia rareori oamenii după fizicul lor. Remarcă înălțimea femeii, coapsele suple, părul roșu aprins. Altcineva ar fi evaluat aceste trăsături și-ar fi zis: „Ce tipă tare". Însă lui Rhyme nu-i trecu așa ceva prin minte. Îi remarcă numai privirea.

Nu era surprindere – era limpede că nimeni nu o avertizase că el era infirm –, ci altceva. O expresie pe care n-o mai văzuse niciodată. Părea că starea în care se afla el o relaxa. Exact opusul reacției majorității

oamenilor. Intrînd în cameră, femeia se simțea în largul ei.

— Agent Sachs? întrebă Rhyme.

— Da, domnule, zise ea, abținîndu-se în ultimul moment să întindă mîna. Domnule detectiv.

Sellitto o prezentă lui Polling și lui Haumann. Probabil îi știa pe cei doi, fie și numai după reputație. Privirea-i deveni din nou prudentă.

Cercetă din ochi încăperea, praful, obscuritatea. Se uită la una dintre reproducerile de artă, care zăcea sub o masă. *Păsări de noapte,* de Edward Hopper. Oameni singuratici la o cină tîrzie. Fusese ultima care căzuse de pe perete.

Rhyme îi vorbi pe scurt despre termenul limită: ora 3 p.m. Sachs dădea calm din cap, însă Rhyme îi vedea în ochi licărul a ce? Teamă? Dezgust?

Jerry Banks, cu mîna împodobită de un inel universitar, dar nu și de o verighetă, fu imediat atras de frumusețea ei frapantă și-i adresă un zîmbet special. Dar privirea rece a lui Sachs îl făcu să-nțeleagă că n-avea nici o șansă. Probabil niciodată.

Polling spuse:

— Poate că-i o capcană. Găsim locul spre care ne conduce, intrăm și acolo-i o bombă.

— Mă îndoiesc, zise Sellitto, dînd din umeri. De ce să-și dea atîta osteneală? Dacă vrei să ucizi polițiști, nu trebuie decît să găsești unul și să-l împuști dracului.

Se lăsă o tăcere stînjenitoare, iar Polling își mută rapid privirea de la Sellitto la Rhyme. Toți cei prezenți își amintiră că Rhyme avusese accidentul în timpul anchetării cazului Shepherd.

Însă gafele nu-l afectau pe Lincoln Rhyme. Continuă:

— Sînt de acord cu Lon. Dar eu aș spune oricărei echipe de căutare să se ferească de o eventuală ambuscadă. Omul nostru pare să acționeze după propriile-i reguli.

Sachs se uită încă o dată la reproducerea după tabloul lui Hopper. Rhyme îi urmări privirea. Poate că oamenii de la cină nu erau de fapt singuratici, medită el. Dacă se gîndea mai bine, aveau un aer al naibii de satisfăcut.

— Avem aici două tipuri de probe fizice, continuă Rhyme. Cele standard. Ceea ce susnecul n-a vrut să lase în urmă. Păr, fibre, amprente, poate sînge, urme de pași. Dacă găsim destule – și dacă sîntem norocoși –, astea or să ne ducă la locul inițial al crimei. Acolo unde trăiește el.

— Sau unde-și are vizuina, sugeră Sellitto. Ceva temporar.

— Un loc ferit? medită Rhyme, dînd din cap. Zău că ai dreptate, Lon. Are nevoie de un loc de unde să acționeze. Continuă: Pe urmă sînt probele lăsate la locul crimei. În afară de bucățile de hîrtie – care ne transmit ora și data – avem șurubul, bulgărele de azbest și nisipul.

— Parcă am vîna o afurisită de bestie mîncătoare de hoituri, mormăi Haumann și își trecu mîna prin părul lins.

Arăta exact ca sergentul milităros pe care și-l amintea Rhyme.

— Deci pot să le spun boșilor că există șanse să găsim victima la timp? întrebă Polling.

— Așa cred, da.

Căpitanul dădu un telefon, îndreptîndu-se către un colț al încăperii în timp ce vorbea. După ce închise, mormăi:

— Primarul. Șefu-i cu el. Peste o oră o să aibă loc o conferință de presă și tre' să fiu acolo, să mă asigur că își țin sculele în pantaloni. Le mai pot spune ceva barosanilor?

Sellitto se uită la Rhyme, care dădu din cap.

— Nu încă, zise detectivul.

Polling îi dădu lui Sellitto numărul lui de mobil și părăsi în goană încăperea.

După cîteva clipe apăru un bărbat uscățiv, pleșuv, de vreo treizeci de ani. Mel Cooper avea aerul aiurit dintotdeauna – ca vecinul tont din comediile TV. Era urmat de doi polițiști mai tineri care aduceau un cufăr și două valize care păreau să cîntărească fiecare o mie de kilograme. Agenții lăsară jos poverile și plecară.

— Mel.

— Lincoln.

Cooper se duse la Rhyme și-i strînse mîna dreaptă. Singurul contact fizic din acea zi cu un invitat de-al său, observă Rhyme. Lucrase cu Cooper mulți ani. Licențiat în chimie organică, matematică și fizică, Cooper era expert atît în identificare – amprente, ADN și reconstituire judiciară –, cît și în analiza probelor fizice.

— Ce mai face cel mai mare criminalist din lume? îl întrebă Cooper.

Rhyme schiță un zîmbet, amuzat. Titlul îi fusese acordat de către presă cu cîțiva ani în urmă, după aflarea surprinzătoarei vești că FBI-ul îl alesese pe el – un polițist metropolitan – drept consilier pentru

organizarea ERPF-ului Echipa de Reacție pentru Probe Fizice. Nemulțumiți de termenul „cercetător judiciar" ori „specialist judiciar", reporterii îi acordaseră lui Rhyme rangul de „criminalist".

Cuvîntul circula, de fapt, de mai mulți ani, fiind folosit pentru prima dată în Statele Unite de către legendarul Paul Leland Kirk, șeful Școlii de Criminologie de la Universitatea Berkeley. Instituția, prima din țară, fusese înființată de și mai faimosul August Vollmer. Termenul devenise șic în ultima vreme, iar cînd tehnicienii din întreaga țară se confesau blondelor la petreceri, se prezentau drept criminaliști, nu experți judiciari.

— Coșmarul tuturor, zise Cooper. Te sui într-un taxi și se întîmplă ca la volan să se afle un psihopat. Iar acum întreaga lume e cu ochii ațintiți spre New York, din cauza conferinței ăleia. Chiar mă întrebam dacă n-or să apeleze la tine pentru ancheta asta.

— Ce mai face mama ta? întrebă Rhyme.

— Se tot plînge de junghiuri și dureri. Deși e mai sănătoasă decît mine.

Cooper locuia cu mama lui în casa din Queens în care se născuse. Pasiunea lui era dansul – tangoul fiind specialitatea sa. Bîrfele polițiștilor fiind așa cum erau, se făcuseră speculații în legătură cu orientarea lui sexuală. Pe Rhyme nu-l interesau viețile personale ale angajaților săi, dar fusese la fel de surprins ca toată lumea s-o cunoască într-un tîrziu pe Greta, prietena statornică a lui Cooper, o scandinavă de o frumusețe uimitoare care preda matematici superioare la Universitatea Columbia.

Cooper deschise cufărul masiv, căptușit cu catifea. Scoase de-acolo părțile componente a trei microscoape mari și începu să le asambleze.

— Ah, curentul casnic.

Se uită la prize, dezamăgit. Își potrivi pe nas ochelarii cu ramă metalică.

— Asta e totuși o casă, Mel.

— Credeam că trăiești într-un laborator. Nu m-ar fi surprins.

Rhyme se uită la instrumentele gri și negre, uzate. Semănau cu cele printre care trăise mai bine de cincisprezece ani. Un microscop standard, unul de contrast și un model cu lumină polarizată. Cooper deschise valizele, care conțineau numeroase sticle, borcane și instrumente științifice. Într-o clipă, lui Rhyme îi veniră în minte cuvinte care făcuseră cîndva parte din vocabularul lui cotidian. Tuburi pentru colectarea sîngelui, acid acetic, ortotolidin, reactiv luminol, trusă Ruhemann... Bărbatul ciolănos se uită prin încăpere.

— Arată exact ca biroul tău de pe vremuri, Lincoln. Cum reușești *să găsești* ceva în camera asta? Păi, am nevoie de niște spațiu aici.

— Thom.

Rhyme își întoarse capul spre masa mai puțin aglomerată. Ceilalți dădură la o parte revistele, hîrtiile și cărțile, debarasînd tăblia mesei, pe care Rhyme n-o mai văzuse de un an.

Sellitto studia raportul de la locul crimei.

— Cum să-i zicem susnecului? N-avem încă un număr de caz.

Rhyme îl privi pe Banks.

— Alege un număr. Orice număr.

Banks sugeră:

— Numărul paginii. Mă rog, vreau să spun, data.

— Susnec 823. E la fel de bun ca oricare altul.

Sellitto își notă numărul pe raport.

— Ăă, scuzați-mă. Detectiv Rhyme...

Vorbise polițista. Rhyme se întoarse către ea.

— La prînz trebuia să fiu la Blocul Mare.

Asta înseamnă în jargonul polițiștilor sediul central.

— Agent Sachs...

Pentru moment, uitase de ea.

— Azi-dimineață ai ajuns prima acolo? La locul crimei de lîngă calea ferată?

— Așa e, eu am primit apelul.

Cînd vorbea, femeia i se adresa lui Thom.

— Eu sînt *aici*, agent, îi aminti Rhyme pe un ton sever, stăpînindu-și cu greu enervarea. În partea asta.

Se înfuria cînd oamenii îi vorbeau prin intermediari, prin oameni *sănătoși*.

Tînăra își întoarse repede capul, iar el văzu că lecția fusese învățată.

— Da, domnule, spuse ea pe un ton blînd, dar cu o privire de gheață.

— Sînt pensionat. Spune-mi Lincoln.

— Vrei să mă lămurești și pe mine, te rog?

— Cum adică? întrebă el.

— În legătură cu motivul pentru care m-ați adus aici. Îmi pare rău. Nu m-am gîndit. Dacă vrei scuze în scris, o să ți le ofer. Numai că am întîrziat la noua mea misiune și n-am reușit să-l sun pe superiorul meu.

— Scuze? întrebă Rhyme.

— Adevărul e că n-am deloc experiență în examinarea locului unei crime. Mai degrabă am acționat din instinct.

— Ce vrei să spui?

— Cînd am oprit trenul și-am închis Eleventh Avenue. A fost vina *mea* că senatorul a ratat discursul de la New Jersey și că unii diplomați de la Națiunile Unite au întîrziat la întîlniri, venind de la aeroportul Newark.

Rhyme chicoti.

— Știi cine sînt eu?

— Păi, sigur, am auzit de tine. Credeam că ești...

— Mort? întrebă Rhyme.

— Nu. N-am vrut să spun asta. Deși la asta se gîndise. Continuă în grabă: La academie, toți ți-am citit cartea. Dar n-am mai auzit de tine. De viața personală, vreau să spun... Ridică privirea spre perete și zise pe un ton încordat: După judecata mea, fiind prima sosită acolo, mi-am zis că era mai bine să opresc trenul și să blochez strada, ca să protejez locul crimei. Și asta am și făcut, domnule.

— Spune-mi Lincoln. Și tu ești...

— Eu...

— Prenumele tău.

— Amelia.

— Amelia. După numele aviatoarei?

— Nu, domnule. E un nume din familie.

— Amelia, n-am nevoie de scuze. Tu ai avut dreptate, iar Vince Peretti s-a înșelat.

Sellitto se foi neliniștit la auzul indiscreției, însă lui Lincoln Rhyme nu-i păsa. La urma urmei, era unul dintre puținii oameni din lume care puteau sta culcați în pat chiar dacă în cameră ar fi intrat însuși președintele Statelor Unite. Rhyme continuă:

— Peretti a lucrat la locul crimei de parcă primarul i s-ar fi uitat peste umăr, iar asta este cea mai sigură cale de-a rasoli treaba. A adus prea mulți oameni, a greșit teribil cînd a lăsat să circule trenurile și a dat drumul la trafic. N-ar fi trebuit sub nici o formă să deblocheze locul crimei atît de repede. Dacă zona ar fi fost asigurată, cine știe, poate am fi găsit o chitanță de la un bancomat, cu un nume trecut pe ea. Sau o minunată amprentă a degetului mare.

— Se poate, spuse cu delicatețe Sellitto. Dar hai să păstrăm asta pentru noi, adăugă dînd ordine tăcute și rotindu-și ochii de la Sachs la Cooper și la tînărul Jerry Banks.

Rhyme pufni într-un rîs disprețuitor. Apoi se întoarse spre Sachs, pe care o surprinse, ca pe Banks în acea dimineață, uitîndu-se la picioarele lui și la trupul de sub pătura de culoarea caisei. Îi spuse tinerei:

— Te-am chemat aici ca să lucrezi pentru noi la următorul loc al crimei.

— Ce?

De data asta nu vorbise prin interpreți.

— Să lucrezi pentru noi, zise el scurt. La următorul loc al crimei.

— Dar, rîse ea, eu nu sînt de la judiciar. Eu fac patrulare. N-am lucrat niciodată la locul unei crime.

— Ăsta-i un caz neobișnuit. După cum o să-ți spună și detectivul Sellitto. E de-a dreptul *bizar*. Nu-i așa, Lon? Sigur, dacă ar fi fost un caz clasic, n-aș fi avut nevoie de tine. Dar acum avem nevoie de o privire limpede.

Sachs se uită la Sellitto, care nu zise nimic.

— Doar că... n-aș fi bună la treaba asta. Sînt sigură.

— În regulă, spuse calm Rhyme. Ăsta-i adevărul?

Ea dădu din cap.

— Am nevoie de cineva care a avut curajul să oprească un tren din drumul lui ca să protejeze locul crimei și să suporte canicula din ziua aia.

— Mulțumesc pentru șansa asta, domnule. Lincoln. Însă...

Rhyme spuse scurt:

— Lon.

— Agent Sachs, mormăi detectivul, aici nu ai de ales. Ai fost repartizată la cazul ăsta ca asistent la locul crimei.

— Domnule, trebuie să protestez. M-am transferat de la patrulare. Astăzi. Am obținut un transfer medical. Cu începere de acum o oră.

— Medical? se interesă Rhyme.

Ea ezită, privindu-i din nou picioarele, stînjenită.

— Am artrită.

— Serios? întrebă Rhyme.

— Artrită cronică.

— Regret să aud asta.

Ea continuă în grabă:

— Azi-dimineață am primit apelul acela pentru că altcineva era bolnav. N-am plănuit să mă duc acolo.

— Da, mă rog, și eu aveam alte planuri, spuse Lincoln Rhyme. Acum hai să ne uităm la niște probe.

ȘASE

— Șurubul.

Rhyme își aminti regula clasică de cercetare a locului crimei: analizează mai întîi cea mai ciudată probă materială.

Thom întorcea pe toate părțile săculețul de plastic, în vreme ce Rhyme studia tija metalică pe jumătate ruginită. Tocită. Uzată.

— Ești sigur că nu sînt amprente? Ai încercat reactivul cu microparticule? E cel mai bun pentru probele materiale expuse intemperiilor.

— Îhî, confirmă Mel Cooper.

— Thom, ordonă Rhyme, dă-mi la o parte părul ăsta din ochi! Piaptănă-l pe spate. Ți-am spus azi-dimineață să faci asta.

Asistentul oftă și perie șuvițele încîlcite de păr negru.

— Ai grijă, îi șopti el amenințător șefului său, iar Rhyme își trase capul iritat, răvășindu-și părul din nou.

Amelia Sachs stătea posacă într-un colț. Își ținea picioarele sub scaun, în poziția de plecare a unui atlet și chiar arăta de parcă aștepta împușcătura pistolului de start.

Rhyme își îndreptă din nou atenția spre șurub.

Pe cînd fusese șeful judiciarului, Rhyme începuse să organizeze baze de date. Cum ar fi tabele cu jetoane din întreaga țară sau dosare despre companiile producătoare de țigări. Întocmise un fișier cu tipurile de gloanțe, fibre, pînzeturi, roți de cauciuc, unelte, pantofi, uleiuri de motor, lichide de transmisie. Petrecuse sute de ore redactînd liste, indexînd și făcînd tot felul de trimiteri.

Totuși, în timp ce Rhyme se ocupa de această activitate, serviciul judiciar nu ajunsese să catalogheze și obiectele de feronerie. Acum se întreba de ce nu și era furios pe sine pentru că n-o făcuse și încă mai furios pe Vince Peretti, fiindcă nici el nu se gîndise la asta.

— Trebuie să-i sunăm pe toți fabricanții de șuruburi și angrosiștii din nord-est. Nu, din toată *țara*. Întrebați dacă fac un model ca acesta și cui îl vînd. Transmiteți prin fax descrierea și imaginea șurubului dispecerilor noștri de la Comunicații.

— Drace, ar putea fi un milion, zise Banks. Toate filialele companiilor Ace Hardware și Sears din țară.

— Nu cred, răspunse Rhyme. Șurubul acesta trebuie să fie un element important. Nu l-ar fi lăsat acolo fără rost. Puține fabrici fac șuruburi din astea. Pun pariu.

Sellitto dădu un telefon și după cîteva minute părea mulțumit.

— Ți-am găsit dispeceri. Patru. De unde obținem o listă a fabricilor?

— Trimite un agent pe Forty-second Street, răspunse Rhyme. La Biblioteca Publică. Au acolo registrele companiilor. Pînă găsim una, pune-i pe dispeceri să înceapă să studieze Paginile Aurii.

Sellitto repetă instrucțiunile la telefon.

Rhyme se uită la ceas. Era unu și jumătate.

— Acum azbestul.

Preț de o clipă cuvîntul îi licări în minte. Simți un junghi – într-un loc unde n-ar fi putut să-l simtă. Ce i se părea familiar în legătură cu azbestul? Ceva despre care auzise sau citise – recent, se părea, deși Lincoln Rhyme nu mai avea încredere în propriul simț al timpului. Cînd zaci încremenit pe spate luni în șir, timpul încetinește pînă aproape de pragul morții. Putea să se fi gîndit la ceva despre care citise și cu doi ani în urmă.

— Ce știm despre azbest? medită el.

Nimeni nu-i răspunse, dar nu conta; își răspundea singur. Oricum, așa prefera să facă. Azbestul era o moleculă complexă, un polimer de siliciu. Nu arde pentru că, precum sticla, este deja oxidat.

Cînd cercetase locurile unde avuseseră loc crime cu mult timp în urmă – lucrînd cu antropologi și odontologi de la judiciar –, Rhyme fusese deseori în clădiri cu izolație de azbest. Își amintea izul special al măștilor pe care trebuia să le poarte în timpul săpăturilor. De fapt, își amintea acum, în timpul înlăturării unei asemenea izolații, la stația de metrou City Hall, cu trei ani și jumătate în urmă, anchetatorii găsiseră cadavrul unuia dintre polițiștii uciși de Dan Shepherd, aruncat în camera generatorului de curent. Cînd se aplecase încet peste cadavru ca să ia o fibră de pe bluza albastră a polițistului mort, Rhyme auzise pocnetul și uruitul grinzii de stejar ce cădea. Masca îl salvase probabil de la moartea prin sufocare în praful și gunoaiele ce se ridicaseră în jurul lui.

— Poate c-a dus-o pe femeie într-un loc unde se face curățenie, zise Sellitto.

— Se poate, admise Rhyme.

Sellitto îi ordonă tînărului său asistent:

— Sună la serviciul de salubritate. Află dacă există locuri unde se face curățenie în momentul ăsta.

Detectivul dădu telefon.

— Bo, îl întrebă Rhyme pe Haumann, ai ceva unități desfășurate?

— Gata de acțiune, îi confirmă comandantul. Deși tre' să-ți spun că mai bine de jumătate din forțe sînt ocupate cu chestia aia de la ONU. Sînt cedate Serviciilor Secrete și unităților de pază de la ONU.

— Am niște informații de la salubritate.

Banks îi făcu semn lui Haumann și se retraseră amîndoi într-un colț al camerei. Trecură pe lîngă mai multe teancuri de cărți. Cînd Haumann despături o hartă militară a New York-ului, ceva căzu cu zgomot pe podea. Banks sări ca ars.

— Hristoase!

Din locul unde zăcea, Rhyme nu vedea ce căzuse. Haumann ezită o clipă, apoi se aplecă, ridică fragmentul descărnat de coloană vertebrală și îl puse pe masă.

Rhyme simți cîteva perechi de ochi ațintite asupra lui, dar nu zise nimic despre os. Haumann stătea aplecat asupra hărții, iar Banks, cu telefonul la ureche, îi furniza informații despre locurile unde se înlătura izolația de azbest. Comandantul le însemna pe hartă cu un marker. Păreau o mulțime, împrăștiate în toate cele cinci districte ale orașului. Era descurajant.

— Trebuie să restrîngem cercetarea. Ia să vedem, nisipul, îi spuse Rhyme lui Cooper. Privește-l la microscop. Spune-mi ce crezi.

Sellitto îi întinse tehnicianului plicul cu nisip, iar acesta vărsă conținutul pe o lamelă de examinare. Pudra sclipitoare făcu un mic nor de praf. Era acolo și o pietricică, lustruită de vreme, care căzu în centrul grămăjoarei.

Lincoln Rhyme își simți gîtul încordat. Nu de la ceea ce vedea – nu știa încă la *ce* se uita –, ci din cauza impulsului nervos anemic, pornit din creierul său și stins pînă la inertul lui braț drept care-l îndemna să pună mîna pe un creion și să cerceteze proba materială. După aproape un an, era prima dată cînd simțea acest impuls. Aproape că-i dădură lacrimile, și singura lui consolare era amintirea sticluței de Seconal și a pungii de plastic pe care doctorul Berger le adusese cu el – imagini care pluteau prin încăpere ca un înger păzitor.

Își drese glasul.

— Scaneaz-o!

— Ce? întrebă Cooper.

— Pietricica.

Sellitto îl privi întrebător.

— Piatra nu-i de-acolo, zise Rhyme. E ca nuca-n perete. Vreau să știu de ce. Scaneaz-o.

Folosind un forceps cu vîrfuri de porțelan, Cooper luă piatra și o examină. Își puse niște ochelari de protecție și lumină piatra cu fasciculul unui container electric de mărimea unei baterii de mașină, atașat la un cablu.

— Nimic, zise Cooper.

— DMV?

Depunerea de metal în vid este cea mai eficientă tehnică pentru a ridica posibile amprente de pe suprafețe poroase. Într-un recipient vidat care conține obiectul de testat, se evaporă aur sau zinc; metalul îmbracă amprenta, făcînd foarte vizibile spiralele și vîrfurile.

Dar Cooper nu avea un asemenea dispozitiv la el.

— *Ce* ai? întrebă Rhyme, deloc încîntat.

— Negru de Sudan, developator stabilizat fizic, iod, amidol negru și violet de gențiană.

Mai adusese cu el ninhidrină pentru ridicarea amprentelor de pe suprafețe poroase și un cadru Super Glue pentru suprafețe netede. Rhyme își amintea uimitoarea veste care circulase prin comunitatea judiciară cu cîțiva ani în urmă. Un tehnician care lucra într-un laborator criminalistic al armatei americane din Japonia folosise Super Glue ca să lipească un aparat de fotografiat spart și constatase surprins că vaporii adezivului scoseseră la iveală amprentele mai bine decît majoritatea substanțelor folosite în acest scop.

Asta era metoda pe care o folosea Cooper acum. Puse cu forcepsul piatra într-un mic recipient de sticlă, iar pe placa fierbinte din interior aplică un strat de Super Glue. După cîteva minute scoase piatra.

— Avem ceva, spuse el.

Presără pe piatră niște pudră sensibilă la ultraviolete și o lumină cu fasciculul containerului. O amprentă devenise vizibilă. Chiar în centrul pietrei. Cooper o fotografie cu un polaroid, la scară naturală. Îi arătă poza lui Rhyme.

— Ține-o mai aproape. Rhyme o examină mijindu-și ochii. Da! El a rulat-o.

Amprentele rulate – obținute prin rotirea unui deget pe o suprafață – lăsau o urmă diferită de cea făcută prin apucarea unui obiect. Era o diferență subtilă – în lărgimea marginilor de fricțiune în diverse puncte ale modelului –, însă una pe care Rhyme o recunoștea acum limpede.

— Și uite, ce-i aia? observă el. Linia aia.

Deasupra amprentei se vedea o linie subțire, curbată.

— Mai că seamănă cu...

— Da, zise Rhyme, unghia ei. În mod normal, n-ar trebui să rămînă așa ceva. Dar pun pariu că individul a aruncat piatra ca să fie sigur că o să fie ridicată. A lăsat o urmă uleioasă. Ca o margine de fricțiune.

— De ce ar fi făcut asta? întrebă Sachs.

Încă o dată, Rhyme fu iritat de faptul că nimeni nu părea să priceapă aspectele astea la fel de repede ca el. Explică pe scurt:

— Susnecul ne comunică două lucruri. În primul rînd, vrea să fie sigur că o să știm faptul că victima e o femeie. Asta în cazul că noi n-am făcut legătura între ea și cadavrul de azi-dimineață.

— De ce ar fi făcut asta? întrebă Banks.

— Ca să mărească miza, zise Rhyme. Să ne facă să transpirăm mai mult. Ne-a lăsat să aflăm că e vorba despre o femeie în pericol. Își evaluează victimele – așa cum facem și noi toți –, deși noi pretindem că nu.

Rhyme își aruncă întîmplător privirea spre mîinile lui Sachs. Fu surprins să observe că, pentru o femeie atît de frumoasă, degetele îi arătau jalnic. Patru aveau vîrfurile înfășurate în plasturi, iar altele aveau unghiile roase pînă în carne. Cuticula unuia era mînjită cu sînge

închegat. Rhyme observă și inflamația roșie de sub sprîncenele ei, de la pensat, bănui el. Și o zgîrietură lîngă o ureche. Numai obiceiuri autodistructive. Există un milion de căi de a te distruge, în afară de pastile și Armagnac.

Rhyme anunță:

— Despre celălalt lucru pe care ni-l comunică v-am avertizat deja. Cunoaște procedurile noastre. Ne spune: „Nu vă obosiți cu regulile obișnuite ale anchetării. N-o să las nici o urmă". Asta crede *el*, desigur. Dar noi o să găsim ceva. Pun pariu. Deodată, Rhyme se încruntă. Harta! Avem nevoie de hartă. Thom!

Asistentul întrebă:

— Care hartă?

— *Știi* la ce hartă mă refer.

Thom oftă.

— Habar n-am, Lincoln.

Privind pe fereastră și vorbind mai mult pentru sine, Rhyme medită:

— Pasajul de nivel de la calea ferată, tunelurile de protecție și ușile de acces, azbestul – toate astea sînt vechi. Suspectului îi place New York-ul *istoric*. Vreau harta Randel.

— Unde e?

— În dosarele cu date pentru cartea mea. Unde în altă parte?

Thom scormoni prin dosare și scoase la iveală fotocopia unei hărți lungi, orizontale, a Manhattanului.

— Asta?

— *Aia, da!*

Era o hartă întocmită în 1811 pentru ca notabilitățile orașului să elaboreze planul străzilor din

Manhattan. Harta fusese tipărită orizontal, cu Battery Park la sud, spre stînga, și Harlem la nord, spre dreapta. Prezentată astfel, insula părea desenul unui crine surprins în plin salt, cu un cap mic înălțat pentru atac.

— Agață-o acolo. Bine. După ce asistentul își făcu treaba, Rhyme spuse: Thom, o să te înălțăm în rang. Lon, dă-i o insignă lucioasă sau altceva.

— Lincoln, murmură el.

— Avem nevoie de tine. Haide. N-ai vrut tu mereu să fii Sam Spade sau Kojak?

— Nu, doar Judy Garland, răspunse asistentul.

— Atunci Jessica Fletcher! Tu o să scrii profilul susnectului. Haide, scoate Mont Blanc-ul ăla pe care îl lași mereu să se vadă din buzunarul cămășii.

Tînărul își dădu ochii peste cap, scoase stiloul Parker și luă un carnet prăfuit dintr-un teanc aflat sub una din mese.

— Nu, am o idee mai bună, anunță Rhyme. Ia unul din posterele alea de artă, întoarce-l și scrie pe spate cu un marker. Acum să scrii cu litere mari ca să pot vedea și eu.

Thom alese o reproducere după Monet și o fixă pe perete.

— Deasupra, îi ordonă criminalistul, scrie: „Susnec 823". Pe urmă patru coloane. „Înfățișare." „Reședință." „Vehicul." „Altele." Minunat. Acum hai să începem. Ce știm despre el?

Sellitto spuse:

— Vehicul... Are un taxi galben.

— Corect. Și la rubrica „Altele" trece că știe procedurile de examinare a locului unei crime.

— Ceea ce, adăugă Sellitto, poate însemna că a trecut pe la mititica.

— Cum adică? întrebă Thom.

— S-ar putea să aibă dosar, îi explică detectivul.

Banks zise:

— N-ar trebui să scriem și că este înarmat cu un Colt calibru 32?

— Al naibii de corect, aprobă șeful lui.

Rhyme interveni:

— Și știe despre MF.

— Ce anume? întrebă Thom.

— Marginile de fricțiune la amprente. Astea sînt cutele de pe mîinile și picioarele noastre care ne înlesnesc mișcarea. Și mai notează că tipul acționează probabil dintr-o locație sigură. Bună treabă, Thom. Uitați-vă la el. E un detectiv înnăscut.

Thom se încruntă la el și se depărtă de perete, scuturîndu-și cămașa, peste care căzuse o pînză de păianjen de pe perete.

— Asta e, prieteni, spuse Sellitto. Prima noastră imagine a domnului 823.

Rhyme se întoarse către Mel Cooper.

— Acum nisipul. Ce putem spune despre el?

Cooper își ridică ochelarii de protecție pe fruntea palidă. Vărsă un eșantion pe o lamelă și o introduse sub vizorul microscopului cu lumină polarizată. Ajustă reglajele.

— Hmm. Curios. Nu există dublă refracție.

Microscoapele cu polarizare evidențiază dubla refracție a cristalelor, fibrelor și a altor materiale. Nisipul plajelor are o dublă refracție majoră.

— Deci nu e nisip, murmură Rhyme. E ceva fărîmițat... Poți să-l individualizezi?

Individualizare... Țelul unui criminalist. Majoritatea probelor materiale pot fi *identificate*. Dar chiar dacă știi despre ce substanță este vorba, există, de obicei, sute sau mii de surse de unde poate proveni. Probele materiale *individualizate* înseamnă ceva ce poate proveni de la o singură sursă ori de la un număr foarte limitat de surse. O amprentă, o structură ADN, un fragment de vopsea care se potrivește într-un loc gol de pe capota mașinii infractorului ca o piesă de puzzle.

— Poate, răspunse tehnicianul, dacă îmi pot da seama ce este.

— Sticlă pisată? sugeră Rhyme.

Sticla este de fapt nisip pisat, dar procesul de fabricare alterează structura cristalină. La sticla pisată nu există dublă refracție. Cooper examină mai atent eșantionul.

— Nu, nu cred că-i sticlă. Nu știu ce e. Aș vrea să am aici un EDX.

Un dispozitiv mult folosit într-un laborator criminalistic era microscopul electronic cuplat cu o unitate de energie dispersă cu raze X; se determina astfel ce elemente intrau în compoziția probelor găsite la locul crimei.

— Adu-i unul, îi ordonă Rhyme lui Sellitto, apoi își aruncă privirea prin cameră. Avem nevoie de mai mult echipament. Vreau și un dispozitiv metalic vidat pentru amprente. Și un CG-FM.

Un cromatograf cu gaz transforma substanțele în elementele lor componente, iar fotospectrometrul de masă folosea lumina pentru a le identifica. Aceste instrumente le permiteau criminaliștilor să testeze un eșantion necunoscut de pînă la o milionime de gram și să-l

confrunte cu o bază de date de o sută de mii de substanțe cunoscute, catalogate după identitate *și* marcă.

Sellitto transmise telefonic lista celor cerute la laborator.

— Dar nu putem aștepta jucăriile alea grozave, Mel. Va trebui să lucrezi după moda veche. Mai spune-mi ceva despre nisipul ăla suspect.

— E amestecat cu puțin pământ. Argilă, fragmente de cuarț, feldspat și mică. Dar foarte puține fragmente de plante putrezite. Aici sînt și cîteva așchii din ce-ar putea fi bentonit.

— Bentonit. Rhyme era încîntat. Asta-i o cenușă vulcanică pe care constructorii o pun în laptele de ciment cînd sapă fundații în zone umede ale orașului unde roca de bază se află la mare adîncime. Astfel se previn prăbușirile. Așa că o să căutăm o zonă construită care se află lîngă apă, probabil la sud de Thirty-fourth Street. La nord de regiunea aia roca de bază se află mult mai la suprafață, iar constructorii n-au nevoie de lapte de ciment.

Cooper mișcă puțin lamela.

— Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că aici e mai mult calciu. Stai, e și ceva fibros.

Mînerul microscopului fu răsucit, iar Rhyme ar fi dat orice ca să se uite prin vizor. Se întoarse cu gîndul la serile pe care le petrecuse cu fața lipită de cauciucul spongios al aparatului, examinînd fibre, fragmente de humus, celule sangvine sau așchii de metal intrînd și ieșind sub vizor.

— Mai e ceva aici. O granulă mai mare. Trei straturi. Unul cornos, pe urmă două straturi de calciu. Culori ușor diferite. Celălalt e translucid.

— Trei straturi? izbucni Rhyme furios. Ce dracu', e o cochilie de scoică!

Era mîniat pe sine. Ar fi trebuit să se gîndească la asta.

— Da, asta e! Cooper dădea din cap. Stridie, cred.

Bancurile de stridii din jurul orașului se găseau mai ales în largul coastelor din Long Island și New Jersey. Rhyme sperase că susnecul avea să limiteze aria geografică a cercetării la Manhattan – acolo unde fusese găsită victima în acea dimineață.

— Dacă individul se extinde la toată rețeaua metroului, n-avem nici o speranță.

Cooper spuse:

— Mă uit la altceva. Cred că e var. Dar foarte vechi. Granular.

— Poate beton? sugeră Rhyme.

— Posibil. Da. Atunci nu văd rostul scoicilor, adăugă Cooper, gînditor. În jurul New York-ului straturile de stridii sînt pline de vegetație și noroi. Substanța asta este amestecată cu beton și, practic, nu conține materie vegetală.

Rhyme strigă dintr-odată:

— Marginile! Cum sînt marginile scoicii, Mel?

Tehnicianul privi în vizor.

— Fracturate, nu roase. Materialul acesta a fost pulverizat prin presiune la rece. Nu erodat de apă.

Ochii lui Rhyme se întoarseră către harta Randel, plimbîndu-și privirea de la stînga la dreapta. Concentrîndu-se asupra posteriorului siluetei de cîine.

— M-am prins! strigă el.

În 1913, F.W. Woolworth construise clădirea de 60 de etaje care încă îi poartă numele, învelită în teracotă

și acoperită de garguie și sculpturi gotice. Timp de șaisprezece ani, fusese cea mai înaltă clădire din lume. Pentru că roca de bază în acea parte a Manhattan-ului era la mai mult de treizeci de metri sub Brodway, constructorii fuseseră nevoiți să îngroape piloni lungi ca să ancoreze clădirea. La scurtă vreme după începerea săpăturilor, muncitorii descoperiseră rămășițele pământești ale industriașului din Manhattan Talbott Soames, care fusese răpit în 1956. Cadavrul fusese găsit îngropat într-un strat gros de ceva ce părea nisip alb, dar erau în realitate cochilii sfărîmate de stridii, un aspect pe care tabloidele îl exploataseră, făcînd legătura cu obsesia obezului magnat pentru mîncare scumpă. Cochiliile erau atît de răspîndite pe țărmul estic al Manhattan-ului, încît se transformaseră în straturi compacte. De la ele venea numele de Pearl Street.

— Femeia e undeva în centru, anunță Rhyme. Probabil în partea de est. Și poate că lîngă Pearl. Undeva într-un subsol între doi și cinci metri sub pămînt. Poate un șantier de construcții, poate o pivniță. O clădire veche sau un tunel.

— Verifică diagrama de la salubritate, Jerry, zise Sellitto. Acolo unde se curăță izolațiile de azbest.

— Pe lîngă Pearl? Nimic.

Tînărul detectiv ridică harta pe care lucra împreună cu Haumann.

— Există peste treizeci de locuri unde se face curățenie – în Midtown, în Harlem și în Bronx. Dar nimic în centru.

Azbest... azbest... medită Rhyme din nou. *De ce* îi suna așa de familiar?

Era ora 2.05 p.m.

— Bo, trebuie să ne mișcăm. Du-ți oamenii acolo și începe căutarea. Toate clădirile de pe Pearl Street. Și de pe Water Street.

— Mamă, oftă polițistul, sînt o grămadă de clădiri.

Porni spre ușă. Rhyme îi spuse lui Sellitto:

— Lon, mai bine te-ai duce și tu. O să fie un finiș la kinogramă. Or să aibă nevoie de toți oamenii pe care pot să-i obțină. Amelia, vreau să mergi și tu acolo.

— Uite, mă gîndeam...

— Agent, se răsti Sellitto, ți-ai primit ordinele.

Fața frumoasă a tinerei se întunecă ușor. Rhyme îi spuse lui Cooper:

— Mel, ai venit încoace cu o dubă?

— Cu un vehicul de reacție rapidă, îi răspunse el.

Mașinile care se deplasau la locurile infracțiunilor din oraș erau masive – pline cu instrumente și ustensile pentru colectarea probelor, echipate mai bine decît laboratoare întregi din multe orașe mici. Dar pe vremea cînd Rhyme conducea serviciul judiciar, ceruse mașini mai mici – mai ales furgonete – conținînd echipamentul de bază pentru colectare și analiză. Vehiculele de reacție rapidă păreau lente, însă Rhyme îi terorizase pe cei de la transporturi pentru a dota acele mașini cu motoare turbo. Acestea ajungeau deseori la locul unei crime înaintea mașinilor de patrulare; de multe ori, primul sosit la fața locului era un tehnician experimentat. Iar acesta era visul oricărui procuror.

— Dă-i Ameliei cheile.

Cooper i le întinse lui Sachs, care-i aruncă o privire rapidă lui Rhyme, apoi porni în grabă pe scări. Pînă și zgomotul pașilor ei îi trăda furia.

— În regulă, Lon. Ce-ai în minte?

Sellitto se uită spre holul pustiu, apoi se apropie de Rhyme.

— Chiar o vrei pe F.P. la ancheta asta?

— F.P.?

— Mă refer la ea. La Sachs. F.P. e o poreclă.

— De la ce vine?

— Să nu spui în prezența ei. O scoate din sărite. Tatăl ei a fost polițist timp de 40 de ani. Așa că lumea îi spune Fata Polițaiului.

— Crezi că n-ar fi trebuit s-o iau?

— Da, cred că nu. De ce-o vrei?

— Pentru că a coborît pe un dig de 10 metri ca să nu altereze locul crimei. A blocat o stradă importantă și o linie de cale ferată. Asta înseamnă inițiativă.

— Haide, Linc. Știu mai bine de zece polițiști care ar fi făcut la fel.

— Ei bine, pe ea am vrut-o eu.

Și Rhyme îl privi grav pe Sellitto, amintindu-i subtil, dar fără drept de replică, termenii înțelegerii.

— O să-ți spun doar, mormăi detectivul, că tocmai am vorbit cu Polling. Peretti și-a ieșit din pepeni ca dracu' pentru că a fost dat la o parte și dacă – nu, o să spun *cînd* – or să afle șefii că a venit în echipă cineva de la patrulare, o să avem necazuri mari.

— Probabil, zise Rhyme încet, privind posterul cu profilul suspectului, dar am senzația că ăsta o să fie cel mai mic necaz al nostru astăzi.

Apoi își lăsă capul obosit să se odihnească pe perna groasă.

ŞAPTE

Furgoneta gonea către canioanele sumbre, încărcate de smog ale Wall Street-ului, în centrul New York-ului.

Degetele Ameliei Sachs băteau uşor în volan, iar ea încerca să-şi imagineze unde ar putea fi ţinută captivă T.J. Colfax. Găsirea ei părea fără speranţă. Districtul financiar de care se apropiau nu arătase niciodată atît de imens, atît de plin de alei, de trape, de uşi şi de clădiri cu ferestre întunecate.

Erau atîtea locuri unde putea fi ascuns un ostatic.

Văzu cu ochii minţii mîna ieşită din mormîntul de lîngă şinele de cale ferată. Inelul cu diamant pus pe osul însîngerat al unui deget. Sachs recunoscuse genul ăla de bijuterie. Ea le zicea inele de consolare – modelul pe care şi-l cumpără fetele bogate şi singure.

Gonea spre sud, ocolind curieri pe biciclete şi taxiuri.

Chiar şi în această după-amiază cu soare orbitor, zona îşi păstra aspectul fantomatic. Clădirile aruncau umbre macabre acoperite de funingine, arătînd ca sîngele închegat.

Sachs luă o curbă cu patruzeci de kilometri la oră, frînînd pe asfaltul poros, apoi apăsă din nou pedala acceleraţiei ca să revină la şaizeci la oră.

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Alte observații
	• Prob. are o locuință sigură	• Taxi	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32

Excelent motor, își zise ea și hotărî să vadă cum se descurca la șaptezeci de kilometri pe oră.

Cu ani în urmă, cînd tatăl ei dormea – de obicei lucra în tura de la trei la unsprezece –, adolescenta Amie Sachs îi lua pe furiș cheile de la Camaro și-i spunea mamei ei, Rose, că se duce la cumpărături. Nu voia ceva de la măcelăria din Fort Hamilton? Și pînă să spună mama ei: „Nu, dar te duci cu trenul, nu cu mașina", fata dispărea pe ușă, pornea motorul mașinii și pleca în goană spre vest.

Cînd se întorcea acasă după trei ore, fără carnea de porc, Amie se furișa pe scări întîmpinată de o mamă disperată și furioasă, care – spre amuzamentul fiicei sale – o dădăcea despre riscurile de a rămîne însărcinată și despre cum ar fi ratat astfel șansele de a-și folosi minunatul ei chip pentru a cîștiga un milion de dolari ca fotomodel. Iar cînd afla în sfîrșit că fata ei nu făcea amor, ci doar conducea mașina cu o sută șaizeci de kilometri la oră pe autostrăzile din Long Island, femeia era disperată și furioasă și o dădăcea despre riscul de a-și mutila chipul ei minunat, ratînd șansele de a cîștiga un milon de dolari ca fotomodel.

Situația se înrăutățise cînd tînăra obținuse permisul de conducere.

Sachs se strecură acum printre două camioane, sperînd că nici un pasager sau șofer n-avea să deschidă ușa. Le depăși într-o fracțiune de secundă.

Cînd te miști, nu pot pune mîna pe tine...

Lon Sellitto își masa fața rotundă cu degetele sale late, neatent la viteza cu care conducea. Discuta cu partenerul lui despre caz, precum un contabil vorbind despre o balanță de plăți. Cît despre Banks, el încetase să

mai arunce priviri de îndrăgostit spre ochii și buzele lui Sachs, preferînd să se uite din minut în minut la vitezometru.

Mașina frînă, cotind brusc după podul Brooklyn. Sachs se gîndi din nou la femeia captivă, imaginîndu-și unghiile lungi, elegante ale lui T.J. în vreme ce bătea ușor în volan cu degetele ei cu unghii roase. Îi reveni în minte imaginea care refuza să dispară: mîna ca o creangă de mesteacăn alb, ieșită din pămîntul umed. Unicul os însîngerat.

— E cam zănatic, rosti ea dintr-odată, ca să-și schimbe direcția gîndurilor.

— Cine? întrebă Sellitto.

— Rhyme.

Banks adăugă:

— Mie mi se pare că arată ca fratele mai mic al lui Howard Hughes.

— Da, mă rog, asta m-a surprins, recunoscu detectivul mai vîrstnic. Nu arăta prea bine. A fost un tip arătos. Dar, mă rog, știți cum e. După cîte a pătimit. Cum de conduci așa, Sachs, ești la brigada mobilă?

— Acolo am fost repartizată. Nu m-au întrebat, mi-au *ordonat*. Cum ai făcut și tu, își zise ea. Și-a fost chiar așa de bun? continuă ea.

— Rhyme? Și mai și. Tipii de la judiciarul newyorkez rezolvă două sute de cazuri de omucidere pe an. Cei mai buni. Rhyme lucra de două ori pe-atît. Chiar și cînd era șeful judiciarului. Uită-te la Peretti. E bun, dar iese pe teren doar o dată la două săptămîni și numai la cazurile mediatizate. N-ai auzit asta de la mine, agent.

— Nu, domnule.

— Dar Rhyme cerceta singur locurile crimelor. Și cînd nu făcea asta, ieșea să se plimbe.

— Și ce făcea?

— Se plimba. Se uita prin jur. Mergea kilometri întregi. Prin tot orașul. Cumpăra lucruri, culegea lucruri, *colecționa* lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Mostre de probe materiale. Gunoaie, hrană, reviste, capace de roți, pantofi, cărți medicale, medicamente, plante... Tot ce vrei, el găsea și cataloga. Așa că atunci cînd dădea peste vreo probă materială, își forma o imagine mai corectă despre locul unde ar putea fi infractorul sau despre ce făcuse. Îi trimiteai un mesaj pe pager și îl găseai în Harlem sau în Lower East Side sau în Hell's Kitchen.

— Are rude polițiști?

— Nu. Tatăl lui a fost un fel de cercetător la un laborator național sau așa ceva.

— Asta a studiat Rhyme? Știința?

— Da. A studiat la Champaign-Urbana, a luat vreo două diplome tari. În chimie și în istorie. N-am habar de ce. Părinții lui muriseră cînd l-am cunoscut eu, asta a fost, drace, acum aproape cincisprezece ani. Și n-are frați sau surori. A crescut în Illinois. Asta explică prenumele, Lincoln.

Amelia ar fi vrut să-l întrebe dacă era sau fusese căsătorit, dar n-o făcu. Se mulțumi să spună:

— Și e chiar așa mare...

— Poți s-o spui, agent.

— Mare sculă?

Banks rîse. Sellitto zise:

— Maică-mea avea o expresie. Spunea despre cineva că „are cap". Ei bine, asta-l descrie pe Rhyme. Omul are cap. Odată, un tehnician tîmpit a pulverizat luminol – ăsta-i un reactiv sangvin – pe o amprentă, în loc de ninhidrină. A distrus amprenta. Rhyme l-a concediat pe loc. Altă dată, un polițist a tras o pișare la locul unei crime și pe urmă a tras apa. Mamă, Rhyme și-a ieșit din minți! I-a spus să-și miște curul pînă în pivniță și să aducă tot ce găsește în canalul colector. Sellitto rîse. Polițistul avea grad mare și-a zis: „Nu fac asta, eu sînt locotenent". Și Rhyme i-a zis: „Am o veste pentru tine. Acum ești instalator". Și mai sînt o groază. Drace, ce faci, agent, mergi cu optzeci la oră?

Trecură în viteză pe lîngă Blocul Mare, iar ea își zise cu amărăciune: Acolo ar trebui să fiu acum. Să mă întîlnesc cu ofițeri de informații, să asist la cursul de specializare, să respir aer condiționat.

Ocoli abil un taxi care ignorase culoarea roșie a semaforului.

Doamne, ce arșiță. Praf fierbinte, miasme fierbinți, gaz fierbinte. Orele cumplite ale orașului. Oamenii își ieșeau din fire așa cum țîșnea apa murdară din hidranți în Harlem. Cu doi ani în urmă, ea și prietenul ei sărbătoriseră Crăciunul, între ora unsprezece seara și miezul nopții, singurul interval liber din programul lor, în aerul răcoros al nopții. Ea și Nick, stînd la Rockefeller Center, afară, lîngă pista de patinaj, bînd cafea și coniac. Fuseseră amîndoi de acord că ar fi preferat o săptămînă de vreme rece unei singure zile caniculare de august.

În cele din urmă, coborînd în goană pe Pearl Street, Sachs zări postul de comandă al lui Haumann. Ocolind

bornele de protecție, parcă mașina între cea a comandantului și o dubă a unității de intervenție.

— Drace, bine conduci.

Sellitto ieși din mașină. Fără să știe de ce, Sachs fu încîntată să observe urmele de transpirație ale degetelor lui Jerry Banks pe fereastra portierei din spate.

Peste tot se vedeau militari ai unității de intervenție și polițiști în uniformă, vreo cincizeci sau șaizeci. Și alții erau pe drum. Părea că întreaga atenție a poliției metropolitane se concentrase asupra centrului New York-ului. Lui Sachs îi trecu prin minte că, dacă cineva ar fi încercat să comită un asasinat sau să ia cu asalt Gracie Mansion sau un consulat, acesta ar fi fost momentul potrivit.

Haumann veni în grabă spre mașina lor. Îi spuse lui Sellitto:

— Mergem din ușă în ușă, în clădirile de pe Pearl. Nimeni nu știe nimic de vreo lucrare cu azebest și nimeni n-a auzit strigăte de ajutor.

Sachs dădu să iasă din mașină, dar Haumann zise:

— Nu, agent. Ordinul e să stai aici în mașină.

Totuși ea coborî.

— Da, domnule. De fapt, cine a spus asta?

— Detectivul Rhyme. Tocmai am vorbit cu el. Trebuie să suni la centrală cînd ajungi la postul de comandă.

Haumann plecă. Sellitto și Banks porniră în grabă spre postul de comandă.

— Detectiv Sellitto, strigă Sachs.

El se întoarse. Tînăra zise:

— Scuză-mă, detectiv. Problema e că nu știu cine-i comandantul meu. Cui raportez?

Omul îi spuse scurt:

— Îi raportezi lui Rhyme.

Ea rîse.

— Dar nu pot să-i *raportez* lui.

Sellitto o privi absent.

— Vreau să spun, nu există o responsabilitate? O jurisdicție? El e *civil*. Trebuie să raportezi unei persoane oficiale.

Sellitto spuse calm:

— Agent, ascultă-mă cu atenție. *Toți* îi raportăm lui Lincoln Rhyme. Nu mă interesează că e civil sau e șef sau e un afurisit de cavaler cruciat. Te-ai prins?

— Dar...

— Vrei să faci plîngere, fă-o în scris și fă-o mîine.

Și plecă. Sachs se uită după el cîteva clipe, apoi se întoarse pe scaunul din față al mașinii și sună centrala, anunțînd că era la locul crimei. Așteptînd instrucțiuni. Rîse strîmb cînd centralista îi răspunse:

— Recepționat, agent 5885. Fii pe fază. Detectivul Rhyme te va contacta curînd, terminat.

Detectivul Rhyme.

— Recepționat, terminat, răspunse Sachs și se uită în spatele mașinii întrebîndu-se ce se afla în valizele negre.

Ora două patruzeci p.m.

Telefonul sună în casa lui Rhyme. Thom răspunse.

— E o dispeceră de la centru.

— Fă-mi legătura.

Difuzorul prinse viață.

— Domnule Rhyme, nu vă amintiți de mine, dar am lucrat la judiciar cînd erați acolo. Făceam parte din personalul civil. Mă ocupam de legăturile telefonice. Emma Rollins.

— Sigur că da. Ce-ți fac copii, Emma?

Rhyme își amintea de o femeie de culoare veselă, masivă, care avea două slujbe și creștea cinci copii. Își amintea degetele ei grăsuțe lovind butoanele atît de tare, încît o dată chiar spărsese un telefon.

— Jeremy începe cursurile la colegiu peste două săptămîni, iar Dora joacă teatru sau așa crede ea. Ăia mici sînt bine.

— Lon Sellitto te-a recrutat, nu-i așa?

— Nu, domnule. Am auzit că lucrați la cazul ăsta și-am gonit o puștoaică la 911. Emma se ocupă de treaba asta, i-am spus.

— Și ce ai pentru noi?

— Lucrăm la un registru cu companiile care fac șuruburi. Și la o listă cu locurile unde se vînd. Uite ce-am găsit. Literele alea ne-au ajutat. Alea gravate pe șurub. CE. Șuruburile alea sînt făcute special pentru Con Ed.

Drace. Sigur că da.

— Sînt marcate așa pentru că au o mărime diferită decît celelalte șuruburi pe care le vinde compania asta – cincisprezece șaisprezecimi dintr-un inch și mult mai multe caneluri decît alte șuruburi. Le face Michigan Tool and Die, din Detroit. Sînt folosite la conducte vechi de-acum șaizeci, șaptezeci de ani, numai în New York. Părțile conductei trebuie îmbinate foarte strîns. Mai strîns decît îmbrățișarea mirilor în noaptea nunții, mi-a zis omul, încercînd să mă facă să roșesc.

— Emma, te iubesc. Păstrăm legătura, da?

— Poți fi sigur.

— Thom! strigă Rhyme. Telefonul ăsta n-o să meargă. Trebuie să dau eu apeluri. Cu chestia aia din computer activată de voce. Pot s-o folosesc?

— N-ai comandat-o niciodată.

— Nu?

— Nu.

— Ei bine, am nevoie de ea.

— Ei bine, n-o avem.

— Fă *ceva*. Vreau să fiu în stare să dau telefoane.

— Cred că e pe undeva un dispozitiv manual.

Thom scotoci într-o cutie de lîngă perete. Găsi o consolă mică și conectă un capăt al cablului la telefon, iar celălalt la un dispozitiv de lîngă obrazul lui Rhyme.

— E prea incomod!

— Ei bine, altceva n-avem. Dacă ți-am fi atașat dispozitivul cu infraroșii deasupra sprîncenei, așa cum sugeram eu, ai fi putut da telefoane erotice încă de-acum doi ani.

— Prea multe afurisite de fire, se răsti Rhyme.

Ceafa i se contractă brusc, îndepărtînd dispozitivul de lîngă capul lui.

— Rahat.

Dintr-odată, această sarcină măruntă – fără a mai vorbi despre misiunea lor – îi păru imposibilă lui Lincoln Rhyme. Era epuizat, îl dureau ceafa și capul. Și mai ales ochii. Îl înțepau și – asta era *și mai* dureros – simțea imboldul să-și treacă degetele peste pleoapele închise. Un gest de ușurare, ceva ce restul oamenilor făceau în fiecare zi.

Thom puse la loc *joystick*-ul. Rhyme își impuse să fie calm și-l întrebă pe asistent:

— Cum funcționează?

— Acolo e ecranul. Îl vezi pe dispozitivul de control? Doar miști *joystick*-ul pînă cînd ajunge la un număr, aștepți o secundă și el a intrat în memorie. La fel

procedezi și cu numărul următor. După ce le-ai programat pe toate șapte, apeși *joystick*-ul aici ca să formezi ce număr vrei.

Rhyme strigă:

— Nu funcționează.

— Exersează.

— N-avem timp!

Thom i-o trînti:

— Am răspuns la telefon pentru tine prea multă vreme.

— În regulă, zise Rhyme, coborînd glasul – felul lui de a-și cere scuze. O să exersez mai tîrziu. Vrei, te rog, să suni la Con Ed? Trebuie să vorbesc cu un șef de-acolo.

Sfoara o rănea, cătușele o răneau, însă cel mai mult o speria zgomotul.

Tammie Jean Colfax simțea toată sudoarea din trup prelingîndu-i-se pe față, pe piept și pe brațe în vreme ce se chinuia să taie legăturile cătușelor frecîndu-le de șurubul ruginit. Îi amorțiseră încheieturile, dar i se părea că reușise să cresteze puțin lanțul.

Epuizată, făcu o pauză și își răsuci brațele într-o parte și-n alta, ca să evite crampele musculare. Ascultă din nou. Era, își zise, zgomotul muncitorilor care înșurubau bolțuri și fixau porțiuni ale conductei. Ultimele bătăi de ciocan. Își imagină că oamenii își terminaseră treaba și se gîndeau să plece acasă.

Nu plecați, strigă în sinea ei. Nu mă părăsiți. Cîtă vreme muncitorii lucrau acolo, ea era în siguranță. O ultimă lovitură, apoi se așternu o tăcere asurzitoare.

Ieși de acoloșa, fată. Du-te.

Mamă...

T.J. plînse cîteva minute, gîndindu-se la familia ei din estul statului Tennessee. Îi curgea nasul, dar, cînd începu să se sufoce, își suflă nasul cu putere și simți o explozie de lacrimi și muci. Reuși din nou să respire. Asta-i dădea încredere în sine. Forță. Începu iarăși să frece lanțul.

— Îți înțeleg graba, detectiv. Dar nu știu cum te-aș putea ajuta. Folosim șuruburi în tot orașul la conducte de petrol, de gaz...

— În regulă, zise Rhyme cu asprime, apoi îl întrebă pe supraveghetoarea aflată în sediul campaniei Con Ed, de pe Fourteenth Street: Izolați conductele cu azbest?

O ezitare.

— Le-am curățat în proporție de nouăzeci la sută, spuse femeia pe un ton defensiv. Nouăzeci și *cinci*.

Oamenii puteau fi atît de enervanți.

— Pricep asta. Vreau doar să știu dacă se mai folosește azbest pentru izolații.

— Nu, zise ea hotărît. Mă rog, niciodată pentru cabluri electrice. Doar la conductele pentru aburi, însă e cel mai mic procentaj din activitatea noastră.

Aburi!

Era cea mai puțin cunoscută și cea mai înfricoșătoare dintre utilitățile orașului. Con Ed încălzea apa la peste cinci sute de grade, pe urmă trimitea vaporii printr-o rețea de o sută șaizeci de kilometri de conducte ce treceau pe sub Manhattan. Aburul era supraîncălzit, pînă la două sute de grade, pe urmă gonea prin țevi cu o sută douăzeci pe oră.

Rhyme își aminti de un articol de ziar.

— N-ați avut o defecțiune pe conductă săptămîna trecută?

— Ba da, domnule. Dar n-a fost din cauza azbestului. Locul ăla a fost curățat cu mulți ani în urmă.

— Dar *există* azbest undeva, în conductele din centru?

Femeia ezită.

— Păi...

— Unde a fost defecțiunea? continuă Rhyme în grabă.

— Pe Broadway. Un cvartal la nord de Chambers.

— N-a apărut un articol în *Times* despre asta?

— Nu știu. Poate. Da.

— Și articolul menționa azbestul?

— Da, recunoscu ea, dar scria doar că, în trecut, contaminarea cu azbest a fost o problemă.

— Conducta care s-a defectat era... traversa Pearl Street mai departe, spre sud?

— Păi, să verific. Da, o traversează. Pe la Hanover Street. În partea de nord.

Rhyme și-o imagină pe T.J. Colfax, femeia cu degete subțiri și unghii lungi, pe cale să moară.

— Iar aburul reintră în conducte la ora trei?

— Așa e. Dintr-o clipă în alta.

— Nu se poate! răcni Rhyme. Cineva e legat de conductă. Nu puteți da drumul la abur!

Cooper ridică neliniștit privirea din microscop. Supraveghetoarea spuse:

— Păi, nu știu...

Rhyme strigă la Thom:

— Sună-l pe Lon, spune-i că femeia e în subsolul unui bloc aflat între Hanover și Pearl. În partea de nord. Îi spuse asistentului despre abur. Să cheme pompierii acolo. Cu echipament de protecție contra căldurii.

Rhyme țipă în difuzor: Sună echipele de muncitori! Acum! N-au voie să dea drumul la abur! N-au *voie*!

Repetă absent cuvintele, detestîndu-și imaginația prea bogată care-i arăta, iarăși și iarăși, carnea femeii devenind roz, apoi roșie, apoi desprinzîndu-se de pe oase sub șuvoiul cumplit de abur alb.

În mașina serviciului judiciar, stația radio începu să pîrîie. Era ora trei fără trei minute după ceasul lui Sachs, care răspunse.

— Agent 5885, terminat...

— Lasă formalitățile, Amalia, zise Rhyme. N-avem timp.

— Eu...

— Credem că știm unde e femeia. La intersecția Hanover cu Pearl.

Tînăra se uită peste umăr și văzu zeci de militari ai unității de intervenție avîntîndu-se spre o clădire veche.

— Și ce vrei să fac, să...

— Ceilalți or s-o caute. Tu trebuie să te pregătești să cercetezi locul crimei.

— Dar pot ajuta...

— Nu. Vreau să te duci în partea din spate a mașinii. Acolo e o valiză pe care scrie zero doi. Ia-o cu tine. Iar într-o cutie mică, neagră, e un dispozitiv de iluminat. Ai văzut unul în camera mea. Îl folosea Mel. Ia-l și pe ăla. În valiza pe care scrie zero trei o să găsești o cască cu microfon. Conecteaz-o la telefonul tău mobil și du-te la clădirea unde sînt militarii. Sună-mă cînd ești pregătită. Pe canalul treizeci și șapte. Eu o să fiu pe o linie interurbană, dar o să ți se facă legătura cu mine.

Canalul treizeci și șapte. Frecvența specială a operatorilor din oraș. Frecvența prioritară.

— Ce?... întrebă ea.

Dar stația radio nu mai răspunse.

Sachs avea la centură o lanternă lungă, cu halogen, așa că lăsă aparatul masiv, de doisprezece volți, în spatele mașinii, apoi înșfăcă dispozitivul de iluminat și valiza grea. Trebuie să fi cîntărit peste douăzeci de kilograme. Exact ce le trebuie afurisitelor mele de articulații. Își potrivi legăturile și, strîngînd din dinți de durere, porni în grabă spre intersecție.

Sellitto alerga cu sufletul la gură spre clădire. Banks li se alătură.

— Ai auzit? întrebă detectivul mai vîrstnic.

Sachs încuviință.

— Ăsta-i locul? întrebă ea.

Sellitto făcu semn cu capul spre alee.

— Trebuia s-o fi adus pe-aici. În hol e un punct de pază.

Coborîră pe aleea umbrită, pavată cu dale, prin aerul fierbinte, mirosind a urină și gunoi. În apropiere se vedeau tomberoane albastre, ruginite.

— Acolo, strigă Sellitto. La ușile alea.

Polițiștii se împrăștiară în goană. Trei dintre cele patru uși erau încuiate din interior. A patra fusese întredeschisă, iar acum era legată cu un lanț. Lacătul și lanțul erau noi.

— Asta e!

Sellitto ajunse la ușă, ezită. Gîndindu-se probabil la amprente. Apoi înșfăcă clanța și trase cu putere. Ușa se deschise cîțiva centimetri, dar lanțul o ținea strîns. Trimise trei militari în fața blocului, ca să intre

în subsol din interior. Un polițist scoase o dală din pavajul aleii și începu să izbească în clanță. Șase lovituri, douăsprezece. Gemu cînd mîna îi scăpă în ușă și sîngele țîșni dintr-un deget strivit.

Un pompier veni în fugă cu o unealtă – Halligan –, o combinație de tîrnăcop cu clește gură-de-lup. Îi vîrî capătul în lanț și smulse lacătul, deschizînd ușa. Sellitto se uită întrebător la Sachs. Ea privi înapoi.

— Hai, du-te, agent! răcni detectivul.

— Ce?

— Nu ți-a spus?

— Cine?

— Rhyme.

Drace, uitase să conecteze casca. Se scotoci după ea și în sfîrșit o conectă la telefon. Auzi:

— Amelia, unde...

— Sînt aici.

— Ești la clădire?

— Da.

— Intră acolo. Am oprit aburul, dar nu știu dacă au făcut-o la timp. Ia un medic cu tine și un militar de la intervenții. Du-te în camera cazanelor. Probabil că o s-o vezi imediat pe Colfax. Mergi spre ea, dar nu direct, nu în linie dreaptă de la ușă către ea. Nu vreau să deformezi eventualele urme de pași pe care le-a lăsat asasinul. Pricepi?

— Da.

Dădu aprobator din cap fără să-și dea seama că n-o putea vedea. Făcînd semn medicului și militarului s-o urmeze, Sachs intră pe coridorul mohorît, plin de umbre, de uruitul utilajelor și în care picura apa.

— Amelia, spuse Rhyme.

— Da.

— Vorbeam mai devreme despre ambuscadă. Din cîte știu acum despre individ, nu cred că e cazul. Nu-i acolo, Amelia. Ar fi ilogic. Dar să lași liberă mîna cu care tragi.

Ilogic.

— În regulă.

— Acum du-te! Fugi!

OPT

O grotă mohorîtă. Încinsă, întunecoasă, jilavă.

Cei trei coborîră în grabă pe holul murdar spre singura ușă pe care o vedea Sachs. Pe o placă scria SALA CAZANELOR. Ea mergea în spatele militarului de la intervenţii, care purta echipament de protecție și cască. Medicul venea în urmă.

Lui Sachs îi tremurau încheieturile mîinii drepte și umărul de la greutatea valizei. O mută în mîna stîngă, fu cît pe ce s-o scape și își potrivi mai bine strînsoarea. Își continuară drumul spre ușă.

Acolo, militarul intră în forță și își roti mitraliera în toate direcţiile prin încăperea slab luminată. La țeava armei era atașată o lanternă care arunca o lumină palidă prin perdeaua de aburi. Sachs simți mirosul de umezeală și mucegai. Și încă un iz, dezgustător.

Clic.

— Amelia?

Vocea alterată de paraziți a lui Rhyme o sperie de moarte.

— Unde ești, Amelia?

Cu o mînă tremurîndă, ea reduse volumul sunetului din cască.

— Înăuntru, zise ea gîfîind.

— Femeia trăiește?

Sachs se întoarse, uitîndu-se în jur. Își miji ochii, nefiind mai întîi sigură de ceea ce vedea. Pe urmă înțelese.

— O, nu.

În șoaptă. Simțind greața.

Dezgustătorul miros de carne opărită plutea în jurul ei. Dar nu acesta era cel mai rău lucru. Nici imaginea pielii femeii, de un roșu intens, aproape oranj, jupuită în fîșii late. Pielea feței era complet desprinsă. Nu, ceea ce îi vîra groaza în oase era poziția corpului lui T.J. Colfax, incredibila răsucire a extremităților și torsului ei, după ce încercase să se depărteze de șuvoiul de fierbințeală devastatoare.

Spera că victima era moartă. Spre binele ei...

— Femeia trăiește? repetă Rhyme.

— Nu, șopti Sachs. Nu văd cum... Nu.

— Camera e asigurată?

Sachs aruncă o privire spre militar, care auzise întrebarea și încuviință.

— Locul crimei e asigurat.

Rhyme îi spuse:

— Vreau să iasă militarul de-acolo, pe urmă tu și medicul vă duceți să vedeți ce-i cu femeia.

Sachs strînse din buze ca să nu mai inhaleze mirosul și se străduí să-și stăpînească reflexul. Porni cu medicul pe o direcție oblică spre conductă. El se aplecă impasibil spre victimă și-i pipăi gîtul. Apoi clătină din cap.

— Amelia? întrebă Rhyme.

Al doilea cadavru în timpul serviciului. Ambele în aceeași zi.

Medicul spuse:

— DCLC.

Sachs dădu din cap și zise ceremonios în microfon:

— Avem un deces confirmat la locul crimei.

— Opărită mortal? întrebă Rhyme.

— Așa se pare.

— Legată de perete?

— De o conductă. Încătușată, cu mîinile la spate. Picioarele sînt legate cu o frînghie de rufe. Căluș din bandă izolantă. Individul a deschis conducta de abur. Femeia se afla la doi pași de ea. Doamne.

Rhyme continuă:

— Spune-i medicului să plece pe unde ați venit. Spre ușă. Aveți grijă pe unde pășiți.

Ea se conformă, cu ochii ațintiți la cadavru. Cum putea fi pielea atît de roșie? Ca o carapace de crab fiert.

— În regulă, Amelia. O să cercetezi locul crimei. Deschide valiza.

Ea nu zise nimic. Continua să privească.

— Amelia, ești la ușă?... Amelia?

— *Ce e?* strigă ea.

— Ești la ușă?

Tonul vocii lui era al nabii de calm. Atît de diferit de glasul fals, autoritar, al omului pe care și-l amintea din dormitor. Calm... și altcumva. Nu știa cum.

— Da, sînt la ușă. Să știi că aici e nebunie.

— Totală demență, admise Rhyme, aproape binedispus. Ai deschis valiza?

Ea trase capacul și privi înăuntru. Cleşti și forcepsuri, o oglindă cu mîner, gheme de vată, picături pentru ochi, ace, pipete, spatule, scalpele...

Ce sînt toate astea?

...tifon, plicuri, site, perii, foarfece, pungi din plastic și hîrtie, căni metalice, sticle – acid nitric 5%, ninhidrină, silicon, iodură, instrumente pentru ridicarea amprentelor.

Imposibil. Zise în microfon:

— Am impresia că nu m-ai crezut, detectiv. Zău că *nu* știu nimic despre cercetarea locului unei crime.

Rămăsese cu ochii la corpul prăbușit al femeii. De pe nasul jupuit îi picura apă. Prin obraz îi ieșise un fragment de ceva alb, poate os. Iar chipul îi era schimonosit de un rînjet chinuit. Exact ca victima din acea dimineață.

— Te-am crezut, Amelia, spuse el într-o doară. Spune-mi, ai deschis valiza?

Era calm și vocea îi suna... cum? Da, *acesta* era tonul. Seducător. Glasul îi suna ca al unui amant.

Îl urăsc, își zise ea. Nu e drept să urăști un infirm. Dar îl urăsc al dracului de tare.

— Ești la subsol, da?

— Da, domnule.

— Uite, trebuie să-mi spui Lincoln. O să ajungem să ne cunoaștem foarte bine după ce-o să se termine povestea asta.

Ceea ce urma să se-ntîmple peste vreo șaizeci de minute, cel mult.

— O să găsești niște benzi de cauciuc în valiză, dacă nu mă-nșel.

— Văd cîteva.

— Pune-ți-le în jurul pantofilor. Pe la călcîie. Dacă se face vreo confuzie între urmele de pași, o să știi care sînt ale tale.

— În regulă, s-a făcut.

— Ia niște săculeți pentru probe și plicuri. Pune-ți în buzunare cîte o duzină din fiecare. Știi să folosești bețigașe?

— Ce-ai spus?

— Locuiești în oraș, nu-i așa? Ai fost vreodată pe Mott Street? Să mănînci pui la General Tsao's? Tăiței reci cu pastă de susan?

Auzindu-l vorbind despre mîncare, i se puse un nod în gît. Refuză să se uite la femeia atîrnată în fața ei.

— Știu să folosesc bețigașe, zise ea cu răceală.

— Uită-te în valiză. Nu sînt sigur că ai să le găsești. Pe vremea cînd lucram eu, făceau parte din trusă.

— Nu văd nici un bețigaș.

— Bine, atunci o să găsești niște creioane. Pune-le în buzunar. Acum o să începi cercetarea locului. Examinează fiecare centimetru. Ești pregătită?

— Da.

— Spune-mi mai întîi ce vezi.

— O cameră mare. Poate șase metri pe nouă. Plină de conducte ruginite. Podeaua din beton, crăpată. Pereții sînt din cărămidă. Mucegai.

— Vezi vreo cutie? E ceva pe podea?

— Nu, podeaua e goală. Nu se văd decît conducte, cisterne de petrol, cazanul. E și nisip – cochilii, o grămăjoară ieșită dintr-o spărtură din perete. Și mai e o chestie cenușie...

— „Chestie"? sări el. Nu recunosc cuvîntul ăsta. Ce-i aia *chestie?*

O năpădi un val de furie. Se calmă și spuse:

— E azbest, dar nu bulgări, ca azi-dimineață. E în fișii subțiri.

— Bun. Acum prima explorare. Te uiți după urme de pași și indicii lăsate intenționat pentru noi.

— Crezi că a lăsat și altele?

— O, pun pariu, zise Rhyme. Pune-ți ochelarii de protecție și folosește dispozitivul de iluminat. Ține-l cît mai jos. Cercetează camera. Fiecare centimetru. Dă-i drumul. Știi cum se face o cercetare?

— Da.

— Cum?

Ea izbucni:

— N-am nevoie să fiu testată.

— Hai, fă-mi pe plac. Cum?

— Înainte și înapoi într-o direcție, apoi înainte și înapoi pe direcția perpendiculară.

— Pas cu pas, nu mai mult de treizeci de centimetri în lungime.

Ea nu știuse asta.

— Știu, spuse.

— Dă-i drumul.

Dispozitivul de iluminat se aprinse, aruncînd o lumină lugubră, nepămînteană. Ea știa că era ceva ce se numea SAL – sursă alternativă de lumină –, care făcea să devină fluorescente amprentele, sperma, sîngele și unele urme de pași. Fasciculul strălucitor de culoarea fierii făcea să danseze umbrele și nu o dată lumină forme negre ce se dovediră a fi doar năluci ale întunericului.

— Amelia? zise Rhyme cu glas ascuțit.

Ea se sperie din nou.

— Da! Ce e?

— Vezi cumva urme de pași?

Ea continua să privească podeaua.

— Păi, ăă, nu. Văd niște dîre în praf. Sau așa ceva.

Dîndu-și seama că iar se exprimase vag, tresări. Însă Rhyme, spre deosebire de Peretti în acea dimineață, nu-i dădu atenție. Spuse:

— Aha. La sfîrșit a măturat.

Sachs rămase surprinsă.

— Da, asta e! Urme de mătură. Cum de-ai știut?

Rhyme rîse – un sunet strident pentru Sachs în acel mormînt respingător – și zise:

— A fost destul de isteț azi-dimineață ca să-și acopere urmele; n-avea de ce să n-o facă și acum. Oho, e bun băiatul. Dar și noi sîntem buni. Continuă.

Sachs se aplecă, simțind cum o ard încheieturile, și începu explorarea. Cercetă fiecare metru pătrat al podelei.

— Aici nu e nimic. Absolut nimic.

Rhyme sesiză nota de resemnare din glasul ei.

— De-abia ai început, Amelia. Locul unei crime e tridimensional. Nu uita asta. Vrei să spui că nu e nimic pe podea. Acum cercetează pereții. Începe cu locul cel mai îndepărtat de conductă și verifică fiecare centimetru.

Amelia înconjură încet oribila marionetă din centrul încăperii. Își aminti de un joc pe care îl jucase la o serbare de stradă în Brooklyn, pe cînd avea șase sau șapte ani și tatăl ei aducea acasă casete cu filme. Se deplasa lent. Era o cameră goală, și totuși existau sute de locuri diferite pe care le avea de cercetat.

Fără speranță... Imposibil.

Dar nu era așa. Pe o margine, la vreo doi metri deasupra podelei, găsi alte indicii. Izbucni în rîs.

— Am găsit ceva aici.

— Într-o grămadă?

— Da. O bucată mare de lemn închis la culoare.

— Beţigaşele.

— Ce? întrebă ea.

— Creioanele. Foloseşte-le ca s-o ridici. E umedă?

— Totul e umed aici.

— Sigur, e normal. De la aburi. Pune lemnul într-o pungă de hîrtie. Plasticul păstrează umezeala şi în căldura aia bacteriile or să distrugă eventualele amprente. Ce mai e acolo? întrebă el nerăbdător.

— E, nu ştiu, păr, aşa cred. Scurt, tăiat. O grămăjoară.

— Prins de piele sau separat?

— Separat.

— În valiză e o rolă de bandă adezivă. Ia părul cu ea.

Sachs ridică firele de păr şi le puse într-un plic de hîrtie. Examină apoi restul marginii.

— Văd nişte pete. Par de rugină sau sînge.

Se gîndi să lumineze locul.

— Sînt fluorescente.

— Poţi să faci un test prezumtiv de sînge?

— Nu.

— Atunci hai să presupunem că e sînge. Ar putea fi al victimei?

— Nu prea pare. E prea departe şi nu există nici o urmă pînă la corpul ei.

— Dar duce undeva?

— Aşa pare. Spre o cărămidă din perete. E desprinsă. Nu sînt amprente pe ea. Am s-o dau la o parte. O, Doamne!

Sachs rămase cu gura căscată şi se dădu clătinîndu-se înapoi, mai să cadă.

— Ce e? întrebă Rhyme.

Ea se liniști și rămase cu privirea ațintită într-acolo, nevenindu-i să creadă ce vedea.

— Amelia. Vorbește-mi.

— E un os. Un os plin de sînge.

— De om?

— Nu știu, răspunse ea. De unde să...? Nu știu.

— De la cineva ucis de curînd?

— Așa pare. Are vreo cinci centimetri în lungime și cinci în diametru. Are carne și sînge pe el. A fost tăiat cu ferăstrăul. Iisuse. Cine naiba ar face așa ceva...

— Nu te speria.

— Dacă l-a luat de la altă victimă?

— Atunci ar fi bine să-l găsim dracului mai repede, Amelia. Bagă osul într-o pungă. Din plastic.

În vreme ce ea făcea asta, Rhyme întrebă:

— Alte indicii lăsate intenționat?

Părea preocupat.

— Nu.

— Asta-i tot? Păr, un os și o bucată de lemn. Nu ne ușurează treaba, nu-i așa?

— Să le aduc pe toate la... biroul tău?

Rhyme rîdea.

— I-ar plăcea lui să ne lăsăm păgubași. Dar nu. N-am terminat încă. Hai să mai aflăm cîte ceva despre Susnec 823.

— Dar aici nu mai e nimic.

— O, ba da, este, Amelia. Adresa lui, și numărul lui de telefon, și descrierea lui, și speranțele lui, și aspirațiile lui. Toate astea sînt în jurul tău.

Ea se înfurie auzindu-i tonul profesoral și rămase tăcută.

— Ai lanterna?

— O am pe-a mea, cu halogen...

— Nu, mormăi el, alea au fasciculul prea îngust. Ai nevoie de lanterna de doisprezece volți.

— Păi, n-am adus-o, se răsti ea, să mă duc s-o iau?

— N-avem timp. Examinează conductele.

Sachs căută timp de zece minute, cățărîndu-se pînă în tavan și îndreptînd fasciculul puternic spre locuri care poate nu fuseseră luminate de cincizeci de ani.

— Nu, nu văd nimic.

— Întoarce-te la ușă. Repede.

Ea ezită, apoi se întoarse.

— În regulă, sînt aici.

— Așa. Închide ochii. Ce miroși?

— Miros? Ai zis ce miros?

Omul ăsta era nebun?

— Miroase întodeauna aerul de la locul crimei. Îți poate spune o sumedenie de lucruri.

Ea rămase cu ochii deschiși și trase aer pe nas. Zise:

— Păi, *nu știu* ce miros.

— Ăsta nu-i un răspuns acceptabil.

Ea răsuflă exasperată, sperînd că șuieratul se auzise limpede și tare în telefon. Își strînse pleoapele și inhală aerul din încăpere, luptîndu-se din nou cu greața.

— Mucegai, umezeală. Mirosul apei fierbinți, de la aburi.

— Nu știi de unde provine. Descrie-l doar.

— Apă fierbinte. Parfumul femeii.

— Ești sigură că-i al ei?

— Păi, nu.

— Tu te-ai dat cu parfum?

— Nu.

— Poate fi aftershave? Al medicului? Al militarului de la intervenţii?

— Nu cred. Nu.

— Descrie-l.

— Sec. Ca ginul.

— Încearcă să ghiceşti, aftershave de bărbat sau parfum de femeie.

Cu ce se dădea Nick? Arrid Extra Dry.

— Nu ştiu, spuse ea. Ceva masculin.

— Du-te la cadavru.

Ea aruncă o privire spre conductă, apoi rămase cu ochii în podea.

— Păi...

— Du-te, zise Lincoln Rhyme.

Se duse. Pielea jupuită părea o coajă de mesteacăn.

— Miroase-i gîtul.

— E tot... păi, nu prea a rămas piele pe el.

— Îmi pare rău, Amelia, dar trebuie s-o faci. Trebuie să aflăm dacă-i parfumul ei.

Ea se conformă şi mirosi gîtul. Fu cît pe ce să vomite.

O să borăsc, îşi zise. Cum am făcut cu Nick în seara aia, la Pancho's, doborîţi de-atîtea daiquiri. Doi poliţişti daţi naibii, dînd pe gît băuturi pentru femei din pahare în care pluteau peştişori din plastic albastru.

— Miroşi parfumul?

Iar îmi vine... să borăsc.

Nu. Nu! Închise ochii, concentrîndu-şi atenţia asupra articulaţiilor dureroase. Cea mai dureroasă – la genunchi. Şi, ca prin miracol, valul de greaţă îi trecu.

— Nu e parfumul ei.

— Bun. Deci, poate că omul nostru e destul de vanitos încît să se dea cu o grămadă de aftershave. Ăsta ar putea fi un indiciu al clasei sociale. Ori poate că vrea să acopere alt miros pe care l-ar fi putut lăsa în urmă. De usturoi, țigări de foi, pește, whisky. Va trebui să aflăm. Acum, Amelia, ascultă-mă cu atenție.

— Ce e?

— Vreau să intri în pielea lui.

Ah. Rahatul ăla psihologic. Exact ce-mi trebuia.

— Nu cred că avem timp pentru asta.

— Niciodată nu e timp de-ajuns pentru examinarea locului crimei, continuă Rhyme pe un ton liniștitor. Dar asta n-o să ne oprească. Intră în mintea lui. Pînă acum, ai gîndit cum gîndim noi. Vreau să gîndești ca el.

— Păi, cum să fac asta?

— Folosește-ți imaginația. De-aia ne-a dat-o Dumnezeu. Acum tu ești el. Ai încătușat victima și i-ai pus bandă adezivă pe gură. O duci în încăperea de-acolo. O legi de conductă. O sperii. Asta te bucură.

— De unde știi că se bucură?

— *Tu* te bucuri. Nu *el*. De unde știu? Fiindcă nimeni nu-și dă atîta osteneală ca să facă ceva de care nu se bucură. Acum, tu cunoști zona. Ai mai fost acolo.

— De ce crezi asta?

— Trebuia să faci o recunoaștere mai devreme – să găsești un loc pustiu, cu o conductă legată la rețeaua de distribuție a aburului. Și să iei indiciile pe care le-a lăsat lîngă calea ferată.

Sachs era vrăjită de vocea lui joasă, curgătoare. Uitase complet că omul avea corpul distrus.

— Aha. Corect.

— Scoți capacul de la conducta de abur. La ce te gîndești?

— Nu știu. Că vreau să termin odată. Să ies de-aici.

Însă de-abia rosti cuvintele astea că se și gîndi: Greșit. Și nu fu surprinsă cînd îl auzi în cască pe Rhyme plescăind din limbă.

— Chiar așa? întrebă el.

— Nu. Vreau ca situația asta să dureze.

— Da! Cred că exact asta vrei. Te gîndești la ce-o să-i facă aburul victimei. Ce mai simți?

— Păi...

Un gînd i se contura vag în minte. Văzu femeia țipînd, plîngînd, strigînd după ajutor. Văzu altceva... pe *altcineva*. Pe el, își zise, pe Susnec 823. Dar ce era cu el? Era pe cale să înțeleagă. Ce... *ce*? Însă gîndul îi dispăru brusc. Se evaporă.

— Nu știu, șopti ea.

— Simți vreo grabă? Sau ești împăcată cu ceea ce faci?

— Mă grăbesc. Trebuie să plec. Poliția ar putea veni în orice clipă. Cu toate că...

— Ce?

— Șșșș, făcu ea și își roti din nou privirea prin cameră, căutînd sursa gîndului ce-i dispăruse din minte.

Încăperea se rotea, era o noapte înstelată. Vîrtejuri de întuneric și, în depărtare, lumini gălbui. Doamne, nu mă lăsa să leșin!

Poate că el...

Da! Asta e. Ochii lui Sachs urmau traseul conductei. Se uita la altă placă de acces, aflată într-o nișă umbrită a încăperii. Ar fi fost o ascunzătoare mai bună pentru victimă – nu se vedea de la ușă dacă treceai

pe-acolo –, iar a doua placă era fixată doar cu patru bolțuri, nu cu opt, precum cea pe care o alesese individul.

De ce nu conducta aia?

Apoi înțelese.

— El nu vrea... *eu* nu vreau să plec încă pentru că vreau să stau cu ochii pe victimă.

— De ce crezi asta? întrebă el, ca un ecou al propriilor ei vorbe rostite cu cîteva clipe în urmă.

— Mai există o conductă de care aș fi putut-o lega, dar am ales-o pe cea aflată într-un loc deschis.

— Ca s-o poți vedea?

— Așa cred.

— De ce?

— Poate ca să mă asigur că nu poate fugi. Poate ca să mă asigur că banda adezivă de pe gură e strîns lipită... Nu știu.

— Bun, Amelia. Dar ce *înseamnă* asta? Cum ne putem *folosi* de faptul ăsta?

Sachs căută cu privirea locul din cameră de unde susnecul ar fi văzut-o cel mai bine pe fată fără să fie observat. Constată că era un loc umbrit între două cisterne mari de petrol.

— Da! exclamă ea entuziasmată, uitîndu-se în podea. Omul a fost aici.

Uitase rolul pe care-l juca.

— A măturat.

Lumină zona cu fasciculul verzui.

— Nu sînt urme de pași, spuse ea dezamăgită.

Dar tocmai cînd ridica dispozitivul de iluminat ca să-l stingă, o pată străluci pe una din cisterne.

— Am găsit o amprentă! anunță ea.

— O amprentă?

— Vezi victima mai bine dacă te apleci şi te sprijini de o cisternă. Asta a făcut tipul, sînt sigură. Numai că e ciudat, Lincoln. E... deformată. Mîna lui.

Se înfioră privind monstruoasa amprentă a palmei.

— În valiză este o sticlă cu aerosol pe care scrie DFO. E un colorant fluorescent. Pulverizează-l pe amprentă, lumineaz-o cu fasciculul verde şi fotografiaz-o cu polaroidul.

Ea îl anunţă după ce termină treaba asta, iar el zise:

— Acum cercetează podeaua dintre cisterne. Dacă avem noroc, individul a lăsat vreun fir de păr sau şi-a ros o unghie.

Obiceiurile *mele*, îşi spuse Sachs. Era una dintre cauzele care îi distruseseră în cele din urmă cariera de fotomodel – unghiile însîngerate, sprîncenele smulse. Încercase la nesfîrşit să se dezbare de ticurile astea. Pînă la urmă renunţase, descurajată, nedumerită de faptul că un lucru atît de mărunt îi putea schimba atît de dramatic rostul vieţii.

— Pune în pungă filtrul cu vid.

— De hîrtie?

— Da, de hîrtie. Acum cadavrul, Amelia.

— Ce?

— Păi, *trebuie* să examinezi cadavrul.

Sachs simţi că-i stă inima-n loc. Altcineva, te rog. Pune pe altcineva să facă treaba asta. Zise:

— Nu înainte de a termina medicul legist. Asta-i regula.

— Azi n-avem reguli, Amelia. Noi ni le facem. Medicul legist o s-o vadă după noi.

Sachs se apropie de femeie.

— Cunoști procedura?

— Da.

Se apropie de corpul devastat. Apoi încremeni. Cu mîinile la cîțiva centimetri de pielea victimei.

Nu pot face asta. Se înfioră. Își spuse că trebuia să continue. Dar nu putea; mușchii n-o ascultau.

— Sachs? Ești acolo?

Ea nu putea răspunde.

Nu pot face asta... pur și simplu. Imposibil. *Nu pot.*

— Sachs?

Apoi tînăra privi în adîncul ei și, cumva, îl văzu pe tatăl ei în uniformă, mergînd aplecat pe asfaltul fierbinte al trotuarului de pe West Forty-second Street, cu brațul petrecut în jurul unui bețiv răpănos, ca să-l ajute să meargă acasă. Pe urmă îl văzu pe Nick al ei rîzînd și bînd bere într-o cîrciumă din Bronx cu un gangster care l-ar fi ucis pe loc dacă ar fi știut că tînărul polițist lucra sub acoperire. Cei doi bărbați din viața ei, făcîndu-și meseria.

— Amelia?

Cele două imagini pluteau în mintea ei, dar nu reușea să ghicească de ce o calmau sau de unde venea calmul care pusese stăpînire pe ea.

— Sînt aici, îi spuse ea lui Lincoln Rhyme și se apucă de trebă așa cum învățase.

Luînd probe de sub unghiile victimei, pieptănîndu-i părul – pubian și de pe cap. Spunîndu-i lui Rhyme ce făcea.

Ignorînd globii oculari stinși...

Ignorînd carnea purpurie.

Încercînd să ignore duhoarea.

— Ia-i hainele, spuse Rhyme. Taie tot de pe ea. Mai întîi pune o bucată de ziar pe sub ea ca să culegi toate probele care ar putea cădea.

— Să mă uit în buzunare?

— Nu, asta o s-o facem aici. Împachetează totul în hîrtie.

Sachs îi tăie bluza şi fusta, pe urmă chiloţii. Întinse mîna spre ceea ce crezu că era sutienul femeii, atîrnîndu-i de pe piept. Era ciudat la pipăit, se dezintegra între degetele ei. Pe urmă înţelese brusc ce ţinea în mînă şi scoase un ţipăt scurt. Nu era un material textil, era piele.

— Amelia? Te simţi bine?

— Da, şopti ea gîfîind. Mă simt bine.

— Descrie cum e imobilizată.

— Scotch la gură, cinci centimetri lăţime. Cătuşe standard la mîini, frînghie de rufe la picioare.

— Luminează-i corpul. Poate că a atins-o cu mîinile goale. Caută amprente.

Ea se conformă.

— Nimic.

— În regulă. Acum taie frînghia de rufe – dar nu pe la nod. Pune-o într-o pungă de plastic.

Sachs făcu aşa cum i se spuse. Pe urmă Rhyme zise:

— Avem nevoie de cătuşe.

— În regulă. Am o cheie de cătuşe.

— Nu, Amelia. Nu le deschide.

— Ce?

— Mecanismul de închidere al cătuşelor ne ajută foarte mult să obţinem probe de la criminal.

— Păi, cum să le scot fără o cheie?

Sachs rîse.

— În valiză e un ferăstrău.

— Vrei să tai cătușele?

Urmă o pauză. Rhyme spuse:

— Nu, nu cătușele, Amelia.

— Păi, ce *vrei* să... O, doar nu vrei să spui... *Mîinile*?

— Trebuie.

Îl irita reținerea ei.

În regulă, asta e. Sellitto și Polling își aleseseră un nebun drept partener. Poate carierele *lor* or să se ducă naibii, dar eu n-am de gînd să-i urmeze.

— Las-o baltă.

— Amelia, e doar o modalitate de a colecta probe.

De ce suna atît de rezonabil glasul lui? Sachs căuta scuze cu disperare.

— Cătușele or să se umple de sînge dacă tai...

— Inima nu-i mai bate. În plus, adăugă el pe tonul unui bucătar de la televizor, sîngele e deja închegat numai bine.

I se puse iarăși un nod în gît.

— Hai, Amelia. Du-te la valiză. Ia ferăstrăul. De pe capac. Adăugă plictisit: Te rog.

— De ce m-ai pus să rîcîi sub unghiile victimei? Puteam să-ți aduc acolo mîinile ei!

— Amelia, avem nevoie de cătușe. Trebuie să le deschidem aici și nu mai putem aștepta medicul legist. Trebuie s-o facem.

Ea se întoarse la ușă. Deschise curelele valizei și scoase de-acolo ferăstrăul cu aspect înfricoșător. Se uită la femeie, încremenită într-o poziție nefirească în centrul sinistrei încăperi.

— Amelia? *Amelia?*

Afară, aerul era tot îmbîcsit, iar clădirile din preajmă erau acoperite de funingine, precum cărbunele de oase. Dar Sachs nu mai fusese niciodată atît de bucuroasă că era afară, în atmosfera orașului. Ținea valiza într-o mînă și ferăstrăul în cealaltă; casca îi atîrna la gît. Sachs ignoră mulțimea de polițiști și spectatori care o priveau cu atenție și se duse direct la mașina cu care venise.

Cînd trecu pe lîngă Sellitto, îi întinse ferăstrăul fără să se oprească, pur și simplu aruncîndu-i-l.

— Dacă ține așa de mult să facă treaba asta, spune-i să coboare dracului acolo și s-o facă el.

2

Principiul lui Locard

„În viaţa reală, îţi formezi doar o primă imagine la locul unei omucideri."

Vernon J. Geberth
Locotenent-comandant (rez.),
Departamentul de Poliţie din New York

Sîmbătă, ora 4.00 p.m.-sîmbătă, ora 10.15 p.m.

NOUĂ

— Mă aflu într-o situație neplăcută, domnule.

Bărbatul din spatele biroului semăna cu imaginea comisarului-adjunct de poliție dintr-un mare oraș pe care o prezentau emisiunile TV. Întîmplător, acesta era chiar gradul său. Omul avea părul alb, ochelari cu ramă de aur și un aer care te făcea să mori după el.

— Și care-i problema, agent?

Comisarul-adjunct Randolph C. Eckert se uită peste nasul lung cu o privire pe care Sachs o recunoscu imediat; părerea pe care o avea despre egalitatea sexelor îl făcea să fie la fel de sever cu polițiștii femei ca și cu bărbații.

— Am de făcut o plîngere, domnule, zise Sachs, pe un ton ceremonios. Ați auzit despre cazul răpirii din taxi?

Bărbatul dădu din cap.

— A, tipul ăla care se joacă de-a v-ați ascunselea cu polițiștii.

Ea credea mai degrabă că de-a v-ați ascunselea era doar un joc școlăresc, dar nu și-ar fi permis să corecteze un comisar-adjunct.

— Mai e și conferința aia de la ONU, continuă el, și toată lumea e cu ochii pe noi. Nu e corect. Oamenii nu vorbesc despre crime la Washington. Sau la Detroit.

Mă rog, la Detroit vorbesc. Dar la Chicago, să zicem. Niciodată. Nu, doar pe New York sare lumea. La Richmond, Virginia, au fost mai multe crime decît la noi anul trecut. Am verificat. Iar eu mai degrabă m-aș paraşuta neînarmat în centrul Harlemului decît să conduc maşina cu ferestrele ridicate prin sud-estul Washingtonului în oricare zi.

— Da, domnule.

— Înțeleg că au găsit-o moartă pe fata aia. S-a spus la toate emisiunile de ştiri. Reporterii ăştia!

— În centru. Chiar acum.

— Mare păcat.

— Da, domnule.

— Şi-au ucis-o? Pur şi simplu? Nici o cerere de răscumpărare sau altceva?

— N-am auzit de nici o răscumpărare.

— Şi ce-i cu plîngerea?

— Azi-dimineață am sosit prima la locul unei omucideri.

— Eşti la patrulare? întrebă Eckert.

— *Am fost* la patrulare. Astăzi la prînz trebuia să fiu transferată la interne. Pentru un curs de pregătire.

Sachs îşi ridică mîinile cu unghiile înfăşurate în leucoplast şi apoi le lăsă în poală.

— Însă m-au recrutat pentru cazul acesta.

— Cine?

— Detectivul Lon Sellitto, domnule. Şi căpitanul Haumann. Şi Lincoln Rhyme.

— Rhyme?

— Da, domnule.

— Nu e tipul care conducea judiciarul acum cîțiva ani?

— Da, domnule. El e.

— Credeam că a murit.

Afurisiții ca el nu mor cu una, cu două.

— Este cît se poate de viu, domnule.

Comisarul-adjunct privea pe fereastră.

— Dar nu mai lucrează în poliție. Ce caută el în afacerea asta?

— E consultant, bănuiesc. E cazul lui Lon Sellitto. Căpitanul Polling îl coordonează. Dar m-au pus pe mine să cercetez locul crimei. Eu n-am *făcut* niciodată treaba asta. Mi se pare absurd și, sincer vorbind, îmi displace faptul că am fost însărcinată cu o treabă pentru care nu am experiență.

— Ai fost la locul crimei?

— Rhyme mi-a ordonat să examinez toată zona. De una singură.

Eckert nu înțelegea. Nu înregistra cuvintele tinerei.

— Cum de a ajuns un civil să le ordone agenților în uniformă să facă *orice*?

— Așa cred și eu, domnule. Sachs întinse momeala. Adică, aș putea ajuta pînă la un punct. Dar nu sînt deloc pregătită să dezmembrez victime...

— Ce?

Ea clipi des, de parcă era surprinsă că el nu auzise. Îi vorbi despre cătușe.

— Doamne sfinte, la ce naiba s-au gîndit oamenii ăia? Scuză-mi limbajul. Ei nu știu că toată țara e cu ochii pe noi? Toată ziua s-a vorbit la CNN despre răpirea asta. Să-i taie mîinile? Spune-mi, ești fata lui Herman Sachs?

— Așa e.

— Bun polițist. *Excelent* polițist. Eu i-am dat și-o mențiune. Omul era așa cum trebuie să fie un adevărat polițist de sector. A lucrat în Midtown South, nu-i așa?

— În Hell's Kitchen. În sectorul meu.

Fostul meu sector.

— Herman Sachs a prevenit, probabil, mai multe infracțiuni decît rezolvă într-un an întreaga divizie de detectivi. Calma situația, să știi.

— Ăsta era tata. Sigur.

— Mîinile victimei? pufni Eckert. Familia fetei o să ne dea în judecată. De îndată ce-o să afle. Lumea ne dă în judecată pentru orice. Un violator ne-a dat în judecată nu de mult pentru că a fost împușcat în picior în timp ce sărea cu cuțitul la un agent. Avocatul lui a venit cu o teorie căreia-i zice „alternativa cea mai puțin vătămătoare". În loc să tragem în infractori, ar trebui să-i electrocutăm ori să folosim gaz paralizant. Sau să-i rugăm frumos, nu știu. Trebuie să-i anunț pe șef și pe primar despre treaba asta. O să dau niște telefoane, agent.

Eckert se uită la ceasul de pe perete. Era puțin peste ora patru.

— Ți-ai terminat treaba pe ziua de azi?

— Trebuie să mă duc acasă la Lincoln Rhyme, să-i raportez. Acolo lucrăm la cazul acesta. Se gîndi la ferăstrău. Zise pe un ton amuzat: De fapt, în dormitorul lui. Acolo-i punctul nostru de comandă.

— Dormitorul unui civil e punctul vostru de comandă?

— V-aș fi recunoscătoare dacă ați putea face ceva, domnule. Aștept de multă vreme transferul ăsta.

— Să-i taie mîinile!? Doamne sfinte.

Sachs se ridică, porni spre ușă și ieși pe unul dintre coridoarele care aveau să fie în curînd noul ei loc de

muncă. Senzația de ușurare apăru puțin mai tîrziu decît se așteptase ea.

Stătea la fereastra cu geamuri verzui, privind o haită de cîini maidanezi care bîntuia pe terenul de vizavi în căutare de hrană.

Se afla la primul etaj al acelei clădiri vechi, o construcție pavată cu marmură de la începutul secolului al XIX-lea. Înconjurată de maidane și blocuri cu locuințe de închiriat – unele abandonate, unele ocupate de chiriași, însă majoritatea luate în stăpînire ilegal –, acest vechi edificiu era pustiu de ani de zile.

Colecționarul de oase luă iarăși bucata de șmirghel în mînă și continuă să frece. Își coborî privirea spre lucrul său. Apoi se uită din nou pe fereastră.

Mîinile își urmau mișcarea circulară, cu precizie. Peticul de șmirghel șoptea: *șșșșș, șșșșș*... asemenea unei mame ce-și adormea copilul.

Cu zece ani în urmă, în zilele bune ale New York-ului, un pictor nebun se mutase acolo. Umpluse igrasiosul etaj doi cu antichități aflate în stare jalnică. Grilaje din fier forjat, fragmente de frize, vitralii înrămate și coloane scorojite. Unele dintre lucrările pictorului rămaseseră pe pereți. Fresce pe tencuiala veche: picturi murale, niciodată terminate, reprezentînd muncitori, copii, îndrăgostiți marcați de angoasă. Cu fețe rotunde, inexpresive – laitmotivul artistului –, priveau în gol, de parcă sufletele le-ar fi fost smulse din trupurile fragile.

Pictorul nu avusese niciodată prea mare succes, nici măcar după cea mai grozavă idee de marketing – propria sinucidere –, iar banca închisese clădirea cu mai mulți ani în urmă.

Ş-ş-ş-ş...

Colecționarul de oase dăduse din întîmplare peste locul acela, cu un an în urmă, și se simțise imediat ca acasă. Pustietatea împrejurimilor era cu siguranță importantă pentru el, evident, îi era foarte utilă, însă mai exista un motiv, mai intim: terenul de vizavi. În timpul unor săpături efectuate cu cîțiva ani în urmă, un excavator dezgropase o grămadă de oase umane. Se aflase ulterior că acolo fusese unul dintre vechile cimitire ale orașului. Articolele din presă sugeraseră că mormintele ar fi putut conține nu doar rămășițele pămîntești ale newyorkezilor federaliști și colonialiști, ci și ale unor indieni Manate și Lenape.

Puse deoparte ceea ce netezea cu peticul de șmirghel – un carpian, delicatul os al palmei – și luă în mînă încheietura pe care o detașase cu grijă dintre oasele radius și cubitus cu o noapte în urmă, chiar înainte de-a pleca spre aeroportul Kennedy, ca să-și culeagă primele victime. O lăsase la uscat mai bine de o săptămînă și cea mai mare parte a mușchilor se uscase, deși mai făcuse niște eforturi ca să desprindă încrengătura complexă de oase. Acestea scoteau pocnete slabe, ca niște pești care țîșneau la suprafața apei.

Oho, polițiștii fuseseră mult mai buni decît își imaginase. Îi urmărise cum căutau pe Pearl Street, întrebîndu-se dacă aveau să-și dea seama unde o lăsase pe femeia de la aeroport. Și fusese surprins cînd îi văzuse alergînd brusc spre acea clădire. El crezuse că avea să mai facă încă două sau trei victime pînă pricepea poliția indiciile pe care le lăsase. Sigur, n-o salvaseră pe femeie. Dar ar fi putut. Dacă ajungeau cu un minut sau două mai devreme.

Așa cum se întîmplă deseori în viață.

Naviculararul, semilunarul, osul cu cîrlig, capitatul... oasele îmbinate ca piesele unui joc de puzzle erau desprinse de degetele lui puternice. Piguli de pe ele fîșii de carne și tendon. Dădu la o parte osul de la baza degetului mare și începu din nou să șlefuiască.

Șșșșș, șșșșș.

Colecționarul de oase se uită pe fereastră cu ochii mijiți și își imagină că vedea un bărbat stînd lîngă unul dintre vechile morminte. Cu siguranță își închipuia doar, pentru că bărbatul purta melon și era îmbrăcat într-un costum de gabardină de culoarea mustarului. Omul lăsă cîțiva trandafiri de culoare închisă lîngă mormînt, apoi se întoarse cu spatele, evitînd caii și trăsura în drumul lui spre podul arcuit elegant peste Collect Pond, de pe Canal Street. La cine fusese? La părinți? La vreun frate, la familia care murise de tuberculoză sau în vreuna dintre teribilele epidemii de gripă care devastaseră de curînd orașul...

De curînd?

Nu, sigur că nu de curînd. Cu o sută de ani în urmă... *asta* voia să spună.

Miji ochii și privi din nou pe fereastră. Nici urmă de trăsură sau de cai. Sau de bărbatul cu melon. Deși păruseră cît se poate de reali. Cît de reali *pot* fi.

Șșșșș, șșșșș.

Se insinua din nou trecutul. Vedea lucruri care se întîmplaseră *înainte,* care se întîmplaseră *atunci,* de parcă s-ar fi întîmplat acum. El putea controla fenomenul ăsta. *Știa* că putea.

Însă, privind pe fereastră, înțelese că, desigur, nu exista înainte sau după. Nu pentru el. El plutea înainte

și-napoi prin timp, o zi, cinci ani, o sută sau două de ani, precum o frunză uscată în bătaia vîntului.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Punînd osul pe poliță, începu să-și spele grijuliu mîinile – ca un chirurg. Pe urmă, cinci minute încheiate, își trecu o perie peste haine ca să curețe orice așchie de os, praf sau păr care i-ar fi putut pune pe polițiști pe urmele lui.

Intră în holul casei, trecînd pe lîngă tabloul neterminat ce înfățișa un măcelar cu față rotundă, îmbrăcat cu un șorț alb însîngerat. Colecționarul de oase dădu să intre în taxi, pe urmă se răzgîndi. Imprevizibilitatea e cea mai bună apărare. De data asta avea să ia trăsura... *sedanul*, Fordul. Porni motorul, ieși în stradă, apoi închise și încuie ușa garajului.

Nu există înainte sau după...

Trecînd pe lîngă cimitir, haita de cîini ridică privirea spre Ford, apoi se întoarse de-a valma printre tufișuri, în căutarea șobolanilor, amușinînd înnebunită în căutarea vreunei bălțoace în căldura insuportabilă.

Nu există atunci sau acum...

Își scoase cagula și mănușile din buzunar, le puse pe scaunul de lîngă el și ieși în trombă din vechiul cartier. Colecționarul de oase ieșea la vînătoare.

ZECE

Ceva se schimbase în cameră, Amelia nu-și dădea seama ce anume.

Lincoln Rhyme îi văzu deruta în ochi.

— Ne-ai lipsit, Amelia, zise el cu sfială. Ai avut treburi?

Sachs își luă privirea de la el.

— Se pare că nimeni nu i-a spus comandantului meu că n-o să mă prezint la lucru azi. Credeam că trebuia să-l anunțe cineva.

Amelia se uita la perete, pricepînd treptat. Pe lîngă instrumentele indispensabile pe care le adusese Mel Cooper, acum se afla acolo și un microscop electronic cu o unitate de raze, microscoape de flotație pentru testarea sticlei, un microscop comparativ, un tub baric pentru testarea solului și zeci de eprubete, borcane și sticle cu chimicale.

Iar în mijlocul încăperii, mîndria lui Cooper – cromatograful computerizat cu gaz și spectrometrul de masă. Și alt computer, conectat la terminalul lui Cooper de la laborator.

Sachs păși peste cablurile groase care coborau șerpuind pe scări – da, curentul din casă funcționa, dar

era prea solicitat de dispozitivele lui Rhyme. Iar după acel pas lateral al tinerei, o manevră elegantă, îndelung exersată, Rhyme înțelese cît de frumoasă era. Cu siguranță cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată printre polițiștii departamentului.

Preț de o clipă, i se păru incredibil de atrăgătoare. Lumea spunea că sexul e doar în minte și Rhyme știa că era adevărat. Faptul că pierduse capacitatea de a-și controla cea mai mare parte a corpului nu înlătura dorința. Își amintea, încă oripilat întru cîtva, de o noapte, la șase luni după accident. El și Blaine încercaseră să facă sex. Doar ca să vadă ce se întîmplă, pretinseseră ei pe un ton mai relaxat. Nu era mare scofală.

Dar *fusese* mare scofală. Mai întîi că sexul e și așa o treabă încurcată, iar dacă adaugi la ecuație catetere și pungi de perfuzie, îți trebuie mult curaj, umor și experiență mai mare decît avuseseră ei. Totuși, ceea ce distrusese momentul, și încă repede, fusese expresia de pe chipul ei. Văzuse în zîmbetul încordat al lui Blaine Chapman că ea o făcea din milă și asta îl lovise drept în inimă. Două săptămîni mai tîrziu înaintase actele de divorț. Blaine protestase, dar semnase actele la prima înfățișare.

Sellitto și Banks se întorseseră și organizau probele pe care le adunase Sachs. Ea le privi, pe jumătate interesată. Rhyme îi spuse:

— Unitatea de colectare a probelor a găsit doar opt alte urme recente și toate aparțin celor doi oameni de serviciu din clădire.

— Aha.

Rhyme dădu energic din cap.

— Doar *opt*!

— Îți face un compliment, îi explică Thom. Bucură-te. E tot ce-o să obții vreodată de la el.

— Nu-i nevoie să faci pe translatorul, Thom, te rog, mersi.

Sachs răspunse:

— Mă bucur că am fost de folos.

Pe un ton cît se putea de amabil.

Ei bine, ce era *asta*? Rhyme se așteptase ca ea să năvălească în cameră și să-i arunce pe pat pungile cu probe. Poate și ferăstrăul, chiar și punga de plastic cu mîinile tăiate ale victimei. Se așteptase la un adevărat circ; oamenii își scot rareori mănușile cînd se bat cu un infirm. Rhyme se gîndise la expresia ochilor ei atunci cînd îl cunoscuse, poate semnul unei afinități ambigue dintre ei.

Dar nu, acum pricepea că se înșelase. Amelia Sachs era ca toți ceilalți – îl mîngîia pe cap și căuta cea mai apropiată ieșire.

Dintr-odată inima îi împietri din nou. Cînd vorbi, privi o pînză de păianjen de pe peretele opus.

— Tocmai vorbeam despre termenul limită pentru victima următoare, agent Sachs. Nu pare să fi stabilit o dată anume.

— Noi credem, continuă Sellitto, că orice ar fi plănuit ticălosul ăsta pentru următoarea victimă e în curs de derulare. Nu știe exact care va fi momentul morții. Lincoln crede că poate a îngropat vreun nenorocit într-un loc unde nu e prea mult aer.

Auzind asta, Sachs mîji puțin ochii. Rhyme îi observă reacția. Îngropat de viu. Dacă tot e să ai o fobie, e una la fel de rea ca oricare alta.

Fură întrerupți de doi bărbați în costume gri, care urcară scările și intrară în dormitor de parcă ar fi locuit acolo.

— Am bătut la ușă, zise unul din ei.

— Am sunat, spuse celălalt.

— Nici un răspuns.

Aveau în jur de patruzeci de ani, unul era mai înalt, dar amîndoi aveau părul de culoarea nisipului. Afișau același zîmbet și, înainte ca imaginea să fie alterată de accentul de Brooklyn, Rhyme își zise: Niște țărani. Unul avea o puzderie de pistrui pe șaua nasului său palid.

— Domnilor.

Sellitto îi prezentă pe Băieții Haioși: detectivii Bedding și Saul, echipa de la înaintare. Talentul lor era acoperirea terenului – interogarea celor care locuiau lîngă locul unei infracțiuni, în căutarea martorilor și a pistelor de urmat. Era o artă subtilă, însă una pe care Rhyme nu o deprinsese niciodată, nu-și dorise asta. Se mulțumise să descopere niște fapte brute și să le furnizeze unor detectivi precum cei doi, care, înarmați cu acele date, deveneau adevărate detectoare de minciuni ce puteau demonta cele mai solide alibiuri ale infractorilor. Nici unul din nou-veniți nu părea să considere că era oarecum bizar să-i raporteze unui civil țintuit la pat.

Saul, cel înalt, pistruiatul, spuse:

— Am găsit treizeci și șase...

— ... opt, dacă-i socotești și pe cei doi țicniți. Ceea ce el nu face, eu da.

— ... subiecți. I-am interogat pe toți. N-am avut prea mult noroc. Mai toți erau orbi, surzi, amnezici. Știi, ca de obicei.

— Nici urmă de taxi. Am cercetat West Side. Zero. Canci.

Bedding:

— Da' zi-le vestea bună.

— Am găsit un martor.

— Un martor? întrebă însufleţit Banks. Fan-tastic.

Rhyme, evident mai puţin entuziasmat, zise:

— Continuă.

— Am înconjurat locul azi-dimineaţă, pe lîngă calea ferată.

— Omul a văzut un bărbat coborînd pe Eleventh Avenue, întorcîndu-se...

— „Brusc", a zis el, adăugă Bedding cel-fără-pistrui.

— ... Şi mergînd pe o alee care ducea la pasajul de nivel al terenului. A stat acolo o vreme...

— Uitîndu-se în jos.

Rhyme fu tulburat de remarca asta.

— Nu pare să fie tipul nostru. E prea isteţ ca să riște să fie văzut acolo.

— Dar... continuă Saul, ridicînd un deget şi privindu-şi partenerul, există doar o fereastră în toată zona de unde se poate vedea locul ăla.

— La care s-a întîmplat să se afle martorul nostru.

— S-a trezit devreme, fie binecuvîntat.

Înainte de a-şi aminti că era supărat pe ea, Rhyme întrebă:

— Ei, bine, Amelia, ce zici?

— Poftim?

Tînăra îşi întoarse privirea de la fereastră.

— Ca să nu greşim, spuse Rhyme. Tu ai blocat Eleventh Avenue. Nu Thirty-seven.

Ea nu știa ce să răspundă, însă Rhyme li se adresă imediat gemenilor.

— Descrierea?

— Martorul n-a putut spune prea multe.

— Era deja afumat.

— Spunea că era un tip mărunt. Nu știa culoarea părului. Rasa...

— Probabil alb.

— Cum era îmbrăcat? întrebă Rhyme.

— În ceva închis la culoare. E tot ce-a putut spune.

— Și ce făcea? întrebă Sellitto.

— Citez: „Stătea acolo și se uita în jos. Credeam că o să sară. În fața unui tren. S-a uitat de două ori la ceasul de mînă".

— Și pînă la urmă a plecat. Martorul a zis că tipul se tot uita în jur. De parcă n-ar fi vrut să fie văzut.

Ce făcuse acolo? se întrebă Rhyme. Privise cum murea victima? Sau asta se întîmplase înainte de-a îngropa corpul, vrînd să verifice dacă terasamentul era pustiu?

Sellitto întrebă:

— Mergea pe jos sau cu mașina?

— Pe jos. Am controlat fiecare parcare...

— Și garaj.

— ... din zonă. Dar se află lîngă centrul de conferințe, așa că sînt atîtea parcări, încît îngrijitorii lor stau în stradă cu steguleț portocalii și dirijează mașinile înăuntru.

— Și, din cauza expoziției, jumătate din ele erau pline pînă pe la șapte. Avem o listă cu vreo nouă sute de numere de mașini.

Sellitto dădu din cap.

— Verificați-o...

— Avem autorizare, zise Bedding.

— ... dar pun pariu că ăsta e un susnec care nu-și lasă mașina în parcări, continuă detectivul. Și nici nu-și ia tichet de parcare.

Rhyme încuviință și întrebă:

— Clădirea de pe Pearl Street?

Gemenii – unul sau amîndoi – ziseră:

— E următoarea pe listă. Pornim într-acolo.

Rhyme observă că Sachs își privea ceasul de la încheietura palidă a mîinii, lîngă degetele rănite. Îi spuse lui Thom să adauge în tabel aceste noi informații.

— Vrei să-l interoghezi pe tipul ăla? se interesă Banks. Cel de lîngă calea ferată?

— Nu, n-am încredere în martori, zise Rhyme cu emfază. Vreau să ne continuăm treaba. Îi aruncă o privire lui Mel Cooper. Fire de păr, sînge, un os și o bucată de lemn. Mai întîi osul, anunță Rhyme.

Morgen...

Tînăra Monelle Gerger deschise ochii și se ridică încet în capul oaselor, în patul lăsat. În cei doi ani de cînd locuia în estul Greenwich Village-ului nu se obișnuise cu sculatul de dimineață. Își ridică încet trupul plin, de douăzeci de ani, și ochii încețoșați îi fură orbiți de lumina nemiloasă a soarelui de august. *Mein Gott...*

Părăsise clubul la ora cinci dimineață, ajunsese acasă la șase, făcuse dragoste cu Brian pînă la șapte...

Cît era ora acum?

Devreme, era sigură.

Privi ceasul printre pleoape. Oho. Patru și jumătate după-amiază.

Pînă la urmă nu era atît de *früh morgen.*

O cafea sau spălatul rufelor?

Cam pe la ora asta pornea agale spre Dojo's, pentru un burger vegetarian și trei cești din cafeaua lor tare. Acolo se întîlnea cu cei pe care-i cunoștea, obișnuiți ai clubului ca și ea – oameni din centru.

Însă tot amînase o mulțime de lucruri, treburi casnice. Așa că trase pe ea două tricouri largi, ca să-și ascundă silueta dolofană, o pereche de blugi, își atîrnă cinci sau șase lanțuri la gît și înhăță coșul cu rufe.

Monelle trase de cele trei zăvoare care blocau ușa. Luă coșul cu rufe și coborî scara întunecată a clădirii. Cînd ajunse la subsol, se opri.

Irgendwas stimmt hier nicht.

Privi neliniștită scara pustie, coridoarele întunecate.

Ce se schimbase acolo?

Lumina, asta era! Becurile de pe hol erau arse. Nu – se uită mai atent – *lipseau*. Puștii ăia afurisiți furau orice. Se mutase aici, la Deutsche Haus, fiindcă se spunea că era raiul pe pămînt pentru artiștii și muzicienii germani. Se dovedi a fi doar un bloc oarecare din Est Village, fără lift, detestabil și destul de scump, ca toate locuințele din zonă. Singura diferență era că se putea plînge proprietarului în limba ei maternă.

Își continuă drumul și intră în crematoriu, care era atît de întunecat, încît trebui să meargă pe lîngă perete ca să fie sigură că n-o să se împiedice de gunoaiele de pe podea. Împinse ușa și păși pe coridorul care ducea la spălătorie.

Niște pași tîrșîiți. Apoi în fugă.

Se întoarse brusc, dar nu văzu decît umbre nemișcate. Nu auzi decît zgomotul traficului și sunetele înfundate ale unei clădiri foarte vechi.

Înainta prin beznă. Pe lîngă stive de cutii, de scaune și mese dezmembrate. Pe sub cabluri acoperite de praf unsuros. Monelle mergea către spălătorie. Nici acolo nu erau becuri. Era neliniștită și își aminti ceva ce nu i se mai întîmplase de mulți ani. Cînd coborîse cu tatăl ei pe o alee îngustă, dincolo de Lange Strasse, lîngă Obermain Brücke, în drum spre grădina zoologică. Trebuie să fi avut cinci sau șase ani. Tatăl ei o prinsese deodată de umăr, îi arătase podul și-i spusese pe un ton neutru că sub el locuia un trol înfometat. La întoarcerea spre casă, cînd trecuseră peste acel pod, tatăl o avertizase că trebuia să meargă mai repede. Acum simțea un fior de spaimă urcîndu-i-se pe șira spinării pînă la părul blond tuns scurt.

Ce tîmpenie. Troli...

Își continuă drumul pe coridorul igrasios, ascultînd bîzîitul instalațiilor electrice. Auzi în depărtare un cîntec interpretat de frații vrăjmași din trupa Oasis.

Spălătoria era cufundată în întuneric.

Ei, bine, dacă becurile alea dispăruseră, asta era. Ea avea să urce scara și să bată cu pumnii în ușa lui *Herr* Neischen, pînă cînd omul ar fi venit în goană. Avea să-l bălăcărească pentru zăvoarele stricate de la ușile din față și din spate și pentru puștii băutori de bere pe care nu-i alunga niciodată din fața verandei. Avea să-l porcăiască și pentru lipsa becurilor.

Vîrî mîna în încăpere și apăsă întrerupătorul.

O puternică lumină albă. Trei becuri mari străluceau ca niște sori, dînd la iveală o cameră împuțită și goală. Monelle se duse la șirul de patru mașini de spălat și aruncă rufele albe într-una, pe cele colorate

în următoarea. Numără niște monede de douăzeci și cinci de cenți, le vîrî în fante și împinse pîrghiile.

Nimic.

Monelle mișcă pîrghia. Apoi izbi mașina. Nici o reacție.

— Rahat. Clădirea asta *gottverdammte*.

Apoi văzu cablul de alimentare. Un idiot scosese mașinile din priză. Știa cine. Neischen avea un băiat de doisprezece ani, care era răspunzător de toate stricăciunile din bloc. Cînd se plînsese de ceva în urmă cu un an, rahatul ăla cu ochi încercase s-o lovească cu piciorul. Luă cablul și se ghemui, vîrînd mîna în spatele mașinii ca să găsească priza. Reuși să introducă ștecherul.

Și simți pe gît răsuflarea bărbatului.

Nein!

Individul se strecurase între perete și spatele mașinii de spălat. Scoțînd un țipăt scurt, femeia surprinse imaginea unei cagule și a unor haine negre, apoi mîna intrusului o prinse de braț, ca gheara unui animal. Monelle se dezechilibrase, așa că tipul o împinse cu ușurință în față. Căzu, lovindu-se cu fața de betonul podelei, și își înghiți strigătul care-i urcase în gît.

Necunoscutul se aruncă imediat peste ea, îi țintui brațele de podea și-i lipi peste gură o bucată de bandă groasă, cenușie.

Hilfe!

Nein, bitte nicht.

Bitte nicht.

Nu era masiv, dar era puternic. O întoarse fără efort pe burtă și fata auzi clinchetul cătușelor care i se închideau peste încheieturi.

Apoi bărbatul se ridică în picioare. Un timp, liniștea fu întreruptă doar de picuratul apei, de șuieratul răsuflării lui Monelle și de țîrîitul unui motor mic de la subsol.

Aștepta mîinile care să-i atingă trupul, să rupă hainele de pe ea. Îl auzi ducîndu-se la ușă, ca să se asigure că erau singuri. Ah, străinul avea intimitate deplină, știa asta și era furioasă pe sine; ea era unul dintre puținii locatari care foloseau spălătoria. Cei mai mulți dintre ei o evitau fiindcă era așa de pustie, atît de aproape de ușile din spate și de ferestre, atît de departe de orice ajutor.

Bărbatul se întoarse și o răsturnă pe spate. Șopti ceva ce ea nu înțelese. Pe urmă:

— Hanna.

Hanna? E o confuzie! M-a luat drept altcineva. Dădu cu putere din cap, încercînd să-l facă să înțeleagă asta.

Pe urmă, uitîndu-se la ochii lui, se opri. Deși purta cagulă, era limpede că era ceva în neregulă. Individul era supărat. Îi privea cu atenție trupul, scuturînd din cap. Își strînse degetele înmănușate în jurul brațelor ei masive. O strînse de umerii plini, îi ciupi carnea grasă. Ea se înfioră de durere.

Asta văzu Monelle: dezamăgire. Pusese mîna pe ea și acum nu mai era sigur că o dorea.

Tipul vîrî mîna în buzunar, apoi o scoase încet. Cuțitul se deschise cu un declic, asemenea unui șoc electric. Asta îi provocă lui Monelle un acces de gemete.

Nein, nein, nein!

Bărbatul scoase un șuierat printre dinți, ca al vîntului de iarnă printre copaci. Se aplecă peste ea, cu un aer meditativ.

— Hanna, șopti el. Oare ce să fac?

Pe urmă, dintr-odată se hotărî. Lăsă cuțitul și-o trase în picioare, apoi o scoase pe coridor și prin ușa din spate – cea cu încuietoarea stricată pe care ea îl bătuse la cap săptămîni în șir pe *Herr* Neischen s-o repare.

UNSPREZECE

Un criminalist este un om al Renașterii.

Trebuie să cunoască botanică, geologie, balistică, medicină, chimie, literatură, inginerie. Dacă știe fapte – că, de pildă, cenușa cu un conținut mare de stronțiu poate să provină de la un incendiu de pe o autostradă, că *faca* înseamnă în portugheză „cuțit", că etiopienii nu folosesc tacîmuri și mănîncă doar cu mîna dreaptă, că un glonț cu cinci crestături răsucite spre dreapta ar fi putut să nu fie tras dintr-un pistol Colt –, dacă știe lucrurile astea, poate să realizeze conexiunile care-l situează pe un susnec la locul crimei.

O disciplină pe care toți criminaliștii o cunosc e anatomia. Și era cu siguranță o specialitate a lui Lincoln Rhyme, de vreme ce era prins pînă-n gît de trei ani și jumătate în logica ambiguă a oaselor și nervilor.

Acum aruncă o privire spre punga cu probele materiale din camera cazanelor, pe care o ținea în mînă Jerry Banks, și anunță:

— Os de picior. Nu e de om. Deci nu-i de la viitoarea victimă.

Era o rondelă de os, de vreo cinci centimetri în diametru, tăiată drept. În urmele lăsate de lama ferăstrăului se vedea sînge.

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Altele
• Bărbat caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă	• Prob. are o locuință sigură	• Taxi	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32

— Un animal de talie mijlocie, continuă Rhyme. Un cîine mare, o oaie sau o capră. Picioarele ar fi trebuit să susțină vreo patruzeci și cinci pînă la șaizeci de kilograme. Hai totuși să vedem dacă sîngele provine de la un animal. Ar putea fi și al victimei.

Se știa că unii criminali își omorau victimele bătîndu-le cu oase. Și Rhyme avusese trei asemenea cazuri; armele fuseseră un genunchi de vită, osul piciorului unui cerb și, într-un caz tulburător, chiar osul cubital al victimei.

Mel Cooper efectuă testul pentru stabilirea originii sîngelui.

— Va trebui să așteptăm puțin rezultatul, le spuse Cooper în chip de scuză.

— Amelia, zise Rhyme, ne-ai putea ajuta la treaba asta. Ia lupa de ceasornicar și uită-te cu atenție la os. Spune-ne ce vezi.

— Nu la microscop? întrebă ea.

Lincoln crezuse că tînăra o să protesteze, dar ea se îndreptă spre os și privi curioasă.

— Mărește prea mult, îi explică Rhyme.

Ea își puse ochelarii de protecție și se aplecă spre tava emailată. Cooper aprinse o lampă de birou.

— Uită-te la urmele tăieturii, zise Rhyme. Sînt neregulate sau netede?

— Sînt aproape netede.

— Un ferăstrău electric.

Rhyme se întrebă dacă animalul fusese în viață cînd i se făcuse asta.

— Vezi ceva neobișnuit?

Sach cercetă cu atenție osul, apoi murmură:

— Nu știu. Nu cred. Pare doar o bucată de os.

Atunci trecu Thom pe lîngă ea și aruncă o privire spre tavă.

— Asta-i proba ta materială? Amuzant.

— Amuzant, spuse Rhyme. *Amuzant?*

Sellito întrebă:

— Ai vreo ipoteză?

— Nici o ipoteză. Se aplecă și mirosi osul. E *osso bucco.*

— Ce?

— Rasol de vită. Ți-am făcut odată, Lincoln. *Osso bucco.* Rasol de vită fiert înăbușit. Se uită la Sachs și se strîmbă. Mi-a zis că-i trebuie mai multă sare.

— Drace! strigă Sellito. L-a cumpărat de la o băcănie.

— Dacă avem noroc, spuse Rhyme, l-a cumpărat de la o băcănie de lîngă casa lui.

Cooper confirmă că testul cu precipitat al eșantioanelor colectate de Sachs fusese negativ pentru sînge uman.

— E probabil de la o bovină, spuse el.

— Dar ce încearcă să ne spună? întrebă Banks.

Rhyme n-avea idee.

— Să continuăm. A, e ceva pe lanț și pe lacăt?

Cooper se uită la obiectele metalice aflate într-o pungă de plastic.

— Acum nu se mai ștanțează lanțurile. Deci aici n-avem noroc. Lacătul e Secure-Pro, un model relativ recent. Nu e foarte sigur și nu e deloc profesionist. Cît durează să-l spargi?

— Trei secunde mari și late, zise Sellito.

— Așa deci. N-are număr de fabricație și se vinde în toate magazinele de feronerie și supermaketurile din țară.

— E cu cheie sau cu cifru? întrebă Rhyme.

— Cu cifru.

— Sună la fabrică și întreabă-i: dacă desfacem lacătul și refacem cifrul după butuci, o să aflăm din ce lot a făcut parte și unde a fost livrat?

Banks fluieră.

— Mamă, slabe speranțe.

Rhyme îl privi crunt, făcîndu-l pe tînăr să roșească intens.

— Entuziasmul din glasul tău, tinere detectiv, îmi spune că tocmai tu te vei ocupa de treaba asta.

— Da, domnule. Tînărul își ridică telefonul mobil, bătînd în retragere. Mă ocup eu.

Rhyme întrebă:

— Pe lanț e sînge?

Sellito spuse:

— De la unul dintre băieții noștri. S-a tăiat destul de rău încercînd să spargă lacătul.

— Deci proba asta e contaminată.

Rhyme se încruntă.

— Omul încerca să salveze victima, îi spuse Sachs.

— Înțeleg. Frumos din partea lui. Dar proba tot contaminată rămîne. Rhyme își întoarse privirea spre masa de lîngă Cooper. Amprente?

Cooper zise că verificase lanțul și le găsise doar pe-ale lui Sellito pe verigi.

— Bine, atunci bucata de lemn pe care a găsit-o Amelia. Căutați amprente.

— Am făcut-o eu, spuse repede Sachs. La locul crimei.

Fata Poliţistului, medită Rhyme. Nu părea genul care să primească porecle. Oamenii frumoși aveau rareori așa ceva.

— Hai să încercăm cu artileria grea, ca să fim siguri, zise Rhyme. Apoi îl instrui pe Cooper: Folosește ninhidrină. Apoi aplică-i las-yal.

— Ce anume? întrebă Banks.

— Laser cu granat și ytriu-aluminiu.

Tehnicianul stropi așchia cu lichid dintr-un spray de plastic și îndreptă raza laser către lemn. Își puse ochelarii de protecție și examină cu atenție proba.

— Nimic.

Închise laserul și cercetă mai atent așchia. Avea vreo cincisprezece centimetri în lungime, iar lemnul era închis la culoare. Se vedeau niște pete negre, ca de catran, și era impregnată cu praf. Tehnicianul o luă cu un forceps.

— Știu că lui Lincoln îi place să mănînce cu bețigașe, zise Cooper, dar eu cer întotdeauna o furculiță cînd mă duc la Ming Wa's.

— Ai putea strivi niște particule, mormăi criminalistul.

— Aș *putea*, dar n-o fac, răspunse Cooper.

— Ce fel de lemn e? întrebă Rhyme. Vrei să-i faci o spectrogramă?

— Nu, e stejar. Fără discuție.

— Sînt urme de ferăstrău sau de rindea?

Rhyme se aplecă puțin în față. Brusc, ceafa i se contractă, iar crampa care-i cuprinse mușchii îl duru cumplit. Icni, închise ochii și își răsuci gîtul, întinzîndu-l. Simți masajul mîinilor puternice ale lui Thom. În cele din urmă, durerea dispăru.

— Lincoln? întrebă Sellito. Ți-e bine?

Rhyme răsuflă adînc.

— Da. N-am nimic.

— Uite.

Cooper aduse bucata de lemn lîngă pat și-i puse lui Rhyme o pereche de ochelari pe nas. Rhyme examină proba.

— Tăiată în direcția fibrei cu un gater. Sînt variații mari în tăieturi. Presupun că provine de la un stîlp sau o grindă făcută cu peste o sută de ani în urmă. Fasonată cu un ferăstrău electric, probabil. Ține-o mai aproape, Mel. Vreau s-o miros.

Tehnicianul apropie așchia de nasul lui Rhyme.

— Creozot – distilat din cărbune și gudron. Folosit pentru impermeabilizarea lemnului înainte ca firmele de cherestea să înceapă tratarea la presiune. Pentru stîlpi de pod, în docuri, la traverse de cale ferată.

— Poate că avem de-a face cu un pasionat de trenuri, spuse Sellitto. Amintește-ți de calea ferată de azi-dimineață.

— Posibil. Rhyme ordonă: Cercetează comprimarea celulară, Mel.

Tehnicianul examină așchia la microscop.

— E comprimată, da. Dar *în sensul* fibrei. Nu invers. Nu e dintr-o traversă de cale ferată. Provine de la un stîlp sau o coloană. Care suportă o greutate.

Un os... un stîlp vechi de lemn...

— Văd niște pămînt impregnat în lemn. Asta ne spune ceva?

Cooper așeză pe masă un bloc de hîrtie de ziar și-i rupse ambalajul. Ținu așchia deasupra și perie niște pămînt din crăpăturile lemnului. Examină fărîmele căzute pe hîrtia albă – o constelație răsturnată.

— Ai de-ajuns pentru un test al densității? întrebă Rhyme.

Într-un test al densității gradientului, pământul este pus într-un tub care conține lichide cu greutăți specifice diferite. Probele de sol se separă și fiecare particulă rămîne suspendată la nivelul propriei sale greutăți. Rhyme alcătuise o vastă bază de date cu densitățile gradientului solului din toate cele cinci districte ale New York-ului. Din nefericire, testul se putea efectua doar cu o cantitate mai mare de pămînt; Cooper nu credea că avea de-ajuns.

— Am putea încerca, dar va trebui să folosim toată proba. Și dacă nu iese nimic, n-o să ne rămînă pentru alte teste.

Rhyme îl îndrumă să examineze proba la microscop, apoi s-o analizeze cu spectrometrul cromatograf.

Tehnicianul puse puțin pămînt pe o lamelă de sticlă. Îl studie cîteva minute la microscop.

— E ciudat, Lincoln. Ăsta-i pămînt arabil. Cu un nivel neobișnuit de ridicat de vegetație în el. Dar într-o stare curioasă. Foarte deteriorată, foarte descompusă.

Ridică privirea, iar Rhyme observă liniile întunecate de sub ochii lui, lăsate de ochelari. Își aminti că, după multe ore de muncă, semnele alea erau foarte pronunțate și că, uneori, cînd un tehnician criminalist ieșea din laborator, era gratulat de colegi cu porecla *Ratonul Pilit*.

— Arde proba, îi ceru Rhyme.

Cooper introduse un eșantion în spectrometru. Aparatul prinse viață și se auzi un șuierat.

— Durează un minut sau două.

— Între timp, zise Rhyme, osul... Mă tot întreb ce-i cu el. Studiază-l la microscop, Mel.

Cooper puse osul cu grijă pe placa de examinare a microscopului și-l cercetă cu atenție.

— Uau, am găsit ceva.

— Ce?

— Foarte mic. Transparent. Dă-mi hemostatul, îi spuse Cooper lui Sachs, arătînd spre o pensetă.

Ea i-o întinse, iar tehnicianul îi introduse capătul în măduva osului, apoi scoase ceva de-acolo.

— Un fragment de celuloză regenerată, anunță Cooper.

— Celofan, zise Rhyme. Mai spune-mi.

— Urme de înțepături. Aș zice că n-a fost lăsat intenționat pe os; marginile nu sînt tăiate. Nu e incompatibil cu un celofan rezistent, spuse Cooper.

— „Nu e incompatibil." Rhyme se încruntă. Nu-mi plac exprimările lui.

— *Trebuie* să ne exprimăm, Lincoln, zise Cooper amuzat.

— „Asemănător cu." „Sugerează." Detest „nu e incompatibil".

— Un material foarte elastic, spuse Cooper. Aș îndrăzni să spun că e, probabil, celofan folosit în măcelării sau băcănii. Nu e Saran Wrap. Cu siguranță nu e un ambalaj de marcă.

Venind de pe hol, Jerry Banks pătrunse în cameră.

— Vești proaste, firma Secure-Pro nu ține o evidență a cifrurilor. Un dispozitiv le formează la întîmplare.

— Aha.

— Dar e ceva interesant... Cei de la companie au spus că primesc mereu telefoane de la poliție în legătură cu produsele lor, dar că tu ești primul care s-a gîndit să dea de urma unui lacăt pornind de la cifru.

— Cît de „interesant" poate fi dacă e o fundătură? mormăi Rhyme, apoi se întoarse către Mel Cooper, care dădea din cap, uitîndu-se la spectrometru. Ce e?

— Am rezultatul de la eşantionul de sol. Dar mă tem că dispozitivul nu prea merge. Are prea mult nitrogen. Ar trebui să reluăm testul, să punem mai mult sol de data asta.

Rhyme îi spuse să se apuce de treabă. Îşi întoarse privirea către os.

— Mel, cînd a fost ucis animalul?

Tehnicianul examină cîteva aşchii de os la microscopul electronic.

— Sînt puţine bacterii. Se pare că Bambi a murit recent. Sau doar a fost scos din frigider acum vreo opt ore.

— Sau criminalul nostru l-a cumpărat de curînd, spuse Rhyme.

— Sau cu o lună în urmă şi l-a congelat, sugeră Sellitto.

— Nu, zise Cooper. N-a fost congelat. Nu există alterări ale ţesutului de la cristalele de gheaţă. Şi n-a fost ţinut la frigider aşa de mult. Nu e uscat; frigiderele actuale deshidratează alimentele.

— E o pistă bună, spuse Rhyme. Să ne apucăm de treabă.

— „Să ne apucăm de treabă"?

Sachs rîse. Adică să trecem pe la toate băcăniile din oraş ca să aflăm cine a vîndut ieri oase de vită?

— Nu, sublinie Rhyme. În ultimele *două* zile.

— Îi vrei pe Băieţii Haioşi?

— Lasă-i să-și facă treaba. Sun-o pe Emma, în centru, dacă mai lucrează. Și dacă nu, cheam-o la centrală cu ceilalți dispeceri și pune-i să facă ore suplimentare. Dă-i o listă cu toate lanțurile de băcănii din oraș. Pun pariu că flăcăul nostru nu cumpără alimente pentru o familie de patru persoane, așa că pune-o pe Emma să limiteze lista la clienții care cumpără cinci produse ori mai puțin.

— Ne trebuie mandate? întrebă Banks.

— Dacă se împotrivește cineva, o să luăm și mandat, spuse Sellitto. Dar hai să încercăm fără. Cine știe? S-ar putea ca unii cetățeni să coopereze. Mi s-a spus că se mai întîmplă.

— Dar de unde știu cei din magazine cine a cumpărat rasoale de vită? întrebă Sachs.

Nu mai era atît de rezervată pe cît fusese. Avea un anume entuziasm în glas. Rhyme se întrebă dacă frustrarea ei era simptomul a ceea ce simțise adesea el însuși – greutatea copleșitoare a probelor materiale. Problema esențială a unui criminalist nu e faptul că există prea puține dovezi, ci că sînt prea multe.

— Verificați scanerele, zise Rhyme. Ele înregistrează vînzările pe computer. Pentru inventar și reaprovizionare. Dă-i drumul, Banks. Văd că tocmai ți-a trecut ceva prin minte. Vorbește. De data asta n-o să te trimit în Siberia.

— Păi, doar lanțurile de magazine au scanere, domnule, răspunse tînărul detectiv. Există sute de băcănii și măcelării care nu au.

— Bună remarcă. Dar eu cred că omul nostru nu s-ar duce la o prăvălie mică. Anonimatul e important pentru el. Își face cumpărăturile în magazine mari.

Sellitto sună la departamentul de comunicații și-i explică Emmei de ce aveau nevoie.

— Hai să facem o fotografie polarizată a celofanului, îi spuse Rhyme lui Cooper.

Tehnicianul puse fragmentul minuscul într-un microscop cu polarizare, pe urmă potrivi obiectivul polaroidului pe ocular și făcu o poză. Ieși o imagine color, un curcubeu brăzdat de dungi gri. Rhyme o examină. Modelul nu le spunea nimic în sine, dar putea fi comparat cu alte mostre de celofan, pentru a afla dacă proveneau dintr-o sursă comună.

Rhyme avu o idee.

— Lou, cheamă aici doisprezece oameni de la Serviciul de Urgență. În grabă.

— Aici? întrebă Sellitto.

— O să inițiem împreună o operațiune.

— Ești sigur? întrebă detectivul.

— Da! Îi vreau acum.

— În regulă.

Sellitto îi făcu semn lui Banks, care-l sună pe Haumann.

— Ce știm despre cealaltă probă – firele alea de păr pe care le-a găsit Amelia?

Cooper le scormoni cu o sondă, apoi așeză cîteva fire sub microscopul cu contrast de fază. Instrumentul lumina obiectul de studiat cu două surse, al doilea fascicul apărînd puțin mai tîrziu – defazat –, astfel că eșantionul era și luminat, și în umbră.

— Nu e păr de om, spuse Cooper. Asta ți-o pot spune chiar acum. Sînt de protecție, nu de jos.

Voia să spună că erau fire de păr din blana animalului.

— De care? De cîine?

— De la un picior de vacă? sugeră Banks, cuprins iarăși de entuziasm.

— Verifică învelișul, ceru Rhyme.

Se referea la solzii microscopici care formează stratul exterior al unui fir de păr.

Cooper apăsă cîteva taste, iar după cîteva secunde apărură pe ecran imagini cît unghia ale unor vergele solzoase.

— Astea există mulțumită ție, Lincoln.

— Îți amintești baza de date?

Pe vremea cînd lucra, Rhyme adunase o colecție uriașă de microfotografii cu diferite tipuri de păr.

— Da, Mel, îmi amintesc. Dar erau pe hîrtie cînd le-am văzut ultima oară. Cum le-ai trecut pe computer?

— Cu ScanMaster, desigur. Comprimate în format JPEG.

JPEG? Ce mai era și asta? În cîțiva ani, tehnologia îl depășise pe Rhyme. Uimitor.

Și, în timp ce Cooper analiza imaginile, Lincoln Rhyme își puse din nou întrebarea care-l urmărise toată ziua și care tot ieșea la suprafață: De ce indiciile alea?

Creatura umană e atît de surprinzătoare, dar gîndește-te înainte de orice că e chiar asta – o creatură. Un animal care rîde, unul primejdios, isteț, speriat, însă acționînd mereu conform unei rațiuni – un motiv care va îndrepta bestia către împlinirea dorințelor ei. Omul de știință Lincoln Rhyme nu credea în noroc, întîmplare sau frivolitate. Pînă și psihopații au logica lor, oricît de încîlcită ar fi ea, iar el știa că exista un

motiv pentru care Susnec 823 le vorbea doar în felul ăsta criptic.

Cooper anunță:

— M-am prins. E rozător. Poate șobolan. Iar firele au fost rase.

— Al naibii indiciu, zise Banks. Sînt milioane de șobolani în oraș. Asta nu ne conduce nicăieri. Ce rost avea să ne transmită asta?

Sellitto închise ochii cîteva clipe și mormăi ceva în barbă. Sachs nu-i observă expresia. Se uita curioasă la Rhyme. El era surprins că tînăra nu pricepuse mesajul răpitorului, dar nu spuse nimic. Deocamdată, nu vedea nici un motiv pentru care să împărtășească altcuiva informația asta cumplită.

A șaptea victimă a lui James Schneider, sau a opta, dacă o socotiți printre ele și pe sărmana, angelica Maggie O'Connor, era soția unui muncitor imigrant care trăia cu familia lui într-o locuință modestă de lîngă Hester Street, în partea de sud-est a orașului.

Grație curajului acestei femei lipsite de noroc, agenții de stradă și poliția au descoperit identitatea criminalului. Hanna Goldschmidt era o evreică germană, fiind foarte respectată în comunitatea strîns unită în care trăia cu soțul ei și cu cei șase copii ai lor (unul murise la naștere).

Colecționarul de oase conducea încet pe străzi, avînd grijă să se mențină sub limita de viteză, cu toate că știa foarte bine că agenții de circulație din New York nu l-ar fi oprit pentru un delict atît de minor precum depășirea vitezei legale.

Opri la un semafor și ridică privirea spre alt panou ce anunța conferința ONU. Se uită la fețele inexpresive, zîmbitoare – asemenea chipurilor fantomatice pictate pe pereții clădirii în care locuia –, apoi privi mai departe, la orașul din jurul lui. Era surprins uneori, cînd vedea blocurile atît de masive, cornișele atît de înalte, geamurile atît de netede, mașinile atît de elegante, oamenii atît de curați. Orașul pe care-l cunoștea el era întunecat, cu case joase, plin de fum, mirosind a sudoare și noroi. Caii te zdrobeau sub copite, găștile de vagabonzi – unii nu mai mari de zece sau unsprezece ani – îți dădeau în cap cu măciuca sau cazmaua și-o ștergeau cu ceasul tău de buzunar și portofelul... *Ăsta* era orașul colecționarului de oase.

Totuși, uneori se întîmpla ca acum – conducea un Taurus argintiu elegant, pe o șosea asfaltată, asculta postul de radio WNYC și se enerva, ca toți newyorkezii, atunci cînd rata culoarea verde a semaforului, întrebîndu-se de ce dracu' nu te lasă poliția să cotești la dreapta pe roșu.

Își înclină capul și auzi niște bufnituri dinspre portbagajul mașinii. Dar era atîta zgomot în jur, încît nimeni n-ar fi auzit protestele Hannei.

Semaforul își schimbă culoarea.

Desigur, foarte rar se întîmplă, chiar și în zilele noastre, ca o femeie să se aventureze pe străzile orașului seara, neînsoțită de un domn; iar pentru acele vremuri era ceva și mai ieșit din comun. Totuși, în acea nefericită noapte, Hanna n-a avut de ales și a trebuit să-și părăsească locuința pentru scurt timp. Mezinul ei avea febră și, în timp ce soțul ei se ruga cu pioșenie la o sinagoga din apropiere, femeia a ieșit în noapte ca să

aducă o cataplasmă pentru fierbinţeala copilului. Cînd a ieşit pe uşa casei, i-a spus fiicei sale mai mari:

— Trage zăvorul după mine. Mă întorc repede.

Însă, vai, vorbele ei n-aveau să se adeverească. Pentru că, după numai cîteva minute, a avut ghinionul să-l întîlnească pe James Schneider.

Colecţionarul de oase cercetă cu privirea străzile sărăcăcioase din jur. Zona asta – aproape de locul unde îşi îngropase prima victimă – se numea Hell's Kitchen, în partea de vest a oraşului, cîndva bastionul bandelor irlandeze, iar acum tot mai acaparată de tineri afacerişti, agenţii de publicitate, studiouri fotografice şi restaurante elegante.

Simţi miros de bălegar şi nu fu deloc surprins cînd un cal se cabră dintr-odată în faţa lui.

Pe urmă observă că animalul nu era o apariţie din secolul al XIX-lea, ci era înhămat la una dintre birjele care plimbă clienţii prin Central Park la nişte tarife foarte actuale. Grajdurile erau situate acolo.

Rîse de unul singur. Dar era un zgomot cavernos.

Se pot face doar speculaţii despre ce s-a întîmplat, pentru că nu au existat martori. Dar putem reconstitui exact oroarea. Răufăcătorul a tîrît-o pe femeia care se zbătea pe o alee şi a înjunghiat-o cu un pumnal, intenţia lui crudă nefiind s-o ucidă, ci s-o supună, după cum îi era obiceiul. Însă era o asemenea forţă în sufletul bunei doamne Goldschmidt, gîndindu-se cu siguranţă la copiii ei rămaşi singuri acasă, încît l-a surprins pe monstru atacîndu-l cu sălbăticie: l-a lovit de mai multe ori peste faţă şi i-a smuls păr din cap.

S-a eliberat din strînsoare pentru moment, iar din gură i-a ieşit un ţipăt înfiorător. Laşul Schneider a mai izbit-o de cîteva ori şi a fugit.

Curajoasa femeie a făcut cîțiva pași împleticiți pe trotuar și s-a prăbușit. Acolo a murit, în brațele unui agent de stradă care răspunsese chemărilor vecinilor alarmați.

Povestea asta se află într-o carte pe care colecționarul de oase o ținea în buzunarul de la spate al pantalonilor. *Crime din vechiul New York*. Nu-și putea explica puternica atracție față de acea cărțulie. Dacă ar fi trebuit să descrie relația lui cu volumul ăla, ar fi trebuit să spună că era dependent de el. Fusese tipărit cu șaptezeci și cinci de ani în urmă, dar avea un aspect remarcabil, cu niște bijuterii de coperte. Era amuleta lui, talismanul lui. Îl găsise într-o mică filială a bibliotecii publice și comisese unul dintre puținele furturi din viața lui, strecurînd cartea în buzunarul trenciului și părăsind clădirea.

Citise capitolul despre Schneider de o sută de ori, învățîndu-l practic pe de rost.

Conducea încet. Ajunseseră aproape de destinație.

Cînd sărmanul soț înlăcrimat al Hannei s-a aplecat peste corpul ei neînsuflețit și i-a privit fața pentru ultima dată înainte de a fi dusă la pompele funebre (deoarece religia evreilor impune ca mortul să fie îngropat cît mai repede). Și a observat pe obrazul ei de porțelan o contuzie avînd forma unei embleme ciudate. Era rotundă și părea să fie o semilună înconjurată de niște puncte ce puteau fi luate drept stele.

Agentul de stradă a exclamat că aceea trebuie să fi fost amprenta lăsată de inelul odiosului răufăcător atunci cînd a lovit-o pe biata victimă. Detectivii au cerut ajutorul unui artist, iar acesta a făcut o schiță a urmei de pe obrazul femeii. (Cititorul este îndrumat la

planșa XXII.) Au fost cercetate magazinele de bijuterii din oraș și s-au aflat mai multe nume și adrese ale bărbaților care cumpăraseră asemenea inele în ultima vreme. Doi dintre domnii care își luaseră inele cu acel model erau mai presus de orice bănuială, unul din ei fiind diacon la o biserică, iar celălalt, un învățat profesor la o universitate selectă. Totuși, al treilea era un bărbat pe care poliția îl bănuia de multă vreme de activități infame. Adică un anume James Schneider.

Acest domn fusese cîndva influent în mai multe organizații de binefacere din Manhattan; mai ales în Liga de Ajutorare a Tuberculoșilor și în Societatea pentru Asistența Socială a Pensionarilor. Bărbatul intrase în vizorul poliției după ce mai mulți protejați în vîrstă ai organizațiilor amintite dispăruseră la scurt timp după ce fuseseră vizitați de Schneider. N-a fost niciodată acuzat de vreun delict, dar, la scurt timp după începerea anchetelor, s-a făcut nevăzut.

După odiosul asasinat a cărui victimă a fost Hanna Goldschmidt, o razie discretă efectuată prin adăposturile dubioase ale orașului nu a dus la descoperirea locului unde ar putea fi găsit Schneider. Agenții de poliție au lipit afișe în centrul orașului și în zonele de pe malurile rîului, cuprinzînd descrierea răufăcătorului, dar nu a putut fi arestat. O adevărată tragedie, desigur, dacă ne gîndim la masacrul pe care aveau să-l comită curînd în oraș mîinile lui abjecte.

Străzile erau pustii. Colecționarul de oase intră pe alee. Deschise ușa depozitului și coborî cu mașina pe o rampă de lemn, intrînd într-un tunel lung.

După ce se asigură că nu era nimeni acolo, se duse în spatele mașinii. Deschise portbagajul și o trase afară

pe Hanna. Fata era corpolentă, grasă, ca un sac plin cu frunze putrede. Se înfurie din nou și o trase brutal către alt tunel larg. Deasupra lor se auzea traficul de pe West Side Highway. Auzi horcăiala fetei și se pregătea să-i scoată banda adezivă de pe gură cînd o simți cutremurîndu-se, apoi pierzîndu-și cunoștința. Colecționarul de oase gîfîia. O lăsă pe Hanna pe podeaua tunelului și-i scoase banda de la gură. Fata respira slab. Oare leșinase? Îi ascultă inima. Părea să bată normal.

Tăie sfoara care-i lega gleznele, se aplecă spre ea și șopti:

— Hanna, *kommen Sie mit mir mit*, Hanna Goldschmidt...

— *Nein*, murmură ea cu glas stins.

El se aplecă mai mult și o lovi ușor peste obraz.

— Hanna, trebuie să vii cu mine.

Fata țipă:

— *Mein Name ist nicht Hanna!*

Apoi îl izbi cu piciorul drept în falcă.

Un fulger galben îi străbătu creierul și colecționarul de oase se clătină, încercînd să-și mențină echilibrul. Hanna sări în picioare și începu să alerge orbește pe un coridor întunecat. Însă criminalul o ajunse repede din urmă. Se năpusti asupra ei după mai puțin de zece metri. Fata se prăbuși odată cu el, care de-abia mai răsufla.

Colecționarul de oase rămase la pămînt timp de un minut, răvășit de durere, chinuindu-se să respire și trăgînd de tricoul fetei care se zvîrcolea. Zăcînd pe spate, cu mîinile încătușate, fata se folosi de singura armă pe care o avea – unul din picioarele ei, pe care-l ridică în aer și-l lovi cu el peste mînă. Un junghi atroce

îl străbătu, iar mănușa sări cît colo. Ea își ridică din nou piciorul, dar greși ținta și izbi podeaua atît de tare, încît i-ar fi rupt niște oase dacă l-ar fi nimerit.

— *So nicht*! mormăi bărbatul înnebunit, o înșfăcă de gît cu mîna goală și i-l strînse, iar fata se zbătu și gemu, apoi încetă să se mai zbată și să geamă.

Tremură de cîteva ori, pe urmă rămase nemișcată.

Colecționarul de oase îi ascultă inima, care bătea foarte slab. Acum nu mai era de glumă. Își luă în grabă mănușa, o puse pe mînă și-o trase pe fată înapoi prin tunel, către stîlp. Îi legă iarăși picioarele și-i lipi altă bandă adezivă pe gură. În vreme ce Hanna își revenea, el își trecu mîna peste trupul ei. Fata căscă gura de uimire, apoi se încordă cînd bărbatul o mîngîie după ureche. Apoi pe cot, pe falcă. Nu mai erau multe locuri pe care voia să le atingă. Era așa de *umflată*... îl dezgusta.

Totuși, *sub* piele... Îi înșfăcă piciorul. Hanna făcu ochii mari, în timp ce el căuta ceva în buzunar, apoi scoase cuțitul. Fără nici o ezitare, îi tăie carnea pînă la osul alb-gălbui. Fata țipă prin căluș, un vaier înnebunit, și dădu să-l lovească iarăși cu piciorul, însă el o ținea strîns. Îți place asta, Hanna? Ea suspină, pe urmă gemu cu putere. Așa că el fu nevoit să-și aplece urechea la piciorul ei ca să audă sunetul delicios al vîrfului lamei trecînd peste os. *Scrîîîss*.

Apoi luă brațul.

Se priviră o clipă în ochi, iar fata dădu din cap disperată, implorînd în tăcere. El se uită la antebrațul ei flasc și tăietura fu din nou adîncă. Corpul fetei înțepeni de durere. Încă un țipăt sălbatic, înăbușit. El își aplecă iarăși capul, ca un muzician, ascultînd sunetul

lamei ce zgîria cubitusul. Înainte și înapoi. *Scrîîîss, scrîîîss...* Abia după cîteva clipe își dădu seama că fata leșinase.

În cele din urmă se ridică și se întoarse la mașină. Așeză alte indicii, apoi luă mătura din portbagaj și mătură cu atenție urmele de pași. Urcă mașina pe rampă, o parcă, pe urmă coborî iarăși să mături urmele de roți.

Se opri și privi înapoi spre tunel. Se uita la fată, doar atît. Deodată, un zîmbet vag îi apăru pe buze. Era surprins că se ivise deja primul oaspete. Zece perechi de ochișori roșii, douăzeci, pe urmă treizeci... Păreau că privesc curioși carnea însîngerată a Hannei... și cu ceva ce-ar fi putut fi foame. Deși asta putea fi doar în imaginația lui, deși numai Domnul știa că era destul de intensă.

DOISPREZECE

— Mel, uită-te prin lucrurile victimei Colfax. Amelia, vrei să-l ajuți?

Ea dădu politicos din cap – un gest obișnuit în lumea bună. Rhyme își dădu seama că tînăra îl scotea din sărite.

Îndrumată de tehnician, Sachs își puse mănuși de cauciuc, separă cu grijă lucrurile și perie hainele deasupra unor coli mari de hîrtie, pe care căzură fragmente de material. Cooper le luă cu o bandă adezivă și le examină la microscop.

— Nu-i mare lucru, anunță el. Aburul a distrus aproape totul. Văd niște fărîme de sol. Nu e de-ajuns pentru spectroscop. Stai... Excelent. Am găsit cîteva fibre. Uită-te...

Ei bine, nu pot, își zise Rhyme înfuriat.

— Bleumarin, aș spune că-i un amestec de lînă și fibră acrilică. Nu-i atît de aspru ca să provină de la un covor. Deci e de la vreo haină.

— În căldura aia, n-ar fi purtat șosete groase sau pulover. Să fie de la o cagulă?

— Așa cred, spuse Cooper.

Rhyme medită:

— Deci chiar vrea să ne dea o șansă să salvăm victimele. Dacă ar fi fost hotărît să le omoare, n-ar fi contat dacă era sau nu văzut.

Sellitto adăugă:

— Mai înseamnă și că ticălosul crede că poate scăpa. Nu se gîndește la sinucidere. Sau poate ne oferă posibilitatea de a negocia dacă are ostatici atunci cînd o să-l încolțim.

— Îmi place optimismul tău, Lon, zise Rhyme.

Thom răspunse la sonerie și, după cîteva clipe, Jim Polling urca scările, cu un aer răvășit. N-ai cum să arăți altfel cînd alergi de la o conferință de presă la alta, apoi la biroul primarului și la sediul central al poliției.

— Păcat de păstrăvi, îl întîmpină Sellitto.

Apoi îi explică lui Rhyme.

— Jimmy ăsta e unul dintre adevărații pescari. Își pune singur momeala și tot restul. Eu, cînd ies la o partidă de pescuit, dacă beau șase beri, sînt fericit.

— Să-l prindem pe ticălosul ăsta, pe urmă ne gîndim și la pește, zise Polling, ducîndu-se spre ceașca de cafea pe care Thom o lăsase lîngă fereastră.

Se uită pe geam și tresări surprins cînd văzu două păsări mari privindu-l cu atenție. Se întoarse către Rhyme și-i spuse că, din pricina acelui caz de răpire, trebuise să amîne o partidă de pescuit în Vermont. Rhyme nu pescuise niciodată – nu fusese tentat de vreun hobby și nici nu avusese timp de așa ceva –, însă constată că-l invidia pe Polling. Îl atrăgea liniștea pe care ți-o oferea pescuitul. Era un sport pe care-l puteai practica în singurătate. Sporturile pentru infirmi aveau tendința de a fi prea atletice. Competitive. Să

dovedești ceva lumii... și ție însuți. Baschet în scaune cu rotile, tenis, maraton. Rhyme hotărî că, dacă ar fi practicat vreun sport, acela ar fi fost pescuitul. Deși poate că tehnologia modernă nu l-ar fi ajutat să mînuiască o undiță cu un singur deget.

Polling zise:

— Presa îl numește un răpitor în serie.

Dacă-i același tip, își zise Rhyme.

— Iar primarul și-a ieșit din minți. Vrea să apeleze la FBI. L-am convins pe șef să nu se lase. Dar nu mai putem pierde încă o victimă.

— O să ne dăm toată silința, spuse Rhyme sarcastic.

Polling sorbi din cafeaua neagră și se apropie de pat.

— Cum te simți, Lincoln?

Rhyme spuse:

— Foarte bine.

Polling îl privi atent cîteva clipe, apoi îi făcu semn lui Sellitto.

— Spune-mi cum stăm. Peste o jumătate de oră avem altă conferință de presă. Ați văzut-o pe ultima? Ați auzit ce-a întrebat reporterul ăla? Ce credem că au simțit rudele victimei cînd au aflat că a murit opărită?

Banks dădu din cap.

— Mamăă.

— Era să-i trag un pumn jigodiei, zise Polling.

Rhyme își aminti că, în urmă cu trei ani și jumătate, în timp ce investigau cazul ucigașului de polițiști, căpitanul sfărîmase camera video a unui grup de ziariști atunci cînd un reporter întrebase dacă Polling era atît de agresiv în ancheta lui fiindcă suspectul, Dan Shepherd, era polițist.

Polling și Sellitto se retraseră într-un colț al camerei, iar detectivul îi aduse la cunoștință stadiul anchetei. Rhyme observă că, atunci cînd părăsi încăperea, căpitanul nu mai era la fel de optimist.

— În regulă, anunță Cooper. Avem un fir de păr. Era în buzunarul victimei.

— Tot firul? întrebă Rhyme, fără prea mare speranță și nu fu surprins cînd Cooper oftă.

— Din păcate, fără rădăcină.

Dacă nu are rădăcină, un fir de păr nu este o probă materială individuală, ci doar una generică. Nu i se poate aplica testul de ADN pentru a se stabili dacă provine de la o persoană anume. Totuși, are valoare probatorie. Un studiu faimos, efectuat cu cîțiva ani în urmă, a stabilit că, dacă un fir de păr găsit la locul crimei seamănă cu părul unui suspect, șansele ca firul respectiv să provină de la el sînt de 4.500 la 1. Însă problema e că nu poți deduce mare lucru despre persoana căreia i-a aparținut. Sexul e aproape imposibil de determinat, iar rasa nu poate fi precizată. Vîrsta poate fi estimată doar la părul copiilor. Culoarea e înșelătoare, din cauza marilor variații de pigmentație și a vopselelor cosmetice și, de vreme ce orice om pierde zeci de fire de păr în fiecare zi, nu se poate spune nici măcar dacă susnecul e pe cale să chelească.

— Verifică părul victimei. Fă o comparație a crustei și a pigmentației medulare, ordonă Rhyme.

După cîteva clipe, Cooper ridică privirea de la microscop.

— Nu e al ei, al victimei Colfax.

— Descrie-l, îi ceru Rhyme.

— Castaniu deschis. Nu e încreţit, deci nu cred că e de negroid. Pigmentaţia sugerează că nu e nici de mongoloid.

— Deci e de caucazian, spuse Rhyme, arătînd spre planşa de pe perete. Se confirmă ce ne-a spus martorul. Părul e de pe cap sau de pe corp?

— Are o mică variaţie a diametrului şi o distribuţie uniformă a pigmentului. E păr de pe cap.

— Lungimea?

— Trei centimetri.

Thom întrebă dacă trebuia să scrie pe planşă că răpitorul are păr castaniu. Rhyme zise că nu.

— Aşteptăm o confirmare. Scrie doar că poartă o cagulă bleumarin. Ceva zgîrieturi de unghii, Mel?

Cooper examină proba, dar nu găsi nimic util.

— Amprenta pe care ai găsit-o. Cea de pe perete. Să ne uităm la ea. Vrei să mi-o arăţi, Amelia?

Sachs ezită, apoi îi duse fotografia.

— Monstrul tău, zise Rhyme.

Era o urmă de palmă lată, deformată, de-a dreptul grotescă, fără curbele şi bifurcaţiile elegante ale amprentelor, ci doar un model marmorat de linii scurte.

— E o poză minunată – eşti un adevărat Edward Weston, Amelia. Din păcate, nu e o mînă. Alea nu sînt amprente. E o mănuşă. Din piele. Veche. Aşa e, Mel?

Tehnicianul încuviinţă.

— Thom, scrie acolo că are o pereche de mănuşi vechi.

Rhyme le spuse celorlalţi:

— Începem să ne formăm o imagine despre el. Nu lasă amprentele lui la locul crimei. Dar lasă urme de

mănușă. Dacă găsim mănușa asupra lui, am putea să-l situăm la locul crimei. E isteț. Dar nu strălucit.

Sachs întrebă:

— Și ce poartă criminalii străluciți?

— Piele de căprioară căptușită cu bumbac, răspunse Rhyme. Apoi întrebă: Unde e filtrul? De la vasul vidat?

Tehnicianul goli filtrul conic – asemănător celui pentru cafea – pe o bucată de hîrtie albă.

Probe materiale minuscule...

Procurorii, reporterii și jurații adoră indiciile evidente. Mănuși însîngerate, cuțite, arme cu care s-a tras recent, scrisori de dragoste, spermă și amprente. Dar probele materiale preferate de Lincoln Rhyme erau cele minuscule – fragmente de sol și scurgeri de la locul faptei, atît de ușor omise de infractori.

Însă filtrul nu reținuse nimic util.

— În regulă, zise Rhyme, mai departe. Hai să ne uităm la cătușe.

Sachs se crispă cînd Cooper desfăcu punga de plastic și scoase cătușele pe o bucată de hîrtie. Așa cum prevăzuse Rhyme, era prea puțin sînge. Medicul de gardă făcuse onorurile cu un ferăstrău, după ce un avocat al poliției trimisese o aprobare la biroul de medicină legală.

Cooper cercetă cu atenție cătușele.

— Boyd&Keller. Capăt de serie. Fără număr de ordine.

Pulverizează lichid dintr-un spray, apoi lumină cătușele.

— Nu sînt amprente, doar o pată de la mănușă.

— Să le deschidem.

Cooper folosi o cheie pentru cătușe ca să le desfacă. Apoi suflă în mecanism cu o mică pompă de aer.

— Și-acum ești supărată pe mine, Amelia, spuse Rhyme. Din cauza mîinilor victimei.

Afirmația o luă pe nepregătite.

— N-am fost supărată, zise ea după cîteva clipe. M-am gîndit că e neprofesionist. Ceea ce sugerai.

— Știi cine a fost Edmond Locard?

Sachs făcu semn că nu.

— Un francez. Născut în 1877. A întemeiat Institutul de Criminalistică al Universității din Lyon. El a formulat unica regulă după care m-am ghidat pe cînd eram șeful criminaliștilor. Principiul de schimb al lui Locard. Omul considera că, de fiecare dată cînd două ființe umane intră în contact, ceva este transmis celeilalte și invers. Poate fi praf, sînge, celule ale pielii, murdărie, fibre, reziduuri metalice. Poate să fie greu de aflat exact ce s-a schimbat și chiar mai greu să pricepi ce înseamnă asta. Dar un schimb are loc și de-aceea putem să-i prindem pe suspecți.

Istorioara asta n-o interesa deloc pe Sachs.

— Ești norocoasă, îi zise Mel Cooper tinerei, fără să ridice privirea. Avea de gînd să te pună să-i faci autopsia la locul crimei, împreună cu medicul, și să-i examinezi conținutul stomacului.

— Ne-ar fi ajutat, spuse Rhyme, evitînd ochii Ameliei.

— L-am convins să renunțe, zise Cooper.

— Autopsie, spuse Sachs oftînd, de parcă Rhyme n-o mai putea surprinde cu nimic.

Păi, ea nici măcar nu-i aici, își zise el iritat. E cu mintea la capătul lumii.

— Aha, zise Cooper. Am găsit ceva. Cred că-i un fragment din mănușă.

Cooper îl puse la microscop și-l examină.

— Piele. Roșiatică. Lustruită pe o parte.

— Roșu, asta-i bine, spuse Sellitto. Îi explică lui Sachs: Cu cît au haine mai bizare, cu atît sînt mai ușor de găsit infractorii. Pun pariu că nu te-au învățat asta la academie. O să-ți spun într-o zi cum l-am găbjit pe Jimmy Plaid, din banda lui Gabino. Îți amintești, Jerry?

— Îi puteai vedea pantalonii de la un kilometru, zise tînărul detectiv.

Cooper continuă:

— Pielea e deshidratată. Nu prea e ulei în fibră. Ai avut dreptate că mănușile sînt vechi.

— Ce animal?

— Cred că ied. Calitate superioară.

— Dacă ar fi fost noi, putea să însemne că tipul e bogat, mormăi Rhyme. Dar fiindcă sînt vechi, le putea găsi pe stradă sau să le fi cumpărat la mîna a doua. Se pare că nu putem face deducții subtile pornind de la accesoriile lui 823. În regulă. Thom, adaugă pe planșă că mănușile sînt din piele roșie de ied. Ce mai avem?

— Se dă cu aftershave, îi aminti Sachs.

— Uitasem. Bine. Poate ca să acopere alt miros. Unii susneci așa procedează. Scrie și asta, Thom. Cum era parfumul, Amelia? Mi l-ai descris.

— Sec. Ca ginul.

— Ce știm despre sfoară? întrebă Rhyme.

Cooper o examină.

— Am mai văzut tipul ăsta. E plastic. Cîteva zeci de fire în interior, făcute din șase pînă la zece tipuri diferite de plastic și un fir, nu, două fire metalice.

— Vreau să știu fabricantul și magazinul de unde a fost luată.

Cooper clătină din cap.

— Imposibil. E un tip prea comun.

— Drace, mormăi Rhyme. Și nodul?

— Ei bine, *ăsta* e neobișnuit. Foarte eficient. Vezi cum se răsucește de două ori? PVC-ul e cel mai solid material pentru a lega, iar nodul ăsta n-o să ne ducă nicăieri.

— Există o evidență a nodurilor la sediul central?

— Nu.

De neiertat, își zise Rhyme.

— Domnule...

Rhyme se întoarse către Banks.

— Eu mai fac iahting uneori...

— La Westport, spuse Rhyme.

— Păi, de fapt, da. Cum de-ai știut?

Dacă ar fi fost un test judiciar pentru localizarea originii, Jerry Banks ar fi fost sigur că era vorba despre Connecticut.

— Am ghicit.

— Nodul nu e nautic. Nu-l recunosc.

— E bine de știut. Atîrnă-l acolo.

Rhyme făcu semn spre perete, lîngă poza cu fragmentul de celofan și posterul cu reproducerea după Monet.

— Ne întoarcem la el mai tîrziu.

Se auzi soneria de la ușă, iar Thom dispăru ca să răspundă. Rhyme avu o strîngere de inimă, gîndindu-se că poate era doctorul Berger, care se întorsese să-i spună că nu-l mai interesa să-l ajute la „proiectul" lor.

Însă tropăitul răsunător al ghetelor îi spuse lui Rhyme cine venise fără să dea înainte un telefon.

Membrii Unității de Intervenții Rapide, toți masivi, toți serioși, în uniforme de luptă, pătrunseră cu grijă în cameră și-i salutară din cap pe Sellitto și Banks. Erau oameni de acțiune, iar Rhyme putea să jure că în spatele celor douăzeci de ochi nemișcați erau zece reacții foarte neplăcute la vederea unui bărbat țintuit pentru totdeauna la pat.

— Domnilor, ați auzit despre răpirea de aseară și despre moartea victimei în această după-amiază. După murmurele afirmative, continuă: Susnecul nostru are altă victimă. Avem o pistă în cazul ăsta și am nevoie de voi ca să mergeți în mai multe locuri din oraș și să obțineți dovezi. Imediat și simultan. Cîte un om în fiecare loc.

— Adică, întrebă nesigur un militar cu mustață, fără sprijin?

— N-o să vă trebuiască.

— Cu tot respectul, domnule, nu sînt dispus să intru într-o situație tactică fără sprijin. Cel puțin cu un partener.

— Nu cred că or să fie schimburi de focuri. Țintele sînt lanțurile mari de băcănii din oraș.

— Băcănii?

— Nu toate. Doar cîte una din fiecare lanț J&G's, ShopRite, Food Warehouse...

— Mai exact, ce avem de făcut?

— Să cumpărați rasoale de vită.

— Ce?

— Cîte un pachet de la fiecare băcănie. Mă tem că va trebui să vă cer să le plătiți cu banii voștri, domnilor.

Dar primăria o să vă deconteze cheltuielile. A, și avem nevoie de ele cît mai repede cu putință.

Zăcea într-o rînă, nemișcată.

Ochii i se obișnuiseră cu întunericul din vechiul tunel și putea vedea micile jigodii apropiindu-se. Mai ales pe una dintre ele n-o scăpa din ochi.

Piciorul lui Monelle amorțise, însă durerea cea mare venea de la braț, unde individul o tăiase adînc. Pentru că era încătușat la spate, nu putea vedea rana și nu știa cît de mult sîngerase. Dar trebuie să fi fost mult; era epuizată și simțea lichidul lipicios pe brațe și coapse.

Zgomot de zgîrieturi – gheare cît acul pe beton. Grupuri cenușii fremătînd în umbră. Șobolanii continuau să-și croiască drum către ea. Trebuie să fi fost o sută.

Se strădui să stea complet nemișcată, neluîndu-și privirea de la un șobolan mare, negru. Îl botează Schwarzie. Era în față, se mișca înainte și înapoi, studiind-o.

Monelle Gerger făcuse de două ori înconjurul lumii, pe cînd avea nouăsprezece ani. Hoinărise prin Sri Lanka, prin Cambodgia și Pakistan. Prin Nebraska, unde femeile se uitaseră cu dispreț la inelele ei din sprîncene și la sînii neacoperiți de sutien. Prin Iran, unde bărbații îi priviseră brațele goale ca niște cîini în călduri. Dormise în parcurile din Guatemala City și petrecuse trei zile cu forțele rebele din Nicaragua după ce rătăcise drumul spre un refugiu din junglă.

Dar niciodată nu fusese atît de speriată ca acum.

Mein Gott.

Iar ce o speria cel mai mult era ceea ce urma să-și facă sieși.

Un șobolan se apropie, unul mic, mișcîndu-și iute corpul cafeniu înainte, retrăgîndu-se, avansînd iarăși cîțiva centimetri. Șobolanii erau îngrozitori, hotărî ea, fiindcă erau mai degrabă reptile decît rozătoare. Nas de șarpe și coadă de șarpe. Și blestematii ăia de ochi roșii.

În spatele lui era Schwarzie, de mărimea unei pisici mici. Se ridică pe labele din spate și privi ceea ce-l fascina. Veghind. Așteptînd.

Apoi, cel mic atacă. Zbughind-o pe cele patru labe subțiri, ignorîndu-i țipătul înăbușit, se năpusti înainte. Iute ca o libarcă, rupse puțină carne din piciorul ei tăiat. Fata simți o arsură insuportabilă. Monelle țipă de durere, da, însă și de furie. Nu *pe tine* te vreau! Izbi șobolanul cu călcîiul în spate și se auzi un pîrîit sec. Animalul chiță o dată și rămase nemișcat.

Altul urcă în fugă pînă la ceafa ei, smulse puțină carne, apoi sări înapoi, mișcîndu-și botul de parcă și-ar fi trecut limba peste buze, savurîndu-i gustul.

Dieser Schmerz...

Arsura mușcăturii o înfioră. *Dieser Schmerz*! Durerea! Monelle se strădui să rămînă iarăși nemișcată.

Micul atacator se pregătea pentru o nouă șarjă, dar deodată se retrase și se îndepărtă. Monelle înțelese de ce. Schwarzie trecuse, în sfîrșit, în fruntea grupului. Venea să-și ia ce dorea.

Bine, bine.

Pe el îl așteptase fata. Fiindcă el nu păruse interesat de sîngele sau carnea ei; cu douăzeci de minute în urmă, se apropiase de ea, fascinat de banda argintie care-i acoperea gura.

Șobolanul mai mic fugi la grupul ce forfotea în spate, în timp ce Schwarzie înainta pe labele lui obscen de mici. Se opri. Apoi înaintă iarăși. Doi metri, un metru și jumătate.

Pe urmă un metru.

Monelle nu se mai mișca. Respira cît de ușor putea, temîndu-se că răsuflarea ei l-ar fi speriat.

Schwarzie făcu o pauză. Avansă din nou. Apoi se opri. La jumătate de metru de capul ei.

Nu mișca nici un mușchi!

Șobolanul avea spinarea încovoiată și își arăta colții cafenii și galbeni. Înaintă încă vreo cîțiva centimetri, pe urmă se opri, ațintind-o cu privirea. Se înălță, își frecă labele din față, apoi porni din nou.

Monelle Gerger făcea pe moarta.

Alți cincisprezece centimetri. *Vorwärts!*

Haide!

Ajunse la fața ei. Fata simți mirosul de gunoi și benzină al animalului, de fecale și carne putredă. Șobolanul pufni, iar ea simți gîdilatul insuportabil al mustăților pe nasul ei, în timp ce el își arăta colții mici și începu să roadă banda adezivă.

Timp de cinci minute, rozătorul mestecă în jurul gurii ei. La un moment dat, alt șobolan veni în goană și își înfipse dinții în glezna ei. Fata închise ochii de durere și încercă să-l ignore. Schwarzie îl alungă și rămase în umbră, studiind-o.

Vorwärts! Schwarzie! Haide!

Animalul se întoarse încet la ea. Cu obrazul înlăcrimat, Monelle își lăsă dezgustată gura spre el.

Roade, roade...

Haide!

Îi simți răsuflarea împuțită, fierbinte în gură, în timp ce el mesteca banda și începu să smulgă fîșii late din plasticul lucios. Trase bucățile din bot și le strînse lacom cu labele din față.

O fi destul de mare gaura? se întrebă ea.

Așa ar fi trebuit. Nu mai putea suporta.

Își ridică încet capul, cîte un milimetru.

Schwarzie clipi și se aplecă în față, curios.

Monelle își depărtă fălcile și auzi minunatul sunet al benzii care se rupea. Trase adînc aer în piept. Putea din nou să respire!

Și putea striga după ajutor.

— *Bitte, helfen Sie mir*! Vă rog, ajutați-mă.

Schwarzie se dădu înapoi, surprins de răcnetul ei aspru, scăpînd prețioasa bandă argintie. Dar nu se depărtă prea mult. Se opri, se întoarse și se ridică pe labele din spate.

Ignorîndu-i corpul negru, încovoiat, Monelle izbi cu piciorul stîlpul de care era legată. Praf și pămînt căzură ca o zăpadă cenușie, dar lemnul nu cedă. Începu să urle pînă o duru gîtul.

— *Bitte*. Ajutor!

Traficul aglomerat de deasupra îi acoperi strigătele.

Preț de o clipă, nu se mișcă nimic. Apoi Schwarzie porni din nou spre ea. De data asta, nu mai era singur. Îl urma un grup compact de șobolani. Încordați, nervoși. Dar atrași irezistibil de mirosul tentant al sîngelui ei.

Os și lemn, lemn și os.

— Mel, ce ai acolo?

Rhyme făcu semn cu capul spre computerul conectat la spectrometrul cromatografic. Cooper testase încă o dată pămîntul găsit pe aşchia de lemn.

— Are mult azot. Peste măsură.

Trei teste diferite, cu acelaşi rezultat. O verificare a aparatului demonstră că funcţiona bine. Cooper se gîndi cîteva clipe, apoi zise:

— Atît de mult azot – poate de la nişte arme de foc sau de la un fabricant de muniţii.

— Asta ar trebui să fie în Connecticut, nu în Manhattan.

Rhyme se uită la ceas. 6.30. Cît de repede trecuse timpul în ziua aia. Cît de încet se scursese în ultimii trei ani şi jumătate. Se simţea de parcă ar fi stat treaz mai multe zile la rînd.

Tînărul detectiv studia atent harta Manhattan-ului, dînd la o parte vertebra gălbuie care căzuse mai devreme pe podea.

Discul ăla fusese lăsat acolo de medicul specialist al lui Rhyme, Peter Taylor. Avusese o întîlnire matinală cu el. Doctorul îl examinase minuţios, apoi se lăsase pe spătarul scaunului de răchită şi scosese ceva din buzunar.

— E momentul explicaţiilor, zisese medicul.

Rhyme aruncase o privire spre mîna deschisă a lui Taylor.

— Asta e a patra vertebră cervicală. Cum e cea de la ceafa ta. Aia care s-a rupt. Vezi ţepii ăştia mici de la capăt? Doctorul o răsucise de cîteva ori, pe urmă întrebase: La ce te gîndeşti cînd o vezi?

Rhyme îl respecta pe Taylor – care nu-l trata ca pe un copil sau ca pe un tîmpit ori ca pe un inconvenient

major –, dar în acea zi nu se simțea dispus să facă pe inspiratul. Nu-i răspunsese.

Totuși Taylor continuase:

— Unii dintre pacienții mei cred că arată ca o pisică de mare. Alții spun că e o navă spațială. Sau un avion. Sau un camion. De cîte ori pun întrebarea asta, oamenii o compară cu ceva mare. Nimeni nu zice: A, e o bucată de calciu și magneziu. Înțelegi, nu acceptă ideea că un lucru atît de neînsemnat le-a făcut viața un iad.

Rhyme îl privise cu scepticism, însă doctorul calm, încărunțit avea experiență cu pacienții infirmi. Îi spusese cu blîndețe:

— Nu te face că plouă, Lincoln.

Taylor apropiase discul de fața lui Rhyme.

— Te gîndești că-i nedrept ca o chestie așa de mică să-ți fi provocat atîta durere. Dar uită asta. *Uită*. Vreau să-ți amintești cum era înainte de accident. Ce-a fost bine și rău în viața ta. Fericirea, tristețea... Le poți simți din nou. Chipul doctorului încremenise. Dar, sincer vorbind, ce văd eu acum e o persoană care s-a dat bătută.

Taylor lăsase vertebra pe masa de lîngă pat. Se părea că din întîmplare. Însă, mai tîrziu, Rhyme înțelese că gestul fusese calculat. În ultimele luni, în timp ce încerca să hotărască dacă voia sau nu să se sinucidă, se uitase mereu la micul disc. Devenise o emblemă a pledoariei lui Taylor – pledoaria pentru viață. Dar pînă la urmă renunțase la ea; argumentele doctorului, oricît de solide ar fi fost, nu puteau înlătura povara durerii, supărarea și epuizarea pe care Lincoln Rhyme le simțea zi de zi, oră de oră.

Își întoarse privirea de la disc – spre Amelia Sachs – și spuse:

— Vreau să te gîndeşti din nou la locul crimei.

— Ţi-am spus tot ce-am văzut.

— Nu ce-ai *văzut*, vreau să ştiu ce-ai simţit.

Rhyme îşi aminti sutele de ocazii în care cercetase locurile unor infracţiuni. Uneori, se întîmpla un miracol. Se uita în jur şi îi veneau, cine ştie cum, idei despre susnec. Nu putea explica în ce fel. Comportamentaliştii vorbeau despre profiluri de parcă ei le-ar fi inventat. Dar criminaliştii făceau treaba asta de sute de ani. Parcelau locul crimei, păşeau pe unde păşise infractorul, găseau ce lăsase *el* în urmă, îşi dădeau seama ce luase *el* cu sine – şi plecau de la locul crimei cu un profil la fel de clar ca un portret.

— Spune-mi, o îndemnă el. Ce-ai simţit?

— Nelinişte. Tensiune. Fierbinţeală. Sachs dădu din umeri. Nu ştiu. Zău. Îmi pare rău.

Dacă ar fi fost valid, Rhyme ar fi sărit din pat, ar fi înşfăcat-o de umeri şi-ar fi scuturat-o zdravăn. Ar fi strigat: *Dar ştii despre ce vorbesc! Ştiu că ştii. De ce nu vrei să lucrezi cu mine?... De ce mă ignori?*

Apoi înţelese ceva... Că ea *era* acolo, în subsolul plin de aburi. Aplecată deasupra cadavrului masacrat al lui T.J. Mirosind duhoarea cumplită. Văzu asta după felul cum îşi îndepărta cu degetul mare o coajă însîngerată, după felul cum menţinea acel no-man's-land al politeţii între ei. Ea detestă să se afle în subsolul ăla sinistru şi-l ura fiindcă îi amintea că o parte din ea era încă acolo.

— Mergi prin încăperea aia, zise el.

— Zău, nu cred că te mai pot ajuta.

— Intră în joc, spuse Rhyme, stăpînindu-şi nervozitatea. Îi zîmbi. Spune-mi la ce te-ai gîndit.

Cu o expresie încordată pe chip, ea zise:

— Au fost... doar gînduri. Impresii pe care le-ar avea oricine.

— Dar *tu* ai fost acolo. Nu *oricine*. Spune-ne.

— A fost de groază sau cam așa...

Părea să regrete acel cuvînt nepotrivit.

Neprofesionist.

— Am simțit...

— Că te supraveghează cineva? întrebă el.

Întrebarea o surprinse.

— Da, exact așa.

Și Rhyme avusese senzația asta. Deseori. Așa se simțise cu trei ani și jumătate în urmă, stînd aplecat deasupra cadavrului descompus al unui tînăr polițist și culegînd o fibră de pe uniformă. Fusese *sigur* că se afla cineva prin preajmă. Dar nu fusese nimeni – doar o grindă mare de stejar, care alesese acel moment ca să pîrîie, să se despice și să cadă exact pe cea de-a patra vertebră cervicală a lui Lincoln Rhyme, cu greutatea unui elefant.

— La ce te-ai mai gîndit, Amelia?

Ea nu mai rezista. Avea buzele destinse, iar ochii îi rătăceau pe posterul bojit cu *Păsări de noapte* – clienți singuratici sau nemulțumiți că erau singuri. Spuse:

— Păi, îmi aduc aminte că mi-am zis: Doamne, locul ăsta e vechi. Era ca în imaginile alea cu fabrici de la începutul secolului și alte chestii. Și am...

— Stai, răcni Rhyme. Să ne gîndim la asta. Vechi...

Își îndreptă ochii spre hartă. Mai vorbise despre pasiunea susnecului pentru New York-ul istoric. Și clădirea în care murise T.J. Colfax era veche. Și tunelul de cale ferată unde găsiseră primul cadavru.

Trenurile companiei New York Central circulaseră la suprafață. Însă avuseseră loc atîtea accidente, încît Eleventh Avenue căpătase porecla de Autostrada Morții, iar compania fusese nevoită pînă la urmă să-și mute șinele sub pămînt.

— Iar Pear Street, medită Rhyme, era un drum important în New York-ul vechi. De ce-i așa de interesat de lucrurile vechi? Îl întrebă pe Sellitto: Terry Dobyns mai lucrează la noi?

— A, psihiatrul? Da. Am lucrat împreună la un caz, anul trecut. Dacă mă gîndesc mai bine, chiar a întrebat de tine. Zicea că te-a sunat de cîteva ori, dar tu n-ai...

— Bine, bine, bine, făcu Rhyme. Adu-l aici. Vreau să văd ce crede despre stilul lui 823. Tu, Amelia, la ce te-ai mai gîndit?

Ea dădu din umeri, dar prea indiferentă:

— La nimic.

— Nu?

Și unde își *ținea* ea sentimentele? se întrebă Rhyme, amintindu-și ce-i spusese Blaine cîndva, văzînd o femeie splendidă mergînd pe Fifth Avenue: *Cu cît e mai frumos ambalajul, cu atît e mai greu de desfăcut.*

— Nu știu... În fine, îmi amintesc că m-am gîndit la ceva. Dar nu înseamnă nimic. Adică nu e o remarcă profesionistă.

Profesionistă...

E ca dracu' atunci cînd îți stabilești propriile criterii, nu-i așa, Amelia?

— Hai să auzim, îi spuse.

— Despre momentul cînd m-ai pus să pretind că sînt el. Și am găsit locul unde a stat ca să se uite la victimă.

— Continuă.

— Păi, m-am gîndit...

Cîteva clipe, părea că lacrimile amenințau să-i umple minunații ochi. Rhyme observă că erau de un albastru irizat. Tînăra se stăpîni imediat.

— M-am întrebat dacă avea un cîine. Victima Colfax.

— Un cîine? De ce te-ai întrebat asta?

Ea ezită o clipă, apoi zise:

— Prietenul meu... acum cîțiva ani. Ne gîndeam să ne luăm un cîine cînd... mă rog, dacă ne-am fi mutat împreună. Mi-am dorit întotdeauna un cîine. Un collie. E amuzant. Și prietenul meu voia rasa asta. Chiar dinainte de-a ne cunoaște.

— Un cîine. Inima lui Rhyme bătea ca niște gîze lovindu-se într-o plasă de protecție. Și?

— Mi-am zis că femeia aia...

— T.J., spuse Rhyme.

— T.J., continuă Sachs. M-am gîndit ce trist era – dacă avea vreun animal de companie, n-o să se mai ducă acasă, ca să se joace cu el. Nu m-am gîndit la un prieten ori soț. Doar la un animal de companie.

— Dar de ce gîndul *ăsta*? Cîini, animale de companie. De ce?

— Nu știu de ce.

Tăcere.

Într-un tîrziu, ea zise:

— Presupun că, văzînd-o legată acolo... Și m-am gîndit cum stătea el într-o parte ca s-o vadă. Stînd în picioare între cisternele de motorină. Ca și cum s-ar fi uitat la un animal într-o cușcă.

Rhyme aruncă o privire către sinusoidele de pe ecranul computerului.

Animale...

Azot...

— Rahat! izbucni Rhyme.

Toate capetele se întoarseră sper el.

— E rahat.

Se uita țintă la ecran.

— Da, sigur! spuse Cooper, trecîndu-și mîna prin păr. Atîta azot. E bălegar. Și e vechi.

Dintr-odată, Lincoln Rhyme avu unul dintre acele momente la care meditase mai devreme. Gîndul îi explodă în minte. Imaginea era a unor miei.

Sellitto întrebă:

— Lincoln, te simți bine?

Un miel, coborînd agale pe stradă.

Ca și cum s-ar fi uitat la un animal...

— Thom, zise Sellitto, se simte bine?

... într-o cușcă.

Rhyme își putea imagina animalul lipsit de griji. Cu un clopoțel la gît, urmat de alte cîteva zeci.

— Lincoln, spuse Thom precipitat. Transpiri. Te simți bine?

— Șșșt, îi ceru criminalistul.

Simțea gîdilatul picăturilor pe față. Inspirație și scăderea pulsului; simptomele sînt ciudat de asemănătoare. Gîndește, gîndește...

Oase, stîlpi de lemn și bălegar...

— Da, șopti el. Un miel în față, conducînd turma la măcel. Țarcuri de vite, îi anunță Rhyme pe cei prezenți. Victima e ținută într-un țarc de vite.

TREISPREZECE

— Nu există țarcuri de vite în Manhattan.

— În trecut, Lon, îi aminti Rhyme. Lucrurile vechi îl pasionează. Îi pun sîngele în mișcare. Trebuie să ne gîndim la vechile țarcuri de vite. Cu cît mai vechi, cu atît mai bine.

În cercetările făcute pentru cartea lui, Rhyme citise despre o crimă de a cărei comitere fusese acuzat mafiotul gentleman Owney Madden: împușcarea unui rival traficant de alcool, lîngă locuința lui din Hell's Kitchen. Madden nu fusese condamnat – în orice caz, nu pentru acea crimă. Depusese mărturie și, cu glasul lui melodios cu accent britanic, ținuse instanței o prelegere despre trădare. „Tot acest caz a fost născocit de rivalii mei, care spun minciuni despre mine. Onorată instanță, știți de ce anume îmi amintesc ei? În cartierul meu, în Hell's Kitchen, turmele de miei erau conduse pe străzi de la țarcurile de vite pînă la abatoarele de pe Forty-second Street. Și știți cine le conducea? Nu un cîine, nu un om. Ci unul dintre ei. Un miel cu un clopot la gît. El conducea turma pe rampă. Însă acolo se dădea la o parte, iar ceilalți intrau în abator. Eu sînt un miel nevinovat și martorii care mă acuză sînt miei cu clopot."

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Altele
• Bărbat caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă • Mănuși vechi, din piele roșcată de ied • Aftershave; ca să acopere alt miros? • Cagulă? Bleumarin?	• Prob. are o locuință sigură	• Taxi	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32 • Leagă victimele cu noduri ciudate • Îl atrage „vechiul“

Rhyme continuă:

— Sună la bibliotecă, Banks. Trebuie să fie acolo un istoric.

Tînărul detectiv deschise telefonul mobil și sună. Coborî glasul în timp ce vorbea. După ce explică de ce aveau nevoie, se opri și privi către harta orașului.

— Ei bine? întrebă Rhyme.

— Caută pe cineva. Au...

Își înclină capul cînd îi răspunse altcineva și tînărul repetă cererea. Începu să dea din cap și-i anunță pe cei din cameră:

— Am două adrese... nu, trei.

— Cine e? strigă Rhyme. Cu cine vorbești?

— Cu administratorul arhivelor orașului... Spune că au fost trei mari țarcuri de vite în Manhattan. Unul în West Side, pe lîngă Sixtieth Street... unul în Harlem, în anii '30 sau '40. Și unul în Lower East Side, în timpul Revoluției.

— Ne trebuie adrese, Banks. Adrese!

Ascultă.

— Nu e sigur.

— De ce nu le caută? Spune-i să le caute!

Banks răspunse:

— Te-a auzit, domnule... Zice că în ce? În ce să le caute? Pe vremea aia nu existau Pagini Aurii. Se uită la vechile...

— Hărți demografice ale cartierelor comerciale fără nume de străzi, mormăi Rhyme. Evident. Pune-l să *ghicească*.

— Asta și face. Ghicește.

Rhyme zise:

— Păi să ghicească *repede*.

Banks asculta la telefon, dînd din cap.

— Ce, ce, ce, *ce*?

— Pe lîngă Sixtieth Street și Tenth, spuse tînărul.

După un moment:

— Lexington, lîngă Harlem River... Și pe urmă... unde-a fost ferma Delancey. Asta-i lîngă Delancey Street?

— Sigur că da. De la Little Italy pînă la East River. Un teren întins. Kilometri. Nu poate îngusta zona?

— Pe lîngă Catherine Street. Lafayette... Walker. Nu e sigur.

— Lîngă tribunale, spuse Sellitto. Apoi îi zise lui Banks: Pune-l pe Haumann să-și ia echipele, să le împartă și să acopere toate cele trei cartiere.

Tînărul detectiv sună, pe urmă ridică privirea.

— Și-acum?

— Așteptăm, spuse Rhyme.

Sellitto murmură:

— Urăsc să aștept.

Sachs arătă spre aparatul de pe masa de lîngă pat. Tînăra ezita.

— N-ai unul și acolo?

Făcu semn spre hol. Rhyme încuviință.

Cu o ținută impecabilă, Sachs ieși din dormitor. Rhyme îi vedea imaginea în oglinda de pe hol, solemnă, dînd prețiosul telefon. Cui? se întrebă el. Unui prieten, unui soț? La vreun azil? De ce ezitase înainte de a-l menționa pe „prietenul" ei cînd le vorbise despre collie? Rhyme putea jura că în spatele acelei reacții se ascundea o întreagă poveste.

Dar, pe oricine sunase, nu era acolo. El îi observă ochii întunecîndu-se cînd nu primi răspuns. Sachs ridică

privirea și-l surprinse pe Rhyme uitîndu-se la ea prin oglinda prăfuită. Îi întoarse spatele. Lăsă receptorul în furcă și se întoarse în cameră.

Timp de cinci minute, nimeni nu vorbi. Rhyme nu se pricepea să destindă atmosfera, cum știu mulți să facă. Pe cînd era valid, se plimba cu pași mari prin birouri, înnebunindu-și colegii. Acum, ochii lui cercetau febril harta orașului, în timp ce Sachs își vîrîse mîna sub chipiul de uniformă și se scărpina în cap. Discretul Mel Cooper cataloga probele materiale, calm precum un chirurg.

Toți cei din cameră, în afară de unul, săriră în sus cînd sună telefonul lui Sellitto. Detectivul ascultă, apoi un rînjet i se lăți pe față.

— Au găsit! Una dintre echipele lui Haumann e la intersecția lui Eleventh cu Sixtieth. Băieții aud țipetele unei femei undeva prin preajmă. Nu știu exact de unde vin. Cercetează zona.

— Pune-ți pantofii sport, îi ordonă Rhyme lui Sachs.

O văzu cum se întunecă la față. Tînăra aruncă o privire spre telefonul lui Rhyme, de parcă ar fi putut primi în orice clipă un apel de grațiere din partea guvernatorului. Apoi se uită la Sellitto, care examina harta ce reprezenta West Side.

— Amelia, spuse Rhyme, am pierdut o victimă. Mare păcat. Dar nu trebuie să mai pierdem.

— De-ai fi văzut-o, șopti ea. De-ai fi văzut ce i-a făcut...

— A, dar am văzut, Amelia, zise el calm, cu o privire dură, provocatoare. Am văzut ce-a pățit T.J. Am văzut ce se întîmplă cu trupurile lăsate timp de o lună în portbagaje încălzite. Am văzut ce poate face brațelor, picioarelor și fețelor o jumătate de kilogram de C4.

Am anchetat incendiul de la clubul Happy Land. Peste optzeci de oameni arși de vii. Am fotografiat fețele victimelor sau ce mai rămăsese din ele, ca să fie identificate de familii – pentru că un om n-are cum să păşească printre şirurile alea de cadavre şi să rămînă întreg la minte. În afară de noi. Noi n-avem de ales. Trase aer în piept ca să-şi aline durerea copleşitoare din ceafă. Vezi tu, dacă o să ajungi să supraviețuiești în meseria asta, Amelia... Dacă o să reușești în *viață*, va trebui să înveți să renunți la morți.

Unul cîte unul, cei din cameră încetaseră orice activitate şi se uitau la ei doi.

De data asta, fără amabilități din partea Ameliei Sachs. Nici zîmbete politicoase. Tînăra încercă o privire enigmatică. Însă era transparentă ca sticla. Furia ei față de el – amplificată de comentariul lui – o tulbură, iar chipul i se prăbuşi sub presiunea energiei întunecate. Îşi dădu la o parte o şuviță de păr roşu, apoi luă în grabă casca de pe masă. În capătul scării, se opri şi se uită la el cu o privire ucigătoare, amintindu-i lui Rhyme că nu exista ceva mai rece decît zîmbetul de gheață al unei femei frumoase.

Şi, dintr-un motiv necunoscut, Rhyme se pomeni gîndind: Te-ai întors. Bun venit, Amelia.

— Ce-ai adus? Ai bunătăți, ai vreo poveste, ai poze?

Îngălatul stătea într-un bar din Manhattan, pe Third Avenue – care e pentru oraş ce sînt mallurile pentru periferie. Era o tavernă sordidă, care urma să fie demolată de tinerii orășeni puşi pe făcut bani. Însă acum era refugiul localnicilor prost îmbrăcați, ca mîncau supe dubioase de peşte şi salate vechi.

Celălalt bărbat, zvelt, cu pielea ca abanosul, purta o cămașă foarte albă și un costum foarte verde.

— Ai ceva vești, ai coduri secrete, ai scrisori? Ai vreun căcat?

— Șefu'. Ha.

— Nu rîzi cînd spui „ha", zise Fred Dellray, de fapt D'Ellret, dar asta fusese cu generații în urmă.

Avea un metru nouăzeci, zîmbea rareori, deși își persifla interlocutorii și era un agent FBI special strălucit din Manhattan.

— Nu, șefu'. Nu rîd.

— Deci ce ai?

Dellray strînse capătul unei țigări pe care o ținea după urechea stîngă.

— Durează, șefu'.

Îngălatul, un bărbat scund, își scărpină părul unsuros.

— Da' tu n-ai timp. Timpu-i prețios, timpul zboară și timpul e ceva ce tu n-ai...

Dellray își vîrî mîna uriașă sub masa pe care erau două cafele și strînse coapsa Îngălatului pînă cînd omul gemu de durere.

Cu șase luni în urmă, individul uscățiv fusese surprins pe cînd încerca să vîndă automate M-16 unui cuplu de smintiți de extremă dreaptă care – fie că erau așa ceva sau nu – se întîmpla să fie și agenți sub acoperire ai brigăzii antiteroriste.

Sigur, FBI-ul n-avea nevoie de mărunta creatură slinoasă cu privirea speriată. Voia să ajungă la cei care furnizau armele. Brigada antitero mersese o vreme împotriva curentului, dar nu apăruse mare lucru, așa că i-l dăduseră pe Îngălat lui Dellray – care se ocupa

de turnători, fiind *Número Uno* al Biroului –, ca să vadă dacă putea să-i fie de folos. Totuși, pînă acum, Îngălatul nu se dovedise a fi decît o enervantă stîrpitură tăcută, care n-avea informații, coduri secrete și nici măcar vreun rahat pentru FBI.

— Noi nu renunțăm la o acuzație, orice acuzație ar fi, decît dacă ne aduci ceva frumos și valabil. Ne-am înțeles în privința asta?

— N-am nimic pentru voi chiar *acum*, asta vreau să zic. Doar *acum*.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat. Ai ceva. Văd asta pe fața ta. Tu știi ceva, amice.

Afară se opri un autobuz, care frînă cu un șuierat. Pe ușa deschisă coborî un grup de pakistanezi.

— Mamă, afurisita aia de conferință ONU, mormăi Îngălatul. La ce dracu' vin aici? Și-așa orașu-i aglomerat. Numa' străini.

— „Afurisită conferință." Stîrpitură, jigodie, se răsti Dellray. Ce-ai împotriva păcii mondiale?

— Nimic.

— Acu' zi-mi ceva pă bune.

— Nu știu nimic pă bune.

— Cu cine vorbești tu aici? Dellray schiță un rînjet diabolic. Eu sînt Cameleonul. Pot să zîmbesc și să fiu fericit sau mă pot încrunta și să fiu dur.

— Nu, șefu', nu, țipă Îngălatul. Ce dracu', mă doare. Oprește-te.

Barmanul se uită la ei, dar o privire scurtă a lui Dellray îl făcu să se întoarcă la ștergerea paharelor deja șterse.

— În regulă, poate știu o chestie. Da' am nevoie de ajutor. Am nevoie...

— Iar te ciupesc.

— Te bag în pizda mă-tii, șefu'. Te bag în pizda mă-tii!

— A, ăsta dialog deștept, i-o întoarse Dellray. Ca în filmele alea proaste, cînd se întîlnește tipu' rău cu tipu' bun. Ca Stallone și cu altul. Și tot ce-și pot spune e: „Te bag în pizda mă-tii, omule". „Nu, eu te bag." „Nu, eu te bag în pizda mă-tii." Acu' o să-mi zici ceva util. Ne-am înțeles?

Și rămase cu privirea ațintită spre Îngălat, pînă cînd acesta cedă.

— Bine, uite care-i treaba. Am încredere în tine, șefu'. Io...

— Da, da, da. Ce ai?

— Vorbeam cu Jackie, îl știi pe Jackie?

— Îl știu pe Jackie.

— Și el îmi spunea...

— Ce-ți spunea?

— Îmi zicea c-a auzit că cineva o să aducă sau să scoată ceva săptămîna asta, pe la un aeroport.

— Și ce aduce sau scoate? Alte automate?

— Ți-am zis, șefu', *io* nu știu nimic. Îți spun ce...

— Ți-a spus Jackie.

— Da, șefu'. Da' așa, în general, pricepi? Îngălatul își întoarse ochii mari, căprui spre Dellray. Te-aș minți io?

— Să nu-ți pierzi demnitatea, îl avertiză solemn agentul, arătînd cu degetul spre pieptul Îngălatului. Și ce e cu aeroporturile? Care din ele? Kennedy, La Guardia?

— Nu știu. Tot ce știu e că umblă vorba că cineva o să fie la un aeroport de-aici. Un tip rău.

— Dă-mi un nume.

— N-am un nume.

— Unde-i Jackie?

— Habar n-am. Cred că-n Africa de Sud. Poate în Liberia.

— *Ce*-nseamnă toate astea?

Dellray strînse din nou capătul ţigării.

— Cred că s-ar putea să se fi întîmplat ceva, aşa că nimeni nu mai poate să aducă un transport.

— Crezi.

Îngălatul se făcu mic, însă Dellray nu mai avea de gînd să-l chinuiască. Auzea deja sirene de alarmă: Jackie – un traficant de arme pe care-l cunoşteau ambele Birouri de un an – putea să fi auzit ceva de la vreun client de-al lui, vreun militar din Africa, Europa Centrală sau din celulele clandestine din America, despre un atac terorist la un aeroport. În mod normal, Dellray n-ar fi dat atenţie acestui aspect dacă n-ar fi fost răpirea de la JFK, cu o seară în urmă. Nu-i acordase mare atenţie – era cazul poliţiei. Dar acum se gîndea şi la crima din Londra, de la conferinţa UNESCO, comisă cu două zile în urmă.

— Omu' tău nu ţi-a mai zis nimic?

— Nu, şefu'. Nimic. Ascultă, mi-e foame. Mîncăm şi noi ceva?

— Ţi-aminteşti ce ţi-am spus despre demnitate? Nu te mai văicări. Dellray se ridică de la masă. Am de dat un telefon.

Duba cu trupa de intervenţii rapide opri pe Sixtieth Street.

Sachs înşfăcă valiza cu instrumente, lanterna cu lumină polarizată şi pe cea de doisprezece volţi.

— Aţi ajuns în timp util la ea? îl întrebă Sachs pe un militar. Se simte bine?

La început, nimeni nu răspunse. Pe urmă se auziră ţipete.

— Ce se întîmplă? murmură ea, alergînd cu sufletul la gură spre ușa largă, ce fusese doborîtă de cei de la intervenții și care dădea către un drum de acces de sub o clădire abandonată din cărămidă.

— E tot *acolo*?

— Da.

— De ce? întrebă șocată Amelia Sachs.

— Ni s-a spus să nu intrăm.

— Să nu intrați? Fata aia țipă. N-o auziți?

Unul dintre polițiști zise:

— Ni s-a spus să te așteptăm.

Ni s-a spus. Nu, n-o făcuse cineva necunoscut. Ci Lincoln Rhyme. Ticălosul ăla.

— Noi aveam misiunea s-o găsim, spuse polițistul. *Tu* trebuie să intri acolo.

Sachs puse casca în funcțiune.

— Rhyme! răcni ea. Ești acolo?

Nici un răspuns... Laș afurisit.

Să renunți la morți... Ticălosule! Era de două ori mai furioasă decît fusese cu cîteva minute în urmă, cînd coborîse în goană scările din casa lui.

Sachs aruncă o privire în spate și observă un medic ce stătea lîngă duba trupelor speciale.

— Tu, vino cu mine.

El făcu un pas înainte și-o văzu scoțîndu-și arma.

— A, stai așa. Eu nu trebuie să intru înainte de asigurarea zonei.

— Acum! Mișcă!

Sachs se întoarse, iar medicul trebuie să fi văzut la ea mai multă hotărîre decît voia. Se strîmbă și porni în grabă după ea.

Auziră de sub pămînt:

— Aiiii! *Hilfe!*

Apoi suspine.

Iisuse. Sachs începu să alerge spre intrarea profilată vag în fața ei, înaltă de patru metri, dînd spre un spațiu întunecat.

Auzi în mintea ei: *Tu ești el, Amelia. La ce te gîndești?*

Dispari, își zise ea în gînd.

Dar Lincoln Rhyme nu dispăru.

Ești un ucigaș și un răpitor, Amelia. Unde te-ai duce, ce-ai atinge?

Las-o baltă! Am s-o salvez pe fată. Dă-l dracului de loc al crimei...

— *Mein Gott!* Vă roooc! Cineva, roooc ajutor!

Du-te, își strigă Sachs. Fugi! El nu-i aici. Ești în siguranță. Găsește-o, du-te...

Spori viteza, iar centura îi zdrăngănea în timp ce alerga. Apoi se opri, după vreo șase metri străbătuți în tunel. Stînd în cumpănă. Nu-i plăcu partea care învinse.

— Ah, drace, se răsti ea.

Puse jos valiza și o deschise. Strigă spre medic:

— Cum te cheamă?

Tînărul răspunse tulburat:

— Tad Walsh. De fapt care-i treaba?

Privea întunericul din jur.

— Ah... *Bitte, helfen Sie mir*!

— Acoperă-mă, șopti Sachs.

— Să te acopăr? Stai puțin, eu nu fac asta.

— Ia arma, e clar?

— Și de *cine* ar trebui să te acopăr?

Ea îi trînti în mînă pistolul automat și se lăsă în genunchi.

— Piedica e trasă. Ai grijă.

Sachs luă două benzi de cauciuc și și le trase peste pantofi. Luă pistolul de la medic și-i ordonă să facă la fel.

Cu mîini nesigure, tînărul își puse benzile peste pantofi.

— Mă gîndeam că...

— Mai încet. Răpitorul ar putea fi încă aici.

— Stai puțin, doamnă, șopti medicul. Treaba asta nu face parte din fișa postului meu.

— Nici din a mea. Luminează.

Îi întinse lanterna.

— Dar dacă el e aici, probabil că o să tragă spre lumină. Adică, eu într-acolo aș trage.

— Atunci ține-o mai sus. Peste umărul meu. Eu o să merg în față. Dacă o să fie cineva împușcat, eu o să fiu aia.

— Și-atunci eu ce fac?

Tad avea tonul unui adolescent.

— Eu aș fugi mîncînd pămîntul, murmură Sachs. Acum urmează-mă. Și nu mișca lanterna aia.

Ducînd valiza neagră în mîna stîngă și cu arma îndreptată în față, Sachs se uita la podea în timp ce avansau în întuneric. Văzu din nou urmele cunoscute de mătură, exact ca la celălalt loc al crimei.

— *Bitte nicht, bitte nicht, bitte...*

Se auzi un țipăt scurt, pe urmă tăcere.

— Ce dracu' se-ntîmplă acolo? șopti Tad.

— Șșșt, șuieră Sachs.

Mergeau încet. Amelia suflă peste degetele cu care ținea Glock-ul – ca să se usuce sudoarea lipicoasă –, privind cu atenție țintele întîmplătoare care erau stîlpii

de lemn, umbrele și utilajele defecte luminate de lanterna ținută nesigur de Tad.

Nu găsi urme de pași.

Sigur că nu. E isteț.

Dar și noi sîntem isteți, îl auzi ea pe Lincoln Rhyme în gînd. Și-i spuse să tacă.

Înaintau mai lent.

Încă doi metri. O pauză. Pe urmă porniră încet înainte. Încercînd să ignore gemetele fetei. Sachs avu din nou senzația că era urmărită, supravegheată prin cătarea unui pistol. Vesta antiglonț, își zise ea, n-ar fi oprit un glonț din metal masiv. Oricum, jumătate din băieții răi foloseau gloanțe explozive – așa că o împușcătură în picior sau braț te putea ucide la fel de eficient ca una în piept. Și era mult mai dureroasă. Nick îi spusese cum putea sfîrteca trupul un glonț din ăla; unul dintre partenerii lui, împușcat în două locuri, murise în brațele lui.

Deasupra și în spate...

Gîndindu-se la el, își aminti de o noapte cînd stătuse întinsă lîngă pieptul solid al lui Nick, privindu-i profilul frumos de italian în timp ce-i vorbea despre salvarea ostaticilor: „Dacă vrea cineva dinăuntru să te atace atunci cînd intri acolo, o s-o facă de deasupra și din spate...".

— Drace.

Sachs se ghemui și se răsuci pe loc, îndreptînd pistolul spre tavan, gata să golească tot încărcătorul.

— Ce-i? șopti Tad înfricoșat. Ce e?

Spațiul pustiu se căsca în fața ei.

— Nimic.

Răsuflă adînc și se ridică.

— Nu *face* asta.

În fața lor se auzea un clipocit.

— Iisuse, se auzi din nou vocea ascuțită a lui Tad. Nu-mi place treaba asta.

Tipul ăsta-i un fătălău, își zise ea. Știu asta fiindcă spune tot ce-aș vrea *eu* să spun.

Sachs se opri.

— Luminează acolo. În față.

— O, Doamne sfinte...

Sachs înțelese în sfîrșit ce era cu firele de păr pe care le găsise la ultimul loc al crimei. Își aminti privirile schimbate între Sellitto și Rhyme. Cel din urmă știuse încă de-atunci ce plănuise suspectul. Știuse că asta avea să i se întîmple fetei – și *totuși* le spusese celor de la intervenții să aștepte. Îl ura și mai mult.

În fața lor, o fată grasă era întinsă pe podea, într-o baltă de sînge. Se uită spre sursa de lumină cu ochi sticloși, apoi leșină. Tocmai cînd un imens șobolan negru – cît o pisică – se urcă pe burta ei, înaintînd spre gîtul cărnos al fetei. Își dezveli colții murdari ca să muște o bucată din bărbia tinerei.

Sachs ridică încet pistolul masiv, sprijinindu-i mînerul în palma stîngă. Ținti cu atenție.

Să tragi înseamnă să respiri.

Inspiră, expiră. Apasă.

Sachs trase cu pistolul pentru prima oară în timpul serviciului. Patru gloanțe. Șobolanul uriaș de pe pieptul fetei explodă. Mai trase o dată în altul, care, înnebunit, alerga spre Sachs și medic. Ceilalți dispărură în tăcere, iuți ca apa curgînd pe nisip.

— Iisuse, zise medicul. Puteai s-o lovești pe fată.

— De la nouă metri? ripostă Sachs. Nu prea cred.

Se deschise stația radio și Haumannn întrebă dacă avusese loc un schimb de focuri.

— Nu, răspunse Sachs. Am împușcat doar cîțiva șobolani.

— Recepționat.

Sachs luă lanterna de la medic și, luminînd podeaua, porni înainte.

— E-n regulă, domnișoară, spuse Sachs. O să te faci bine.

Ochii fetei se deschiseră, iar capul începu să i se legene.

— *Bitte, bitte...*

Era foarte palidă. Ochii ei albaștri se uitau la Sachs, de parcă s-ar fi temut să-și întoarcă privirea.

— *Bitte, bitte...* Te roooc...

Glasul i se transformă într-un țipăt ascuțit. Începu să plîngă și să se zvîrcolească îngrozită în timp ce medicul îi bandaja rănile.

Sachs începu să-i legene capul blond, însîngerat, șoptind:

— O să te faci bine, scumpo, o să te faci bine, o să te faci bine...

PAISPREZECE

Biroul, aflat la un etaj superior din centrul Manhattan-ului, avea vedere spre Jersey. Aerul limpede transforma apusul de soare într-o priveliște minunată.

— Trebuie.

— Nu putem.

— Trebuie, repetă Fred Dellray și sorbi din cafea – mai slabă chiar decît cea din restaurantul unde fusese cu puțin timp în urmă împreună cu Îngălatul. Ia-le cazul. Or să se consoleze pînă la urmă.

— E un caz local, răspunse adjunctul șefului biroului FBI din Manhattan.

Era un tip meticulos care n-ar fi putut lucra sub acoperire, pentru că, atunci cînd îl vedeai, te și gîndeai: „A, uite un agent FBI".

— Nu e local. Ei îl *tratează* ca fiind local. Dar e un caz important.

— Avem optzeci de oameni blocați din cauza chestiei de la ONU.

— Și asta are legătură cu cazul, spuse Dellray. Sînt sigur.

— Atunci, o să le spunem celor de la securitatea ONU. Să-i punem pe toți... Ah, nu te uita așa la mine.

— Securitatea ONU? *Securitatea* ONU? Ia zi, ai auzit vreodată de cuvîntul „oximoron"?... Billy, ai văzut poza aia? De la locul crimei de azi-dimineață? Cu mîna ieșind din pămînt și cu pielea jupuită de pe deget? Aia-i opera unui psihopat.

— Poliția newyorkeză ne ține la curent, răspunse repede adjunctul.

Dacă vor, îi punem în legătură cu psihiatrii noștri.

— Of, Hristoase de pe cruce. „Îi punem în legătură"? Trebuie să-l prindem pe spintecătorul ăsta, Billy. Să-l *prindem*. Nu să-i pricepem faptele atroce.

— Mai zi-mi o dată ce ți-a spus turnătorul tău.

Cînd observa o fisură într-o piatră, Dellray știa ce însemna asta.

N-avea de gînd s-o lase să se astupe din nou. Urmă un tir concentrat: despre Îngălat și Jackie, aflat la Johannesburg sau Monrovia, și despre zvonul care circula printre traficanții de arme, cum că urma să se întîmple ceva la un aeroport din New York în săptămîna asta, așa că ei trebuie să fie pe fază.

— *El* e, zise Dellray. El trebuie să fie.

— Poliția a format o trupă de șoc.

— Dar nu antitero. Am dat niște telefoane. Cei de la antitero nu știu nimic despre cazul ăsta. Pentru poliția newyorkeză înseamnă „turiști morți egal imagine șifonată". Vreau cazul ăsta, Billy. Și Fred Dellray spuse cuvîntul pe care nu-l rostise niciodată în cei opt ani de misiuni sub acoperire. Te rog.

— Și care ar fi temeiul legal?

— Oho, ce întrebare tîmpită, spuse Dellray, mișcîndu-și arătătorul ca un profesor dojenitor. Ia să vedem.

Avem legea aia mișto contra terorismului. Dar asta nu ți-e de-ajuns, vrei și jurisdicție? Îți dau eu jurisdicție. O crimă urîtă. Răpire. Pot argumenta că jigodia asta conduce un taxi, deci afectează traficul interstatal. Dar nu vrem să jucăm *așa*, nu, Billy?

— Nu mă asculți, Dellray. Pot recita Codul Penal american și în somn, mersi frumos. Vreau să știu altceva: dacă preluăm cazul, ce le spunem oamenilor, ca să fie *toți* fericiți. Fiindcă, nu uita, după ce susnecul ăsta o să fie prins și arestat, noi va trebui să continuăm să lucrăm în poliție. N-am de gînd să-l trimit pe șeful meu ca să-l ia la refec pe șeful lor, deși pot s-o fac. Oricînd vreau. Lon Sellitto se ocupă de caz și e un om priceput.

— Un locotenent? pufni Dellray.

Își trase țigara de după ureche și-o ținu o clipă sub nări.

— Jim Polling e șeful.

Dellray se lăsă pe spătarul scaunului, simulînd oroarea.

— Polling? Micul Adolph? Polling, ăla cu „Ai-dreptul-să-nu-spui-nimic-pen-că-o-să-ți-trag-una-n-căpățînă"? *El*?

Adjunctul nu avu ce să-i răspundă. Zise:

— Sellitto e bun. Un adevărat cal de povară. Am lucrat cu el în două grupe operative.

— Susnecul ăla înhață oameni în stînga și-n dreapta, dar e sigur că o să ajungă mai sus.

— Adică?

— În oraș avem senatori. Avem congresmeni, avem șefi de stat. Cred că toate răpirile astea nu sînt decît pentru antrenament.

— Ai vorbit cu psihiatrii și nu mi-ai spus și mie?

— Asta miros eu.

Dellray nu se putu abține să-și atingă nasul subțire.

Adjunctul își umflă obrajii proaspăt bărbieriți și răsuflă zgomotos.

— Cine-i IC-ul?

Dellray nu prea îl considera pe Îngălat un informator confidențial, fiindcă asta suna ca într-un roman de Dashiell Hammett. Cei mai mulți IC erau schelete, adică niște mici escroci uscățivi, dezgustători. Descriere ce i se potrivea de minune Îngălatului.

— E un gunoi, recunoscu Dellray. Dar Jackie, tipul de care-a auzit el, e tare.

— Știu că vrei cazul, Fred. Înțeleg.

Adjunctul rostise cuvintele cu o anume simpatie. Pentru că știa exact ce se află în spatele cererii lui Dellray. Încă din copilăria petrecută în Brooklyn, Dellray vrusese să se facă polițist. Nu conta prea mult ce fel de polițist, cîtă vreme putea petrece douăzeci și patru de ore pe zi făcînd treaba asta. Însă la scurt timp după ce intrase în FBI, își descoperise vocația – munca sub acoperire.

Formînd echipă cu partenerul și îngerul lui păzitor Toby Dolittle, Dellray trimisese la închisoare un mare număr de infractori, pentru foarte mult timp – condamnările totalizau aproape o mie de ani. („Poa' să ne zică Echipa Mileniului, Toby, băiete", îi spusese el cîndva partenerului său.) Cheia succesului pe care-l avea Dellray era porecla lui: „Cameleonul". Într-un interval de douăzeci și patru de ore, putea să facă pe toxicomanul cu creier ars într-un local din Harlem unde se consuma cocaină și putea fi un demnitar haitian la un

dineu de la consulatul panamez, purtînd pe piept o panglică roșie în diagonală și vorbind cu un accent impenetrabil. Cei doi detectivi erau deseori împrumutați brigăzilor antitero și antidrog și, uneori, departamentelor de poliție. Drogurile și armele erau specialitatea lor, deși mai interveneau și în comerțul cu mărfuri furate.

În munca sub acoperire, ironia e că, dacă ești foarte bun, trebuie să te retragi foarte devreme. Zvonurile circulă și barosanii, infractorii pe care merită să-i prinzi, sînt mai greu de păcălit. La un moment dat, Dolittle și Dellray constataseră că lucrau mai puțin pe teren și mai mult drept coordonatori ai informatorilor și ai altor agenți sub acoperire. Și, deși nu era alegerea lui Dellray – nimic nu-l însufleța mai mult decît strada –, treaba asta îl scotea totuși din birou mai des decît ieșeau pe teren cei mai mulți agenți speciali ai FBI-ului. Nu-i trecuse niciodată prin minte să-și ceară transferul.

Pînă în urmă cu doi ani, într-o dimineață caldă de aprilie, la New York. Dellray tocmai se pregătea să iasă din birou ca să ia un avion de la aeroportul La Guardia, cînd primi un telefon de la directorul-adjunct al FBI-ului, din Washington. FBI-ul e un labirint ierarhic, iar Dellray nu putea pricepe de ce-l suna însuși marele șef. Pînă cînd auzi vocea gravă a directorului dîndu-i vestea că Toby Dolittle și un procuror-adjunct din Manhattan fuseseră uciși în acea dimineață în clădirea federală din Oklahoma, în timp ce așteptau să depună mărturie într-un proces la care Dellray tocmai se pregătea să plece.

Cadavrele lor fuseseră aduse a doua zi la New York. Adică în aceeași zi în care Dellray completase un

formular, cerînd să fie transferat la brigada antitero a FBI-ului.

Atacurile cu bombă însemnau crima supremă pentru Fred Dellray, care, atunci cînd era singur, devora cărți de politică și filosofie. Credea că nu era nimic neamerican în lăcomie și setea de putere – ce naiba, calitățile astea erau încurajate peste tot, de pe Wall Street pînă la Capitoliu. Iar dacă oamenii depășeau hotarul legalității, Dellray era încîntat să le dea de urmă, dar niciodată nu făcea asta cu dușmănie. Dar să ucizi oameni pentru credința lor – drace, să omori copii înainte ca ei să știe măcar *în ce* credeau –, Doamne, ăsta era un pumnal înfipt în inima țării. Stînd în apartamentul lui cu două camere din Brooklyn, după înmormîntarea lui Toby, Dellray hotărîse că ăsta era genul de infracțiuni pe care dorea să le ancheteze.

Însă, din nefericire, reputația Cameleonului îl precedase. Cel mai bun agent sub acoperire al FBI-ului era acum cel mai bun coordonator, ocupîndu-se de agenții și informatorii de pe Coasta de Est. Șefii lui nu-și puteau permite să-l trimită la un departament mai liniștit. Dellray era o mică legendă, răspunzător de unele dintre cele mai mari succese recente ale Biroului. Așa că insistentele lui cereri fuseseră respinse cu mare regret.

Adjunctul cunoștea istoria asta și adăugă cu sinceritate:

— Aș vrea să te pot ajuta, Fred. Îmi pare rău.

Însă din aceste cuvinte Dellray înțelese că piatra se mai crăpase puțin. Așa încît Cameleonul afișă o mască din repertoriul personal și se uită la șeful lui. Își dorea să mai aibă dinții din aur fals. Omul străzii Dellray era un *hombre* dur, cu o căutătură dată dracului. Iar

acea privire transmitea un mesaj limpede, pe care oricine își făcea veacul pe stradă îl pricepea instinctiv: Eu te-am ajutat, acum o să mă ajuți tu.

În cele din urmă, mierosul adjunct zise cu glas stins:

— Numai că avem nevoie de *ceva*.

— „Ceva"?

— Un cîrlig, spuse adjunctul. Nu avem nici un cîrlig.

Adică un motiv pentru care să ia cazul de la poliție.

Politică, politică, mă fut pe ea de politică.

Dellray își înclină capul, însă nu-și clinti ochii cafenii de la adjunct.

— Susnecul a tăiat pielea de pe degetul victimei azi-dimineață, Billy. A jupuit-o pînă la os. Pe urmă a îngropat-o de vie.

Două mîini îngrijite de agent federal se împreunară sub o falcă încordată. Adjunctul zise încet:

— Am o idee. În poliția newyorkeză există un comisar-adjunct. Îl cheamă Eckert. Îl știi? E un prieten de-al meu.

Fata zăcea pe o targă, cu fața în sus, cu ochii închiși, conștientă, dar amețită. Și tot palidă. În brat avea înfipt acul unei perfuzii cu glucoză. Acum, după ce fusese rehidratată, era coerentă și surprinzător de calmă după cele întîmplate.

Sachs se întoarse la porțile infernului și se opri în prag, să privească spațiul întunecat. Deschise stația radio și-l chemă pe Lincoln Rhyme. De astă dată, el răspunse.

— Cum arată locul infracțiunii? întrebă Rhyme pe un ton degajat.

Ea răspunse tăios:

— Am scos-o pe fată. Dacă te interesează.

— A, bine. Cum se simte?

— Deloc bine.

— Dar trăiește, da?

— Aproape.

— Ești supărată din cauza șobolanilor, nu-i așa, Amelia?

Ea nu răspunse.

— Fiindcă nu i-am lăsat pe oamenii lui Bo s-o scoată imediat de-acolo. Unde ești, Amelia?

— Sînt aici.

— Există cinci factori care contaminează locul unei crime, îi explică Rhyme.

Sachs observă că vocea lui avea din nou timbrul acela grav, seducător.

— Vremea, familia victimei, susnecul, vînătorii de suveniruri. Ultimii sînt cei mai păcătoși. Ghici cine sînt?

— Spune-mi.

— Alți polițiști. Dacă i-aș fi lăsat pe cei de la intervenții să intre, ar fi putut distruge totul. Acum știi cum să cercetezi locul unei crime. Și sînt sigur că ai avut grijă să nu strici nimic.

Sachs simți nevoia să spună:

— Nu cred că fata o să mai fie același om după treaba asta. Șobolanii îi mișunau pe tot corpul.

— Da, îmi imaginez. Asta-i firea lor.

Firea lor...

— Dar cinci sau zece minute n-ar fi schimbat nimic. Ea...

Clic.

Sachs închise stația radio și se duse la Walsh, medicul.

— Vreau s-o interoghez. E prea ametită?

— Nu încă. I-am dat anestezice locale, ca să coasem tăieturile și mușcăturile. O să aibă nevoie de niște Demerol peste vreo jumătate de oră.

Sachs zîmbi și se lăsă pe vine lîngă targă.

— Bună, cum te simți?

Fata, grasă, dar foarte drăguță, dădu din cap.

— Pot să-ți pun niște întrebări?

— Da, te roooc. Vreau să-l prinzi.

Apăru Sellitto și se apropie de ele. Îi zîmbi fetei, care îl privi absentă. Detectivul scoase o insignă care n-o interesă și se prezentă.

— Te simți bine, domnișoară?

Fata dădu din umeri.

Transpirînd abundent în căldura sufocantă, Sellitto îi făcu semn lui Sachs să se apropie.

— Polling a fost aici?

— Nu l-am văzut. Poate e la Lincoln.

— Nu, tocmai am sunat acolo. Trebuie să ajungă imediat la primărie.

— Care-i problema?

Sellitto coborî glasul, cu un aer răvășit pe chipul flasc.

— O nebunie. Transmisiunile noastre ar trebui să fie sigure. Dar unul dintre blestematii ăia de reporteri a făcut rost de un decodor sau așa ceva. A auzit că n-am intrat imediat s-o scoatem.

Făcu semn cu capul spre fată.

— Păi, *n-am intrat*, zise Sachs cu asprime. Rhyme le-a spus celor de la intervenții să aștepte pînă ajung eu aici.

Detectivul gemu.

— Mamăă, sper că n-au înregistrat *asta*. Avem nevoie de Polling pentru aplanarea conflictului. Arătă spre fată. Ai interogat-o?

— Nu. Tocmai mă pregăteam.

Cu părere de rău, Sachs deschise stația radio și auzi glasul precipitat al lui Rhyme.

— ... ești acolo? Chestia asta afurisită nu...

— Sînt aici, spuse Sachs cu răceală.

— Ce s-a întîmplat?

— Paraziți, presupun. Sînt cu victima.

Fata clipi nedumerită auzind replicile, iar Sachs îi surîse.

— Nu vorbesc singură. Arătă spre microfon. Sediul poliției. Cum te cheamă?

— Monelle. Monelle Gerger.

Se uită la brațul ei mușcat, ridică un bandaj și cercetă o rană.

— Interogheaz-o repede, o îndemnă Rhyme, pe urmă du-te la locul infracțiunii.

Acoperind microfonul cu mîna, Sachs îi șopti înfuriată lui Sellitto:

— E o adevărată pacoste să lucrezi cu omul ăsta. Domnule.

— Fă-i pe plac, ofițer.

— Amelia! răcni Rhyme. Răspunde-mi!

— O interogăm, s-a înțeles? se răsti ea.

Sellitto întrebă:

— Poți să ne spui ce s-a întîmplat?

Monelle începu să spună o poveste dezlînată despre cum se dusese în spălătoria unui bloc de locuințe din East Village. El stătuse ascuns, așteptînd-o.

— Ce bloc de locuințe? întrebă Sellitto.

— Deutsche Haus. Acolo stau mai ales germani expatriați și studenți.

— Pe urmă ce s-a întîmplat? continuă Sellitto.

Sachs observă că, deși masivul detectiv părea mai aspru, mai cu capsa pusă decît Rhyme, era de fapt cel mai milos dintre ei doi.

— M-a aruncat în portbagajul mașinii și a condus aici.

— Te-ai uitat la el?

Tînăra închise ochii. Sachs repetă întrebarea și Monelle zise că nu; purta, așa cum bănuise Rhyme, o cagulă bleumarin.

— *Und* mănuși.

— Descrie-le.

Erau închise la culoare. Nu-și amintea nuanța.

— Vreo caracteristică neobișnuită? A răpitorului?

— Nu. Era alb. Asta știu.

— Ai văzut placa de înmatriculare a taxiului? întrebă Sellitto.

— *Was*? întrebă fata în limba ei maternă.

— Ai văzut...

Sachs tresări cînd o întrerupse Rhyme:

— *Das Nummernschild.*

Amelia se gîndi: Cum dracu' de *știe* atîtea? Repetă cuvîntul, iar fata făcu semn că nu, apoi își miji ochii.

— Cum adică taxi?

— Nu conducea un taxi galben?

— Taxi? *Nein*. Era mașină obișnuită.

— Ai auzit asta, Lincoln?

— Mda. Omul nostru are alt set de roți. Și a pus-o în portbagaj, deci nu e combi, nici camionetă.

Sachs îi repetă spusele. Fata dădu din cap.

— Ca o limuzină.

— Ai idee despre marcă sau culoare? continuă Sellitto.

Monelle răspunse:

— Deschisă, cred. Poate argintie sau gri. Sau cum îi zice? Maro deschis.

— Bej?

Ea încuviință.

— Poate bej, adăugă Sachs pentru Rhyme.

Sellitto întrebă:

— Era ceva în portbagaj? Orice? Scule, haine, valize?

Monelle spuse că nu. Era gol.

Rhyme avea o întrebare.

— A ce mirosea? Portbagajul.

Sachs repetă întrebarea.

— Nu știu.

— A benzină și ulei de motor?

— Nu. Mirosea... a curat.

— Poate e o mașină nouă, reflectă Rhyme.

Monelle izbucni în lacrimi. Pe urmă scuturâ din cap. Sachs îi luă mîna și fata continuă:

— Am mers cu mașina mult timp. *Părea* mult timp.

— Te descurci bine, scumpo, zise Sachs.

Glasul lui Rhyme o întrerupse.

— Spune-i să se dezbrace.

— Ce?

— Dă-i jos hainele.

— Nu fac asta.

— Spune-le medicilor să-i dea un halat. Avem nevoie de hainele ei, Amelia.

— Dar, șopti Sachs, fata plînge.

— Te rog, stărui Rhyme. E important.

Sellitto dădu din cap, iar Sachs, mușcîndu-și buzele, îi explică treaba cu hainele și fu surprinsă cînd văzu că Monelle era de acord. Oricum, era dornică să scape de veșmintele însîngerate. Sellitto se depărtă de ea și se duse să discute cu Bo Haumann. Monelle îmbrăcă un halat oferit de medic, iar un detectiv în haine civile o acoperi cu sacoul lui. Sachs vîrî într-o pungă jeanșii și tricoul fetei.

— Le-am luat, anunță Sachs în microfon.

— Acum trebuie să meargă la locul infracțiunii cu tine, zise Rhyme.

— Ce?

— Dar să stea în spatele tău, ca să nu contamineze vreo probă materială.

Sachs îi aruncă o privire tinerei, care stătea ghemuită pe o targă, lîngă cele două dube ale brigăzii de intervenții.

— Nu e în stare să facă asta. Susnecul a tăiat-o. Pînă la os. Așa că o să sîngereze și șobolanii or să sară pe ea.

— Poate să meargă?

— Probabil. Dar știi prin ce-a trecut?

— Poate să-ți arate drumul pe care au mers. Poate să-ți spună unde a stat el.

— O să se ducă la urgențe. A pierdut mult sînge.

O ezitare. Rhyme zise cu bunăvoință:

— Măcar întreab-o dacă vrea.

Dar jovialitatea lui era falsă, iar Sachs simți în glasul lui doar nerăbdare. Ea își dădea seama că Rhyme nu era obișnuit să cocoloșească oamenii, nu *trebuia* s-o facă. Era obișnuit să aplice propriile metode.

El insistă:

— Doar cît să înconjurați o dată locul.

Du-te și împușcă-te, Lincoln Rhyme.

— E...

— Important. Știu.

Nimic dinspre celălalt capăt al liniei.

Ea se uită la Monelle. Apoi auzi o voce, nu, vocea *ei* spunîndu-i fetei:

— Eu o să cobor acolo, să caut probe materiale. Vrei să vii cu mine?

Privirea fetei o străpunse pe Sachs pînă în adîncul inimii. Monelle izbucni în lacrimi.

— Nu, nu, nu. Nu fac asta. *Bitte nicht, oh, bitte nicht...*

Sachs dădu din cap și strînse brațul tinerei. Începu să vorbească în microfon, așteptînd încordată reacția lui, însă Rhyme o surprinse spunîndu-i:

— În regulă, Amelia, las-o baltă. Întreab-o doar ce s-a întîmplat cînd au sosit acolo.

Fata povesti cum îl lovise cu piciorul și fugise într-un tunel alăturat.

— Îl lovesc iar, spuse ea cu o anume satisfacție. Îi zboară mănușa. Pe urmă se enervează și dă să mă stranguleze. El...

— Fără mănușă pe mînă? interveni Rhyme.

Sachs repetă întrebarea și Monelle zise:

— Da.

— Amprente, excelent! strigă Rhyme, iar glasul i se auzi spart în cască. Cînd s-a întîmplat asta? Cu cît timp în urmă?

Monelle bănuia că în urmă cu o oră și jumătate.

— Drace, mormăi Rhyme. Amprentele rămîn pe piele o oră, cel mult nouăzeci de minute. Poți lua amprente de pe piele, Amelia?

— N-am mai făcut asta.

— Păi, o s-o faci. Dar repede. În valiză trebuie să fie un pachet pe care scrie Kromekote. Scoate un carton de-acolo.

Ea găsi un teanc de cartoane lucioase, ca hîrtia fotografică.

— L-am găsit. Trebuie să-i pun praf pe gît?

— Nu. Presează cartonul, cu partea lucioasă în jos, pe pielea ei, acolo unde crede că a atins-o. Apasă vreo trei secunde.

Sachs se conformă, în vreme ce Monelle privea cerul cu stoicism. Pe urmă, urmînd instrucțiunile lui Rhyme, întinse pe carton o pudră metalică, folosind o pensulă.

— Ei bine? întrebă nerăbdător Rhyme.

— Nu e bine. Forma unui deget. Dar fără linii vizibile. Să arunc cartonul?

— Niciodată să nu arunci *ceva* de la locul unei crime, Sachs, o dădăci el cu asprime. Adu-l aici. Vreau să-l văd.

— Încă ceva, cred că uit, zise Monelle. El mă atinge.

— Adică te-a molestat? întrebă Sachs cu blîndețe. Te-a violat?

— Nu, nu. Nu sexual. Atinge umărul meu, fața, în spatele urechii. Cotul. M-a strîns. Nu știu de ce.

— Ai auzit, Lincoln? A atins-o. Dar se pare că nu pentru a obține vreo plăcere.

— Da.

— *Und*... Și alt lucru uit, spuse Monelle. Vorbea germana. Nu bine. Parcă învățat doar la școală. Și îmi zice Hanna.

— Cum i-a zis?

— Hanna, repetă Sachs în microfon. Știi cumva de ce? o întrebă pe fată.

— Nu. Dar numai așa îmi zice. Parcă-i place să rostească numele.

— Ai auzit asta, Lincoln?

— Da, am auzit. Acum du-te la locul infracțiunii. Trece timpul.

Cînd Sachs se ridică în picioare, Monelle întinse brusc mîna și-o apucă de încheietură.

— Domnișoară... Sachs. Ești germană?

Ea zîmbi și răspunse:

— Asta a fost demult. Cu vreo cîteva generații în urmă.

Monelle dădu din cap. Apăsă palma lui Sachs pe obrazul ei.

— *Vielen Dank*. Mulțumesc, domnișoară Sachs. *Danke schön*.

CINCISPREZECE

Cele trei lanterne cu halogen ale brigăzii de intervenții se aprinseră, proiectînd un șuvoi de lumină albă, spectrală, în tunelul macabru.

Singură acum la locul infracțiunii, Sachs aruncă o privire spre podea. Ceva se schimbase. Ce anume?

Își scoase din nou arma și se lăsă pe vine.

— E aici, șopti ea, retrăgîndu-se după un stîlp.

— Ce? întrebă Rhyme.

— Susnecul s-a întors. Erau niște șobolani morți aici. Au dispărut.

Auzi în cască rîsul lui Rhyme.

— Ce-i așa de hazliu?

— Nu, Amelia. Prietenii lor le-au luat leșurile.

— Prietenii lor?

— Am avut cîndva un caz în Harlem. Un cadavru dezmembrat, descompus. Multe oase erau ascunse pe o rază mare în jurul bustului. Craniul era într-un butoi de benzină, degetele de la picioare sub niște grămezi de frunze... Cei din cartier erau înnebuniți. Presa vorbea despre sataniști, criminali în serie. Ghici care s-a dovedit a fi criminalul.

— N-am idee, spuse ea înțepată.

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședința	Vehicul	Altele
• Bărbat, caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă • Mănuși vechi, piele de ied roșie • Aftershave; ca să acopere alt miros? • Cagulă? Bleumarin? • Mănușile sînt de culoare închisă	• Prob. are o locuință sigură	• Taxi • Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32 • Leagă victimele cu noduri ciudate • Îl atrage „vechiul“ • A numit-o „Hanna“ pe o victimă • Cunoaște germana elementară

— Chiar victima. S-a sinucis. Ratonii, șobolanii și veveriţele au luat bucăți din cadavru. Ca pe niște trofee. Nimeni nu știe de ce, dar le plac suvenirurile. Spune-mi, unde ești acum?

— La capătul rampei.

— Ce vezi?

— Un tunel larg. Două tunele laterale, mai înguste. Tavanul drept, susținut de stîlpi din lemn. Stîlpii sînt putreziți și crestați. Podeaua este din beton vechi, acoperit cu pămînt.

— Și bălegar?

— Așa se pare. În centru, chiar în fața mea, e stîlpul de care a fost legată fata.

— Ferestre?

— Nu. Nici uși.

Se uită cu atenție în tunelul larg, a cărui podea dispărea într-un univers întunecat, la mii de kilometri distanță. Simți apăsarea disperării.

— E prea mare! Prea mult spațiu de cercetat.

— Amelia, calmează-te.

— Aici n-o să găsesc niciodată *nimic*.

— Știu că pare copleșitor. Dar nu uita că ne interesează doar trei tipuri de probe materiale. Obiecte, materii corporale și urme. Asta-i tot. E mai puțin descurajant dacă gîndești în felul ăsta.

Ție ți-e ușor să vorbești.

— Iar locul crimei nu-i așa de mare pe cît pare. Concentrează-te asupra locurilor pe unde-au mers ei. Du-te la stîlp.

Sachs porni într-acolo. Privind în jos.

Lanternele cu halogen erau puternice, dar și îngroșau umbrele, dezvăluind zeci de locuri unde s-ar fi putut

ascunde răpitorul. O străbătu un fior pe șira spinării. Stai aproape, Lincoln, își zise ea în silă. Da, sînt supărată, dar vreau să te aud. Răsuflă sau zi ceva.

Se opri și îndreptă lanterna polarizată spre pămînt.

— Peste tot e măturat? întrebă Rhyme.

— Da. Ca și data trecută.

Vesta antiglonț îi freca sînii, deși purta sutien și maiou și, oricît de cald era afară, în tunel aerul era înăbușitor. Pielea o înțepa și simțea o teribilă dorință să se scarpine sub vestă.

— Sînt la stîlp.

— Aspiră zona pentru eventuale probe.

Sachs porni aspiratorul. Detesta zgomotul pe care-l făcea. Acoperea sunetele de pași apropiindu-se, de piedici de armă trase, de cuțite scoase din teacă. Se uită involuntar în spatele ei, o dată, de două ori. Era gata să scape aspiratorul cînd duse mîna la armă.

Sachs se uită la urma de pe pămînt, acolo unde zăcuse corpul lui Monelle. *Eu sînt el. O tîrăsc pînă aici. Ea mă lovește cu piciorul. Eu mă clatin...*

Monelle ar fi putut să lovească doar într-o direcție, departe de rampă.

Sachs presupunea că suspectul nu căzuse. Ceea ce însemna că trebuia să se sprijine pe picioare.

Sachs merse un metru sau doi în beznă.

— Bingo! strigă ea.

— Ce e? Spune-mi!

— Urme de pași. A omis să măture într-un loc.

— Nu-s pașii ei?

— Nu. Ea poartă pantofi sport. Ăștia au tălpile netede ca la pantofii de lac. Două urme clare. O să știm ce număr poartă.

— Nu, n-o să știm asta. Tălpile pot fi mai mari sau mai mici decît laba piciorului. Dar s-ar putea să aflăm ceva. În trusa de instrumente există o imprimantă electrostatică. E o cutie mică și are o baghetă pe ea. Lîngă ea trebuie să fie niște coli de acetofan. Scoate hîrtia de pe una, pune coala pe urmele de pași și trece bagheta peste ea.

Ea găsi dispozitivul și realiză două imagini ale urmelor. Le vîrî cu atenție într-un plic de hîrtie.

Sachs se întoarse la stîlp.

— Iar aici e un fragment de pai din mătură.

— De unde?

— Scuze, spuse ea repede. Nu știu de unde e. Un fragment de pai. Îl iau și-l pun într-o pungă.

Încep să mă prind cum se mînuiesc creioanele astea. Hei, Lincoln, ticălosule, știi cum o să serbez retragerea mea definitivă din activitatea de la locul crimei? O să mă duc la un restaurant chinezesc.

Lanternele cu halogen nu puteau lumina tunelul lateral în care fugise Monelle. Sachs se opri la linia dintre lumină și întuneric, pe urmă porni printre umbre. Fasciculul lanternei mătura podeaua din fața ei.

— Vorbește-mi, Amelia.

— Nu văd mare lucru. A măturat și pe-aici. Doamne, se gîndește la toate.

— *Ce* vezi?

— Doar urma în praf.

O atac pe fată, o dobor. Sînt dement. Furios. Încerc s-o strangulez.

Sachs privea cu atenție pămîntul.

— Aici e ceva... urme de genunchi! Cînd o strangula, trebuie să-i fi încălecat talia. A lăsat urme de genunchi pe care a omis să le mătură.

— Printează-le.

Ea făcu ce i se ceruse, de astă dată mai repede. Pricepuse modul de funcționare al dispozitivului. Tocmai vîra printul în plic, cînd îi atrase atenția altceva. Altă urmă în praf.

Ce-i asta?

— Lincoln... mă uit la locul unde... se pare că aici a căzut mănușa. Cînd se luptau.

Aprinse lanterna polarizată. Și nu-i veni să creadă ce vedea.

— O amprentă. Am găsit o amprentă digitală!

— Ce? întrebă Rhyme neîncrezător. Nu e a ei?

— Nu, nu poate fi. Văd praful în care a zăcut ea. A avut mîinile încătușate tot timpul. Amprenta e în locul de unde a ridicat mănușa. Poate s-a gîndit că o să mănînce și acolo, dar a uitat. E o amprentă minunată!

— Presară pudră, lumineaz-o și fă o poză în mărime naturală.

După numai două încercări, obținu o fotografie clară. Se simțea de parcă ar fi găsit pe stradă o bancnotă de o sută de dolari.

— Aspiră în zonă, pe urmă întoarce-te la stîlp. Cercetează terenul, îi zise el.

Sachs începu să meargă pe podea, înainte și înapoi. Făcea cîte un pas, apoi se oprea.

— Nu uita să te uiți și în sus, îi aminti el. Am prins odată un susnec grație unui singur fir de păr aflat pe tavan. Își încărcase pistolul cu un glonț de calibrul 38, iar reculul armei îi smulsese un fir de păr de pe mînă, care s-a lipit pe tavan.

— Mă uit. E un tavan din cărămidă. Murdar. Nimic altceva. Nici un loc unde să ascunzi ceva.

Nici o bordură sau prag de ușă.

— Unde sînt indiciile pe care le-a lăsat? întrebă Rhyme.

— Nu văd nimic.

Înainte și înapoi. Trecură cinci minute. Șase, șapte.

— Poate că n-a lăsat nimic de data asta, sugeră Sachs. Poate că Monelle e ultima victimă.

— Nu, spuse Rhyme hotărît.

Pe urmă, în spatele unui stîlp de lemn, un licăr îi atrase atenția.

— E ceva în colț... Da. Asta e.

— Fă mai întîi o poză.

Ea făcu o fotografie, pe urmă luă cu creioanele un ghemotoc de pînză albă.

— Lenjerie intimă de femeie. Umedă.

— Spermă?

— Nu știu, zise ea, întrebîndu-se dacă avea să-i ceară s-o miroasă.

Rhyme ordonă:

— Aprinde lanterna polarizată. Proteinele or să strălucească.

Sachs luă lanterna și-o aprinse. Lumină bucata de pînză, dar lichidul nu strălucea.

— Nu.

— Pune-o într-o pungă de plastic. Altceva? întrebă Rhyme nerăbdător.

— O frunză. Lungă, subțire, ascuțită la un capăt.

Fusese ruptă cu ceva timp în urmă, era uscată și devenise cafenie.

Îl auzi pe Rhyme oftînd dezamăgit.

— În Manhattan există vreo opt mii de specii de plante cu frunze căzătoare, explică el. Nu ne prea ajută. Ce e sub frunză?

De ce crede că ar trebui să fie ceva?

Dar era. O bucată mică de hîrtie. Pe o parte era albă, iar pe cealaltă erau desenate fazele Lunii.

— Luna? se întrebă Rhyme. Amprente? Pulverizează ninhidrină și luminează repede cu lanterna.

Fasciculul lanternei polarizate nu dezvălui nimic.

— Asta-i tot.

Tăcere preț de o clipă.

— Pe ce stau indiciile?

— Păi, nu știu.

— *Trebuie* să știi.

— Ei bine, pe jos, răspunse ea enervată. Pe pămînt.

Pe ce altceva puteau să stea?

— E la fel ca pămîntul din jur?

— Da. Pe urmă se uită mai atent. Drace, era diferit. Ei, nu tocmai. Are altă culoare.

Întotdeauna avea dreptate?

Rhyme o instrui:

— Pune-l într-o pungă de hîrtie.

În vreme ce ea aduna pămîntul, el zise:

— Amelia.

— Da.

— El nu-i acolo, o asigură Rhyme.

— Așa cred.

— Am simțit ceva în glasul tău.

— N-am nimic, spuse ea repede. Miros aerul... Are iz de sînge, pămînt și mucegai. Și din nou aftershave.

— Ca și cel dinainte?

— Da.

— De unde vine?

Trăgînd aer pe nări, Sachs merse în spirală, pînă cînd ajunse la alt stîlp de lemn.

— De-aici. E mai puternic aici.

— Ce-nseamnă „aici", Amelia? Tu ești picioarele *și* ochii mei, nu uita asta.

— Unul dintre stîlpii ăștia de lemn. Cum e ăla de care-a fost legată fata. La vreo cinci metri distanță.

— Deci s-ar fi putut sprijini de el. Ceva amprente?

Ea pulverizează ninhidrină și lumină stîlpul.

— Nu. Dar mirosul e foarte puternic.

— Ia un fragment de stîlp de unde miroase cel mai tare. În valiză e o sculă. Neagră. Un burghiu portabil. Ia un vîrf pentru probe – e ca o floare de burghiu scobită – și pune-l în capătul uneltei. E ceva care se numește mandarină. E un...

— Am și eu un burghiu, îl întrerupse ea.

— Aha, făcu Rhyme.

Sachs scoase cu burghiul un fragment de stîlp, apoi își șterse transpirația de pe frunte.

— Îl pun în pungă de plastic?

El aprobă.

Se simțea slăbită, își înclină capul și i se tăie răsuflarea. Nu era deloc aer acolo.

— Altceva? întrebă Rhyme.

— Nu mai văd să fie altceva.

— Sînt mîndru de tine, Amelia. Vino încoace și adu-ți comorile cu tine.

ȘAISPREZECE

— Ai grijă, răcni Rhyme.

— Sînt expert în treaba asta.

— E nouă sau veche?

— Șșșt, făcu Thom.

— Ah, Iisuse! Lama e veche sau nouă?

— Nu respira... Așa, asta e. Obraji netezi ca niște buci de sugar.

Procedura era cosmetică, nu judiciară.

Thom îl bărbierea pe Rhyme pentru prima dată după o săptămînă. Îl spălase și pe cap și-i pieptănase părul pe spate.

Cu o jumătate de oră în urmă, așteptînd-o pe Sachs cu probele materiale, Rhyme îl trimisese pe Cooper afară din cameră, în vreme ce Thom pregătise un cateter și manevrase tubul. După ce își terminase treaba, Thom se uitase la Rhyme și spusese:

— Arăți ca dracu'. Ești conștient de asta?

— Nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa?

Dîndu-și imediat seama că, de fapt, îi păsa.

— Ce zici de un bărbierit? întrebase tînărul.

— N-avem timp.

Însă adevărata lui grijă era că, dacă doctorul Berger l-ar fi văzut curat, ar fi fost mai puțin înclinat să-l ajute să se sinucidă. Un pacient cu aspect neîngrijit e un pacient deznădăjduit.

— Și o baie.

— Nu.

— Acum avem oaspeți, Lincoln.

Pînă la urmă Rhyme mormăise:

— În regulă.

— Și să-ți dai jos pijamaua aia, ce zici?

— Cu pijamaua ce mai e?

Dar și asta însemna că era de acord.

Acum, spălat și ras, îmbrăcat cu jeanși și o cămașă albă, Rhyme ignoră oglinda pe care asistentul lui i-o ținea în față.

— Ia-o de-aici.

— O remarcabilă ameliorare.

Lincoln Rhyme pufni disprețuitor.

— Pînă se întorc ei, o să fac o plimbare, anunță el și își lăsă capul pe pernă.

Mel Cooper se întoarse către el cu un aer surprins.

— În mintea lui, îi explică Thom.

— În mintea ta?

— Îmi imaginez, spuse Rhyme.

— Ăsta da obicei, zise Cooper.

— Mă pot plimba prin orice cartier vreau, fără să fiu jefuit. Pot să hoinăresc prin munți fără să obosesc. Mă pot *cățăra* pe un munte, dacă vreau. Pot căsca gura la vitrinele de pe Fifth Avenue. Sigur, lucrurile pe care le văd nu se află neapărat acolo. Și ce dacă? La fel e și cu stelele.

— Cum adică? întrebă Cooper.

— Lumina stelelor pe care o vedem noi are o vechime de mii sau milioane de ani. Pînă cînd ajunge la pămînt, astrele s-au deplasat. Nu se mai află unde le vedem noi.

Rhyme oftă, copleşit de oboseală.

— Cred că unele dintre ele s-au şi stins şi-au dispărut.

Închise ochii.

— Ne face zile fripte.

— Nu neapărat, îi răspunse Rhyme lui Lon Sellitto.

Sellitto, Banks şi Sachs tocmai se întorseseră de la locul infracţiunii.

— Lenjerie intimă, Luna şi o plantă, zise pesimistul bine dispus Jerry Banks. Nu e chiar o hartă rutieră.

— Şi pămînt, îi aminti Rhyme, care aprecia întotdeauna valoarea mostrelor de sol.

— Ai idee ce înseamnă toate astea? întrebă Sellitto.

— Nu încă, spuse Rhyme.

— Unde-i Polling? murmură Sellitto. *Tot* n-a răspuns la pager.

— Nu l-am văzut, zise Rhyme.

În pragul uşii apăru o siluetă.

— Cum te văd şi cum mă vezi, mormăi cu glas baritonal străinul.

Rhyme îi făcu semn să intre bărbatului uscăţiv. Avea un aer sobru, însă pe chipul lui prelung apăru deodată un zîmbet cald, cum i se întîmpla în clipele de răgaz. Terry Dobyns era chintesenţa Departamentului de Ştiinţa Comportamentului din poliţia newyorkeză. Studiase la Quantico cu specialiştii FBI-ului şi era licenţiat în ştiinţe juridice şi psihologie.

Psihologul îndrăgea opera şi fotbalul, iar arunci cînd Lincoln Rhyme se trezise la spital după accidentul avut

în urmă cu trei ani, îl văzuse pe Dobyns stînd lîngă el și ascultînd *Aida* la un walkman. Petrecuse următoarele trei ore susținînd ceea ce se dovedise a fi prima dintre numeroasele ședințe de consiliere despre starea lui Rhyme.

— Ia zi, ce scrie la manual despre oamenii care nu răspund la telefon?

— Mă analizezi mai tîrziu, Terry. Ai auzit de susnecul nostru?

— Cîte ceva, zise Dobyns, cercetîndu-l pe Rhyme cu privirea.

Nu era medic, dar știa fiziologie.

— Te simți bine, Lincoln? Pari puțin slăbit.

— Am făcut ceva antrenament azi, recunoscu Rhyme. Și-am tras un pui de somn. Știi ce ticălos leneș sînt.

— Da, bine. Tu ești ăla care m-a sunat la ora trei dimineața să mă întrebe ceva despre un infractor și nu putea înțelege de ce eram în pat. Care-i treaba? Îți trebuie un profil?

— Ne ajută orice ne poți spune.

Sellitto îl puse în temă pe Dobyns, care – așa cum își amintea Rhyme de pe vremea cînd lucrau împreună – nu-și nota niciodată ceva, ci reușea să rețină tot ce auzea în capul împodobit cu un păr roșu închis.

Psihologul se duse în fața tabelului de pe perete, privindu-l din cînd în cînd, în timp ce asculta glasul murmurat al detectivului.

Ridică un deget, întrerupîndu-l pe Sellitto.

— Victimele, victimele... Toate au fost găsite sub pămînt. Una îngropată, alta într-un subsol, alta în tunel.

— Corect, confirmă Rhyme.

— Continuă.

Sellitto continuă, explicîndu-i cum fusese salvată Monelle Gerger.

— Da, în regulă, zise absent Dobyns.

Pe urmă se opri din mers și se întoarse iarăși către perete. Își depărtă picioarele și, cu mîinile în șolduri, se uită la puținele date strînse despre Susnec 823.

— Zi-mi mai multe despre ideea ta, Lincoln. Că-i plac lucrurile vechi.

— Nu știu cum să-ți spun. Pînă acum, indiciile lui au legătură cu New York-ul istoric. Materiale de construcție de la începutul secolului, țarcuri de vite, sistemul de încălzire centrală.

Dobyns păși brusc în față și lovi planșa cu palma.

— Hanna. Vorbește-mi despre Hanna.

— Amelia, zise Rhyme.

Ea îi spuse lui Dobyns cum i se adresase susnecul lui Monelle Geiger, numind-o Hanna fără vreun motiv evident.

— Fata spunea că individului părea să-i placă să rostească numele ăsta. Și-i vorbea în germană.

— Și și-a asumat un mic risc atunci cînd a răpit-o, nu? remarcă Dobyns. Taxiul, la aeroport, era sigur pentru el. Dar să se ascundă într-o spălătorie... Trebuie să fi fost serios motivat ca să răpească pe cineva de naționalitate germană.

Dobyns își răsuci o șuviță de păr roșcovan în jurul unui deget lung și se lăsă într-unul din scaunele împletite, întinzîndu-și picioarele în față.

— Bun, să încercăm să ne facem o idee. Subteranul... asta-i cheia. Și-mi spune că e o persoană care ascunde ceva, iar cînd aud asta, încep să mă gîndesc la isterie.

— Nu acționează isteric, zise Sellitto. E chiar al naibii de calm și calculat.

— Nu isteric în sensul ăsta. E o categorie de tulburări mintale. Se manifestă cînd ceva traumatic se întîmplă în viața pacientului, iar subconștientul *convertește* acea traumă în altceva. În isteria clasică de conversie, se observă simptome fizice – greață, dureri, paralizie. Dar cred că aici avem de-a face cu o situație adiacentă. Disociere – așa se numește atunci cînd reacția la traumă afectează mintea, nu corpul. Amnezie isterică, stări de rătăcire. Și personalități multiple.

— Jekyll și Hyde?

De astă dată, Mel Cooper reacționase mai repede ca Banks, preluîndu-i rolul.

— Ei bine, nu cred că are cu adevărat personalitate multiplă, continuă Dobyns. E un diagnostic foarte rar, iar pacientul clasic e tînăr și are un IQ mai mic decît omul vostru. Făcu semn către planșa de pe perete. Ăsta-i viclean și isteț. Un infractor cu un plan bine pus la punct, e limpede. Dobyns își aruncă privirea pe fereastră. Asta-i interesant, Lincoln. Cred că susnecul vostru adoptă cealaltă personalitate atunci cînd i se potrivește – cînd vrea să ucidă – și asta-i important.

— De ce?

— Din două motive. Mai întîi, ne spune ceva despre personalitatea lui de bază. El e cineva care a fost instruit – poate unde lucrează, poate prin educație – să ajute oamenii, nu să le facă rău. Un preot, un consilier, un politician, un lucrător în asistența socială. Și în al doilea rînd, cred că înseamnă că și-a găsit o copie. Dacă puteți afla care-i asta, poate găsiți o pistă către el.

— Ce fel de copie?

— E posibil să fi vrut să ucidă de multă vreme. Dar nu a acționat pînă cînd nu și-a găsit un model. Poate într-o carte sau într-un film. Sau cineva pe care îl cunoaște. E cineva cu care se poate identifica și ale cărui crime îi dau, de fapt, permisiunea de a ucide. Aici o să risc o presupunere...

— Dă-i drumul, zise Rhyme. Dă-i drumul.

— Obsesia lui pentru istorie îmi spune că personalitatea lui e a unui personaj din trecut.

— Din viața reală?

— Asta n-aș putea spune. Poate e fictiv, poate nu. Hanna, oricine-ar fi ea, figurează undeva în povestea asta. Și Germania. Sau germanii americani.

— Ai idee ce l-a putut aduce în starea asta?

— Freud credea că principala cauză e – ce altceva? – conflictul sexual în stadiul oedipian. În zilele noastre, savanții sînt de acord că eșecurile în dezvoltarea personalității sînt doar o cauză – orice traumă o poate declanșa. Și nu trebuie să fie un singur eveniment. Poate fi un punct nevralgic al personalității, un șir lung de dezamăgiri personale sau profesionale. E greu de spus.

Ochii îi străluciră uitîndu-se la planșă.

— Dar sper din suflet să-l arestați în viață, Lincoln. Mi-aș dori mult să-l am pe canapeaua de analiză preț de cîteva ceasuri.

— Thom, ai scris toate astea?

— Da, șefu'.

— Dar am o întrebare, începu Rhyme.

Dobyns se întoarse.

— Aș zice că asta-i *întrebarea*, Lincoln: De ce lasă indiciile? Așa e?

— Da. De ce lasă indiciile?

— Gîndește-te la ce-a făcut... El vorbește cu tine. Nu e incoerent ca Fiul lui Sam sau ucigașul zodiacal. Nu-i schizofrenic. Comunică – în limbajul *tău*. Limbajul criminaliștilor. De ce?

Dobyns mai făcu cîțiva pași prin cameră, cu ochii la planșă.

— Tot ce-mi vine în minte e că vrea să împartă vina. Înțelegi, pentru el e greu să omoare. Dar devine mai ușor dacă ne face complici. Dacă nu salvăm victimele la timp, morțile lor sînt parțial vina *noastră*.

— Păi asta-i bine, nu? întrebă Rhyme. Înseamnă că o să continue să ne dea indicii care se pot descifra. Altfel, dacă jocul e prea greu, nu mai împarte vina.

— Da, e-adevărat, spuse Dobyns, care nu mai zîmbea. Dar mai există un element în ecuație.

Sellitto oferi răspunsul.

— Numărul crimelor sporește.

— Corect, confirmă Dobyns.

— Cum poate lovi mai des? murmură Banks. Nu-i de-ajuns o dată la trei ore?

— A, o să găsească el o cale, continuă psihologul. Probabil că o să-nceapă să ia în vizor mai multe victime deodată.

Dobyns își îngustă ochii.

— Ia zi, ți-e bine, Lincoln?

Broboane de sudoare apăruseră pe fruntea criminalistului, care strîngea din pleoape.

— Sînt doar obosit. Prea multe emoții pentru un infirm bătrîn.

— O ultimă chestiune. Profilul victimelor e esențial la crimele în serie. Dar în cazul ăsta avem sexe, vîrste

și clase sociale diferite. Victimele sînt albi, însă el vînează într-un teritoriu unde predomină albii, deci aspectul ăsta nu e relevant statistic. Din tot ce știm pînă acum, nu ne putem da seama de ce i-a ales pe oamenii ăștia. Dacă tu reușești, ai putea să dai de el.

— Mulțumesc, Terry, zise Rhyme. Stai pe-aproape.

— Sigur, Lincoln. Dacă vrei.

Rhyme ordonă:

— Hai să ne uităm la probele materiale de la țarcul pentru vite. Ce-avem? Lenjeria?

Mel Cooper adună sacoșele pe care le adusese Sachs de la locul faptei. Se uită la cea în care era lenjeria.

— Katrina Fashion, colecția D'Amore, anunță el. Bumbac sută la sută, bandă elastică. Materialul e făcut în SUA. Chiloții au fost croiți și cusuți în Taiwan.

— Poți spune toate astea doar uitîndu-te la ei? întrebă Sachs neîncrezătoare.

— Nu, am citit aici, răspunse Cooper, arătînd eticheta.

— Aha.

Ceilalți rîseră.

— Deci ne spune că a răpit altă femeie? întrebă Sachs.

— Probabil, zise Rhyme.

Cooper deschise sacoșa.

— Nu știu ce lichid e. O să fac o cromatografie.

Rhyme îi ceru lui Thom să-i aducă peticul de hîrtie pe care erau desenate fazele Lunii. Îl studie cu atenție. Un asemenea petic era o excelentă probă individualizată. Îl puteai potrivi la pagina de unde fusese rupt și obțineai o legătură la fel de bună ca în cazul amprentelor.

Sigur, acum problema era că nu aveau pagina originală. Se întrebă dacă aveau s-o găsească vreodată.

Suspectul putea s-o fi distrus după ce rupsese peticul ăsta. Totuși, Lincoln Rhyme prefera să creadă că n-o făcuse. Îi plăcea să-și imagineze că se afla undeva. Așteptînd să fie găsită. Așa cum își imaginase întotdeauna sursele probelor: automobilul de pe care se desprinsese o frîntură de vopsea, degetul care-și pierduse unghia, țeava armei prin care trecuse glonțul găsit în corpul victimei. Aceste surse – totdeauna aflate în preajma suspectului – căpătau personalitate proprie în mintea lui Rhyme. Puteau fi tiranice sau chinuitoare.

Sau misterioase.

Fazele Lunii

Rhyme îl întrebă pe Dobyns dacă suspectul putea simți imboldul să acționeze ciclic.

— Nu. Luna nu e în faza maximă acum. Au trecut patru zile de la ultima Lună nouă.

— Deci Lunile astea înseamnă altceva.

— Dacă sînt într-adevăr Luni, spuse Sachs.

Încîntată de sine și pe bună dreptate, își zise Rhyme. Apoi spuse:

— Bună remarcă, Amelia. Poate vorbește despre cercuri. Despre cerneală. Despre hîrtie. Despre geometrie. Despre planetariu...

Rhyme își dădu seama că tînăra îl privea cu atenție. Poate că tocmai observase că se bărbierise, că avea părul pieptănat, că își schimbase hainele.

Și în ce dispoziție era ea acum? se întrebă. Supărată pe el sau degajată? Nu putea spune. În clipa aia, Amelia Sachs era la fel de enigmatică precum Susnecul 823.

În hol se auzi bipul faxului. Thom se duse acolo și se întoarse cu două coli de hîrtie.

— E de la Emma Rollins, anunță el.

Ridică hîrtiile în fața ochilor lui Rhyme.

— Rezultatul inspectării băcăniilor. Unsprezece magazine din Manhattan au vîndut rasoale de vită unor clienți care au cumpărat mai puțin de cinci bucăți în ultimele două zile.

Thom se îndreptă spre planșă, apoi se uită la Rhyme.

— Scriu numele băcăniilor?

— Sigur. O să avem nevoie de ele mai tîrziu pentru confruntări.

Thom trecu numele pe planșă.

B'way & 82nd,
ShopRite
B'way & 96th,
Anderson Foods
Greenwich & Bank,
ShopRite
2nd Ave., 72nd-73rd.,
Grocery World
Battery Park City,
J & G's Emporium
1709 2nd Ave.,
Anderson Foods
34th & Lex.,
Food Warehouse
8th Ave. & 24th,
ShopRite
Houston & Lafayette,
ShopRite
6th Ave. & Houston,
J & G's Emporium
Greenwich & Franklin,
Grocery World

— Astea reduc zona la întregul oraș, zise Sachs.

— Răbdare, spuse agitatul Lincoln Rhyme.

Mel Cooper examina paiul pe care-l găsise Sachs.

— N-are nimic deosebit.

Îl aruncă pe masă.

— E nou? întrebă Rhyme.

Dacă ar fi fost așa, ar fi putut cerceta magazinele care vînduseră mături și rasoale de vită în aceeași zi.

Însă Cooper zise:

— M-am gîndit la asta. Are vreo șase luni sau mai mult.

Începu să scuture hainele nemțoaicei deasupra unei bucăți de hîrtie.

— E ceva aici, spuse el, examinînd hîrtia. Pămînt.

— Destul pentru un test al gradientului?

— Nu. De fapt, e doar praf. Probabil de la locul infracțiunii.

Cooper se uită la restul materiei pe care o periase de pe hainele pătate de sînge.

— Praf de cărămidă. De ce-o fi atît de mult?

— De la șobolanii pe care i-am împușcat. Zidul era din cărămidă.

— I-ai împușcat? La locul unei infracțiuni?

Sachs se justifică:

— Păi, da. Se suiseră toți pe fată.

Rhyme era furios, dar o lăsă baltă. Adăugă doar:

— Toate *tipurile* de elemente contaminate de la un foc de armă. Plumb, arsenic, carbon, argint.

— Și aici... încă un fragment de piele roșie. De la mănușă. Și... Avem altă fibră. Diferită.

Criminaliștilor le plac fibrele. Cea pe care o aveau era un fir subțire, gri, de-abia vizibil cu ochiul liber.

— Excelent, spuse Rhyme. Și altceva?

— Și asta-i fotografia de la locul infracțiunii, zise Sachs, și amprentele.

Cea de pe gîtul ei și de unde susnecul a ridicat mănușa.

I le așeză în față.

— Bine, spuse Rhyme, privindu-le cu atenție.

Pe chipul tinerei polițiste apăru o sclipire de triumf șovăitor – asaltul învingătorului, care e latura opusă a disprețului de sine pentru lipsă de profesionalism.

Rhyme studia pozele amprentelor cînd auzi pași pe scări. Apăru Jim Polling. Intră în cameră, fu surprins de eleganța lui Lincoln Rhyme și se îndreptă către Sellitto.

— Tocmai am fost la locul infracțiunii, zise el. Ați salvat victima. Grozavă treabă, băieți.

Făcu semn spre Sachs, ca să arate că lauda îi era și ei adresată.

— Dar ticălosul a răpit pe altcineva?

— Sau e pe cale s-o facă, murmură Rhyme, cu ochii la amprente.

— Acum ne ocupăm de indicii, zise Banks.

— Jim, am încercat să dau de tine, spuse Sellitto. Te-am căutat la biroul primarului.

— Am fost cu șefu'. A trebuit să se milogească pentru niște oameni în plus. A obținut încă cincizeci de oameni de la Departamentul de Securitate al ONU.

— Căpitane, trebuie să discutăm ceva. Avem o problemă. S-a întîmplat ceva la locul ultimei infracțiuni.

O voce neauzită pînă atunci bubui în încăpere:

— Problemă? Cine are o *problemă*? Noi n-avem probleme aici, nu? Absolut deloc.

Rhyme ridică privirea spre bărbatul înalt, zvelt din pragul ușii. Era negru ca tăciunele, purta un ridicol costum verde și pantofi care străluceau ca niște oglinzi cafenii. Lui Rhyme i se strînse inima.

— Dellray.

— Lincoln Rhyme. Brațul de oțel al New York-ului. Salut, Lon. Jim Polling, ce mai învîrți, amice?

În spatele lui Dellray erau încă șase bărbați și o femeie. Rhyme pricepu imediat de ce se aflau acolo agenții federali. Dellray își aruncă ochii spre cei din încăpere, își îndreptă o clipă atenția spre Sachs, apoi își mută privirea.

— Ce vrei? întrebă Polling.

Dellray zise:

— Nu v-ați prins, domnilor. Ați ieșit din combinație. Vă-nchidem jocul. Da, domnilor. Cum se face cu pariorii.

ȘAPTESPREZECE

Unul de-ai noștri.

Așa îl vedea Dellray pe Lincoln Rhyme în vreme ce trecea pe lîngă pat. Paraliticii formau un club unde te duceai să strici petrecerea făcînd glume, semne, clipind din ochi cu subînțeles. Știi că te iubesc, bătrîne, pen'că mă rîd de tine.

Lincoln Rhyme învățase că atitudinea asta devenea obositoare foarte, foarte curînd.

— Ete la ăsta, zise Dellray, arătînd spre Clinitron. E o chestie ca-n *Star Trek*. Comandante Riker, mișcă-ți curu' în navetă.

— Pleacă de-aici, Dellray, spuse Polling. E cazul nostru.

— Și cum se simte pacientu' nostru, doctor Crusher?

Căpitanul păși în față, ca un cocoș pe care uscățivul agent FBI îl depășea în înălțime.

— Dellray, auzi ce-ți spun? Pleacă.

— Mamăă, poate-mi iau și eu o chestie ca asta, Rhyme. Să-mi pun curu-n ea, să văd un joc. Pă bune, Lincoln, cum te simți? Au trecut ceva ani.

— Au bătut la ușă? îl întrebă Rhyme pe Thom.

— Nu, n-au bătut.

— N-ați bătut la ușă, zise Rhyme. Așa că vă sugerez să plecați.

— Am mandat, murmură Dellray, foșnind niște hîrtii în buzunarul de la piept.

Amelia Sachs își înfipse unghia arătătorului de la mîna dreaptă în degetul mare, care era pe cale să sîngereze.

Dellray își roti privirea prin încăpere. Era vizibil impresionat de laboratorul lor improvizat, dar alungă repede senzația asta.

— Preluăm noi cazul. Scuze.

În douăzeci de ani de carieră în poliție, Rhyme nu mai întîlnise o preluare a controlului atît de categorică.

— Las-o moartă, Dellray, începu Sellitto, ai dat buzna în cazul ăsta.

Agentul FBI își roti fața neagră, lucioasă, pînă cînd își coborî privirea spre detectiv.

— Buzna? Buzna? N-am auzit o vorbă despre treaba asta. M-ai sunat tu?

— Nu.

— Atunci cine v-a turnat?

— Păi...

Sellitto, surprins, se uită la Polling, care spuse:

— Ați primit o înștiințare. Altceva nici nu trebuia să vă trimitem.

De astă dată pe un ton defensiv.

— O înștiințare. Mda. Și ia zi, cum a fost transmisă? Cu poștalionul? A fost trecută în registrul poliției? Zi-mi, Jim, la ce-i bună o înștiințare peste noapte despre o operațiune în plină desfășurare?

Polling zise:

— Noi nu i-am văzut utilitatea.

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Altele
• Bărbat caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă • Mănuși vechi, din piele roșcată de ied • Aftershave; ca să acopere alt miros? • Cagulă? Bleumarin? • Mănuși de culoare închisă	• Prob. are o locuință sigură • Situată lîngă: B'way&82nd, ShopRite B'way&96th Andreson Foods Greenwich&Bank ShopRite 2nd Ave., 72nd-73rd, Grocery World Battery Park City, J&G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th&Lex., Food Warehouse 8th Ave.&24th, ShopRite Houston& Lafayette, ShopRite 6th Ave.&Houston, J&G's Emporium Greenwich& Franklin, Grocery World	• Taxi • Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32 • Leagă victimele cu noduri ciudate • Îl atrage „vechiul" • A numit-o „Hanna" pe o victimă • Cunoaște germana elementară • Îl atrag locurile subterane • Dublă personalitate • Poate fi preot, asistent social, consilier

— Noi? întrebă imediat Dellray.

Ca un chirurg ce-a observat o tumoare microscopică.

— *Eu* nu i-am văzut utilitatea, se răsti Polling. I-am spus primarului s-o considere o operațiune locală. O ținem sub control. Acuma șterge-o, Dellray.

— Și-ați crezut c-o puteți termina la timp ca să apară la știrile de la unșpe.

Rhyme fu surprins cînd îl auzi pe Polling strigînd:

— Ce-am crezut noi nu e treaba ta, la dracu'. Ăsta-i blestematul nostru de caz.

Lincoln auzise de temperamentul legendar al căpitanului, dar nu-l văzuse niciodată manifestîndu-se.

— De fapt, acu-i bles-te-ma-tu' nos-tru de caz.

Dellray trecu pe lîngă masa unde se aflau instrumentele lui Cooper.

Rhyme spuse:

— Nu face asta, Fred. Ne-am cam dumirit în privința tipului ăstuia. Lucrează cu noi, dar nu ne lua cazul. Susnecul ăsta nu seamănă cu nimic din ce-ai văzut tu.

Dellray zîmbi.

— Ia să vedem, ce-am auzit ultima oară despre „blestematu'" ăsta de caz. Că ați pus un civil să facă investigația. Agentul aruncă o privire spre patul Clinitron. Ați pus un agent de stradă să cerceteze locu' crimei. Ați trimis militari să cumpere alimente.

— Probe materiale standard, Frederick, îi aminti enervat Rhyme.

Dellray părea dezamăgit.

— Dar brigada de intervenție, Lincoln? Te-ai gîndit la oamenii care plătesc taxe? Pe urmă mai e și tăierea victimelor, ca-n *Masacrul din Texas*...

Cum de răsuflase informația asta? Toți juraseră să păstreze secretul în privința dezmembrării lui T.J. Colfax.

— Și ce-am auzit io, că băieții lu' Haumann au găsit victima, da' n-au intrat imediat s-o salveze? Channel Five a avut un microfon de mare putere acolo. S-a auzit fata țipînd cinci minute bune 'nainte să trimiteți pe cineva înăuntru. Se uită la Sellitto cu un rînjet strîmb. Lon, bătrîne, asta o fi *problema* de care tocma' vorbeai?

Aici ajunseseră, își zicea Rhyme. Îl intuiseră pe susnec, începeau să-i învețe limbajul. Începeau să-l vadă. Brusc surprins, Lincoln înțelese că făcea din nou ce-i plăcea. După atîția ani. Iar acum cineva urma să-i taie avîntul. Clocotea de furie.

— Ia cazul, Fred, mormăi Rhyme. Dar nu ne îndepărta pe noi. Nu face asta.

— Ați pierdut două victime, îi aminti Dellray.

— Am pierdut *una*, îl corectă Sellitto, privindu-l neliniștit pe Polling, încă exasperat. N-am putut face nimic pentru prima. A fost cartea de vizită a susneculuí.

Dobyns, cu brațele încrucișate, nu dădu mare atenție justificării. Însă Jerry Banks sări în sus.

— Acum ne-am prins cum acționează. N-o să mai pierdem.

— Ba da, dacă băieții de la intervenții or să stea prin preajmă ascultînd cum strigă victimele din toți rărunchii.

Sellitto zise:

— A fost...

— Decizia *mea*, îl întrerupse Rhyme. A mea.

— Da' tu ești civil, Lincoln. Deci nu putea fi decizia ta. Putea fi *sugestia* ta. Putea fi *recomandarea* ta. Da' nu cred c-a fost decizia ta.

Dellray își îndreptă iarăși atenția către Sachs. Cu ochii la ea, îi zise lui Rhyme:

— I-ai spus lui Peretti să nu cerceteze locu' crimei? A naibii treabă, Lincoln. De ce-ai ajuns să faci asta?

Rhyme zise:

— Eu sînt mai bun decît el.

— Peretti nu-i un băiat fericit. Nu, dom'le. El și cu mine am stat la taclale cu Eckert.

Eckert? Comisarul-adjunct? Cum ajunsese să fie implicat în povestea asta?

Și, uitîndu-se la Sachs, la ochii albaștri care-l priveau echivoc printre șuvițele de păr roșu, înțelese cum.

Rhyme o străpunse cu o căutătură pe care ea o evită imediat, apoi îi spuse lui Dellray:

— Ia să vedem... Peretti? Nu el e ăla care-a deschis traficul în locul unde stătuse susnecul ca să privească prima victimă? Nu el e ăla care-a dat drumul circulației la locul crimei înainte de-a reuși să obținem niște probe materiale adevărate? Locul crimei pe care Sachs, prezentă aici, a avut prevederea să-l izoleze. Sachs *a mea* a procedat corect, iar Vince Peretti și *toți* ceilalți au procedat greșit. Da, așa e.

Sachs se uita la degetul ei, cu o privire care arăta că vedea ceva familiar. Scoase un șervețel din buzunar și-l înfășură în jurul degetului însîngerat.

Dellray conchise:

— Trebuia să ne chemați de la început.

— Ieși, murmură Polling. Ceva i se aprinse în ochi și ridică glasul. Ieși dracului! țipă el.

Pînă și calmul Dellray clipi surprins și se dădu înapoi din fața stropilor de salivă țîșniți din gura căpitanului.

Rhyme se încruntă la Polling. Exista o șansă de-a salva ceva din caz, dar nu și dacă Polling o lua razna.

— Jim...

Căpitanul îl ignoră.

— Afară! strigă el din nou. N-o să ne luați cazul!

Și, spre surprinderea tuturor celor prezenți, Polling sări înainte, îl înșfăcă pe agentul FBI de reverele hainei lui verzi și-l împinse la perete. După un moment de tăcere uluită, Dellray îl dădu înapoi pe căpitan cu vîrfurile degetelor și scoase un telefon mobil. I-l întinse lui Polling.

— Sună-l pe primar. Sau pe șefu' Wilson.

Polling se retrase instinctiv de lîngă Dellray – un bărbat scund distanțîndu-se de unul înalt.

— Vrei cazul, ia-l dracului.

Căpitanul se îndreptă spre scară, apoi coborî. Ușa din față fu trîntită cu zgomot.

— Doamne, Fred, spuse Sellitto, lucrează cu noi. Îl putem prinde pe nemernicul ăsta.

— Avem nevoie de brigada antitero, zise Dellray pe un ton de-a dreptul rezonabil. Voi nu sînteți pregătiți pentru aspectele teroriste.

— Ce aspecte teroriste? întrebă Rhyme.

— Conferința de pace de la ONU. Un turnător d-ai mei zice că umblă vorba c-o să se-ntîmple ceva la aeroport. Unde-au fost răpite primele victime.

— N-aș defini susnecul drept terorist, spuse Dobyns. Orice se petrece în mintea lui are motivație psihologică. Nu ideologică.

— Păi, adevăru-i că băieții de la Quantico și cu noi îl vedem așa. Mă bucur c-aveți altă părere. Da' așa tratăm noi cazu'.

Rhyme renunță. Oboseala îl seca de puteri. Își dorea ca Sellitto și asistentul lui cu fața plină de tăieturi de la ras să nu fi venit în dimineața aia. Își dorea să n-o fi cunoscut niciodată pe Amelia Sachs. Dorea să nu poarte ridicola cămașă albă, scrobită, cu gulerul țeapăn și care-l făcea să simtă că n-are nimic pe dedesubt.

Își dădu seama că Dellray vorbea cu el.

— Scuză-mă, spuse Rhyme ridicînd o sprînceană.

Dellray întrebă:

— Adică, n-ar putea fi și politica un motiv?

— Motivele nu mă interesează, spuse Rhyme. Probele materiale mă interesează.

Dellray privi din nou spre masa lui Cooper.

— Așa. Cazu-i al nostru. S-a-nțeles treaba asta?

— Nouă ce ne rămîne? întrebă Sellitto.

— Ne susțineți cu cercetarea. Sau puteți s-o lăsați baltă. Cam atît a rămas. Acu' o să luăm probele materiale, fără supărare.

Banks ezită.

— Dă-i-le, îi ordonă Sellitto.

Tînărul polițist luă pungile cu probe de la locul ultimei infracțiuni și le vîrî într-o sacoșă de plastic mai mare. Dellray întinse mîinile. Banks se uită la degetele subțiri și aruncă sacoșa pe masă, apoi se întoarse în capătul îndepărtat al camerei – locul polițistului. Lincoln Rhyme era zona demilitarizată dintre ei, iar Amelia Sachs stătea pironită la capul patului lui Rhyme.

Dellray i se adresă:

— Agent Sachs.

După o pauză, cu ochii la Rhyme, ea răspunse:

— Da.

— Comisarul Eckert vrea să vii cu noi ca să ne raportezi despre locurile crimelor. Zicea că noua ta însărcinare o să înceapă luni.

Tînăra dădu din cap.

Dellray se întoarse către Rhyme și zise cu sinceritate:

— Nu-ți face griji, Lincoln. O să-l găbjim. O s-auzi curînd că-i stă căpățîna înfiptă-ntr-un par la porțile orașului.

Le făcu semn colegilor lui, care luară probele materiale și porniră spre scară. Din hol, Dellray o strigă pe Sachs:

— Ce faci, nu vii?

Ea stătea cu mîinile împreunate, ca o școlăriță aflată la o petrecere unde regreta că venise.

— Într-un minut.

Dellray dispăru pe scară.

— Ce javre, murmură Banks, aruncîndu-și carnetul pe masă. Vă vine să credeți?

Sachs se răsuci pe călcîie.

— Mai bine du-te, Amelia, zise Rhyme. Te așteaptă mașina.

— Lincoln.

Se apropie de pat.

— E-n regulă, spuse el. Ai făcut ce trebuia să faci.

— Eu n-am treabă cu munca la locul crimei, izbucni ea. N-am vrut niciodată să fac asta.

— Și n-o s-o mai faci. S-a rezolvat cu bine, nu?

Ea dădu s-o ia spre ușă, apoi se întoarse și se răsti:

— Nu-ți pasă de nimic în afara probelor materiale, nu-i așa?

Sellitto și Banks începură să se agite, dar ea îi ignoră.

— Ia zi, Thom, vrei s-o conduci pe Amelia?

Sachs continuă:

— Totu-i doar un joc pentru tine, nu? Monelle...

— Cine?

Ochii tinerei se aprinseră de mînie.

— Uite! Vezi? Nici măcar nu-ți amintești numele ei. Monelle Gerger. Fata din tunel... era doar o piesă de joc pentru tine. Șobolanii mișunau pe corpul ei și tu ai zis: „Asta-i firea lor". Asta-i *firea* lor? Ea n-o să mai fie niciodată același om, dar ție nu-ți păsa decît de prețioasele tale probe materiale.

— La victimele aflate în viață, zise Rhyme cu glas monoton, profesoral, rănile produse de rozătoare sînt întotdeauna superficiale. Avea nevoie de vaccin antirabic de la primul atac al șobolanilor. Ce mai contau încă vreo cîteva mușcături?

— De ce nu-i cerem și fetei părerea?

Zîmbetul lui Sachs era altul acum. Devenise nimicitor, ca al infirmierelor și asistentelor care-i detestau pe infirmi. Se învîrteau prin saloanele de reabilitare cu astfel de zîmbete. Deși politicoasa Amelia Sachs nu-l fericise; și-o dorea pe cea irascibilă.

— Spune-mi ceva, Rhyme. De fapt, de ce m-ai vrut pe mine?

— Thom, oaspetele nostru a stat mai mult decît trebuia. Vrei să...?

— Lincoln, începu asistentul.

— Thom, se stropși Rhyme, cred că ți-am cerut să faci ceva.

— Fiindcă eu nu știu nimic, izbucni Sachs. De-aia! N-ai vrut un adevărat profesionist, pentru că așa n-ai mai fi condus operațiunea. Dar pe mine... poți să mă trimiți ba colo, ba colo. Eu fac exact ce vrei tu, fără să crîcnesc.

— Ah, răzvrătirea trupelor... zise Rhyme, ridicîndu-și ochii în tavan.

— Dar eu nu fac parte din trupe. În primul rînd, nici n-am vrut treaba asta.

— Nici eu n-am vrut-o. Însă asta e. Împreună în pat. Mă rog, unul din noi.

Și știa că zîmbetul lui rece era mult, mult mai înghețat decît oricare zîmbet de-al ei.

— Păi, ești doar un puști răsfățat, Rhyme.

— Hei, agent, ți-ai terminat treaba aici, răcni Sellitto.

Dar ea continuă.

— Tu nu mai poți merge la locul crimei și îmi pare rău pentru asta. Însă pui în pericol o investigație doar ca să-ți mîngîi orgoliul, iar eu îmi bag picioru'!

Își înhață șapca și ieși valvîrtej din cameră.

Rhyme se aștepta să audă o ușă trîntită la parter, poate și zgomotul unui geam spart. Dar nu fu decît un clinchet slab, pe urmă tăcere.

În vreme ce Jerry Banks își luă carnetul și începu să-l frunzărească cu mai multă concentrare decît era necesar, Sellitto zise:

— Lincoln, îmi pare rău. Eu...

— Nu-i nimic, spuse Rhyme, căscînd prea tare, cu slaba speranță că o să-și calmeze bătăile inimii. Absolut nimic.

Polițiștii stătură cîteva clipe lîngă masa pe jumătate golită, într-o tăcere grea, pe urmă Cooper spuse:

— Mai bine să ne facem bagajele.

Puse o cutie neagră de microscop pe masă și începu să deșurubeze un ocular, cu grija drăgăstoasă a unui muzician ce-și dezmembra saxofonul.

— Ei bine, Thom, zise Rhyme, a apus soarele. Știi ce-mi spune mie asta? Că s-a deschis barul.

Cartierul lor general era impresionant. Întrecea cu mult dormitorul lui Lincoln Rhyme.

Jumătate de etaj din clădirea federală, peste treizeci de agenți, computere și panouri electronice. Ca într-o ecranizare după un roman de Tom Clancy. Agenții arătau ca niște avocați sau bancheri. Cămăși albe, cravate. *Scrobit* era cuvîntul care-ți venea în minte. Iar Amelia Sachs se afla în centru, bătînd la ochi în uniforma ei bleumarin, mînjită cu sînge de șobolan, praf și fărîme de rahat de la vite moarte în urmă cu o sută de ani.

Nu mai tremura după cearta violentă cu Rhyme și, deși în minte i se derulau zeci de lucruri pe care voia să i le spună, își dorea să i le fi *spus*, se străduia să se concentreze asupra celor ce se întîmplau în jurul ei.

Un agent înalt, într-un impecabil costum gri, discuta cu Dellray – doi bărbați impozanți, cu capetele aplecate, solemni. Sachs credea că omul era agentul special coordonator de la biroul din Manhattan, Thomas Perkins, dar nu era sigură; un agent de poliție are tot atîtea legături cu FBI-ul ca și angajații unei curățătorii chimice sau un agent de asigurări. Tipul părea lipsit de umor, eficient și își tot arunca ochii spre o hartă mare a Manhattan-ului, agățată pe perete. În timp ce Dellray îi dădea raportul, Perkins aprobă de mai multe ori din cap, apoi urcă pe o estradă unde se afla o masă plină cu dosare, îi cuprinse pe ceilalți agenți cu privirea și începu să vorbească.

— Vă rog să-mi acordați puțină atenție... Tocmai am luat legătura cu directorul și cu procurorul general

de la Washington. Pînă acum ați auzit cu toții despre susnecul de la aeroportul Kennedy. Are un profil neobișnuit. Răpirea, absența elementului sexual constituie rareori aspecte esențiale ale activității unui criminal în serie. De fapt, e primul susnec de acest gen pe care l-am avut în Southern District. Ținînd cont de o posibilă conexiune cu evenimentele de la ONU, în această săptămînă o să ținem legătura cu cartierul general, Quantico și biroul secretarului general. Ni s-a spus să acționăm cu profesionalism maxim în acest caz. Are prioritate la cel mai înalt nivel.

Agentul special coordonator se uită la Dellray, care zise:

— Am preluat cazul de la poliția newyorkeză, dar o să-i folosim și pe ei pentru sprijin și personal. Avem printre noi agentul care ne va informa despre locurile crimelor.

Aici, Dellray vorbea complet diferit. Nici urmă de teribilism.

— Ai înregistrat probele materiale? o întrebă Perkins pe Sachs.

Sachs admise că n-o făcuse.

— Ne-am ocupat de salvarea victimelor.

Agentul special coordonator fu tulburat de această veste. În instanță, dosare altfel solide erau făcute praf din cauza omisiunii înregistrării probelor materiale. Era primul lucru de care se plîngeau avocații infractorilor.

— Rezolvă treaba asta înainte să pleci.

— Da, domnule.

Ce față a făcut Rhyme cînd a ghicit că l-am turnat pe Eckert, făcîndu-i să piardă cazul. Ce față...

Sachs a mea și-a dat seama, Sachs a mea a izolat locul crimei.

Își chinuia din nou o unghie. Încetează, își zise, așa cum făcea mereu, dar continuă să-și tortureze degetul. Durerea îi făcea bine. Asta nu înțelegeau terapeuții.

Agentul special zise:

— Agent Dellray. Poți să-i informezi pe cei prezenți despre felul cum vom acționa.

Dellray se uită la ceilalți agenți din încăpere și continuă:

— În acest moment, avem agenți de teren care supraveghează fiecare celulă teroristă importantă și urmăresc orice pistă care ne-ar putea duce la reședința susnecului. Avem nevoie de toți informatorii și toți agenții sub acoperire. Asta va însemna compromiterea unor operațiuni în derulare, dar am hotărît că merită să riscăm.

— Treaba noastră e să fim capabili de o ripostă rapidă. Vă veți organiza în grupuri de șase agenți și veți fi gata să vă deplasați pe orice pistă. Aveți sprijinul total al brigăzii de salvare a ostaticilor.

— Domnule, spuse Sachs.

Perkins ridică privirea, încruntat. Nimeni nu întrerupea o informare pînă la pauza pentru întrebări și răspunsuri.

— Da, ce e, agent?

— Păi, mă gîndeam la ceva, domnule. La victimă.

— Cine, tînăra nemțoaică? Crezi că ar trebui s-o interogăm din nou?

— Nu, domnule. Mă gîndeam la *următoarea* victimă.

Perkins răspunse:

— A, păi o să fim conştienţi de faptul că ar putea exista şi alte ţinte.

Sachs continuă:

— Susnecul are una acum.

— Da?

Agentul special se uită la Dellray, care dădu din umeri. Perkins o întrebă pe Sachs:

— De unde ştii?

— Păi, nu ştiu sigur, domnule. Dar a lăsat indicii la locul ultimei infracţiuni şi n-ar fi făcut asta dacă n-ar fi avut altă victimă. Sau dacă n-ar fi fost pe cale să răpească una.

— Am reţinut, zise agentul special. O să ne mobilizăm cît mai repede ca să fim siguri că n-o să păţească ceva.

Dellray îi spuse lui Sachs:

— Credem că-i mai bine să ne concentrăm asupra monstrului.

— Detectiv Sachs... începu Perkins.

— Nu sînt detectiv, domnule. Sînt la patrulare.

— Da, mă rog, continuă agentul special, uitîndu-se la teancurile de dosare. Dacă ai putea să ne dai cîteva puncte forte, ne-ar fi de folos.

Treizeci de agenţi o priveau. Printrei ei, şi două femei.

— Zi-ne doar ce-ai văzut, zise Dellray, vîrîndu-şi o ţigară neaprinsă între dinţii laţi.

Tînăra poliţistă le făcu o expunere sumară a cercetărilor ei de la locurile crimelor şi a concluziilor la care ajunseseră Rhyme şi Terry Dobyns. Cei mai mulţi agenţi fură tulburaţi de ciudatele indicii lăsate de susnec.

— Ca-ntr-un joc blestemat, murmură un agent. Altul întrebă dacă indiciile aveau vreun mesaj politic pe care l-ar fi putut descifra.

— Ei bine, domnule, noi nu credem că e terorist, sublinie Sachs.

Perkins își îndreptă atenția spre ea.

— O să te întreb, agent, dacă admiți că e inteligent susnecul ăsta.

— Foarte inteligent.

— N-ar putea face un joc dublu?

— Cum adică?

— Tu... Aș zice că poliția crede că tipul e doar un nebun. Adică o personalitate de criminal. Dar nu-i posibil să fie atît de inteligent încît să vă facă să *credeți* asta? Cînd de fapt altfel stau lucrurile.

— De exemplu?

— Gîndește-te la indiciile pe care le-a lăsat. N-ar putea fi diversiuni?

— Nu, domnule, sînt îndrumări, spuse Sachs. Care ne conduc la victime.

— Înțeleg asta, zise repede Thomas Perkins. Dar făcînd asta, ne îndrumă departe de alte ținte, nu?

Tînăra nu se gîndise la asta.

— Presupun că-i posibil.

— Iar șeful Wilson a trimis în stînga și-n dreapta oameni din sistemul de securitate al ONU, ca să rezolve cazul de răpire. Susnecul ăsta ar putea să distragă atenția tuturor, ca să-și îndeplinească nestingherit adevărata misiune.

Sachs își aminti că se gîndise și ea la asta în acea zi, pe cînd urmărea căutările de pe Pearl Street.

— Adică ar fi vorba despre ONU?

— Noi așa credem, spuse Dellray. Cei din spatele atentatului cu bombă de la Conferința UNESCO din Londra ar mai putea face o tentativă.

Cu alte cuvinte, Rhyme se îndrepta într-o direcție compelt greșită. Se simțea ceva mai ușurată de povara vinovăției.

— Acum, agent, ai putea să ne descrii probele materiale? întrebă Perkins.

Dellray îi dădu o listă de inventar cuprinzînd tot ce găsise ea, iar tînăra le prezentă pe rînd. În vreme ce vorbea, Sachs era conștientă de agitația din jurul ei – unii agenți vorbeau la telefon, alții șușoteau între ei, alții își luau notițe. Dar, uitîndu-se pe listă, adăugă:

— Pe urmă am ridicat amprenta asta a susneculului la locul ultimei infracțiuni.

Își dădu seama că în încăpere se așternuse o tăcere deplină. Toți cei din birou o priveau cu o expresie ce părea șocată – dacă agenții federali erau capabili de așa ceva.

Se uită neajutorată la Dellray, care își înclină capul.

— Ai zis c-ai ridicat o amprentă?

— Păi, da. Mănușa susneculului a căzut cînd s-a luptat cu ultima victimă și, cînd a ridicat-o, a atins podeaua cu mîna.

— Unde e? întrebă imediat Dellray.

— Hristoase, strigă un agent. De ce n-ai *spus* nimic?

— Păi...

— Găsește-o, găsește-o! țipă altcineva.

Un murmur se auzi în cameră.

Tremurîndu-i mîinile, Sachs scormoni prin pungile cu probe, apoi îi întinse lui Dellray fotografia amprentei. Agentul o ridică în fața ochilor și o privi cu atenție.

I-o arătă cuiva care, bănui ea, era un expert în amprente.

— Bună, spuse agentul. E de clasă A.

Sachs știa că amprentele erau clasificate drept A, B și C, ultima categorie fiind inacceptabilă pentru instituțiile de aplicare a legii. Însă mîndria provocată de talentul ei de-a culege probe materiale fu risipită de disperarea agenților față de întîrzierea cu care menționase existența acelei fotografii.

Pe urmă toți începură să se agite. Dellray dădu poza unui agent care alergă cu ea la un computer sofisticat, aflat în colțul biroului, și o așeză pe suprafața curbată a unui aparat numit Opti-Scan. Alt agent deschise computerul și începu să tasteze niște comenzi, iar Dellray își scoase telefonul. Bătu nerăbdător din picior, apoi își înclină capul atunci cînd i se răspunse la apel.

— Ginnie, sînt Dellray. O să fie belea mare, da' vreau să anulezi toate cererile pentru SAIA din Northeast Region și să acorzi prioritate ăleia pe care ți-o trimit eu... Perkins e aici. El o să-și dea acordu' și, dacă nu-i de-ajuns, o să-l sun pe președinte la Washington... E vorba de treaba de la ONU.

Sachs știa că Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor era folosit de toate departamentele de poliție din țară. Solicitările acestora erau înlăturate pentru moment de către Dellray.

Agentul de la computer zise:

— E scanată. O transmitem acum.

— Cît o să dureze?

— Zece, cinșpe minute.

Dellray își împreună degetele.

— Te rog, te rog, te rog.

În jurul tinerei polițiste se declanșase o activitate furtunoasă. Sachs auzea voci vorbind despre arme, elicoptere, vehicule, negociatori antitero. Apeluri telefonice, zgomotul tastaturilor, hărți desfășurate, pistoale verificate.

Perkins vorbea la telefon, cu cei de la intervenții rapide sau cu directorul sau cu primarul. Poate cu președintele. Cine știa? Sachs îi spuse lui Dellray:

— Nu știam că amprenta-i așa mare scofală.

— Totdeauna-i mare scofală. Cel puțin acum, de cînd cu SAIA. Te zbați pentru amprente mai mult de ochii lumii. Să afle victimele și presa că faci *ceva*.

— Glumești.

— Nu, nici un pic. Uite, în New York. Faci o cercetare în orb – adică atunci cînd n-ai nici un suspect –, dacă o faci manual, unui tehnician îi trebuie cinzeci de ani ca să verifice toate amprentele înregistrate. Pe bune. O faci automat? Durează cinșpe minute. Identifici un suspect în două, poate trei procente din timp. Da, dom'le, amprentele-s aur curat. Rhyme nu ți-a zis de treaba asta?

— Știa în mod sigur.

— Și nu s-a prins? Mamă, mamă, tipu' se ramolește.

— Ascultă, agent Sachs, spuse Perkins, acoperind microfonul telefonului cu mîna, o să-ți cer să completezi formularele alea acum. Vreau să trimiți probele materiale la EAPM.

Echipa de Analiză a Probelor Materiale. Sachs își aminti că FBI-ul îl angajase pe Lincoln Rhyme ca să ajute la organizarea acelui serviciu.

— Sigur, o să fac asta.

— Mallory, Kemple, duceți probele la un birou și dați-i oaspetelui nostru niște formulare. Ai un stilou, agent?

— Da, am.

Tînăra polițistă îi urmă pe cei doi bărbați într-un birou mic, jucîndu-se nervoasă cu pixul, în vreme ce agenții federali plecară și se întoarseră cu un teanc de formulare. Sachs se așeză și desfăcu pachetul.

Vocea din spatele ei era a extravagantului Dellray, personajul care părea nerăbdător să iasă la lumină. În mașina care o adusese acolo, cineva se referise la el numindu-l Cameleonul, iar ea începea să înțeleagă de ce.

— Lu' Perkins îi zicem Marele Dict. Noo – nu *dick*, așa cum crezi. Dict vine de la dicționar. Da' nu-ți face griji. E mai isteț decît un agent-sandvici. Mai mult, a tras sfori pînă la Washington, adică acolo unde tre' să tragi sfori în cazuri d-astea.

Dellray își trecu țigara pe sub nas, de parcă ar fi fost un trabuc fin.

— Să știi, agent, că ești al naibii de isteață că faci ce faci.

— Adică?

— Că pleci de la Infracțiuni Grave. Nu-ți trebuia asta.

Fața neagră, lucioasă și ridată numai în jurul ochilor părea să exprime sinceritate pentru prima dată de cînd îl cunoscuse.

— Ai făcut bine că te-ai dus la Afaceri Publice. O să faci treabă bună acolo fără să ajungi praf și pulbere. Asta se-ntîmplă, poți fi sigură. Meseria asta te face praf și pulbere.

Una dintre ultimele victime ale pornirilor demente ale lui James Schneider, un tînăr numit Ortega, venise în

Manhattan din Mexico City, unde tulburările politice (mult trîmbițata revoltă populară, care începuse cu un an în urmă) făcuseră, în cel mai bun caz, zile negre comerțului. Însă, după nu mai mult de o săptămînă, ambițiosul antreprenor dispăruse fără urmă. S-a aflat că fusese remarcat ultima dată în fața unei taverne din West Side, iar autoritățile au bănuit imediat că devenise încă o victimă a lui Schneider. Din nefericire, ulterior s-a aflat că așa stăteau lucrurile.

Colecționarul de oase străbătu timp de cincisprezece minute străzile din jurul Universității din New York, în Washington Square. Multă lume ieșise la plimbare. Dar mai ales pușstime. Studenți de la școala de vară. Tineri pe skateboarduri. Era ceva festiv, bizar. Cîntăreți, jongleri, acrobați. Îi aminteau de „muzeele" de pe Bowery, populare la începutul secolului al XIX-lea. Sigur, nu erau deloc muzee, ci saloane în care se vedeau numeroase spectacole de varietăți, oameni monstruoși sau atleți și negustori ce vindeau de toate, de la cărți poștale franțuzești pînă la așchii din Crucea Sfîntă.

Încetini o dată sau de două ori, însă nimeni nu voia un taxi sau nu și-l putea permite. Se întoarse către sud.

Schneider a legat cărămizi de picioarele lui Señor *Ortega și l-a rostogolit sub un debarcader de pe rîul Hudson, astfel încît apa murdară și peștii să nu-i lase din corp decît oasele. Cadavrul a fost găsit la două săptămîni, după ce omul dispăruse, așa că nu s-a știut niciodată dacă fusese în viață sau conștient atunci cînd fusese aruncat în apă. Totuși, s-a bănuit că așa se întîmplase. Deoarece Schneider scurtase cu cruzime sfoara, astfel că fața lui* Señor *Ortega se aflase la cîțiva*

centimetri sub suprafața apei; fără îndoială, omul dăduse înnebunit din mîini, privind în sus către aerul care ar fi fost salvarea lui.

Colecționarul de oase văzu un tînăr palid stînd lîngă trotuar. Are SIDA, își zise. Dar oasele tale sînt sănătoase... și atît de proeminente. Oasele tale or să dureze o veșnicie... Tînărul nu avea nevoie de el, taxiul trecu pe lîngă el, iar colecționarul de oase îi privi cu lăcomie silueta subțire în oglinda retrovizoare.

Își întoarse privirea în față, la timp ca să poată ocoli un bărbat în vîrstă, care coborîse de pe trotuar cu brațul întins către taxi. Omul sări înapoi cît de repede reuși, iar mașina frînă imediat după el.

Bătrînul deschise portiera din spate și se aplecă înăuntru.

— Ar trebui să te uiți pe unde mergi.

Rostise fraza pe un ton sfătuitor. Nu cu mînie.

— Scuze, mormăi colecționarul de oase.

Bărbatul ezită cîteva clipe, se uită în susul străzii, dar nu văzu alte taxiuri. Urcă în mașină.

Portiera se închise cu zgomot.

Se gîndea: bătrîn și slab. Pielea o să se ia de pe oasele lui ca mătasea.

— Încotro? strigă.

— În East Side.

— În regulă, zise colecționarul de oase, își puse cagula și trase brusc de volan în dreapta.

Taxiul porni în viteză spre vest.

3

Fata Poliţistului

„Răsturnați, răsturnați, răsturnați! Asta e maxima New York-ului... Nici măcar oaselor strămoșilor noștri nu li se permite să zacă în liniște un sfert de secol, iar fiecare generație de oameni pare preocupată să îndepărteze toate relicvele celor care i-au precedat."

Philip Hone, primar al New York-ului, *Jurnal,* 1845

Sîmbătă, 10.15 p.m.-duminică, 5.30 a.m.

OPTSPREZECE

— Mai toarnă-mi, Lon.

Rhyme bea cu paiul, Sellitto dintr-un pahar. Amîndoi beau licoarea fumurie fără sifon. Detectivul stătea cufundat în scaunul de răchită care scîrțîia din toate încheieturile, iar Rhyme își zise că semăna puțin cu Peter Lorre în *Casablanca*.

Terry Dobyns plecase – după ce făcuse cîteva observații psihologice acrite despre narcisism și funcționarii guvernului federal. Și Jerry Banks îi părăsise. Mel Cooper continua să-și dezasambleze meticulos echipamentul și să-l împacheteze.

— E bun, Lincoln.

Sellitto sorbi din paharul cu scotch.

— Al naibii de bun. Eu nu-mi pot permite așa ceva. Cît de vechi e?

— Cred că ăsta are douăzeci de ani.

Detectivul privi lichidul cafeniu.

— Drace, de-ar fi fost femeie, ar fi fost bine de tot trecută de vîrsta majoratului.

— Spune-mi ceva despre Polling, Lon. Criza aia de isterie. Ce-a fost aia?

— Micul Jimmy?

Sellitto rîse.

— Acu' are necazuri. El și-a vîrît nasul ca să-i ia cazul lui Peretti și să-l ferească de mîna FBI-ului. Zău că s-a pus într-o situație delicată. Și cînd te-a cerut pe tine, a avut ceva bătaie de cap. Și-au rupt și alții nasul cu treaba asta. Nu mă refer la tine personal. Un simplu civil într-un caz fierbinte ca ăsta.

— Polling m-a cerut? Credeam că șeful.

— Da, dar Polling a pus primul mîna pe telefon. A sunat de cum a auzit de răpire și de niște false probe materiale la locul crimei.

Și m-a vrut pe mine? se întrebă Rhyme. Curios. Rhyme nu mai ținuse legătura cu Polling în ultimii cîțiva ani – de la cazul ucigașului de polițiști în care fusese rănit. Polling coordonase acel caz și îl arestase în cele din urmă pe Dan Shepherd.

— Pari surprins, zise Sellitto.

— Pentru că m-a cerut pe mine? Da, sînt. Nu eram în cei mai buni termeni. Oricum, n-am fost niciodată.

— De ce?

— I-am făcut un 14-43.

Un formular de plîngere al poliției.

— Cu cinci-șase ani în urmă, pe cînd era locotenent, l-am găsit interogînd un suspect chiar în mijlocul unui loc al crimei asigurat. L-a contaminat. Mi-a sărit mușchiul. I-am făcut raport, care a fost citat într-o ședință de analiză – aia de după ce a lovit un suspect neînarmat.

— Păi, bănuiesc că totu' s-a iertat, fiindcă te voia al naibii de mult.

— Lon, dă un telefon pentru mine, vrei?

— Sigur.

— Nu, spuse Thom, luînd telefonul din mîna detectivului. Pune-l s-o facă singur.

— N-am timp să învăț cum funcționează, zise Rhyme, arătînd spre dispozitivul instalat mai devreme de Thom.

— Nu i-ai *acordat* timp. E mare diferență. Pe cine suni?

— Pe Berger.

— Nu, nu-l suni, spuse Thom. E tîrziu.

— Știu să citesc ora de ceva timp, zise Rhyme cu răceală. Sună-l. Stă la Plaza.

— Nu.

— Ți-am cerut să-l suni.

— Uite.

Asistentul ridică o foaie de hîrtie la capătul îndepărtat al mesei, dar Rhyme o citi cu ușurință. Dumnezeu îi luase multe lui Lincoln Rhyme, dar îi lăsase o vedere de om tînăr. Citi instrucțiunile de formare a numerelor cu obrazul pe bagheta de control. Era mai ușor decît crezuse, dar el pierdu intenționat mai mult timp, mormăind. Înfuriat, Thom îl ignoră și coborî la parter.

Berger nu era în camera lui de hotel. Rhyme întrerupse legătura, enervat că nu era în stare să trîntească telefonul în furcă.

— Probleme? întrebă Sellitto.

— Nu, bodogăni Rhyme.

Unde e? se întrebă morocănos Rhyme. *Era* tîrziu. Berger trebuia să fi ajuns în camera lui de hotel. Rhyme se simți profund lovit de o senzație ciudată – era gelos pe faptul că doctorul *lui* letal plecase să ajute pe altcineva să moară.

Dintr-odată, Sellitto chicoti încet. Rhyme ridică privirea. Polițistul mînca un baton de ciocolată. Uitase

că alimentele cu puține calorii fuseseră hrana lui de bază pe cînd lucrau împreună.

— Mă gîndeam la ceva. Ți-l amintești pe Bennie Ponzo?

— De-acum zece-doișpe ani, cînd lucram la crimă organizată?

— Da.

Lui Rhyme îi plăcuse munca la Brigada de Combatere a Crimei Organizate. Infractorii erau niște profesioniști. Locurile crimelor îl provocau. Iar victimele erau rareori inocente.

— Cine era ăsta? întrebă Mel Cooper.

— Un ucigaș plătit din Bay Ridge, zise Sellitto. Ți-amintești, după ce l-am arestat, de sandviciu' cu ciocolată?

Rhyme rîse.

— Care-i povestea? întrebă Cooper.

Sellitto spuse:

— Păi, eram la Central Booking, eu, Lincoln și încă vreo doi tipi. Și Bennie, ți-amintești, era un tip solid, stătea ghemuit și se ținea cu mîinile de burtă. Deodată zice: „Bă, mi-e foame, vreau sandvici cu șocolată". Ne uităm unu' la altu' și eu îi zic: „Ce-i aia sandvici cu șocolată?". El mă privește de parcă eram marțian și spune: „Ce dracu' crezi că e? Iei un baton dă șocolată, îl pui între două felii dă pîine și-l halești. Ăsta-i un pîrlit dă sandvici cu șocolată".

Rîseră cu toții. Sellitto îi întinse batonul lui Cooper, care-l refuză, apoi lui Rhyme, care simți brusc impulsul de-a lua o bucată. Nu mai mîncase ciocolată de peste un an. Evita astfel de alimente – zahăr, dulciuri. Hrană dificilă. Micile plăceri ale vieții erau cele mai mari poveri,

cele care te întristau și te oboseau cel mai mult. Bine, n-o să mai faci niciodată scufundări și nici n-o să cutreieri Alpii. Și ce dacă? Mulți oameni n-o fac. Dar toată lumea se spală pe dinți! Și se duce la dentist, își pune plombe, ia trenul spre casă. Orice om își scoate o fărîmă de alună din spatele molarului cînd nu-l vede nimeni.

Orice om în afară de Lincoln Rhyme.

Îl refuză pe Sellitto și sorbi o dușcă zdravănă de scotch. Își întoarse privirea spre ecranul computerului, amintindu-și de scrisoarea de adio către Blaine, pe care o compunea în acea dimineață, pînă să fie întrerupt de sosirea lui Sellitto și-a lui Banks. Dar mai voia să redacteze și alte scrisori.

Cea pe care tot amîna s-o scrie era către Pete Taylor, specialistul în boli ale coloanei vertebrale. Mai tot timpul, Taylor și Rhyme discutau nu despre starea pacientului, ci despre moarte. Medicul se opunea cu înverșunare eutanasiei. Rhyme simțea că-i datora o scrisoare în care să-i explice de ce hotărîse să se sinucidă.

Și Amelia Sachs?

Decise că și Fata Polițistului o să primească un bilet.

Infirmii sînt generoși, infirmii sînt buni, infirmii sînt de fier...

Infirmii nu sînt nimic dacă nu iartă.

Dragă Amelia,

Draga mea Amelia,
Amelia,
Dragă agent Sachs,
Dat fiind că am avut plăcerea să lucrăm împreună, aș vrea să profit de această ocazie ca să declar că, deși te consider o trădătoare, te-am iertat. În plus,

îți urez succes în cariera ta viitoare, în care o să pupi presa în cur...

— Care-i viața ei, Lon? A lui Sachs.

— În afară de faptul că are o fire certăreață de care eu n-aveam habar?

— E măritată?

— Nu. La fața și corpu' ei, ai zice că s-o fi găsit pîn-acu' vreun tip arătos care să i-o tragă. Da' ea nici măcar nu se-ntîlnește cu careva. Am auzit că trăia cu unu' acu' cîțiva ani, da' ea nu vorbește despre asta.

Sellitto își coborî glasul.

— Umblă vorba că-i lesbiană. Da' eu nu mă pricep – viața *mea* socială e să agăț femei la spălătorie sîmbătă seara. Să știi că ține. Ce să mai zic?

Va trebui să înveți să renunți la morți...

Rhyme se gîndea la expresia de pe chipul ei cînd îi spusese asta. Ce se întîmpla? Pe urmă se înfurie pentru că-și pierdea timpul amintindu-și de ea. Și sorbi îndelung din scotch.

Se auzi soneria, apoi pași pe scară. Rhyme și Sellitto se uitară spre ușă. Zgomotul venea de la cizmele unui bărbat înalt, care purta pantaloni de călărie și o cască albastră. Un membru al poliției călare din New York. Îi întinse un plic voluminos lui Sellitto, pe urmă se întoarse și coborî pe scară.

Detectivul deschise plicul.

— Ia uite ce-avem aici.

Răsturnă conținutul pe masă. Rhyme ridică iritat privirea. Trei sau patru duzini de pungi din plastic pentru probe materiale, toate etichetate. Fiecare conținea cîte o mostră de celofan de la pachetele cu rasoluri de vită cumpărate de cei din brigada specială.

— Un bilet de la Haumann. Citi: „Pentru: L. Rhyme, L. Sellitto. De la: B. Haumann, FTRS".

— Ce-i asta? întrebă Cooper.

Departamentul de poliție are o întreagă colecție de inițiale și acronime. PMI – patrulă mobilă izolată – e un vehicul pentru polițiști. DEI – dispozitiv exploziv improvizat – e o bombă. Însă FTRS era ceva nou. Rhyme ridică ușor din umeri.

Sellitto continuă să citească, hlizindu-se.

— „Forța Tactică de Reacție în Supermarket. Obiectiv: Rasoluri de vită. O cercetare în tot orașul a descoperit patruzeci și șase de subiecți, iar toți au fost reținuți și neutralizați cu forță minimă. Le-am citit drepturile și i-am transportat într-un loc de detenție din bucătăria mamei ofițerului T.P. Giancarlo. După terminarea interogatoriului, șase suspecți vor fi transferați în custodia voastră. Îi țineți la 160 de grade timp de treizeci de minute."

Rhyme rîse. Apoi trase o dușcă de scotch, savurîndu-i aroma. Asta-i lipsise – adierea fumurie a licorii. (Deși, în pacea somnului simțurilor, cum îți putea lipsi ceva? Ca și în cazul probelor materiale, îndepărtează criteriul de bază și nu mai ai cu ce să compari pierderea; ești în siguranță pentru totdeauna.)

Cooper scoase cîteva eșantioane.

— Patruzeci și șase de mostre de celofan. Cîte una de la fiecare lanț de magazine și de la furnizorii independenți importanți.

Rhyme se uită la ele. Erau destule șanse pentru realizarea unei identificări clasate. Individualizarea celofanului avea să fie dificilă – fragmentul găsit pe osul de vită n-avea să se potrivească exact cu vreuna

dintre mostre. Dar, deoarece companiile tutelare cumpără ambalaje identice pentru toate magazinele lor, se putea afla de la care *lanț* cumpărase 823 rasolul de vită, îngustînd astfel zona în care ar fi putut să locuiască. Poate ar fi trebuit să sune la biroul de cercetare a probelor materiale și...

Nu, nu. Amintește-ți: e *bles-te-ma-tul* lor de caz acum.

Rhyme îi ordonă lui Cooper:

— Împachetează-le și trimite-le fraților noștri de la FBI.

Rhyme încercă să închidă computerul și apăsă pe alt buton cu inelarul, care nu-l asculta mereu. Se deschise difuzorul, cu un țiuit intens.

— Drace, mormăi încruntat Rhyme. Afurisită mașinărie.

Surprins de accesul brusc de furie al lui Rhyme, Sellitto își privi paharul și glumi:

— Ce dracu', Linc, un scotch așa de bun ar trebui să te abțiguiască.

— Am o veste, zise Thom cu acreală. *E* abțiguit.

Parcă în apropierea uriașei țevi de scurgere. Cînd ieși din taxi, simți duhoarea apei împuțite, vîscoase și stătute. Se aflau într-o fundătură ce ducea către imensa conductă care cobora dinspre West Side Highway spre rîul Hudson. Nimeni nu-i putea vedea acolo.

Colecționarul de oase trecu în spatele mașinii, bucurîndu-se la vederea bătrînului său captiv. Așa cum se bucurase privind-o pe tînăra legată la gura țevii de aburi. Și mîna ieșită din pămînt lîngă calea ferată, în acea dimineață.

Se uita la ochii înspăimîntați. Omul era mai slab decît crezuse. Mai cărunt. Cu părul răvășit.

Cu carnea îmbătrînită, dar cu oase tinere...

Bătrînul se retrase pe banchetă, acoperindu-și pieptul îngust cu brațele.

Colecționarul de oase deschise portiera și apăsă țeava pistolului în sternul bărbatului.

— Te rog, șopti ostaticul cu glas tremurat. N-am bani mulți, dar poți să-i iei pe toți. Putem merge la un bancomat. O să...

— Ieși.

— Te rog, nu mă lovi.

Colecționarul de oase îi făcu semn cu capul. Firavul bătrîn privi în jur îngrozit, apoi ieși în grabă din taxi. Rămase lîngă mașină, încovoiat, tot cu brațele la piept, tremurînd în ciuda căldurii înăbușitoare de afară.

— De ce faci asta?

Colecționarul de oase făcu un pas înapoi și vîrî mîna în buzunar după cătușe. Pentru că purta mănuși groase, avu nevoie de cîteva secunde ca să le găsească. În timp ce le scotea din buzunar, i se păru că vede un gabier urcînd pe rîul Hudson. Aici, curentul nu era atît de puternic precum pe East River, unde vasele cu pînze aveau mult de furcă pînă să-și croiască drum de la pontoanele din est, Montgomery și Out Ward, spre nord. Își miji ochii. Nu, stai așa – nu era un vas cu pînze, ci unul de croazieră, cu niște tineri întinși pe șezlonguri, pe puntea din față.

Cînd colecționarul de oase întinse cătușele în față, bătrînul îl înhăță de cămașă, strîngînd-o cu putere.

— Te rog. Eu mă duceam la spital. De-aia ți-am făcut semn. Am dureri în piept.

— Taci.

Iar bătrînul se întinse brusc spre fața colecționarului de oase, strîngîndu-i cu putere gîtul și umărul cu mîinile

pătate de semnele cafenii ale unei boli de ficat. Un junghi dureros porni din locul unde unghiile galbene i se înfipseră în carne. Înfuriat, colecționarul de oase îndepărtă mîinile victimei sale și i le încătușă strîns.

Lipi o bucată de bandă adezivă pe gura omului și-l tîrî pe digul pietruit pînă la gura conductei cu un diametru de un metru. Se opri și-l cercetă pe bătrîn.

Ar fi așa de ușor să te tai pînă la os.

Osul... Să-l ating. Să-l aud.

Ridică mîna bărbatului. Acesta întoarse privirea îngrozit, cu buzele tremurînde. Colecționarul de oase îi mîngîie degetele, îi strînse falangele (ar fi dorit să-și scoată mănușa, dar nu îndrăznea). Apoi ridică palma bătrînului și-o lipi strîns de urechea lui.

— Ce?...

Prinse cu mîna stîngă degetul mic al captivului său și-l trase încet, pînă cînd auzi zgomotul sec al osului rupt. Un sunet care-i plăcea. Omul strigă, un țipăt mut, îngăimat sub banda adezivă. Și se prăbuși.

Colecționarul de oase îl ridică și-l tîrî pînă la gura conductei. Apoi îl împinse înainte.

Ajunseră sub digul putrezit. Era un loc dezgustător, presărat cu corpuri descompuse de animale și pești, cu gunoaie pe pietrele ude și un strat verde-cenușiu de vegetație descompusă. Un morman de alge se înălța și cobora în apă, cu mișcările unui amant corpolent. Deși în restul orașului căldura era copleșitoare, acolo era răcoare ca într-o zi de martie.

Señor Ortega...

Îl coborî pe bătrîn în rîu și-l încătușă de un stîlp, strîngînd din nou brățara cromată. Fața cenușie a captivului era cam la un metru deasupra apei. Colecționarul

de oase păşi cu atenţie pe pietrele alunecoase pînă la conductă. Se întoarse şi se opri cîteva clipe, privind, privind. Nu-i păsa prea mult dacă poliţia îi găsise sau nu pe ceilalţi. Hanna, femeia din taxi. Dar pe ăsta... Colecţionarul de oase spera că n-or să-l găsească la timp. Ba chiar că n-or să-l găsească deloc. Ca să se poată întoarce peste o lună sau două, să vadă dacă apa rîului curăţase bine scheletul.

Întors pe drumul pietruit, îşi scoase cagula şi lăsă indiciile următoarei fapte aproape de locul unde parcase. Poliţiştii îl înfuriau, aşa că de data asta a ascuns indiciile. Şi adăugă o surpriză specială. Ceva ce păstrase pentru ei. Colecţionarul de oase se întoarse la taxi.

Adia vîntul, ducînd cu el mirosul acru al rîului. Şi foşnetul ierbii şi, ca peste tot în oraş, zgomotul traficului.

Precum al şmirghelului pe os.

Se opri şi ascultă sunetul ăsta cu capul aplecat, privind milioanele de lumini ale clădirilor, întinzîndu-se către nord ca o galaxie prelungă. În acel moment, apăru o femeie care alerga pe o pistă de jogging de lîngă conductă, aproape ciocnindu-se de el.

Cu un şort mov şi bustieră, bruneta suplă se feri din calea lui. Se opri cu răsuflarea tăiată şi îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Bine făcută – muşchi dezvoltaţi –, dar nu drăguţă. Nas coroiat, buze groase, piele pătată.

Dar sub toate astea...

— N-ai voie... Nu trebuia să parchezi aici. Asta-i o pistă de jogging...

Vorbele i se stinseră şi i se citi frica în privirea care se mută de la faţa lui la taxi, apoi la cagula din mîna lui.

Știa cine era el. Colecționarul de oase zîmbi, remarcîndu-i clavicula pronunțată.

Glezna ei dreaptă se mișcă ușor, gata să-i preia greutatea cînd avea s-o ia la fugă. Însă el fu mai iute. Se ghemui ca s-o atace, iar cînd ea țipă și își coborî brațele ca să-l blocheze, el se ridică rapid și o lovi cu cotul în tîmplă. Se auzi un plesnet ca o plesnitură de centură.

Femeia căzu pe pavaj și rămase nemișcată. Îngrozit, colecționarul de oase se lăsă în genunchi și îi luă capul în brațe. Gemu:

— Nu, nu, nu...

Furios pe sine fiindcă lovise atît de tare, dezgustat pentru că era posibil să fi spart ceea ce părea să fie un craniu perfect sub tentaculele de păr lînos și sub chipul banal.

Amelia Sachs termină de completat încă un formular și luă o pauză. Ieși pe hol, găsi un automat și își luă un pahar cu cafea slabă. Se întoarse în biroul fără ferestre și se uită la probele pe care le adunase.

Simțea o curioasă atracție pentru macabra colecție. Probabil fiindcă trecuse prin momente grele ca s-o strîngă – o ardeau încheieturile și încă se mai înfiora cînd se gîndea la cadavrul îngropat de la locul primei crime din acea dimineață, la ramura însîngerată a unei mîini și la carnea jupuită de pe corpul lui T.J. Colfax. Pînă în acea zi, probele materiale nu însemnaseră nimic pentru ea. Erau niște cursuri plictisitoare de la academie în după-amiezi somnoroase de primăvară. Însemnau matematică, hărți și grafice, știință. Însemnau moarte.

Nu. Amelia Sachs avea să fie o polițistă în slujba oamenilor. Să-i adune pe vagabonzi de pe drumuri, să le dea peste nas aroganților, să-i dea în vileag pe drogați. Să răspîndească respectul pentru lege – ca tatăl ei. Sau să-l impună. Ca frumosul Nick Carelli, de cinci ani în poliție, vedeta de la Infracțiuni Stradale, care aborda lumea cu un zîmbet și-o întrebare: *Ai vreo problemă?*

Exact asta avea să fie *ea*.

Se uită la frunza cafenie, uscată, pe care o găsise în tunel. Unul dintre indiciile pe care 823 le lăsase pentru ei. Era și perechea de chiloți acolo. Își aminti că agenții federali luaseră probele materiale înainte ca Mel Cooper să termine testul la... cum îi zicea mașinăriei? Cromatograf? Se întrebă ce era lichidul îmbibat în bumbac.

Dar toate astea îi aminteau de Lincoln Rhyme, iar el era singura persoană la care nu voia să se gîndească în clipa aia.

Începu să înregistreze restul probelor. Fiecare formular avea o serie de linii punctate unde erau trecuți cei la care se aflaseră probele, în ordine, de la descoperirea lor la locul crimei pînă la proces. Sachs transportase de mai multe ori probe, iar numele ei apăruse pe astfel de formulare. Dar acum era întîia dată cînd *A. Sachs NYPD 5885* apărea pe primul rînd.

Luă iarăși punga de plastic ce conținea frunza. Suspectul o atinsese. El. Bărbatul care o omorîse pe T.J. Colfax. Care înșfăcase brațul dolofan al lui Monelle Gerger și i-l tăiase adînc. Care era chiar acum în căutarea altei victime – dacă nu cumva răpise deja una.

Care-l îngropase în dimineața aia pe nefericitul cu mîna întinsă, cerșind îndurarea de care nu avusese parte.

Se gîndi la Principiul de schimb al lui Locard. Oameni venind în contact, fiecare transferînd celuilalt cîte ceva. Ceva mare, ceva mic. Foarte posibil ca nici ei să nu știe ce.

Trecuse ceva din 823 pe frunza aia? O celulă de piele? Un strop de sudoare? Era o idee surprinzătoare. Simți un fior de teamă, de parcă ucigașul ar fi fost chiar acolo, în mica încăpere fără aer, împreună cu ea.

Reveni la formulare. Le completa de zece minute și tocmai îl termina pe ultimul cînd ușa se deschise brusc, făcînd-o să tresară. Se întoarse.

Fred Dellray stătea în prag, fără haina verde, cu cămașa boțită. Presînd cu degetele țigara din spatele urechii.

— Vino puțin, agent. Momentu' răsplății. Am zis că poate vrei să fii de față.

Sachs îl urmă pe coridorul scurt, la doi pași în spate.

— Tre' să vină rezultatu' identificării, spuse Dellray.

Cartierul general era și mai aglomerat. Agenți fără sacouri stăteau aplecați peste birouri. Purtau armele de serviciu – masivul Sig-Sauer și Smith&Wesson – automate. Șase agenți erau adunați în jurul computerului de lîngă Opti-Scan.

Lui Sachs nu-i plăcuse felul în care Dellray le luase cazul, dar trebuia să admită că, dincolo de limbajul lui șmecheresc de tip tare, Dellray era un polițist al naibii de bun. Ceilalți agenți – tineri și vîrstnici – veneau să-i pună întrebări, iar el le răspundea cu răbdare. Smulgea din furcă receptorul unui telefon și-l lingușea sau îl lua la rost pe destinatarul apelului, ca să obțină ce voia.

Din cînd în cînd, își rotea privirea prin încăperea aglomerată și răcnea:

— Punem gheara pe jigodia asta? Da, să fiți siguri.

Iar agenții sobri îl priveau stingheriți, dar se gîndeau că, dacă-l putea aresta cineva pe susnec, acela era Dellray.

— Uite, apare acum, strigă un agent.

Dellray tună:

— Vreau linii libere cu New York, Jersey și Connecticut. Și la Corecții și Parole. Spuneți-le să aștepte o cerere de identificare. Să dea la o parte orice altceva.

Agenții începură să dea telefoane.

Ecranul computerului se umplu dintr-odată. Lui Sachs nu-i venea să creadă cînd îl văzu pe Dellray împreunîndu-și degetele în chip de rugă.

În încăpere se așternu tăcerea.

— L-am prins! strigă agentul de la tastatură.

— Nu mai e susnec, cîntă melodios Dellray, aplecîndu-se către ecran. Ia auziți, fraților. Avem un nume: Victor Pietrs. Născut aici, în 1948. Părinții lui erau din Belgrad. Deci avem o filieră sîrbă. Identificare trimisă nouă prin bunăvoința Departamentului de Evidență din New York. Condamnări pentru trafic de droguri, atacuri, unul cu un mort. Două pedepse executate. Bun, ascultați asta – are dosar psihiatric, a comis trei fapte la ordine involuntare. Internat la Bellevue și Spitalul Psihiatric din Manhattan. Eliberat ultima dată în urmă cu trei ani. De la LKA Washington Heights.

Ridică privirea.

— Cine se ocupă de companiile telefonice?

Mai mulți agenți ridicară mîinile.

— Dați telefoane, ordonă Dellray.

Trecură cinci minute interminabile.

— Nu-i acolo. Nu figurează în cartea de telefon a New York-ului.

— Nimic în Jersey, anunță alt agent.

— Connecticut, negativ.

— Căcat, mormăi Dellray. Amestecați numele. Încercați variante. Și uitați-vă la conturile anulate în ultimul an pentru neplată.

Timp de cîteva minute, glasurile se înălțară și coborîră ca niște valuri.

Dellray se plimba nervos prin încăpere, iar Sachs pricepu de ce era așa de uscățiv.

Deodată, un agent strigă:

— L-am găsit!

Toți se întoarseră să-l privească.

— Sînt în legătură cu compania DMU, anunță alt agent. Ei l-au găsit. Verifică acum... E taximetrist. Are autorizație.

— De ce nu m-oi mira, mormăi Dellray. Trebuia să mă fi gîndit. Unde are casa dulce casă?

— În Morningside Heights. La un cvartal distanță de rîu.

Agentul scrise adresa și ținu hîrtia ridicată, iar Dellray se apropie și-o luă.

— Cunosc cartierul. Cam pustiu. Mulți drogați.

Alt agent introduse adresa în computerul său.

— Bun, verificarea actelor... Proprietatea e o casă veche. Deținută de o bancă. El trebuie s-o fi închiriat.

— Vrei o listă a închirierilor? strigă un agent din celălalt capăt al camerei. Vorbesc cu Quantico.

— Nu-i timp, îl anunță Dellray. Ia legătura cu biroul SWAT din zonă. Zi-le să fie echipați.

Sachs întrebă:

— Și victima următoare?

— Ce victimă următoare?

— A răpit deja pe cineva. Știe că avem indiciile de o oră sau două. A ascuns victima de ceva timp. Trebuie s-o fi făcut.

— Nu s-a raportat nici o dispariție, spuse agentul. Și dacă a răpit pe cineva, se află probabil la el acasă.

— Nu, n-ar fi acolo.

— De ce nu?

— Ar rămîne prea multe probe materiale, spuse ea. Lincoln Rhyme zicea că individul are o locuință sigură.

— Păi, atunci o să-l facem să ne spună unde e.

Alt agent zise:

— Putem fi foarte convingători.

— Să mergem, strigă Dellray. Acu', toată lumea, să-i mulțumim agentului Amelia Sachs. Ea a găsit amprenta și-a ridicat-o.

Tînăra polițistă roși. Simțea asta și se detesta. Dar n-avea ce face. Cînd coborî privirea, observă niște linii ciudate pe pantofii ei. Mijindu-și ochii, își dădu seama că purta și acum benzile de cauciuc.

Cînd ridică ochii, văzu o cameră plină de agenți federali încruntați, verificîndu-și armele și îndreptîndu-se către ușă în vreme ce-o priveau. La fel, își zise ea, cum tăietorii de lemne se uită la bușteni.

NOUĂSPREZECE

În anul 1911, o mare tragedie a lovit frumosul nostru oraș. Pe data de 25 martie, sute de tinere muncitoare trudeau din greu într-o fabrică de confecții, una dintre cele cunoscute drept „locuri de asudat", în Greenwich Village, în centrul Manhattan-ului.

Atît de ahtiați de profituri erau proprietarii fabricii, încît nu le acordau bietelor angajate nici măcar înlesnirile elementare de care s-ar fi bucurat pînă și sclavii. Ei considerau că nu trebuiau să fie crezute lucrătoarele care spuneau că vor să meargă la toaletă, așa că țineau încuiate ușile halelor unde se croia și se cosea.

Colecționarul de oase se întorcea spre locuința lui. Trecu pe lîngă o mașină de patrulare, dar rămase cu privirea ațintită în față, iar polițiștii nu-l luară în seamă.

În ziua respectivă, izbucni un incendiu la etajul opt al clădirii, care cuprinse în cîteva minute întreaga fabrică, din care tinerele angajate încercară să fugă. Totuși nu reușiră să scape, din cauza ușilor încuiate. Multe muriră pe loc și multe altele, cuprinse de flăcări, se aruncară de la geamurile aflate la treizeci de metri înălțime și muriră în urma coliziunii cu neînduplecata Mamă Terra.

Incendiul de la Triangle Shirtwaist a făcut 146 de victime. Însă poliția a fost umilită de incapacitatea de a găsi una dintre victime, o tînără numită Esther Weinraub, pe care mai mulți martori o văzuseră sărind disperată de la o fereastră a etajului opt. Nici una dintre celelalte fete care făcuseră la fel nu supraviețuise căderii. Era posibil ca ea, în mod miraculos, să fi rămas în viață? Deoarece, atunci cînd cadavrele au fost înșirate pe trotuar pentru ca membrii îndurerați ai familiilor să le identifice, sărmana domnișoară Weinraub a fost de negăsit.

Începură să circule zvonuri despre un hoț de cadavre, un bărbat ce fusese văzut cărînd un pachet mare de la locul incendiului. Atît de înfuriați au fost polițiștii de ideea că ar fi putut viola cineva rămășițele sfinte ale unei tinere nevinovate, încît au organizat o căutare meticuloasă a individului.

După mai multe săptămîni, eforturile lor susținute au dat roade. Doi locuitori din Greenwich Village au declarat că au văzut un bărbat părăsind locul incendiului cu un pachet greu pe umăr, „ca un covor". Polițiștii i-au luat urma și au ajuns în partea de vest a orașului, unde i-au interogat pe cei din zonă și au aflat că bărbatul corespundea descrierii lui James Schneider, care era încă în libertate.

Autoritățile și-au restrîns căutările și au ajuns la o locuință dărăpănată de pe o alee din Hell's Kitchen, nu departe de țarcurile de vite, pe Goth Street. Cînd au pătruns pe alee, au fost întîmpinați de o duhoare îngrozitoare...

Trecea acum chiar pe lîngă locul incendiului de la Triangle – poate că fusese îmboldit de subconștient să

ajungă acolo. Asch Building – numele ironic al clădirii care adăpostise fabrica sortită pieirii – dispăruse, iar locul aparținea acum Universității din New York. Atunci și acum... Colecționarul de oase n-ar fi fost surprins să vadă tinere muncitoare în bluze albe tîrînd după ele scîntei și fum în căderea lor grațioasă către moarte, asemenea unor fulgi de zăpadă.

Cînd pătrunseră în adăpostul lui Schneider, polițiștii găsiră o priveliște care-l făcu pînă și pe cel mai experimentat dintre ei să se clatine îngrozit. Cadavrul nefericitei Esther Weinraub (sau ce mai rămăsese din el) a fost găsit în pivniță. Schneider stătea aplecat ca să sfîrșească treaba începută de tragicul incendiu, jupuind încet carnea tinerei într-un mod prea șocant pentru a fi descris aici.

O percheziție a acelui loc dezgustător dezvălui o cameră secretă, dincolo de pivniță, plină cu oase care fuseseră curățate de carne.

Sub patul lui Schneider, un polițist a găsit un jurnal, în care dementul relata povestea răutății lui.

„Osul (scria Schneider) este esența ființei umane. Nu se alterează, nu amăgește, nu cedează. Odată ce fațada cărnii neînfrînate, defectele raselor inferioare și ale oamenilor slabi sînt arse ori fierte, devenim – cu toții – de os nobil. Osul nu minte. E nemuritor."

Însemnările nebunului constituiau o cronică a unor experimente înspăimîntătoare, menite să stabilească cea mai eficientă metodă de a îndepărta carnea victimelor sale. Încercase să fiarbă cadavrele, să le ardă, să le stropească cu leșie, să le dea pradă animalelor și să le cufunde în apă.

Însă una dintre metode era preferata lui în acest sport macabru. „Am ajuns la concluzia (continuă jurnalul lui) că e cel mai bine să îngropi pur și simplu cadavrul în pămînt mănos și să lași Natura să-și facă pe îndelete treaba. Metoda asta ia cel mai mult timp, dar trezește cele mai puține bănuieli, deoarece mirosul degajat e foarte slab. Prefer să-i îngrop pe oameni cît sînt încă în viață, deși nu pot spune cu siguranță de ce procedez așa."

În acea cameră secretă au mai fost găsite trei cadavre, cărora li se aplicase această metodă. Mîinile contorsionate și expresia de disperare de pe fețele bietelor victime atestau faptul că fuseseră într-adevăr în viață atunci cînd Schneider le-a aruncat ultima lopată de pămînt peste capete.

Aceste obiective sumbre i-au determinat pe jurnaliștii vremii să-l boteze pe Schneider cu numele sub care a fost cunoscut de atunci și pînă azi: „Colecționarul de oase".

Conducea mai departe, cu gîndul la femeia din portbagaj, Esther Weinraub. La cotul ei ascuțit, la clavicula delicată ca aripa unei păsări. Acceleră, trecu de două ori pe culoarea roșie a semaforului. Nu mai putea aștepta multă vreme.

— Nu sînt obosit, se răsti Rhyme.

— Obosit sau nu, ai nevoie de odihnă.

— Nu, am nevoie de încă un pahar.

Lîngă perete erau înșirate valize negre, așteptînd ajutorul polițiștilor de la Secția 20, care să le transporte la laboratorul de criminalistică. Mel Cooper ducea jos o cutie de microscop. Lon Sellitto stătea tot în fotoliul

de răchită, însă nu prea mai vorbea. Tocmai ajunsese la concluzia evidentă că Lincoln Rhyme nu era deloc agreabil la beție.

Thom spuse:

— Sînt sigur că ți-a crescut tensiunea. Ai nevoie de odihnă.

— Am nevoie de o băutură.

Fir-ai tu să fii, Amelia Sachs, își zise Rhyme. Dar nu știa de ce.

— Ar trebui s-o lași baltă. Băutura nu ți-a făcut niciodată bine.

Ei bine, o *las* baltă, răspunse Rhyme în gînd. Pentru totdeauna. Luni. Și nu-mi trebuie plan în doișpe pași; unul e de-ajuns.

— Mai toarnă-mi un pahar, ordonă el.

Fără să-l vrea cu adevărat.

— Nu.

— Toarnă-mi un pahar *acum*! se răsti Rhyme.

— Nici pomeneală.

— Lon, vrei, te rog, să-mi mai torni un pahar?

— Eu...

Thom zise:

— Nu mai primești nimic. Cînd e în starea asta, e nesuferit, iar noi n-o să-i tolerăm hachițele.

— Ai de gînd să-mi interzici ceva? Te pot concedia.

— Dă-i drumul.

— Abuzezi de un infirm! Te dau în judecată. Arestează-l, Lon.

— Lincoln, spuse Sellitto conciliant.

— Arestează-l!

Detectivul fu surprins de răutatea vorbelor lui Rhyme.

— Hai, amice, poate-ar fi bine să te calmezi, spuse Sellitto.

— O, Doamne, mormăi Rhyme.

Începu să geamă în gura mare. Sellitto sări în sus.

— Ce e?

Thom tăcea, privindu-l atent.

— Ficatul meu.

Pe chipul lui Rhyme apăru un rînjet strîmb.

— Ciroză, probabil.

Thom se întoarse înfuriat.

— Eu *nu* o să suport tîmpenia asta. E clar?

— Nu, nu e clar...

Un glas de femeie, din pragul ușii:

— Nu avem prea mult timp.

— ...deloc.

Amelia Sachs intră în cameră, se uită la mesele goale. Rhyme simțea salivă pe buze. Fierbea de furie. Pentru că ea auzise cearta. Pentru că el purta o cămașă albă scrobită, pe care o îmbrăcase doar pentru ea. Și pentru că își dorea cu disperare să fie singur, pentru totdeauna, singur în noaptea păcii neclintite – acolo unde era rege. Nu pentru o zi. Rege pentru totdeauna.

Saliva îl gîdila. Își încordă mușchii deja inflamați ai gîtului, încercînd să-și șteargă buza. Thom scoase repede un șervețel de hîrtie dintr-o cutie și curăță gura și bărbia șefului său.

— Agent Sachs, zise Thom. Bine-ai venit. Un strălucit exemplu de maturitate. Deocamdată nu prea vedem *așa ceva.*

Tînăra nu purta chipiu, iar bluza bleumarin era deschisă la gît. Părul lung, roșu îi cădea pînă la umeri.

Oricine ar fi diferențiat fără probleme acel tip de păr la un microscop.

— Mel mi-a deschis, spuse ea, arătînd cu capul spre scară.

— Nu ți-a trecut ora de culcare, Sachs?

Thom se bătu pe umăr. Gestul însemna: *Poartă-te frumos.*

— Am fost doar la sediul FBI, îi zise ea lui Sellitto.

— Cum sînt cheltuiți banii noștri de pe taxe?

— L-au prins.

— *Ce?* întrebă Sellitto. Pur și simplu? Hristoase. Ăia de la centru știu treaba asta?

— Perkins l-a sunat pe primar. Tipul e taximetrist. S-a născut aici, dar tatăl lui e sîrb. Așa că FBI-ul crede că omul încearcă să-și regleze conturile cu ONU sau cam așa. Are cazier. A, și dosar de bolnav mintal. Dellray și cei de la SWAT sînt în drum spre el chiar acum.

— Cum de-au reușit? întrebă Rhyme. Pot jura că au pornit de la amprentă.

Ea încuviință.

— Bănuiam că asta o să le sară în ochi. Spune-mi, cît de preocupați sînt de următoarea victimă?

— Sînt preocupați, zise ea calm. Însă vor mai întîi să-l prindă pe suspect.

— Păi, asta-i firea *lor*. Și ia să ghicesc. Își închipuie că or să afle de la el unde se află victima după ce-l capturează.

— Te-ai prins.

— Asta ar putea să dureze, spuse Rhyme. Aș avansa opinia asta fără ajutorul doctorului Dobyns și-al experților de la comportament. Așadar, o schimbare de dispoziție, Amelia? De ce te-ai întors?

— Pentru că, fie că Dellray îl arestează ori nu, cred că n-avem timp să așteptăm. Ca să salvăm următoarea victimă, vreau să spun.

— A, păi noi sîntem demolați, n-ai auzit? Trași pe linie moartă, scoși din afacere.

Rhyme se uita la ecranul întunecat al computerului, încercînd să vadă dacă părul îi rămăsese pieptănat.

— Vreți să renunțați? întrebă tînăra.

— Agent Sachs, începu Sellitto, chiar dacă am vrea să facem ceva, nu mai avem nici o probă materială. Alea-s singurele legături...

— Le am eu.

— Ce?

— Pe toate. Sînt jos, în dubă.

Detectivul se uită pe fereastră. Sachs continuă:

— De la locul ultimei infracțiuni. De la toate locurile.

— Le ai? întrebă Rhyme. Cum așa?

Dar Sellitto rîdea.

— Le-a furat, Lincoln. Drace!

— Dellray n-are nevoie de ele, explică Sachs. Doar la tribunal. Ei îl prind pe susnec, noi salvăm victima. Totul se sfîrșește cu bine, nu?

— Dar Mel Cooper tocmai a plecat.

— Nu, e la parter. I-am zis să aștepte.

Sachs își încrucișă brațele pe piept. Se uită la ceas. Trecut de unsprezece.

— N-avem mult timp, repetă ea.

Și Rhyme se uita la ceas. Doamne, cît de obosit era. Thom avea dreptate; stătuse treaz mai mult decît în ultimii ani. Însă fu surprins – nu, *șocat* – cînd își dădu seama că, deși ar fi putut fi înfuriat, stînjenit sau rănit de șicanele nemiloase din acea zi, minutele

ce treceau nu-i apăsaseră sufletul cu o greutate insuportabilă.

— Ei bine, cei săraci ajung în rai. Rhyme izbucni în rîs. Thom. *Thom*! Avem nevoie de cafea. Porții duble. Sachs, du mostrele de celofan la laborator, împreună cu poza fragmentului pe care l-a ridicat Mel de pe osul de vacă. Vreau să am într-o oră un raport al comparației polarizate. Și să n-aud de rahatul ăla cu „foarte posibil". Vreau un răspuns – de la care lanț de băcănii a cumpărat susnecul nostru osul de vită. Lon, adu încoace umbra aia a ta. Pe ăla care se numește ca jucătorul de baseball.

Dube negre goneau pe străzi lăturalnice.

Era un drum mai ocolit spre locuința criminalului, însă Dellray știa ce făcea: operațiunile antitero trebuiau să evite arterele principale ale orașului, care erau deseori supravegheate de complici. Dellray, pe bancheta din spate a primului microbuz, strînse centura vestei antiglonț. Rămăseseră mai puțin de zece minute pînă la destinație.

Agentul FBI privea pe geam casele părăginite și locurile pline de gunoi dintre ele. Cînd fusese ultima dată în cartierul ăsta nenorocit, se dăduse drept rastafarianul Peter Haile Thomas, din Queens. Cumpărase 60 de kilograme de cocaină de la un mic portorican stafidit, care hotărîse în ultima clipă să-și jefuiască clientul. Îi luase banii lui Dellray și îndreptase o armă spre vintrele lui, apăsînd pe trăgaci la fel de calm ca și cînd ar fi luat niște legume de pe o tarabă. Poc, poc, poc. Țintă ratată. Toby Dolittle și echipa de sprijin imobilizaseră infractorul și pe oamenii lui înainte ca

nemernicul să scoată altă armă, lăsîndu-l pe șocatul Dellray să reflecteze la ironia situației de-a fi fost aproape ucis doar fiindcă ticălosul luase de bună prestația agentului – cea de traficant, nu de polițist.

— Mai sînt patru minute, anunță șoferul.

Fără să știe de ce, Dellray se gîndi la Lincoln Rhyme. Regreta că se purtase urît atunci cînd îi luase cazul. Însă nu prea avusese de ales. Sellitto era o fiară, iar Polling era psihopat – deși Dellray îi putea stăpîni. Rhyme era cel care-l neliniștea. Ascuțit ca o lamă (drace, oamenii lui *găsiseră* amprenta lui Pietrs, chiar dacă n-o cercetaseră atît de repede pe cît ar fi trebuit). Cu ani în urmă, înainte de accidentul lui, nu-l puteai suci pe Rhyme dacă el nu voia. Și nici nu-l puteai fraieri.

Acum, Rhyme era o jucărie stricată. Era trist ce i se putuse întîmpla unui om, cum putuse să moară rămînînd totuși în viață. Dellray intrase în camera lui – de fapt, în *dormitorul* lui – și-l rănise grav. Mai grav decît trebuia.

S-ar putea să-l sune. Era posibil...

— Am ajuns, strigă șoferul, iar Dellray uită cu totul de Lincoln Rhyme.

Dubele cotiră pe strada unde locuia Pietrs. Pe unde trecuseră pînă acum, văzuseră doar localnici cu sticle de bere și țigări în mîini, dorindu-și să ia o gură de aer curat. Însă locul ăla era pustiu, întunecat.

Dubele încetiniră și se opriră. Douăzeci și patru de agenți coborîră, în uniforme negre, cu arme dotate cu lanterne și lunete cu laser. Doi boschetari îi priveau; unul din ei își ascunse repede sticla de bere sub cămașă.

Dellray se uită la o fereastră a blocului în care locuia Pietrs; răspîndea o vagă lumină gălbuie.

Șoferul trase prima dubă spre un loc de parcare întunecat și-i șopti lui Dellray:

— E Perkins.

Bătu cu palma peste cască.

— Vorbește la telefon cu directorul. Vor să știe cine conduce asaltul.

— Eu, se răsti Cameleonul.

Apoi se întoarse către echipa lui.

— Vreau supraveghere de vizavi și pe alei. Lunetiști acolo, acolo și acolo. Și vreau ca toți să fie la locurile lor de-acu' cinci minute. Ne-am înțeles?

În jos pe treptele din lemn vechi, care scîrțîiau. Cuprinzînd-o cu brațul, o duse pe femeie, pe jumătate conștientă după lovitura primită în cap, în pivniță. La capătul scării, o aruncă pe podeaua din pămînt și se uită la ea.

Esther...

Își ridică privirea și se uită în ochii lui. Neajutorată, imploratoare. El nu observă. Tot ce vedea era corpul ei. Începu să-i dea jos hainele, costumul mov de jogging. Era de neimaginat ca o femeie să iasă din casă în ziua de azi și la vîrsta ei purtînd ceva ce nu era mai mult decît, ei bine, lenjerie intimă. Nu crezuse că Esther Weinraub era o tîrfă. Ea fusese o tînără lucrătoare care cususe cămăși, cinci pentru un penny.

Colecționarul de oase observă cum i se profila clavicula la baza gîtului. Și, acolo unde alt bărbat s-ar fi putut uita la sînii ei și sfîrcurile cafenii, *el* privea îmbinarea dintre osul pieptului și coastele ce porneau din el ca niște picioare de păianjen.

— Ce-ai de gînd? întrebă femeia, încă ametită.

Colecționarul de oase o privi cu atenție, dar nu văzu o tînără anorectică, avînd nasul prea mare, buzele prea groase și pielea de culoarea nisipului murdar. În spatele acelor imperfecțiuni, văzu frumusețea perfectă a *structurii* ei.

Îi mîngîie tîmpla, o bătu ușor cu palma. Să nu se fi crăpat, rogu-te...

Femeia tuși, iar nările i se dilatară – fumul *era* foarte gros acolo, deși el nu-l mai lua în seamă.

— Nu mă mai lovi, șopti ea, clătinînd din cap. Nu mă lovi. Te rog.

El scoase cuțitul din buzunar, se aplecă și-i tăie chiloții. Tînăra își coborî privirea spre trupul ei gol.

— Asta vrei? zise ea cu răsuflarea tăiată. De acord, poți să mă regulezi. De acord.

Plăcerea cărnii, își zise el... nu prea se potrivește.

O ridică în picioare, iar ea îl împinse înnebunită și porni împleticindu-se spre o ușiță dintr-un colț al pivniței. Fără să fugă, fără să încerce să scape. Doar suspinînd, cu mîna întinsă către ușă.

Colecționarul de oase o privea, fermecat de mersul ei lent, înduioșător.

Ușa, care dăduse cîndva spre un buncăr de cărbuni, se deschidea acum către un tunel îngust care făcea legătura cu subsolul clădirii abandonate de alături.

Esther împinse ușa metalică și o deschise, apoi pătrunse înăuntru. După mai puțin de un minut, se auzi un țipăt. Urmat de un strigăt cu sufletul la gură:

— Doamne, nu, nu, nu...

Și de alte cuvinte, bălmăjite printre urlete de groază.

Apoi se întoarse prin tunel, de astă dată mai repede, fluturîndu-și brațele în jur, de parcă ar fi încercat să alunge ceea ce tocmai văzuse.

Vino la mine, Esther.

Se clătină pe podea, suspinînd.

Vino la mine.

Alergă drept în brațele lui, care o așteptau și o îmbrățișară. O strînse pe femeie ca un amant, simți sub degete minunata claviculă și începu s-o tîrască încet către ușa tunelului.

DOUĂZECI

Fazele Lunii, frunza, chiloții umezi, fărîme de pămînt. Echipa lor se adunase din nou în dormitorul lui Rhyme – toți, în afară de Polling și Haumann; loialitatea față de poliție i-ar fi împiedicat pe căpitani să susțină ceea ce era, fără nici o îndoială, o operațiune neautorizată.

— Ai testat lichidul de pe chiloți, nu-i așa, Mel?

— Trebuie s-o fac din nou. Ne-au luat cazul înainte de-a ajunge la rezultate.

Cooper extrase o mostră și o injectă în cromatograf. În vreme ce el manevra dispozitivul, Sachs se prefăcea că privește crestele și văile ce apăruseră pe ecranul computerului. Semănau cu o colonie de polipi. Rhyme își dădu seama că ea stătea lîngă el, ca și cum s-ar fi apropiat cînd el nu fusese atent. Tînăra polițistă vorbi cu voce joasă.

— Am fost...

— Da?

— Am fost mai tăioasă decît voiam. Mai devreme, vreau să zic. Am un temperament iritabil. Nu știu de unde l-am moștenit. Dar îl am.

— Ai avut dreptate, zise Rhyme.

Se priviră în ochi fără reținere, iar Rhyme se gîndi la vremurile cînd avusese discuții serioase cu Blaine.

În timp ce vorbeau, se concentrau întotdeauna asupra unui obiect aflat între ei – unul dintre caii de ceramică pe care-i colecționa ea, o carte, o sticlă aproape goală de Merlot sau Chardonnay.

El spuse:

— Eu cercetez locurile crimelor altfel decît majoritatea criminaliștilor. Aveam nevoie de cineva fără idei preconcepute. Și de cineva care să judece cu mintea lui. Calitățile contradictorii pe care le căutăm la acel iluzoriu amant perfect. Forță și vulnerabilitate, în egală măsură.

— Cînd am vorbit cu comisarul Eckert, zise ea, am făcut-o doar ca să rezolv problema transferului. Asta-i tot ce voiam. Nu mi-a dat prin minte că o să se ducă vestea pînă la agenții federali și că ei or să preia cazul.

— Știu asta.

— Și tot mi-am ieșit din fire. Îmi pare rău.

— Nu da înapoi, Sachs. Am nevoie de cineva care să-mi spună că sînt idiot atunci cînd mă port ca un idiot. Așa face Thom. De-aia îl iubesc.

— Nu mă lua la sentiment, Lincoln, strigă Thom din celălalt capăt al încăperii.

Rhyme continuă:

— Nimeni altcineva nu-mi spune să mă duc dracului. Toți se poartă cu mănuși. Detest chestia asta.

— Nu pare să fi fost pe-aici prea multă lume care să aibă ce să-ți spună în ultima vreme.

După cîteva clipe, Thom zise:

— E adevărat.

Pe ecranul cromatografului, crestele și văile încetară să se miște, devenind una dinte nenumăratele semnături ale naturii. Mel Cooper apăsă niște taste ale computerului și citi rezultatele.

— Apă, motorină, fosfat, sodiu, urme de minerale... N-am idee ce înseamnă.

Care, se întrebă Rhyme, era mesajul? Chiloții? Lichidul? Spuse:

— Să continuăm. Vreau să văd fragmentele de sol.

Sachs îi aduse punga. Conținea nisip rozaliu, amestecat cu bucăți de argilă și pietricele.

— Suspensie coloidală, anunță Rhyme. Amestec de piatră și nisip. De găsit chiar deasupra stratului de rocă-mamă din Manhattan. E și silicat de sodiu acolo?

Cooper porni cromatograful.

— Da. O grămadă.

— Atunci căutăm un loc din centru, la vreo cincizeci de metri de apă... Rhyme izbucni în rîs văzînd expresia uluită de pe chipul lui Sachs. Nu e magie, Sachs. Doar mi-am făcut temele, asta-i tot. Antreprenorii amestecă silicat de sodiu cu suspensie coloidală ca să consolideze pămîntul atunci cînd sapă fundații adînci în apropierea apei. Asta înseamnă că locul trebuie să fie în centru. Hai să ne uităm la frunză.

Sachs ridică punga.

— N-am idee ce poate fi, spuse Rhyme. Nu cred că am văzut vreodată una ca asta.

— Am o listă de site-uri de horticultură, spuse Cooper cu ochii pironiți pe ecranul calculatorului. O să navighez puțin pe-acolo.

Și Rhyme petrecuse ceva timp pe internet. Dar, ca și în cazul cărților, filmelor și posterelor, pînă la urmă îi dispăruse interesul pentru lumea cibernetică. Poate fiindcă prea mult din propria sa lume era virtual, internetul era, pînă la urmă, un loc dezolant pentru Lincoln Rhyme.

Ecranul computerului licărea, imaginile dansînd pe el în vreme ce Cooper căuta link-uri și dispărea adînc în rețea.

— O să descarc niște foldere. Durează zece-douăzeci de minute.

Rhyme spuse:

— În regulă. Restul indiciilor găsite de Sachs... Nu alea lăsate intenționat. Celelalte. Ne-ar putea spune pe unde a fost susnecul. Hai să ne uităm la arma noastră secretă, Mel.

— Arma secretă? întrebă Sachs.

— Probele materiale microscopice.

Agentul special Fred Dellray pregătise o operațiune de pătrundere cu zece oameni. Două grupe, plus cei de la căutare și supraveghere. Agenții dotați cu veste antiglonț stăteau ascunși în tufișuri, transpirînd abundent. Vizavi, la etajul unei clădiri abandonate, echipa de supraveghere îndreptase microfoanele și lunetele cu raze infraroșii spre locuința criminalului.

Cei trei lunetiști, cu puștile Remington încărcate și armate, stăteau întinși pe acoperișuri. Colegii lor cu binocluri stăteau ghemuiți lîngă ei, ca niște călugări tibetani.

Dellray – purtînd o canadiană din stocul FBI-ului și jeanși în loc de costumul verde – asculta la casca fixată în ureche.

— Supravegherea către comandant. Vedem subsolul în infraroșu. Cineva se mișcă acolo.

— Cum arată? întrebă Dellray.

— Nu se vede. Ferestrele sînt prea murdare.

— E doar el singur? Poate are o victimă cu el.

Înțelegea că agentul Sachs putea să aibă dreptate; că suspectul răpise deja pe altcineva.

— Nu știu. Am recepționat doar mișcare și căldură.

Dellray trimise alți agenți în jurul clădirii. Aceștia raportară.

— Nu e nimeni la primul și al doilea etaj. Garajul e încuiat.

— Lunetiștii? întrebă Dellray. Raportați.

— Trăgătorul Unu către comandant. Am ajuns la ușa din față. Terminat.

Ceilalți acopereau holul și o cameră de la primul etaj.

— Încărcat și armat, transmiseră ei.

Dellray își scoase pistolul automat.

— În regulă, avem hîrtie, zise el.

Adică un mandat. Nu trebuia să bată la ușă.

— Acum! Echipele unu și doi, porniți, porniți, porniți!

Prima grupă izbi ușa din față cu un berbec, iar cea de-a doua folosi o metodă puțin mai civilizată, spărgînd fereastra ușii din spate și trăgînd zăvorul. Pătrunseră înăuntru, Dellray urmîndu-l pe ultimul agent din Grupa Unu în casa veche, sinistră. Duhoarea de carne putrezită era copleșitoare, iar Dellray, care mai văzuse locuri ale unor crime, înghiți cu efort, încercînd să nu vomite.

A doua grupă asigura parterul, apoi urcă spre dormitor, în timp ce prima cobora în goană treptele spre subsol, tropăind zgomotos pe lemnul vechi.

Dellray alergă spre subsolul ce mirosea pestilențial. Auzi o ușă lovită cu piciorul undeva dedesubt și un strigăt:

— Nu mișca! Sîntem agenți federali. Stai pe loc!

Dar cînd ajunse la ușa subsolului, îl auzi pe același agent exclamînd pe un ton diferit:

— Ce dracu-i asta? O, Hristoase.

— Căcat, strigă altul. Dezgustător.

— O grămadă de căcat, conchise Dellray, respirînd greu în timp ce pătrundea în subsol.

Înghiți cu noduri cînd simți mirosul insuportabil.

Cadavrul bărbatului zăcea pe podea, într-o baltă de lichid negru. Cu gîtul tăiat. Ochii morți, sticloși erau îndreptați spre tavan, dar bustul părea să fi fost mișcat – ridicat și tîrît. Dellray se cutremură; nu fusese niciodată imun la vederea colcăitului insectelor. Numărul mare de gîndaci și viermi sugera că victima era moartă de cel puțin trei zile.

— De ce-am văzut mișcare în infraroșu? întrebă unul dintre agenți.

Dellray îi arătă urmele colților de șobolan de pe piciorul umflat al victimei și de pe coapsă.

— Sînt pe undeva pe-aici. Le-am întrerupt prînzul.

— Da' ce s-a-ntîmplat? L-a lichidat una dintre victime?

— Ce tot zici acolo? se răsti Dellray.

— Nu el e ăsta?

— Nu, nu-i el, explodă Dellray, uitîndu-se la o rană a cadavrului.

Un agent din grupă se încruntă.

— Ba da, Dellray. Ăsta-i tipu'. Avem poze. Ăsta-i Pietrs.

— Sigur că-i jigodia de Pietrs. Da' nu-i el susnecu'. Nu te-ai prins?

— Nu-i el? Cum adică?

Acum totul îi devenise limpede.

— Ticălosu'.

Telefonul lui Dellray sună, făcîndu-l să sară în sus. Îl deschise și ascultă preț de un minut.

— Ce a făcut? Ah, asta-mi mai lipsea... Nu, nu l-am arestat pe blestematu' de criminal.

Închise telefonul și arătă înfuriat cu degetul spre doi agenți SWAT.

— Voi veniți cu mine.

— Care-i treaba, Dellray?

— O să facem o vizită. Și ce-o să mai facem atunci?

Agenții se priviră încruntați. Însă Dellray le oferi răspunsul.

— N-o să fim deloc simpatici.

Mel Cooper scutură conținutul plicurilor pe o hîrtie. Examină pulberea cu o lupă.

— Da, e praf de cărămidă. Și alt gen de piatră. Cred că-i marmură.

Puse o mostră pe o lamelă și o cercetă la microscop.

— Da, marmură. De culoare roz.

— Era ceva marmură în tunel? Unde ai găsit-o pe nemțoaică?

— Deloc, răspunse Sachs.

Cooper sugeră că ar putea proveni de la clădirea în care stătea Monelle, de unde fusese înhățată de Susnec 823.

— Nu, cunosc cvartalul unde e Deutsche Haus. E doar un stabiliment transformat din East Village. Cea mai bună piatră pe care-o găsești acolo e granitul lustruit. E posibil, doar posibil, să fie o fărîmă din vizuina lui. Are ceva deosebit?

— Urme de daltă, zise Cooper, aplecîndu-se deasupra microscopului.

— A, bun. Cît de clare?

— Nu prea clare. Neregulate.

— Să fie de la un vechi cioplitor de piatră cu aburi?

— Da, aşa cred.

— Scrie, Thom, spuse Rhyme, arătînd spre planşă. Există marmură în locuinţa lui. Şi e veche.

— Dar de ce ne interesează locuinţa lui? întrebă Banks, uitîndu-se la ceas. Agenţii federali trebuie să fie acolo la ora asta.

— Niciodată nu ai suficiente informaţii, Banks. Nu uita asta. Aşa, ce mai avem?

— Alt fragment din mănuşă. Pielea aia roşie. Şi asta ce e? o întrebă pe Sachs, ridicînd o pungă de plastic cu o bucată de lemn înăuntru.

— Mostra de aftershave. Din locul unde a atins un stîlp.

— Să fac un examen olfactiv? întrebă Cooper.

— Vreau să-l miros mai întîi, spuse Rhyme.

Sachs îi duse punga. În ea se afla un mic disc de lemn. Ea o deschise şi Rhyme inhală.

— E Brut. Cum de nu ţi-ai dat seama? Thom, scrie acolo că omul nostru foloseşte colonie de la drogherie.

Cooper anunţă:

— Aici e celălalt fir de păr.

Tehnicianul îl puse la microscop.

— Foarte asemănător cu ăla pe care l-am găsit mai devreme. Probabil din aceeaşi sursă. Ce naiba, Lincoln, ţie ţi-aş zice că *este* aceeaşi. Castaniu.

— Capetele sînt tăiate sau rupte natural?

— Tăiate.

— Bun, ne apropiem de culoarea părului, zise Rhyme.

Thom scrise *castaniu*, dar Sellitto sări în sus:

— Nu scrie asta!

— Ce?

— Cu siguranță nu e castaniu, continuă Rhyme.

— Credeam...

— Are orice culoare *în afară de* castaniu. Blond, cenușiu, negru, roșu...

Detectivul explică:

— E un truc vechi. Te duci pe o alee din spatele unei frizerii și iei niște fire de păr din gunoi. Pe urmă le arunci la locul faptei.

— Aha.

Banks introduse informația undeva în memoria lui entuziastă.

Rhyme zise:

— Bun. Acum fibra.

Cooper o puse la microscopul cu polarizare. După ce reglă aparatul, spuse:

— Filamente de 0,53.

Rhyme zise imediat:

— Nailon 6. Cum arată, Mel?

— Foarte aspru. Lobat în secțiune.

— Mochetă.

— Corect. O să mă uit în baza de date. După cîteva clipe, întoarse privirea de la ecranul computerului. E fibră de Hampstead Textile 118 B.

Rhyme oftă disperat.

— Ce e? întrebă Sachs.

— E cea mai cunoscută căptușeală folosită de fabricanții americani de automobile. Se găsește în peste

două sute de mărci diferite, încă de-acum cincisprezece ani. Nici o speranță... Mel, mai e ceva *pe* fibră? Uită-te la MES.

Tehnicianul deschise microscopul electronic cu scanere. Pe ecran apăru o stranie lumină albastru-verzuie.

Firul textil părea o sfoară uriașă.

— Am găsit ceva. Cristale. O grămadă. Se folosește dioxid de titan pentru curățarea mochetelor. Asta trebuie să fie.

— Testează-le cu cromatograful. E important.

— Nu e destul aici. Ar trebui să ard toată fibra.

— Atunci arde-o.

Sellitto spuse pe un ton delicat:

— Să împrumuți probe materiale e una. Dar să le distrugi? Nu știu ce să zic, Lincoln. Dacă o să fie un proces...

— Trebuie s-o facem.

— Of, Doamne, zise Banks.

Sellitto încuviință fără convingere, iar Cooper introduse mostra. Aparatul șuieră. După cîteva momente, ecranul licări și apărură niște coloane.

— Uite, ăsta-i lanțul moleculei de polimer. Nailonul. Dar valul ăla mic e altceva. Clor, detergent... E praf de curățat.

— Îți amintești, spuse Rhyme, ce zicea nemțoaica? Mașina mirosea a curat. Află ce substanță e.

Cooper căută informația într-o bază de date cu nume de mărci.

— E fabricată de Pfizer Chemicals. Se vinde sub numele de Tidi-Kleen de către Baer Automotive Products din Teterboro.

— Perfect! strigă Lincoln Rhyme. Cunosc compania. Vînd cu toptanul parcurilor de automobile. Majoritatea sînt firme de închiriat mașini. Susnecul nostru conduce un automobil închiriat.

— N-o fi atît de nebun încît să conducă o mașină închiriată la locul crimei, nu? întrebă Banks.

— E furată, mormăi Rhyme, de parcă tînărul întrebase cît fac doi plus doi. Și numerele de înmatriculare de pe ea sînt furate. Mai avem legătura cu Emma?

— Acum e probabil acasă.

— Trezește-o și pune-o să verifice furturile de la Hertz, Avis, National, Budget.

— S-a făcut, zise Sellitto, deși stînjenit, poate fiindcă simțise mirosul vag de probă materială arsă ce plutea în aer.

— Urmele de pași? întrebă Sachs.

Rhyme se uită la impresiunile electrostatice pe care le ridicase ea.

— O uzură neobișnuită a tălpilor. Vezi porțiunea tocită de la exteriorul fiecărui pantof, la capăt?

— Mergea crăcănat? se întrebă Thom cu glas tare.

— Posibil, dar călcîiele pantofilor nu sînt uzate, cum te-ai aștepta.

Rhyme studie amprentele.

— Eu cred că e un cititor împătimit.

— Un cititor?

— Așază-te pe scaunul ăla, îi zise Rhyme lui Sachs. Și apleacă-te peste masă, prefă-te că citești.

Tînăra se așeză, apoi ridică privirea.

— Și?

— Prefă-te că întorci pagini.

Ea făcu asta de mai multe ori. Ridică iarăși ochii.

— Continuă. Citești *Război și pace*.

Paginile se întorceau, iar Sachs stătea cu capul aplecat. La un moment dat, fără să-și dea seama, își încrucișă gleznele. Marginile exterioare ale pantofilor ei erau singura parte care atingea podeaua.

Rhyme le atrase atenția, apoi zise:

— Scrie *asta* pe planșă, Thom. Dar adaugă un semn de întrebare. Acum să ne uităm la liniile amprentelor.

Sachs zise că nu avea amprenta bună, cea cu care FBI-ul identificase suspectul.

— E tot la sediul central.

Însă pe Rhyme nu-l interesa acea amprentă. O voia pe cealaltă, pe care Sachs o ridicase de pe pielea nemțoaicei.

— Nu se poate scana, anunță Cooper. Nu e nici măcar de gradul C. N-aș putea să-mi formez o părere despre ea.

Rhyme spuse:

— Nu mă interesează identitatea. Mă interesează linia aia de-acolo.

Era curbată și se afla exact în centrul amprentei.

— Ce-i aia? întrebă Sachs.

— Cred că-i o cicatrice, zise Cooper. De la o tăietură veche. Una urîtă. Arată de parcă ar fi ajuns pînă la os.

Rhyme își aminti de alte semne și imperfecțiuni ale pielii pe care le văzuse de-a lungul anilor. În trecut, înainte ca oamenii să se ocupe mai mult cu plimbatul hîrtiilor și cu tastarea la computer, era mult mai ușor să spui ce meserie avea cineva dacă-i examinai mîinile: vîrfurile degetelor deformate la dactilografi, înțepături de la mașinile de cusut și acele croitorului, scobituri și pete de cerneală de la stilourile stenografilor

și contabililor, tăieturi făcute de hîrtia din mașinile de tipărit, cicatrice de la mașinile de ștanțat, bătături de la diverse tipuri de muncă manuală...

Însă cicatricea aia nu le spunea nimic. Nu încă, în orice caz. Nu pînă cînd ar fi avut un suspect căruia să-i cerceteze mîinile.

— Ce mai avem? Urma de genunchi. Asta e bună. Ne sugerează ce poartă individul. Ține-o sus, Sachs. Mai sus! Pantaloni largi. Materialul a lăsat cuta aia adîncă, așa că e fibră naturală. Pe timpul ăsta, aș zice că e bumbac. Nu lînă. Iar pantaloni de mătase nu prea se mai poartă.

— Material subțire, nu denim, zise Cooper.

— Haine sport, conchise Rhyme. Adaugă asta pe planșă, Thom.

Cooper întoarse privirea spre ecranul computerului și bătu ceva la tastatură.

— N-avem noroc cu frunza. Nu seamănă cu nimic din ce are Institutul Smithsonian.

Rhyme se lăsă pe pernă. Cît timp aveau?

O oră? Două?

Luna. Pămînt. Apă sărată...

Se uită la Sachs, care stătea singură într-un colț al camerei. Avea capul aplecat, iar părul ei lung și roșu îi cădea pînă la podea. Se uita într-o pungă cu probe materiale, încruntată, concentrată. De cîte ori stătuse și Rhyme în aceeași poziție, încercînd să...

— Un ziar! strigă ea, ridicînd privirea. Unde e un ziar?

Își mută agitată ochii de la o masă la alta.

— Ziarul de azi?

— Ce este, Sachs? întrebă Rhyme.

Ea înșfăcă *The New York Times* de la Jerry Banks și-l răsfoi în grabă.

— Lichidul ăla... de pe chiloți, îi zise ea lui Rhyme. Ar putea fi apă sărată?

— Apă sărată?

Cooper studie diagrama efectuată de cromatograf.

— Sigur! Apă cu sodiu și alte minerale. Și motorină, fosfați. E apă de mare poluată.

Tînăra îl privi pe Rhyme în ochi și spuseră amîndoi deodată:

— Fluxul!

Sachs luă ziarul și-l deschise la harta meteo. Conținea o diagramă a fazelor Lunii la fel ca aceea găsită la locul ultimei infracțiuni. Dedesubt era o hartă a mareelor.

— Fluxul începe în patruzeci de minute.

Pe chipul lui Rhyme apăru o expresie de aversiune. Niciodată nu era mai furios decît atunci cînd era mîniat pe sine.

— O să-și înece victima. Se află sub un dig din centru.

Se uită neajutorat la harta Manhattan-ului, cu numeroșii lui kilometri de țărm.

— Sachs, e timpul să faci din nou pe pilotul de curse. Tu și Banks mergeți spre vest. Lon, ce-ar fi s-o iei spre East Side? Pe lîngă South Street Seaport. Și Mel, află odată ce dracu-i frunza aia!

Coama unui val îi plesni capul aplecat.

William Everett deschise ochii și suflă apa agitată din nas. Era ca gheața de rece și-i făcea inima bolnavă să palpite vag în timp ce se chinuia să-i trimită sînge cald în corp.

Aproape că leșină din nou, ca atunci cînd ticălosul ăla îi rupsese degetul, pe urmă reveni la gîndurile lui. Își aminti de fosta lui soție și, dintr-un motiv oarecare, de călătoriile lor. Fuseseră în Egipt. Și în Guatemala. În Nepal. La Teheran (cu o săptămînă înainte de atacarea ambasadei americane).

Avionul companiei Southeast China Airlines pierduse unul din cele două motoare la o oră după decolarea din Beijing, iar Evelyn își plecase capul în poziția de prăbușire, pregătindu-se să moară, cu ochii țintă la un articol dintr-o revistă. Acolo scria că un ceai fierbinte băut imediat după masă dăunează sănătății. Mai tîrziu, ea îi vorbise despre asta, într-un bar din Singapore, și rîseseră isteric amîndoi, pînă la lacrimi.

Se gîndi la ochii reci ai răpitorului. La dinții lui, la mănușile grosolane.

Acum, în acel oribil mormînt de apă, o durere insuportabilă îi străbătu brațul, urcîndu-se spre falcă.

Să fie de la degetul rupt sau e un atac de cord? se întrebă el.

Cîte puțin din fiecare, poate.

Everett închise ochii pînă cînd durerea se stinse. Apoi privi în jur. Spațiul în care fusese încătușat se afla sub un dig putrezit. O ieșitură de lemn cobora dinspre marginea lui către apa înspumată, care era la vreo cincisprezece centimetri sub platforma digului. Lumini de la vasele de pe rîu și de la zonele industriale din Jersey licăreau prin fanta îngustă. Apa îi ajunsese pînă la gît și, deși plafonul digului era la peste un metru deasupra lui, cătușele îl țineau aproape de stîlp.

Durerea urcă din nou dinspre deget și Everett urlă, apoi își lăsă capul spre apă și leșină. Nasul plin de apă și tusea violentă care urmă îl readuseră la viață.

Apoi, Luna înălță ușor suprafața apei și, cu un clocot al valurilor, spațiul în care era captiv fu izolat de rîu. Se lăsă întunericul. Percepea mugetul valurilor și gemetele lui de durere.

Știa că era un om mort, știa că nu-și putea ține capul deasupra apei unsuroase mai mult de cîteva minute. Închise ochii și își lipi obrazul de stîlpul negru, alunecos.

DOUĂZECI ȘI UNU

— Mergi pînă în centru, Sachs, răsună glasul lui Rhyme prin stație.

Ea apăsă pedala accelerației dubei, cu luminile roșii aprinse, gonind spre centru pe autostrada din West Side. Calmă, ambală motorul pînă la o sută treizeci de kilometri pe oră.

— Așa, uau, zise Jerry Banks.

Făcînd numărătoarea inversă. Twenty-third Street, Twentieth, derapajul de pe Fourteenth Street, la docul de barje cu gunoi. Cînd trecură cu sirenele urlînd prin Village, cartierul prostituatelor, un camion mare ieși de pe o stradă laterală direct în calea ei. În loc să frîneze, ea coti duba peste acostament, ca un jocheu la o cursă cu obstacole, alegîndu-se cu înjurături din partea lui Banks și cu un claxonat prelung dinspre camion, care plonjă spectaculos pe autostradă.

— Hopa, zise Amelia Sachs și se întoarse pe banda dinspre sud.

Lui Rhyme îi spuse:

— Repetă. N-am auzit.

Vocea stinsă a lui Rhyme se auzi înfundat în căști.

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Altele
• Bărbat caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă • Mănuși vechi, din piele roșcată de ied • Aftershave; ca să acopere alt miros? • Cagulă? Bleumarin? • Mănuși de culoare închisă • Aftershave= Brut • Părul nu e castaniu • Cicatrice adîncă la arătător • Haine de stradă	• Prob. are o locuință sigură • Situată lîngă: B'way&82nd, ShopRite B'way&96th Andreson Foods Greenwich&Bank ShopRite 2nd Ave., 72nd-73rd, Grocery World Battery Park City, J&G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th&Lex., Food Warehouse 8th Ave.&24th, ShopRite Houston& Lafayette, ShopRite 6th Ave.&Houston, J&G's Emporium Greenwich& Franklin, Grocery World • Clădire veche, marmură roz	• Taxi • Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32 • Își leagă victimele cu noduri ciudate • Îl atrage „vechiul" • A numit-o „Hanna" pe o victimă • Cunoaște germana elementară • Îl atrag locurile subterane • Dublă personalitate • Poate fi preot, asistent social, consilier • Tocire neobișnuită a pantofilor, citește mult?

— În centru, atît pot să-ți spun. Pînă ne dăm seama ce înseamnă frunza.

— Ne apropiem de Battery Park City.

— Douăzeci și cinci de minute pînă la flux, anunță Banks.

Poate că echipa lui Dellray putea afla locul exact de la insul acela. L-ar fi putut tîrî pe domnul 823 pe o alee, cu ajutorul unei pungi cu mere. Nick îi zisese că așa îi convingeau pe infractori să „coopereze". Pocnește-i în burtă cu o pungă de fructe. E foarte dureros. Nu lasă urme. Cînd era mai tînără, Sachs n-ar fi crezut că polițiștii fac așa ceva. Dar acum știa mai multe.

Banks o bătu pe umăr.

— Acolo. O mulțime de diguri vechi.

Lemn putrezit, murdar. Locuri fantomatice.

Opriră duba, coborîră și începură să alerge spre apă.

— Ești acolo, Ehyme?

— Spune, Sachs. Unde te afli?

— Lîngă un dig, la nord de Battery Park City.

— Tocmai am vorbit cu Lon, care e pe East Side. N-a găsit nimic.

— E descurajant, zise ea. Aici sînt zeci de docuri. Pe urmă, toată faleza... Sediul pompierilor marini, docurile pentru feriboturi și cel de la Battery Park...

Avem nevoie de unitatea de intervenții.

— Nu *avem* unitate de intervenții, Sachs. Ei nu mai sînt de partea noastră.

Douăzeci de minute pînă la flux.

Ochii ei scrutară țărmul. Neajutorată, își plecă umerii. Cu mîna pe armă, o luă la goană spre rău, iar Jerry Banks o urmă îndeaproape.

— Zi-mi *ceva* despre frunza aia, Mel. O bănuială, orice. Improvizează.

Cuprins de agitație, Cooper își întoarse privirea de la microscop spre ecranul computerului.

Opt mii de varietăți de plante cu frunze în Manhattan.

— Nu seamănă cu *nici* o structură celulară a altor plante.

— E veche, spuse Rhyme. Cît de veche?

Cooper se uită din nou la frunză.

— E mumificată. Aș zice că are o sută de ani, poate ceva mai puțin.

— Ce-a dispărut în ultima sută de ani?

— Plantele nu dispar, într-un ecosistem cum e Manhattan. Răsar mereu în fiecare an.

Un bîzîit în mintea lui Rhyme. Era pe cale să-și amintească ceva. Îndrăgea și detesta senzația aia. Putea înhăța gîndul ca pe o muscă mai înceată. Sau se putea evapora cu totul, lăsîndu-l doar cu gustul amar al inspirației pierdute.

Șaisprezece minute pînă la flux.

Ce *era* gîndul ăla? Se chinui să-l găsească, închise ochii...

Un doc, își spunea. Victima e sub un doc.

Ce-i cu asta? *Gîndește!*

Doc... nave... descărcat... încărcătură.

Descărcarea mărfii!

Deschise ochii brusc.

— Mel, e o plantă de cultură?

— Ah, drace. M-am uitat la paginile de horticultură generală, nu la plantele cultivate.

Bătu ceva la tastatură. Timpul se scurgea lent.

— Ei bine?

— Așteaptă, așteaptă... Am o listă codată binar.

O scană.

— Lucernă, orz, sfeclă, porumb, ovăz, tutun...

— Tutun! Încearcă asta.

Cooper dădu dublu clic pe mouse, iar imaginea se desfășură încet pe ecran.

— Asta e!

— Turnurile World Trade, anunță Rhyme. Pe terenul aflat la nord de-acolo erau cîndva plantații de tutun. Thom, ia documentația pentru cartea mea – vreau harta de la jumătatea secolului al XVIII-lea. Și harta recentă pe care a folosit-o Bo Haumann ca să găsească locurile cu deșeuri de azbest. Pune-le acolo, pe perete, una lîngă alta.

Asistentul găsi harta veche în dosarele lui Rhyme. O puse pe perete lîngă cea recentă, aproape de patul șefului său. Desenată stîngaci, harta mai veche arăta partea de nord a orașului colonizat – un pîlc de case în zona mai joasă a insulei –, acoperită de plantații. Erau trei pontoane comerciale de-a lungul rîului, care pe-atunci nu se numea Hudson, ci West River. Rhyme aruncă o privire spre harta recentă a orașului. Plantațiile dispăruseră, desigur, ca și pontoanele, însă pe harta actuală apărea un doc abandonat exact în locul unuia dintre vechile debarcadere ale exportatorilor de tutun.

Rhyme se întinse în față, încercînd să vadă numele străzii învecinate. Era pe cale să-l strige pe Thom ca să-i aducă harta mai aproape cînd, de la parter, auzi un trosnet puternic și ușa izbindu-se de perete. Geamul se sparse.

Thom coborî pe scară.

— Vreau să-l văd.

Glasul sec răsună în hol.

— Doar un... începu asistentul.

— Nu. Nu într-un minut, nu într-o oră. Acu'. Băga-mi-aș. Acu'.

— Mel, șopti Rhyme, ascunde probele materiale și oprește aparatele.

— Dar...

— Fă ce-ți spun!

Rhyme dădu violent din cap, iar microfonul căștii căzu pe pat, lîngă el. Dinspre scară se auzea tropăit de pași.

Thom își dădu toată silința să se supună, însă vizitatorii erau trei agenți federali, iar doi dintre ei erau înarmați și-l împingeau încet pe scară.

Slavă cerului, Mel Cooper demontase un microscop în cinci secunde și așeza componentele cu calm în cutie cînd agenții FBI ajunseră sus și năvăliră în cameră. Probele materiale erau vîrîte sub o masă și acoperite cu exemplare din *National Geographic*.

— A, Dellray, zise Rhyme. Ai găsit susnecul, nu?

— De ce nu ne-ai spus?

— Ce să vă spun?

— Că amprenta era falsă.

— Nimeni nu m-a întrebat.

— Falsă? întrebă Cooper, dezorientat.

— Nu, era o amprentă adevărată, zise Rhyme, de parcă ar fi fost ceva evident. Dar nu era a susnecului. Omul nostru avea nevoie de un taxi ca să-și ia prada. Așa că l-a întîlnit pe... cum îl chema?

— Victor Pietrs, mormăi Dellray și-i relată viața taximetristului.

— Frumoasă treabă, spuse Rhyme cu sinceră admirație. A acostat un sîrb cu cazier și probleme mintale. Mă întreb cît timp a căutat un candidat. În orice caz, 823 l-a ucis pe bietul domn Pietrs și i-a furat taxiul. I-a tăiat degetul. L-a păstrat și și-a zis că, dacă ajungem prea aproape de el, o să lase o amprentă clară la locul crimei, ca să ne deruteze. Am impresia că trucul a funcționat.

Rhyme se uită la ceas. Mai erau paisprezece minute.

— Cum de-ai știut?

Dellray aruncă o privire spre hărțile de pe perete, dar, slavă Domnului, nu-l interesară.

— Aprenta avea semne de deshidratare și de contractare. Cadavrul era varză, pun pariu. Și l-ați găsit în pivniță? Așa e? Acolo unde-i place omului nostru să-și depună victimele.

Dellray îl ignoră și amușină prin încăpere ca un uriaș cîine de vînătoare.

— Unde-ai ascuns probele noastre?

— Probe? Nu știu despre ce vorbești. Ia zi, mi-ai spart ușa? Ultima oară ai intrat fără să bați. Acum ai lovit-o cu piciorul.

— Să știi, Lincoln, că mă gîndeam să-mi cer scuze pentru data trecută...

— Frumos din partea ta, Fred.

— Da' acu' sînt la un pas de-a-ți pune curu' la popreală.

Rhyme se uită la microfonul căștii, care atîrna spre podea. Își imagină vocea lui Sachs pălăvrăgind în căști.

— Dă-mi probele alea, Rhyme. Nu-ți dai seama în ce rahat ești.

— Thom, zise încet Rhyme, agentul Dellray m-a speriat și am scăpat casca walkmanului. Ești amabil s-o agăți pe rama patului?

Asistentul nu stătu pe gînduri. Așeză microfonul lîngă capul lui Rhyme, să nu-l vadă Dellray.

— Mulțumesc, îi spuse Rhyme lui Thom. Apoi adăugă: Știi, n-am făcut încă baie. Cred că e timpul, ce zici?

— Chiar mă întrebam cînd o să te hotărăști, zise Thom cu naturalețea unui actor înnăscut.

— Răspunde, Rhyme. Ce Dumnezeu! Unde ești?

Pe urmă auzi un glas în cască. Al lui Thom. Suna prețios, exagerat. Ceva nu era în regulă.

— Am luat un burete nou, zise vocea.

— Pare să fie bun, răspunse Rhyme.

— Rhyme! se răsti Sachs. Ce dracu' se petrece acolo?

— Costă șaptesprezece dolari. Ar trebui să fie bun. Acum o să te întorc.

Se auziră mai multe glasuri în cască, dar ea nu le putea distinge.

Sachs și Banks alergau de-a lungul țărmului, uitîndu-se cu atenție peste diguri, în apa cafenie a rîului Hudson. Ea îi făcu semn lui Banks să se oprească, crampele de sub osul pieptului o făcură să se aplece, scuipă în rîu. Încercă să-și țină răsuflarea.

Auzi în căști:

— ... n-o să dureze mult. Va trebui să ne scuzați, domnilor.

— ... o să așteptăm, fără supărare.

— Eu mă supăr, spuse Rhyme. Nu pot avea puțină intimitate?

— Rhyme, mă auzi? strigă disperată Sachs.

Ce dracu' făcea omul ăla?

— Noo. N-au intimitate ăia care fură probe materiale.

Dellray! Era în camera lui Rhyme. Ei bine, ăsta-i sfîrșitul. Victima e ca și moartă.

— Vreau probele alea, răcni agentul.

— Păi, tot ce-o să capeți e o vedere panoramică a unui bărbat spălat cu buretele, Dellray.

Banks dădu să spună ceva, dar ea îi făcu semn să tacă.

Niște cuvinte mormăite pe care nu le înțelese. Strigătul înfuriat al agentului.

Pe urmă glasul calm al lui Rhyme:

— Știi, Dellray, cîndva eram un bun înotător. Mă scăldam în fiecare zi.

— Au rămas mai puțin de zece minute, șopti Sachs.

Apa clipocea domol. Două vase trecură prin apropiere.

Dellray murmură ceva.

— Coboram la rîul Hudson și înotam. Pe-atunci era mult mai curată. Apa, vreau să zic.

O întrerupere a transmisiei. Rhyme avea glasul stins:

— ... un doc vechi. Ăla preferat de mine nu mai există acum. Acolo era sălașul celor din Hudson Dusters. Banda aia, ai auzit de ea? În ultimul deceniu al secolului al XIX-lea. La nord de Battery Park City. Pari plictisit. Te-ai săturat să privești un cur fleșcăit de infirm? Nu? Simte-te bine. Docul ăla era între North Moore și Chambers. Mă scufundam acolo, înotam pe lîngă stîlpi...

— Între North Moore și Chambers! strigă Sachs, întorcîndu-se.

Trecuseră pe lîngă el fiindcă se duseseră prea departe spre sud. Vedea lemnul cafeniu, murdar și o conductă masivă care vărsa apa mareei. Cît timp rămăsese? Prea puțin. N-aveau cum să salveze victima.

Își smulse casca de pe cap și începu să fugă spre mașină, cu Banks în urma ei.

— Știi să înoți? întrebă ea.

— Eu? Am făcut vreo două lungimi de bazin la Racquet Club.

N-or să reușească.

Sachs se opri brusc și se întoarse într-un cerc strîns, uitîndu-se la străzile pustii.

Apa îi ajunsese aproape de nas.

Un val mic stropi fața lui William Everett chiar cînd trăgea aer în piept, iar lichidul murdar, sărat, îi pătrunse pînă în gît. Începu să tușească – un zgomot grav, oribil. Chinuitor. Apa îi umplea plămînii. Nu se mai putea ține de stîlpul docului și se scufundă, se încordă și se ridică din nou, apoi se scufundă iarăși.

Nu, Doamne, nu... te rog, nu lăsa...

Scutură cătușele, le lovi cu piciorul, încercînd să cîștige puțin spațiu. De parcă s-ar fi putut întîmpla vreun miracol, iar mușchii lui anemici ar fi putut îndoi pironul uriaș de care era încătușat.

Suflă apa din nas, își clătină capul înnebunit. Pentru moment, își descărcă plămînii. Mușchii gîtului îl ardeau – ca și degetul zdrobit –, fiindcă își ținea capul pe spate ca să respire aerul de deasupra feței lui.

Avu un moment de răgaz.

Pe urmă veni alt val, ceva mai mare.

Și asta era situația.

Nu mai putea lupta. Capitula. Avea s-o întîlnească pe Evelyn, s-o salute...

Și William Everett se lăsă în voia sorții. Plutea în apa murdară, plină de gunoaie și alge.

Pe urmă tresări îngrozit. Nu, nu...

El era acolo. Răpitorul! Se întorsese.

Everett dădu din picioare ca să ajungă la suprafață, scuipînd apă, încercînd cu disperare să se îndepărteze. Omul îi vîrî în ochi o lumină strălucitoare și întinse către el mîna în care avea un cuțit.

Nu, nu...

Nu era de-ajuns să-l înece, trebuia să-l lovească mortal. Fără să se gîndească, Everett se deplasă spre el. Însă răpitorul dispăru sub apă... și, deodată, pac, mîinile lui Everett fură descătușate.

Bătrînul uită de salutările resemnate și bătu din picioare ca să ajungă la suprafață, trăgînd aer sărat pe nas și smulgînd banda adezivă de la gură. Gîfîind, scuipînd apa împuțită. Capul i se lovi cu putere de plafonul de stejar al docului și Everett izbucni în rîs.

— O, Doamne, Doamne, Doamne...

Pe urmă apăru altă față... Tot cu mască, cu altă lanternă ce lumina orbitor, iar Everett reuși doar să distingă emblema NYPD pe haina udă a bărbatului. Cei doi n-aveau în mîini cuțite, ci clești pentru tăiat metalul. Unul din ei vîrî între buzele lui Everett un mușțiuc de cauciuc și el trase în piept o bine-venită gură de oxigen.

Scufundătorul îl strînse cu un braț și înotară împreună pînă la marginea docului.

— Trage adînc aer în piept, o să ieșim într-un minut.

Bătrînul își umplu cu aer plămînii șubreziți, apoi, cu ochii închiși, înotă împreună cu scufundătorul pe sub apa luminată straniu de lanterna bărbatului. Făcură o călătorie scurtă, dar chinuitoare, drept în jos, pe urmă iarăși în sus prin apa tulbure, plină de mizerii. La un moment dat, victima alunecă din mîinile scufundătorului și cei doi se despărțiră cîteva clipe. Însă William Everett nu luă în seamă eșecul. După cît pătimise în seara aia, să înoate de unul singur în agitatul rîu Hudson era floare la ureche.

Nu avusese de gînd să ia un taxi. Puteau merge foarte bine și cu autobuzul de la aeroport.

Însă Pammy era obosită fiindcă dormise prea puțin – se treziseră amîndouă la ora cinci în acea dimineață – și devenea tot mai agitată. Fetița trebuia să ajungă repede în pat, învelită cu pătura ei și cu sticla de ceai alături. În plus, Carole de-abia aștepta să ajungă în Manhattan – era doar o femeie uscățivă din Midwest care, în cei patruzeci și unu de ani ai ei, nu fusese către est mai departe de Ohio și ardea de nerăbdare să vadă New York-ul.

Porniră spre ieșire, după ce Carole își recuperă bagajele. Făcu o verificare, ca să fie sigură că avea toate lucrurile cu care plecase în acea după-amiază din casa lui Kate și Eddie.

Pammy, cățelul de pluș, portmoneul, pătura, valiza, rucsacul galben.

Totul era în regulă.

Prietenii ei o avertizaseră în legătură cu marele oraș.

— Or să te fure, spusese Eddie. Sînt mulți hoți de buzunare și tîlhari.

— Și să nu joci cărți pe stradă, adăugase mămoasa Kate.

— Eu nu joc cărți nici în *livingul* meu, îi amintise Carole rîzînd. De ce m-aș apuca să joc cărți pe străzile din Manhattan?

Însă le aprecia preocuparea. La urma urmei, era o văduvă cu un copil de trei ani, îndreptîndu-se către conferința ONU, ce avea loc în cel mai dur oraș din lume – mai mulți străini, drace, mai mulți oameni decît văzuse ea vreodată laolaltă.

Carole găsi un telefon public și sună la hotelul unde făcuse rezervarea. Recepționerul de noapte îi spuse că avea pregătită camera și le aștepta. Urmau să ajungă în vreo trei sferturi de oră.

Trecură pe ușile automate și rămaseră cu răsuflarea tăiată în aerul fierbinte al verii. Carole se opri și se uită în jur. Ținînd-o strîns pe Pammy cu o mînă și cu cealaltă mînerul valizei ponosite. Rucsacul galben era atîrnat pe umăr.

Se așezară la coada pasagerilor ce așteptau în stația de taxiuri.

Carole aruncă o privire spre un panou uriaș, instalat pe partea opusă a autostrăzii. *Bun venit delegaților ONU!* scria pe el. Grafica era oribilă, dar ea se uită îndelung la panou; unul dintre bărbații desenați acolo semăna cu Ronnie.

Un timp după moartea lui, cu doi ani în urmă, aproape totul îi amintea de frumosul ei bărbat tuns scurt. Trecea cu mașina pe lîngă un fast-food McDonald's și își aducea aminte că lui îi plăcea Big Mac-ul. Actori de cinema care nu semănau deloc cu el își puteau înclina capul așa cum făcea el. Vedea o reclamă la aparate

pentru tuns gazonul și își amintea cît de mult îi plăcea lui să taie iarba din curtea mică a casei lor, în Arlington Heights.

Pe urmă o podidea plînsul. Și relua tratamentul cu Prozac ori imipramină. Stătea cîte o săptămînă în pat. Accepta fără tragere de inimă invitația lui Kate de-a petrece o noapte cu ea și cu Eddie. Sau o săptămînă. Sau o lună.

Dar terminase cu plînsul. Venise acolo să-și refacă viața. Tristețea rămăsese în urmă.

Scuturîndu-și coama de păr blond-cenușiu de pe umeri, Carole o trase pe Pammy în față și împinse bagajul cu piciorul, după ce șirul de oameni înaintă cîțiva pași. Se uită peste tot în jur, încercînd să zărească Manhattan-ul. Dar nu văzu altceva decît traficul, aripile avioanelor, o mare de oameni, taxiuri și mașini. Aburi se înălțau din gurile de canal ca niște fantome smintite, iar cerul nopții era negru, galben și încețoșat.

Mă rog, avea să vadă curînd orașul, presupunea ea. Spera ca Pammy să fie destul de mare ca să păstreze în memorie priveliștea.

— Cum ți se pare aventura noastră pînă acum, scumpo?

— Aventură. Îmi plac aventurile. Vreau niște ceai. Te rog, pot să beau?

Te rog... Asta era ceva nou. Fetița de trei ani învăța toate trucurile. Carole rîse.

— O să-ți dau puțin mai tîrziu.

Ajunseseră în cele din urmă la un taxi. Portbagajul se deschise, iar Carole vîrî bagajele înăuntru și trînti capacul. Urcară pe bancheta din spate și ea închise portiera.

Pammy, cățelul de pluș, portmoneul...

Șoferul întrebă:

— Încotro?

Iar Carole îi dădu adresa hotelului Midtown Residence, strigînd prin geamul despărțitor de plexiglas.

Șoferul intră în trafic. Carole se lăsase pe spătarul banchetei și-o ținea pe Pammy în poală.

— O să trecem pe lîngă sediul ONU? strigă ea.

Dar omul era atent la schimbarea benzilor de circulație și n-o auzi.

— Am venit aici pentru conferință, îi explică ea. Conferința ONU.

Nici un răspuns.

Ea se întrebă dacă omul avea probleme cu limba engleză. Kate o avertizase că toți șoferii de taxi din New York erau străini („Luînd slujbele americanilor", mormăise Eddie. „Dar nu mă face să încep iar cu *asta*."). Carole nu-l vedea bine prin geamul murdar.

Poate că doar nu voia să vorbească.

Cotiră pe altă autostradă și, dintr-odată, apăru în fața ei – orizontul zimțat al orașului strălucitor. Ca și cristalele pe care le colecționau Kate și Eddie. O imensă concentrare de clădiri albastre, aurii și argintii în mijlocul insulei și altă aglomerare mai departe, spre stînga. Era mai mare decît tot ce văzuse vreodată Carole și, preț de o clipă, insula i se păru o uriașă navă.

— Uite, Pammy, acolo mergem. Nu-i așa că-i minunat?

Totuși, după cîteva momente, priveliștea dispăru cînd șoferul ieși de pe autostradă și viră brusc la capătul taluzului. Apoi o luară pe niște străzi pustii, printre clădiri din cărămidă închisă la culoare.

Carole se aplecă în față.

— Ăsta-i drumul bun spre oraș?

Din nou, nici un răspuns.

Ea bătu cu putere în geam.

— Mergi pe drumul bun? Răspunde-mi. *Răspunde-mi!*

— Mami, ce s-a întîmplat? întrebă Pammy și începu să plîngă.

— Unde mergem? strigă Carole.

Însă bărbatul se mulțumea doar să conducă – liniștit, oprind la toate stopurile, fără să depășească limita de viteză. Iar cînd pătrunse în parcarea pustie din spatele unei fabrici abandonate, se asigură că semnalizase corect.

O, nu... nu!

Omul își trase pe față o cagulă și coborî din taxi. Se duse în spatele mașinii și întinse mîna spre portieră. Dar ezită și lăsă mîna jos. Se aplecă, își apropie fața de fereastră și bătu în ea. O dată, de două ori, de trei ori. Atrăgînd atenția șopîrlelor de la o grădină zoologică din apropiere. Înainte de a deschide portiera, se uită îndelung la mamă și fiică.

DOUĂZECI ȘI DOI

— Cum ai procedat, Sachs?

Stînd pe malul rîului cu miasme usturătoare, ea vorbi în microfonul atașat la căști.

— Mi-am amintit că văzusem portul navelor de pompieri la Battery Park. Cei de-acolo au trimis în grabă doi scufundători, care-au ajuns la doc în trei minute. Mamă, să fi văzut cum gonea vasul ăla! Aș vrea să pilotez și eu unul cîndva.

Rhyme îi vorbi despre degetul tăiat al taximetristului.

— Ticălosul! zise ea, plesnind din limbă dezgustată. Javra ne-a păcălit pe toți.

— Nu pe toți, îi aminti Rhyme cu modestie.

— Așadar, Dellray știe că am furat probele materiale. Mă caută?

— Zicea că se întoarce la sediul central. Poate ca să hotărască pe care din noi să-l aresteze primul. Cum arată locul, Sachs?

— Destul de rău, îi raportă ea. Tipul a parcat pe pietriș...

— Deci nu sînt urme de pași.

— E chiar mai rău. Apa fluxului s-a revărsat din conducta asta mare și locul unde a parcat e sub apă.

— Drace, murmură Rhyme. Nu tu urme, nu tu amprente, nimic. Ce face victima?

— Nu prea bine. A stat sub apă, cu un deget rupt. Are probleme cu inima. Or să-l țină în spital o zi sau două.

— Ne poate spune ceva?

Sachs se duse la Banks, care-l interoga pe William Everett.

— Nu era masiv, zise omul sec, uitîndu-se cu atenție la atela pe care medicul i-o fixa pe mînă. Și nu era foarte puternic, nu un tip musculos. Însă era mai tare ca mine. L-am înșfăcat de haine, iar el mi-a îndepărtat mîinile fără efort.

— Descrierea? întrebă Banks.

Everett vorbi despre hainele de culoare închisă și despre cagulă. Altceva nu-și amintea.

— Ar trebui să vă mai spun ceva, spuse Everett, ridicînd mîna bandajată. Are ceva rău în el. L-am înșfăcat, așa cum ziceam. Nu gîndeam – eram speriat. Dar el s-a enervat. Atunci mi-a rupt degetul.

— Drept represalii, nu? întrebă Banks.

— Așa cred. Dar nu asta-i ciudățenia.

— Nu?

— Ciudățenia e că a ascultat.

Tînărul detectiv se opri din scris și-o privi pe Sachs.

— Mi-a ridicat mîna lîngă urechea lui, ținînd-o strîns, și-a îndoit degetul pînă cînd s-a rupt. De parcă asculta sunetul și-i plăcea.

— Ai auzit asta, Rhyme?

— Da, Thom a adăugat informația pe planșă. Totuși, nu știu ce poate însemna. Va trebui să ne gîndim.

— Vreo probă materială plantată acolo?

— Nu încă.

— Cercetează terenul, Sachs. A, și ia de la victimă...

— Hainele? Deja i le-am cerut. Eu... Rhyme, te simți bine?

Auzise un acces de tuse.

Transmisia fu întreruptă cîteva clipe. Apoi Rhyme reveni pe fir.

— Ești acolo, Rhyme? Totul e-n regulă?

— Da, spuse el în grabă. Dă-i drumul. Cercetează terenul.

Sachs începu să examineze locul infracțiunii, luminat intens de lămpile cu halogen ale unității de intervenții. Era ceva atît de deprimant. Suspectul *fusese* acolo. Păsise pe prundișul aflat la o distanță de cîțiva pași. Însă orice probă ar fi lăsat el din nebăgare de seamă în urma lui se afla la cîțiva centimetri sub suprafața apei tulburi. Străbătu încet zona. Înainte și înapoi.

— Nu văd nimic. Indiciile ar fi fost luate de apă.

— Nu, e prea isteț ca să nu se fi gîndit la flux. Trebuie să fie undeva, pe teren uscat.

— Mi-a venit o idee, zise ea dintr-odată. Vino încoace.

— Cum?

— Cercetează cu mine locul, Rhyme. Tăcere. Rhyme, m-ai auzit?

— Cu mine vorbești? întrebă el.

— Parcă ai fi De Niro. Dar nu joci la fel de bine ca De Niro. Știi scena aia din *Șoferul de taxi*?

Rhyme nu rîse, ci spuse:

— Replica e: „La mine te uiți?". Nu „cu mine vorbești?".

Sachs continuă netulburată:

— Vino încoace. Examinează locul cu mine.

— O să-mi deschid aripile. Nu, mai bine o să mă proiectez acolo. Telepatie, știi tu.

— Lasă gluma. Vorbesc serios.

— Eu...

— Avem nevoie de tine. Nu pot găsi indiciile lăsate de susnec.

— Dar sînt acolo. Trebuie doar să te străduiești mai mult.

— Am cercetat de două ori toată zona.

— Înseamnă că ai îngustat prea mult perimetrul. Mai adaugă vreo doi pași, apoi continuă. Opt douăzeci și trei n-a terminat încă, nici pe departe.

— Schimbi subiectul. Vino și ajută-mă.

— Cum? întrebă Rhyme. Cum să fac asta?

— Aveam un prieten cu un handicap, începu ea. Și el...

— Vrei să spui că era infirm, o corectă Rhyme.

Cu blîndețe, însă prompt.

Sachs continuă:

— Asistentul lui îl punea în fiecare dimineață într-un scaun cu rotile și-l ducea peste tot. La filme, la...

— Scaunele alea... Glasul lui Rhyme suna cavernos. Nu sînt bune pentru mine. Ea încetă să vorbească. El continuă: Problema e felul în care am fost rănit. Ar fi periculos să mă așez într-un scaun cu rotile. Ar putea – ezită – să înrăutățească situația.

— Îmi pare rău. N-am știut.

După o clipă, el zise:

— Sigur că n-ai știut.

O dăduse-n bară. O, Doamne. Frate...

Însă Rhyme nu părea deranjat de gafele ei. Glasul lui avea un ton domol, calm.

— Ascultă, trebuie să continui cercetarea. Susnecul nostru devine tot mai șmecher. Dar n-o să fie imposibil... Am o idee. El e un om al subteranului, da? Poate a îngropat indiciile.

Ea cuprinse cu privirea locul infracțiunii.

Poate acolo... Zări o moviliță de pământ și frunze pe un petic de teren cu iarbă înaltă, lîngă prundiș. Nu era în regulă, mușuroiul părea prea artificial.

Sachs se aplecă lîngă el, își înclină capul și, folosindu-se de creioane, începu să dea la o parte frunzele.

Întoarse fața spre stînga și constată că se uita la un cap ridicat, cu colții dezgoliți...

— Iisuse Hristoase! strigă ea dîndu-se înapoi, căzînd în fund și ducînd mîna la armă.

Nu....

Rhyme răcni:

— E-n regulă?

Sachs aținti arma într-acolo și încercă s-o țină nemișcată cu mîinile care-i tremurau violent. Jerry Banks veni în fugă, cu pistolul scos din toc. Se opri. Sachs se ridică în picioare, uitîndu-se la ce se afla în fața lor.

— Mamăă, șopti Banks.

— E un șarpe... mă rog, un schelet de șarpe, îi zise Sachs lui Rhyme. Drace.

Vîrî pistolul în toc.

— E fixat pe o scîndură.

— Un șarpe? Interesant.

Rhyme părea intrigat.

— Da, foarte interesant, murmură ea.

Își puse mănușile de cauciuc și ridică oasele încolăcite. Întoarse placa de lemn.

— Metamorphosis.

— Ce?

— E o etichetă pe spatele scîndurii. Cred că-i numele magazinului de unde provine. 604 Broadway.

Rhyme spuse:

— O să-i trimit pe Băieții Haioși să verifice. Ce-avem acolo? Descrie-mi indiciile.

Erau sub șarpe. Într-o pungă. Inima îi bătu cu putere cînd se ghemui lîngă ea.

— O cutie de chibrituri, zise Sachs.

— Ah, poate se gîndește la o incendiere. E ceva tipărit pe ea?

— Nu. Dar e mînjită cu ceva unsuros. Ca vaselina. Miroase urît.

— Bine, Sachs – totdeauna să miroși probele cînd nu ești sigură ce sînt. Dar fii mai clară.

Ea se aplecă spre cutie.

— Pfui!

— Asta nu-i clar.

— Poate e sulf.

— Poate e ceva pe bază de nitrat. Un exploziv. Tovex. E albastru?

— Nu, e lăptos.

— Chiar dacă ar putea face „bang", presupun că-i un exploziv secundar. Altceva?

— Încă un petic de hîrtie. E ceva pe el.

— Ce, Sachs? Numele lui, adresa, parola de e-mail?

— Pare să fie dintr-o revistă. Văd un fragment de fotografie alb-negru. Seamănă cu o parte dintr-o clădire, dar nu poți spune care anume. Și sub asta nu e decît o dată. 20 mai 1906.

— Cinci, douăzeci, zero-șase. Mă întreb dacă n-o fi vreun cod. Sau o adresă. O să mă gîndesc. Altceva?

— Nimic.

Îl auzi pe Rhyme oftînd.

— Bine, veniți încoace, Sachs. Cît e ceasul? Doamne, aproape unu noaptea. De ani de zile n-am mai stat treaz pînă la ora asta. Întoarceți-vă și-o să vedem ce avem.

Dintre toate cartierele din Manhattan, Lower East Side s-a schimbat cel mai puțin în decursul istoriei orașului.

Sigur, au dispărut multe. Pășunile deluroase. Vilele masive ale lui John Hancock și primii stîlpi de iluminat. Dar Kolek, întinsul loc cu apă dulce (numele lui olandez s-a alterat pînă la urmă, devenind „Colectorul", ceea ce descria mai bine iazul intens poluat). Celebra zonă Five Points – la începutul secolului al XIX-lea era cel mai periculos kilometru pătrat de pe glob –, unde într-un singur imboil, cum era dărăpănatul Gates of Hell, puteau avea loc două sau trei sute de crime în fiecare an.

Dar sute de construcții vechi au rămas – imobile din secolul al XIX-lea și cabane coloniale, sedii de primării din cărămidă în locul vechilor case de rugăciuni, mai multe clădiri publice în stil egiptean, construite din ordinul preacoruptului congresmen Fernando Wood. Unele au fost abandonate, cu fațadele năpădite de bălării și podelele crăpate de puieți persistenți. Însă multe erau încă în folosință; aici fusese teritoriul fărădelegilor din Tammany Hall, al vînzătorilor ambulanți și al atelierelor cu muncitori plătiți prost, al cantinei săracilor de pe Henry Street, al teatrului de varietăți

Minsky și al faimoasei Yiddish Gomorra – mafia evreiască.

Într-acolo mergea colecționarul de oase cu taxiul în care se aflau femeia uscățivă și fetița ei.

Observînd că poliția era pe urmele lui, James Schneider s-a dat încă o dată la fund, ca un șarpe ce era, căutînd adăpost – se presupune – în beciurile numeroaselor case pentru chiriași din oraș (pe care cititorul le-ar putea cunoaște sub denumirea mai răspîndită de „imobile pentru închiriat"). Și a rămas liniștit timp de cîteva luni.

În vreme ce conducea spre casă, colecționarul de oase vedea în jurul lui nu Manhattan-ul anilor '90 – magazinele cu delicatese coreene, patiseriile igrasioase, prăvăliile cu filme porno, buticurile de confecții pustii –, ci o lume visată, a bărbaților cu melon, a femeilor în rochii de crinolină foșnitoare, a veșmintelor pătate de mizeria străzii. Sute de rable și căruțe și aerul încărcat de mirosul uneori plăcut, alteori dezgustător al metanului.

Însă atît de puternic era în el imboldul mîrșav, neobosit de a-și îmbogăți colecția, încît l-a scos în scurtă vreme din sălașul lui, ca să prindă în cursă alt cetățean onest; de astă dată, un tînăr sosit recent în oraș ca să se înscrie la universitate.

Conducea prin celebrul Eighteenth Ward, care adăpostise cîndva aproape cincizeci de mii de oameni înghesuiți în sute de blocuri de închiriat. Cînd își imaginează secolul al XIX-lea, oamenii îl văd în sepia – din cauza vechilor fotografii. Dar se înșală. Manhattan-ul de demult avea culoarea pietrei. Cu sufocantul fum industrial, zugrăveli extrem de scumpe

și lumină slabă, orașul avea numeroase nuanțe de gri și galben.

Schneider s-a strecurat în spatele tînărului și era pe cale să-l lovească, dar Fortuna, în sfîrșit, și-a făcut simțită prezența. Doi polițiști au apărut din întîmplare la locul atacului. L-au recunoscut pe Schneider și au pornit spre el. Ucigașul a fugit spre est, traversînd acea minune inginerească, podul Manhattan, terminată în 1909, cu doi ani înainte de aceste evenimente. Dar s-a oprit la mijlocul podului, văzînd alți trei polițiști apropiindu-se dinspre Brooklyn după ce auziseră fluierele și focurile de armă ale colegilor din Manhattan.

Schneider, neînarmat, cum s-a întîmplat să fie în acea zi, s-a cățărat pe balustrada podului, încercuit de oamenii legii. Criminalul le-a adresat injurii violente polițiștilor, condamnîndu-i pentru că i-au ruinat viața. Vorbele lui au devenit tot mai răutăcioase. În vreme ce poliția se apropia, el s-a aruncat de pe balustradă în rîu. O săptămînă mai tîrziu, un pilot de vas i-a descoperit cadavrul pe țărmul Insulei Welfare, lîngă Hell Gate. Nu mai rămăsese mare lucru din el, deoarece crabii și broaștele țestoase lucraseră cu sîrg ca să lase din Schneider doar oasele pe care, în nebunia lui, le adora.

Întoarse taxiul pe East Van Brevoort, strada lui pietruită, pustie, și se opri în fața clădirii. Verifică firele murdare pe care le legase de ușă, ca să fie sigur că nu intrase nimeni. O mișcare bruscă îl sperie și auzi din nou mîrîitul gutural al cîinilor, le văzu ochii galbeni, colții cafenii, corpurile pline de cicatrice și răni. Întinse mîna către pistol, dar cîinii se întoarseră dintr-odată și, schelălăind, porniră în goană pe alee după vreo pisică ori șobolan.

Pe trotuarele fierbinți nu văzu pe nimeni și descuie lacătul de la ușa garajului, pe urmă se urcă iarăși în taxi și-l aduse înăuntru, parcîndu-l lîngă Fordul lui Taurus.

După moartea ticălosului, lucrurile personale i-au fost ridicate și examinate de către detectivi. Jurnalul lui demonstra că omorîse opt cetățeni cumsecade ai orașului. Putea fi acuzat și de furturi grave, deoarece s-a stabilit din acele pagini (dacă afirmațiile lui Schneider erau adevărate) că profanase mai multe locuri sfinte de odihnă veșnică din cimitirele aflate în jurul orașului. Nici una dintre victime nu-i adresase nici cel mai mic afront; nu, majoritatea erau cetățeni cinstiți, harnici și nevinovați. Cu toate astea, criminalul n-a simțit nici un dram de vinovăție. Se părea că acționase fiind pradă iluziei nebunești că le făcea victimelor lui o favoare.

Făcu o pauză, își șterse transpirația de la gură. Cagula îi dădea mîncărimi. Scoase femeia și pe fiica ei din portbagaj și le tîrî prin garaj. Carole era puternică și se zbătea cu disperare. În cele din urmă, colecționarul de oase reuși să le pună cătușele.

— Jigodie! urlă femeia. Să nu îndrăznești să-mi atingi fata. Dacă o atingi, te ucid!

El o strînse zdravăn de piept și-i lipi banda adezivă pe gură. Pe urmă făcu la fel și cu fetița.

„Carnea îmbătrînește și poate fi lipsită de forță (scria tîlharul cu mîna lui sigură, neîndurătoare). Oasele sînt cea mai puternică parte a corpului. Oricît de vîrstnică ne-ar fi carnea, oasele ne sînt mereu tinere. Mi-am propus un țel nobil și nu pricep de ce i s-ar putea opune cineva. Le-am făcut tuturor un bine. Acum sînt nemuritori. I-am eliberat. I-am curățat pînă la os."

Tîrî victimele în pivniță și o trînti pe femeie la podea, iar pe fetiță alături de ea. Legă cătușele lor de zid cu niște sfoară. Apoi urcă scara.

Luă rucsacul galben de pe bancheta din spate a taxiului, valiza din portbagaj, și le împinse printr-o ușă de lemn cu zăvor în camera principală a clădirii. Era pe cale să le arunce într-un colț, dar își dădu seama că, dintr-un motiv oarecare, era interesat de viața captivelor lui. Se așeză în fața uneia dinte picturile murale – un măcelar ținînd calm un cuțit într-o mînă, iar în cealaltă o halcă de carne de vită.

Examină eticheta valizei. Carole Ganz. Carole cu un *e*. De ce o literă în plus? se întrebă el. Valiza nu conținea decît haine. Scormoni prin rucsac. Găsi imediat banii. Trebuie să fi fost patru sau cinci mii de dolari. Îi puse la loc în despărțitura cu fermoar.

Erau acolo multe jucării: o păpușă, o cutie de acuarele, un pachet de plastilină pentru modelaj, o trusă Mr Potato Head. Un CD player scump, vreo șase CD-uri și un radio Sony cu ceas.

Se uită la cîteva fotografii. Cu Carole și fata ei. În cele mai multe, femeia părea foarte tristă. În altele părea mai fericită. Nu erau poze cu Carole și soțul ei, deși purta verighetă. Multe le arătau pe mamă și fiică împreună cu un cuplu – o femeie masivă ce purta o rochie pînă la pămînt, cu mîneci largi și un bărbat bărbos, plesuv, într-o cămașă de flanelă.

Colecționarul de oase privi mult timp un portret al fetiței.

Soarta bietei Maggie O'Connor, o fetiță zveltă de numai opt ani, a fost deosebit de tristă. A fost ghinionul

ei, a presupus poliția, că s-a nimerit în calea lui James Schneider cînd acesta își lichida una dintre victime.

Fata, locuitoare a renumitului Hell's Kitchen, ieșise să adune niște păr de cal de la unul dintre numeroasele animale moarte ce se găseau în acea parte săracă a orașului. Puștii din zonă aveau obiceiul să împletească peri din coadă de cal și să-și facă brățări și inele – singurele bijuterii pe care acei copii și le puteau permite ca să se împodobească cu ele.

Piele și os, piele și os.

Așeză fotografia pe polița căminului, lîngă o grămăjoară de oase – cele la care lucrase în dimineața aia și cîteva pe care le furase de la magazinul unde găsise șarpele.

Se bănuiește că Schneider a găsit-o pe Maggie lîngă sălașul lui, fiind martoră la spectacolul macabru al uciderii uneia dintre victimele lui. Nu putem ști dacă a omorît-o pe fată rapid sau lent. Dar, spre deosebire de celelalte victime ale lui, ale căror rămășițe pămîntești au fost pînă la urmă descoperite, cele ale delicatei, cîrlionțatei Maggie O'Connor n-au fost niciodată găsite.

Colecționarul de oase coborî la subsol.

Smulse banda adezivă de la gura mamei, iar femeia trase adînc aer în piept și-l privi cu o furie rece.

— Ce vrei? se răsti ea. *Ce?*

Nu era la fel de slabă ca Esther, dar, slavă Domnului, nu semăna deloc cu grăsana de Hanna Goldschmidt. Putea vedea atît de *mult* din sufletul ei. Mandibula îngustă, clavicula. Și, prin fusta albastră subțire, întrezărea osul fără nume – locul de întîlnire al iliacului, ischionului și pubianului. Nume ca de zei romani.

Fetița începu să se agite. El se aplecă și-i puse mîna pe cap. Craniile nu se dezvoltă dintr-o singură bucată de os, ci din opt fragmente separate, iar coroana se înalță ca petalele triunghiulare de pe acoperișul observatorului astronomic. Atinse osul occipital al fetei, pe cele parietale din creștetul capului. Și două dintre preferatele lui, oasele sensibile din jurul orbitelor – sfenoidul și etmoidul.

— Încetează!

Carole dădu înfuriată din cap.

— Șșșt, făcu el, ducîndu-și arătătorul înmănușat la buze.

Se uită la fetiță, care plîngea lipindu-se de mama ei.

— Maggie O'Connor, spuse el drăgăstos, privind conturul feței pustoaicei. Mica mea Maggie.

Femeia îl privi crunt.

— Ai fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, copilo. Ce m-ai văzut că fac?

Oase tinere.

— Ce vrei să spui? șopti Carole.

Își îndreptă atenția spre ea.

Colecționarul de oase se întrebase mereu cum arătase mama lui Maggie O'Connor.

— Unde-i soțul tău?

— E mort, se stropși ea. Apoi se uită la fetiță și zise mai blînd: A fost omorît acum doi ani. Uite ce e, lasă-mi doar fata să plece. Ea nu poate spune nimic despre tine. Mă... asculți? Ce faci?

El înșfăcă mîinile lui Carole și le ridică.

Mîngîie metacarpienele încheieturilor. Falangele, degetele subțiri. Strîngînd oasele.

— Nu, nu face asta. Nu-mi place. Te rog!

Glasul i se frînse de spaimă.

El își pierdu controlul și nu-i plăcu deloc acea senzație. Dacă voia să reușească acolo, cu victimele, cu planurile lui, trebuia să înlăture copleșitoarea patimă – nebunia îl ducea tot mai departe în trecut, făcîndu-l să confunde ce era acum cu ce era cîndva.

Înainte și după...

Avea nevoie de toată inteligența și arta lui ca să termine ce începuse.

Și totuși... totuși...

Ea era *atît* de slabă, atît de încordată. Închise ochii și își imagină cum o lamă de cuțit zgîriindu-i tibia ar fi cîntat precum coardele unei viori vechi.

Respira accelerat, era leoarcă de sudoare.

Cînd deschise într-un tîrziu ochii, constată că se uita la sandalele ei. N-avea prea multe oase de picior în stare bună. Oamenii fără adăpost îl dezamăgiseră în ultimele luni... ei bine, sufereau de rahitism și osteoporoză, iar degetele le erau deformate de pantofi scîlciați.

— O să fac un tîrg cu tine, se auzi spunînd.

Femeia se uită la fiica ei. O strînse mai aproape.

— O să fac un tîrg. Te las să pleci dacă mă lași să fac ceva.

— Ce? șopti Carole.

— Lasă-mă să-ți jupoi pielea.

Ea începu să clipească des. Bărbatul murmură:

— Lasă-mă. Te rog. Un picior. Doar unul din picioare. Dacă faci asta, te las să pleci.

— Ce...?

— Pînă la os.

Femeia îl privi îngrozită și înghiți în sec.

Ce-ar mai conta? își zise el. Oricum, era atît de aproape, atît de slabă, atît de ciolănoasă. Da, ea avea ceva deosebit – deosebit față de celelalte victime.

Puse pistolul deoparte și scoase cuțitul din buzunar. Îl deschise cu un declic brusc.

Carole nu se mișca, ochii îi alunecară spre fetiță. Apoi se întoarse către el.

— O să ne lași să plecăm?

Omul încuviință.

— Nu mi-ați văzut fața. Nu știți unde-i locul ăsta.

O pauză lungă. Ea își rotea privirea prin pivniță. Șopti un cuvînt. Un nume, crezu el. Ron sau Rob.

Și, privindu-l țintă în ochi, își întinse gambele și împinse picioarele spre el. Bărbatul îi dădu jos pantoful drept.

Femeia se lăsă pe spate, iar tendoanele i se profilară minunat la gît. Strînse din ochi. Omul îi mîngîie pielea cu lama.

Strînse bine cuțitul.

Ea închise ochii, trase aer în piept și scoase un geamăt slab.

— Dă-i drumul, șopti ea.

Și întoarse fața fetei. O îmbrățișă mai strîns.

Colecționarul de oase și-o imagină în veșminte victoriene – rochie cu crinolină și dantelă neagră. Se văzu împreună cu ele, stînd la Delmonico's ori plimbîndu-se pe Fifth Avenue. O văzu pe micuța Maggie cu ei, îmbrăcată în horbotă spumoasă, învîrtind un cerc cu un băț în timp ce traversau podul peste Canal.

Atunci și acum...

Așeză lama însîngerată în curbura piciorului ei.

— Mami! țipă fetița.

Ceva se rupse în el. Preț de o clipă, fu copleșit de repulsie față de ce făcea. Față de sine.

Nu ! Nu putea s-o facă. Nu ei. Lui Esther sau Hannei da. Ori următoarei victime. Dar nu ei.

Colecționarul de oase dădu întristat din cap și-i atinse obrazul cu dosul palmei. Îi lipi din nou banda adezivă pe gură și tăie sfoara care-i lega picioarele.

— Hai, murmură el.

Femeia se zbătu înnebunită, dar el o strînse de gît și-i astupă nările pînă cînd ea leșină. Apoi o puse pe umăr și începu să urce scara, luînd cu grijă punga așezată alături. Cu mare grijă. Nu era genul de obiect pe care să vrea să-l scape. Înaintă pe scară. Oprindu-se doar o dată, ca s-o privească pe tînăra, cîrlionțata Maggie O'Connor, așezată pe pămînt, uitîndu-se neajutorată la el.

DOUĂZECI ȘI TREI

Ți acostă pe amîndoi în fața casei lui Rhyme. Iute precum șarpele încolăcit pe care Jerry Banks îl ducea sub braț ca pe un suvenir din Santa Fe.

Dellray și doi agenți ieșiră de pe o alee. Agentul special anunță pe un ton degajat:

— Am noutăți, scumpete. Ești arestată pentru furtul unor probe materiale aflate în custodia guvernului federal.

Lincoln Rhyme se înșelase. Pînă la urmă, Dellray nu se dusese la sediul central. Supraveghease locuința lui Rhyme.

Banks își dădu ochii peste cap.

— Las-o mai moale, Dellray. Am salvat victima.

— Și-ați făcut un lucru al naibii de bun, băiete. Altfel v-am fi învinuit de omucidere.

— Dar *noi* l-am salvat, zise Sachs. Nu tu.

— Mersi că mi-ai amintit, agent. Ridică mîinile.

— Asta-i o tîmpenie.

— Pune-i cătușele acestei tinere doamne, zise afectat Cameleonul către un agent masiv de lîngă el.

Sachs începu:

— Am găsit alte indicii, agent Dellray. Susnecul a prins altă victimă. Și nu știu cît timp avem la dispoziție.

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Altele
• Bărbat caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă • Mănuși vechi, din piele roșcată de ied • Aftershave; ca să acopere alt miros? • Cagulă? Bleumarin? • Mănuși de culoare închisă • Aftershave = Brut • Părul nu e castaniu • Cicatrice adîncă la arătător • Haine de stradă	• Prob. are o locuință sigură • Situată lîngă: B'way&82nd, ShopRite B'way&96th Andreson Foods Greenwich&Bank ShopRite 2nd Ave., 72nd-73rd, Grocery World Battery Park City, J&G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th&Lex., Food Warehouse 8th Ave.&24th, ShopRite Houston& Lafayette, ShopRite 6th Ave.& Houston, J&G's Emporium Greenwich& Franklin, Grocery World • Clădire veche, marmură roz	• Taxi • Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej • Mașină de închiriat; probabil furată	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32 • Leagă victimele cu noduri ciudate • Îl atrage „vechiul" • A numit-o „Hanna" pe o victimă • Cunoaște germana elementară • Îl atrag locurile subterane • Dublă personalitate • Poate fi preot, asistent social, consilier • Tocire neobișnuită a pantofilor, citește mult? • Asculta în timp ce rupea degetul victimei

— A, și invită-l și pe băiatu' ăsta la chefu' nostru.

Dellray dădu din cap spre Banks, care se întoarse către agenta FBI care se apropia de el și părea hotărît s-o doboare cu un pumn.

Dellray spuse vesel:

— Nu, nu, nu. Nu vrei asta.

Banks întinse mîinile în silă.

Mînioasă, Sachs îi adresă agentului un zîmbet rece.

— Cum a fost excursia la Morningside Heights?

— Tot el l-a ucis pe taximetristu' ăla. Băieții noștri mișună în casa aia ca gîndacii în bălegar.

— Și altceva nici n-or să găsească, spuse Sachs. Suspectul știe despre locurile crimelor mai multe decît tine sau decît mine.

— În centru, anunță Dellray, făcînd semn spre Sachs, care gemu cînd simți strînsoarea cătușelor.

— Putem salva și următoarea victimă. Dacă tu...

— Știi ce ai tu, agent Sachs? Ia ghicește. Ți-ai tras dreptu' să rămîi tăcută. Ai...

— Destul, strigă o voce în spatele lor.

Sachs întoarse privirea și-l văzu pe Jim Polling venind pe trotuar. Avea pantalonii șifonați, ca și cămașa sport neagră. Părea că ațipise îmbrăcat, deși ochii lui împăienjeniți sugerau că nu dormise de cîteva zile. Se vedea că era neras, iar părul blond-cenușiu era vraiște.

Dellray clipi neliniștit, deși nu polițistul îl tulburase, ci silueta înaltă a procurorului federal din Southern District ce se profila în spatele lui Polling. Și, încheind cortegiul, agentul special coordonator Perkins.

— În regulă, Fred. Dă-le drumul.

Vorbele procurorului federal.

Pe tonul baritonal al unui DJ de la radio, Cameleonul spuse:

— A furat probe materiale, domnule. Ea...

— Doar am urgentat niște analize criminalistice, zise Sachs.

— Ascultați... începu Dellray.

— Noo, spuse Polling, perfect stăpîn pe sine.

Fără istericale.

— Nu, *nu* ascultăm. Se întoarse către Sachs și răcni: Da' nu-ncerca să faci haz.

— Nu, domnule. Scuze, domnule.

Procurorul federal îi zise lui Dellray:

— Fred, ți-ai dat cu presupusul, dar n-a ieșit nimic. Așa e viața.

— Era o pistă bună, spuse Dellray.

— Ei bine, o să schimbăm direcția anchetei, continuă procurorul federal.

Perkins zise:

— Am discutat cu directorul și cu cei de la Comportament. Am hotărît că abordarea detectivilor Rhyme și Sellitto este cea de urmat.

— Da' turnătoru' meu a zis clar că urma să se-ntîmple *ceva* la aeroport. N-ar fi scăldat-o cu mine.

— Uite cum stă treaba, Fred, spuse tăios procurorul federal. *Orice* ar pune la cale javra aia, echipa lui Rhyme a salvat victimele.

Degetele lungi ale lui Dellray se strînseră într-un pumn nesigur, apoi se desfăcură.

— Apreciez faptul ăsta, domnule. Însă...

— Agent Dellray, e o decizie care a fost deja luată.

Fața neagră, lucioasă – atît de plină de energie la sediul central, atunci cînd Dellray își coordona trupele –

avea acum un aer sumbru, rezervat. Pentru moment, excentricul dispăruse.

— Da, domnule.

— Ultimul ostatic ar fi murit dacă detectivul Sachs n-ar fi intervenit, zise procurorul federal.

— De fapt, sînt *agentul* Sachs, îl corectă ea. Și a fost mai mult meritul lui Lincoln Rhyme. Eu am fost omul lui de teren. Ca să zic așa.

— Cazul se întoarce la poliție, anunță procurorul federal. Brigada antitero a FBI-ului va continua să coordoneze legăturile cu informatorii, dar cu efective reduse. Toate informațiile obținute trebuie transmise detectivilor Sellitto și Rhyme. Dellray, o să le pui la dispoziție oameni pentru orice operațiune de cercetare-supraveghere sau salvare de ostatici. Și orice altceva le-ar trebui. Ai priceput?

— Da, domnule.

— Bine. Acum vrei să le scoți cătușele acestor agenți?

Dellray descuie calm cătușele și le vîrî în buzunar. Se duse la o dubă mare, parcată în apropiere. Cînd luă punga cu probe materiale, Sachs îl văzu stînd la marginea unui cerc de lumină și ducîndu-și arătătorul la țigara de după ureche. Avu o clipă de simpatie pentru agentul federal, apoi se întoarse și urcă scările, cîte două deodată, după Jerry Banks și crotalul lui.

— Mi-am închipuit eu. Mă rog, aproape.

Sachs tocmai pătrunsese în cameră cînd Rhyme pronunța frazele astea. Era încîntat de sine.

— Totul, mai puțin șarpele cu clopoței și lichidul vîscos.

Sachs îi dădu noile probe materiale lui Mel Cooper. Încăperea fusese din nou transformată, iar mesele erau

pline de sticluțe noi, pahare gradate, cutii cu pilule și echipament de laborator. Nu era mare lucru față de ce văzuse la sediul central, însă Amelia Sachs avu senzația ciudată că era acasă.

— Spune-mi, zise ea.

— Mîine e duminică... pardon, azi e duminică. Susnecul are de gînd să incendieze o biserică.

— De unde știi?

— După dată.

— Aia de pe bucata de hîrtie? Ce înseamnă?

— Ai auzit vreodată de anarhiști?

— Niște ruși mici în trenciuri, care au la ei bombe ce seamănă cu bilele de bowling? întrebă Banks.

— Un comentariu de la omul care citește cărți de benzi desenate, comentă sec Rhyme. Se văd originile culturii tale căpătate de la filmele de desene animate, Banks. Anarhismul a fost o mișcare socială care milita pentru abolirea statului. Un anarhist, Enrico Malatesta, avea deviza „propagandă prin acțiune". Tradus, asta înseamnă crime și mutilări. Unul dintre adepții lui, un american numit Eugene Lockworthy, trăia la New York. Într-o duminică dimineață, a bătut în cuie ușile unei biserici din Upper East Side, chiar după începerea slujbei, și i-a dat foc. A ucis optsprezece enoriași.

— Și asta s-a întîmplat pe 20 mai 1906? întrebă Sachs.

— Da.

— N-o să te întreb cum de ți-ai dat seama.

Rhyme dădu din umeri.

— E evident. Susnecului nostru îi place istoria, da? Ne-a lăsat niște chibrituri, deci ne spune că plănuiește un incendiu. M-am gîndit la focurile care au devastat

orașul – dezastrul de la Triangle Shirt, cel de la Crystal Palace, vasul de croazieră *General Slocum*... Am verificat datele. Pe 20 mai a fost incendiul de la Biserica Metodistă.

Sachs întrebă:

— Dar unde-o să fie? În același loc unde era biserica aia?

— Mă îndoiesc, zise Sellitto. Acum e un mare centru comercial acolo. Lui Opt douăzeci și trei nu-i plac locurile noi. Am trimis acolo doi oameni, pentru orice eventualitate, dar sîntem siguri că o să caute o biserică.

— Și credem, adăugă Rhyme, că o să aștepte pînă cînd începe slujba.

— De ce?

— În primul rînd, fiindcă așa a făcut Lockworthy, continuă Sellitto. Pe urmă, ne-am gîndit la ce ne-a spus Terry Dobyns – ridicarea ștachetei. Vrea mai multe victime deodată.

— Deci avem ceva mai mult timp. Pînă începe slujba.

Rhyme ridică privirea în tavan.

— Așa, cîte biserici există în Manhattan?

— Sute.

— A fost o întrebare retorică, Banks. Vreau să examinăm indiciile. Susnecul trebuie să fi îngustat cumva aria.

Pași pe scări. Reveniseră gemenii.

— Am trecut afară pe lîngă Fred Dellray.

— N-a fost amabil nici o țîră.

— Sau mulțumit.

— Oho, ia te uită.

Saul – Rhyme bănuia că era Saul; uitase cine avea pistrui – dădu din cap spre șarpe.

— Am văzut mai multe chestii din astea într-o seară decît aș vrea să mai văd.

— Șerpi? întrebă Rhyme.

— Am fost la Metamorphosis. E un...

— ...loc foarte aiurea. Am cunoscut patronul de-acolo. Ciudat tip. Cum era de bănuit.

— Cu o barbă lungă, lungă. Doream să nu fi mers seara, continuă Bedding.

— Vinde lilieci împăiați și insecte. N-o să crezi că unele insecte...

— Sînt lungi de doișpe centimetri,

— ...și creaturi ca ăla.

Saul arătă către șarpe.

— Scorpioni, mulți scorpioni.

— În orice caz, acum o lună a fost o spargere acolo și ce crezi că le-a dispărut? Un schelet de crotal.

— Au reclamat? întrebă Rhyme.

— Da.

— Însă valoarea totală a mărfii furate era doar de o sută de dolari sau pe-acolo. Așa că Larceny nu prea s-a agitat.

— Da' spune-le.

Saul încuviință.

— Nu doar șarpele le-a dispărut. Cine a spart magazinul a luat vreo douăzeci și ceva de oase.

— Oase de om? întrebă Rhyme.

— Da. Asta i s-a părut ciudat patronului. Unele dintre insectele alea...

— Ce doișpe centimetri, unele aveau douăzeci. Pe puțin.

— ...valorează trei sau patru sute. Da' hoțul n-a șterpelit decît șarpele și niște oase.

— Unele anume? întrebă Rhyme.

— Mai multe feluri. Ca o colecție de mostre.

— Astea-s vorbele lui, nu ale noastre.

— Mai ales mici. De la mîini și picioare. Și o coastă, poate două.

— Tipul nu era sigur.

— Vreun raport de la locul spargerii?

— Pentru oasele furate? Nooo.

Băieții Haioși plecară, îndreptîndu-se către locul ultimei infracțiuni ca să cerceteze împrejurimile.

Rhyme se întrebă ce era cu șarpele. Le sugera oare vreun loc anume? Avea legătură cu incendiul de la Biserica Metodistă? Deși în Manhattan existaseră crotali, dezvoltarea urbană îi alungase cu mult timp în urmă de pe insulă. Făcea susnecul un joc de cuvinte cu șarpe sau șarpe-cu-clopoței?

Pe urmă, dintr-odată, Rhyme crezu că a înțeles.

— Șarpele-i pentru noi.

— Pentru noi?

Banks rîse.

— E o palmă peste față.

— A cui față?

— A oricui se află pe urmele lui. Cred că-i o glumă proastă.

— Eu nu rîdeam prea tare, zise Sachs.

— Expresia ta *era* amuzantă.

Banks rînji.

— Cred că noi sîntem mai buni decît se aștepta el și asta nu-l bucură. E furios și își descarcă nervii pe noi. Thom, adaugă asta la profil, dacă vrei. Își bate joc de noi.

Sună telefonul lui Sellitto. Detectivul îl deschise și răspunse:

— Emma dragă. Ce-ai aflat?

Dădu din cap în timp ce își nota ceva. Apoi ridică privirea și anunță:

— Furturile mașinilor de închiriat. În ultima săptămînă, două mașini de la Avis au dispărut în Bronx și una în Midtown. Nu le luăm în seamă din cauza culorilor: roșu, verde și alb. Nimic la National. Patru au fost furate de la Hertz. Trei în Manhattan – una din parcul central din East Side, din Midtown și din Upper West Side. Două erau verzi și – ar putea fi asta – una cafenie. Dar un Ford argintiu a dispărut din White Plains. Pe ăsta l-aș alege eu.

— De acord, spuse Rhyme. White Plains.

— De unde știi? întrebă Sachs. Monelle zicea că putea fi bej sau argintiu.

— Pentru că omul nostru e în oraș, îi explică Rhyme, și dacă vrea să fure ceva atît de vizibil ca o mașină, o să facă asta cît mai departe de locuința lui sigură. Spuneai că e un Ford?

Sellitto îi repetă întrebarea Emmei, apoi ridică privirea.

— Taurus. Model de anul ăsta. Interior gri închis. Placa de înmatriculare nu contează.

Rhyme încuviință.

— Prima schimbare pe care o face – plăcile. Mulțumește-i Emmei și spune-i să se culce. Dar să nu se depărteze prea mult de telefon.

— Am găsit ceva aici, Lincoln, strigă Mel Cooper.

— Ce anume?

— Lichidul vîscos. Caut în baza de date a mărcilor.

Se uită la ecran.

— Relațiile... Ia să vedem. Cea mai mare potrivire e cu Kink-Away. E o soluție de îndreptat părul.

— Incorect politic, dar util. Asta ne trimite în Harlem, nu crezi? Reduce considerabil numărul bisericilor.

Banks cerceta rubricile religioase ale celor trei cotidiene.

— Am numărat douăzeci și două.

— Cînd are loc prima slujbă?

— Trei încep la opt. Șase la nouă. Una la nouă treizeci. Restul sînt la zece sau unsprezece.

— O să se ducă la una dintre primele slujbe. Ne-a oferit deja mai multe ore ca să găsim locul.

Sellitto zise:

— L-am pus pe Haumann să-i strîngă din nou pe băieții de la intervenții.

— Da' Dellray? întrebă Sachs.

Și-l imagină pe agentul disperat stînd singur în colțul străzii.

— Ce-i cu el? mormăi Sellitto.

— Păi, hai să-i facem și lui parte. Vrea al naibii de mult o bucată din tipul ăsta.

— Perkins zicea că trebuie să ne ajute, le aminti Banks.

— Chiar îl vrei? întrebă Sellitto încruntat.

Sachs dădu din cap.

— Sigur.

Rhyme fu de acord.

— În regulă, poate coordona echipele federale de cercetare și supraveghere. Vreau imediat cîte o echipă la fiecare biserică. La toate intrările. Dar trebuie să stea retrași. Nu vreau să-l sperii. Poate îl prindem asupra faptului.

Sellitto dădu un telefon. Ridică fața spre tavan, cu ochii închiși.

— Iisuse.

— O, nu, murmură Rhyme.

Detectivul își șterse chipul asudat și dădu din cap.

— Centrala a primit un apel de urgență de la recepționerul din tura de noapte? De la hotelul Midtown Residence? O femeie cu o fetiță l-a sunat din La Guardia zicînd că urmează să ia un taxi. Asta cu ceva timp în urmă; cele două n-au mai apărut la hotel. Auzind de răpirile din ultima vreme, omul s-a gîndit că trebuia să sune. Numele femeii e Carole Ganz. Din Chicago.

— Drace, mormăi Banks. Și o fetiță? Ar trebui să tragem pe dreapta toate taxiurile de pe străzi pînă dăm de el.

Rhyme era copleșit de oboseală. Capul îi vuia. Își aminti că lucrase la locul unei crime dintr-o fabrică de explozibile. Nitroglicerina se scursese dintr-un calup de dinamită pe un fotoliu pe care Rhyme trebuia să caute probe materiale. Nitroglicerina îi dădea niște dureri de cap teribile.

Ecranul computerului lui Cooper licări.

— E-mail, anunță el și deschise mesajul.

Citi scrisul mărunt.

— Am polarizat toate mostrele de celofan pe care le-au adunat cei de la intervenții. Tehnicienii cred că fragmentul pe care l-am găsit pe osul din Pearl Street provine de la o băcănie a lanțului ShopRite. Seamănă cel mai mult cu celofanul pe care-l folosesc ei.

— Bun, spuse Rhyme.

Făcu semn către planșă.

— Șterge toate băcăniile, în afara celor de la ShopRite. Ce adrese mai rămîn?

Îl urmări pe Thom tăind cu o linie niște nume de magazine, lăsînd patru.

B'way & 82nd
Greenwich & Bank
8th Ave. & 24th
Houston & Lafayette

— Deci ne rămîn Upper West Side, West Village, Chelsea și Lower East Side.

— Dar putea să se ducă oriunde să cumpere rasoluri.

— A, sigur că putea, Sachs. Putea să le cumpere în White Plains, de unde a furat mașina. Sau în Cleveland, cînd își vizita mama. Însă vezi tu, vine un moment cînd susnecii cred că minciuna lor e perfectă și nu mai au grijă să-și șteargă urmele. Cei stupizi – ori leneși – aruncă probe incontestabile în lada de gunoi din spatele blocului unde stau și își văd ușurați de drum. Cei mai isteți le pun într-o găleată cu mortar pe care o aruncă în canalul Hell Gate. Cei străluciți le strecoară într-o rafinărie și le evaporă într-un cuptor, la cinci mii de grade. Sigur, susnecul nostru e isteț. Dar e la fel ca oricare alt infractor din lume. Are limite. Pun pariu că se gîndește că noi n-o să avem timpul ori dispoziția de a căuta locuința lui sigură sau pe el fiindcă o să fim concentrați asupra indiciilor lăsate la locul faptei. Și, desigur, se înșală amarnic. *Exact* în felul ăsta o să-l găsim. Ia să vedem dacă ne putem apropia puțin de vizuina lui. Mel, ai găsit ceva pe hainele ultimei victime?

Dar apa fluxului spălase practic totul de pe hainele lui William Everett.

— Zici că s-au luptat, Sachs? Susnecul cu acest Everett?

— Nu prea a fost o luptă. Everett l-a înșfăcat de cămașă.

Rhyme plesni din limbă.

— Trebuie să fi fost obosit. Dacă m-aș fi gîndit la asta, te-aș fi pus să rîcîi sub unghiile victimei. Chiar dacă a stat sub apă, e un loc...

— Poftim, spuse ea, ridicînd două pungi mici de plastic.

— Ai rîcîit?

Ea încuviință.

— Dar de ce sînt două pungi?

Ținînd în sus o pungă, apoi pe cealaltă, Sachs zise:

— Mîna stîngă, mîna dreaptă.

Mel Cooper izbucni în rîs.

— Nici măcar *tu* nu te-ai gîndit la pungi separate pentru probe de sub unghii, Lincoln. E o idee grozavă.

Rhyme mormăi:

— Diferențierea mîinilor *poate* avea o oarecare valoare criminalistică.

— Oho, zise Cooper, continuînd să rîdă. Adică el crede că-i o idee strălucită și-i pare rău că nu i-a venit lui mai întîi.

Tehnicianul examină materia extrasă de sub unghii.

— E niște cărămidă aici.

— Nu erau cărămizi în jurul conductei sau pe teren, spuse Sachs.

— Sînt doar fărîme. Dar e ceva atașat de ele. Nu pot spune ce.

Banks întrebă:

— Pot să provină din tunel. Acolo erau multe cărămizi, nu?

— Toate *alea* provin de la Annie Oakley, prezentă aici, zise Rhyme, dînd din cap întristat către Sachs. Nu, amintiți-vă, susnecul a plecat înainte ca ea să-și scoată pistolul. Apoi se încruntă și se întinse în față. Mel, vreau să văd fărîmele alea. La microscop. Se poate?

Cooper examină computerul lui Rhyme.

— Cred că putem încropi ceva.

Trase un cablu de la dispozitivul de ieșire al microscopului pînă la computer, apoi îl vîrî într-o cutie mare. Scoase un cablu cenușiu, gros și lung.

— Ăsta-i un cablu serial.

Conectă cele două computere și transferă un program în Compaq-ul lui Rhyme. După cinci minute, Rhyme, încîntat, se uita exact la ceea ce vedea Cooper prin ocularul microscopului.

Criminalistul cercetă cu privirea așchia de cărămidă, puternic mărită. Izbucni în rîs.

— S-a păcălit singur. Vezi stropii ăia albi lipiți de cărămidă?

— Ce sînt? întrebă Sellitto.

— Pare să fie clei, sugeră Cooper.

— Exact. De la un rulou pentru curățat perii animalelor de casă. Infractorii prudenți îl folosesc ca să-și curețe urmele microscopice de pe haine. Dar ăsta a dat greș. Cîteva picături de adeziv trebuie să se fi desprins de pe rulou și s-au lipit de hainele lui. Deci *știm* că fragmentele provin de la locuința lui. Au rămas pe cămașă pînă cînd Everett le-a luat sub unghii.

— Cărămida ne spune ceva? întrebă Sachs.

— E veche. Și e scumpă – cărămida ieftină era foarte poroasă, fiindcă era turnată în filere. Bănuiesc că locul unde stă aparținea unei instituții sau a fost construit de cineva bogat. Cu cel puțin o sută de ani în urmă. Poate mai mult.

— Ia te uită, spuse Cooper. Pare să fie o altă fîșie de mănușă. Dacă o să se tot dezintegreze, o să ajungem la amprentele lui în scurt timp.

Ecranul din fața lui Rhyme clipi și după cîteva clipe apăru o mică fîșie de piele.

— E ceva ciudat aici, zise Cooper.

— Nu e roșie, observă Rhyme. Cum e cealaltă particulă. Peticul ăsta e negru. Pune-l la microspectrofotometru.

Cooper făcu testul, apoi bătu cu degetul ecranul computerului.

— E piele. Dar vopseaua e diferită. Poate că e pătată sau ștearsă.

Rhyme stătea întins în față, privind încordat fîșia de pe ecran cînd își dădu seama că avea probleme. Mari probleme.

— Hei, te simți bine?

Sachs vorbise.

Rhyme nu răspunse. Ceafa și falca începură să-i tremure violent. O senzație de panică porni dinspre vîrful vertebrei sfărîmate și urcă la cap. Pe urmă, ca și cum s-ar fi deschis un termostat, fiorii reci și pielea de găină dispărură și criminalistul începu să asude. Transpirația îi curgea pe față, gîdilîndu-l îngrozitor.

— Thom, șopti el. Thom, iar se întîmplă.

Apoi deschise gura, în vreme ce durerea de cap îi ardea fața și i se răspîndea sub oasele craniului. Strînse

din dinți, își legănă capul, încercînd să pună capăt agoniei insuportabile. Dar nimic nu-l ajuta. Lumina din încăpere pîlpîi. Durerea era atît de mare, încît reacția lui era să fugă de ea, să alerge împiedicat pe picioarele care nu se mișcaseră de mulți ani.

— Lincoln! strigă Sellitto.

— Fața lui, șopti Sachs, e roșie ca focul.

Iar mîinile îi erau palide ca fildeșul. Tot corpul lui de sub latitudinea magică a vertebrei C4 devenise alb ca varul. Sîngele lui Rhyme, în misiunea lui disperată de-a ajunge acolo unde credea că era necesar, țîșnise în vasele capilare ale creierului, întinzîndu-le, amenințînd să rupă filamentele delicate.

În vreme ce criza se accentua, Rhyme era conștient că Thom se afla deasupra lui și dădea la o parte păturile de pe pat. Era conștient că Sachs venise mai aproape, cu ochii ei albaștri îngustați de îngrijorare. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de întuneric fu șoimul care zbură de pe pervaz cu aripile lui uriașe, speriat de brusca agitație din cameră, căutînd uitarea în aerul fierbinte de deasupra străzilor pustii ale orașului.

DOUĂZECI ȘI PATRU

După ce Rhyme leșină, Sellitto se duse primul la telefon.

— Sună la 911 pentru Salvare, îl instrui Thom. Pe urmă formează numărul ăla. Apelare rapidă. E al lui Pete Taylor, specialistul osteolog.

Sellitto dădu cele două telefoane.

Thom striga:

— Am nevoie de ajutor. Să vină cineva!

Sachs era cel mai aproape. Dădu din cap și se apropie de Rhyme. Asistentul îl înșfăcase pe bărbatul inconștient pe sub brațe și-l ridica mai sus în pat. Îi desfăcu bluza pijamalei și-i apăsă pieptul palid, zicînd:

— Toți ceilalți, vă rog să ne lăsați singuri.

Sellitto, Banks și Cooper ezitară o clipă, apoi ieșiră din cameră. Sellitto închise ușa în urma lor.

O cutie bej apăru în mîinile asistentului. În partea de sus avea comutatoare și cadrane, iar dintr-o latură ieșea un fir ce ducea la un disc neted, pe care Thom îl așeză pe pieptul lui Rhyme și-l apăsă.

— E un stimulator al nervului frenic. O să-l ajute să respire.

Porni dispozitivul.

În vreme ce Thom strecura manșonul tensiometrului pe brațul alb ca porțelanul al lui Rhyme, Sachs constată surprinsă că trupul criminalistului era practic lipsit de cute. Avea vreo patruzeci de ani, însă corpul lui era al unui tînăr de douăzeci și cinci.

— De ce-i așa roșu la față? Arată de parcă ar fi pe cale să explodeze.

— Chiar așa e, spuse Thom sec, trăgînd o trusă medicală de sub masa de lîngă pat.

O deschise, pe urmă continuă să-i ia tensiunea.

— Disreflexie... Cu tot stresul de azi, mintal *și* fizic. Nu e obișnuit cu așa ceva.

— Tot zicea că-i obosit.

— Știu. Și eu nu i-am acordat suficientă atenție. Șșșt. Trebuie să ascult.

Vîrî stetoscopul în urechi, umflă manșonul tensiometrului, apoi lăsă aerul să iasă încet. Cu ochii la ceas. Avea mîinile ca de piatră.

— Drace. Suflul diastolic e unu douăzeci și cinci. Drace.

Iisuse Hristoase, își zise Sachs. O să dea în primire.

Thom făcu semn către geanta neagră.

— Caută sticla de nifedipin. Și scoate una dintre seringile alea.

În timp ce ea căuta, Thom dădu jos pantalonii de pijama ai lui Rhyme, luă un cateter de lîngă pat și-i rupse ambalajul de plastic. Îi unse capătul cu un dezinfectant și ridică penisul palid al lui Rhyme, vîrînd cateterul cu blîndețe, dar iute în vîrf.

— Asta-i o parte a problemei. Presiunea urinară și cea intestinală pot declanșa un atac. A băut azi mult mai mult decît ar fi trebuit.

Sachs scoase seringa, dar spuse:

— Nu știu cum să pun acul.

— Îl pun eu.

Ridică ochii spre ea.

— Pot să-ți cer... te deranjează dacă faci asta? Nu vreau să se încurce tubul.

— Da. Sigur.

— Vrei mănuși?

Ea își puse o pereche și luă cu grijă penisul lui Rhyme în mîna stîngă. Ținea tubul cu dreapta. Trecuse multă vreme de cînd ținuse un bărbat în felul ăla. Pielea era moale și se gîndi cît de ciudat era faptul că acel centru al ființei unui om este, mai tot timpul, delicat precum mătasea.

Thom injectă cu pricepere medicamentul.

— Haide, Lincoln...

O sirenă se auzi în depărtare.

— Se apropie, zise Sachs, uitîndu-se pe fereastră.

— Dacă nu-l resuscităm acum, ei nu mai au ce să facă.

— În cît timp își face efect medicamentul?

Thom se uită la inertul Rhyme și spuse:

— Ar fi trebuit să-și facă pînă acum. Dar dacă doza e prea mare, intră în stare de șoc.

Asistentul se aplecă și ridică o pleoapă. Pupila albastră era întunecată, lipsită de concentrare.

— Asta nu-i bine. Luă din nou tensiunea.

— Unu cincizeci. Iisuse. O să-l omoare, zise ea.

— A, nu asta-i problema.

— Cum? șopti șocată Amelia Sachs.

— Nu-i pasă dacă moare. Îi aruncă o privire scurtă, de parcă ar fi fost surprinsă că ea nu-și dăduse seama.

Numai că nu vrea să devină mai paralizat decît e acum. Pregăti altă injecție. Poate că deja a avut unul. Un atac, vreau să spun. *Asta* îl îngrozește.

Thom se aplecă și mai injectă o doză de medicament.

Zgomotul sirenei se auzea mai aproape. Și al claxonului. Mașinile blocau drumul ambulanței, fără să se grăbească să tragă pe dreapta – unul dintre lucrurile care o înfuriau pe Sachs în legătură cu orașul.

— Poți să scoți cateterul.

Ea extrase cu grijă tubul.

— Trebuie să...

Făcu semn către punga cu urină.

Thom schiță un zîmbet vag.

— Asta-i treaba mea.

Trecură mai multe minute. Ambulanța părea să nu mai înainteze, pe urmă se auzi o voce într-un difuzor și sirena începu să se apropie.

Deodată, Rhyme se mișcă. I se clătina încet capul. Trecu dintr-o parte în alta, se împinse în pernă. Tenul își pierduse parțial nuanța îmbujorată.

— Lincoln, mă auzi?

El gemu:

— Thom...

Rhyme tremura violent. Thom îl acoperi cu o pătură.

Sachs se pomeni că netezea părul răvășit al criminalistului. Luă o batistă și-i șterse fruntea.

Dinspre scară se auzea bubuit de pași, apoi apărură doi medici solizi, cu stații radio ce pîrîiau. Intrară imediat în cameră, luară tensiunea lui Rhyme și verificară stimulatorul nervului. După cîteva clipe, în încăpere năvăli doctorul Peter Taylor.

— Peter, spuse Thom. Disreflexie.

— Tensiunea?

— Coborîtă. Dar a fost rău. Ajunsese pînă la unu cincizei.

Medicul gemu.

Thom îl prezentă pe Taylor celor de la Salvare, care păreau mulțumiți că apăruse un specialist. Se retraseră, iar Taylor se apropie de pat.

— Doctore, zise Rhyme amețit.

— Ia să ne uităm la ochi.

Taylor aprinse o lanternă și lumină pupilele lui Rhyme. Sachs cercetă chipul doctorului, căutînd o reacție și se tulbură cînd îl văzu încruntat.

— N-am nevoie de stimulator, șopti Rhyme.

— Nici tu, nici plămînii tăi, da? întrebă sarcastic doctorul. Ei bine, o să-l mai lăsăm să meargă puțin, nu-i așa? Doar pînă vedem exact despre ce-i vorba. Se uită la Sachs. Ar fi bine să aștepți la parter.

Taylor se aplecă mai mult, iar Rhyme observă picăturile de sudoare de pe capul doctorului, sub părul ras.

Specialistul ridică o pleoapă cu mîini iscusite și se uită la o pupilă, apoi la cealaltă. Pregăti sfigmomanometrul și luă tensiunea lui Rhyme cu un aer absent, pierdut în concentrarea medicilor din timpul exercitării profesiunii lor.

— Se apropie de normal, anunță el. Cum e urina?

— O mie o sută de centimetri cubi, zise Thom.

Taylor se întunecă la chip.

— Ai neglijat ceva? Sau a băut prea mult?

Și Rhyme se încruntă.

— Am fost hărțuiți, doctore. A fost o noapte grea.

Arătă spre cameră, iar Taylor aruncă o privire în jur, surprins, de parcă tocmai strecurase cineva echipamentul acolo cînd el nu era atent.

— Ce sînt toate astea?

— M-am reactivat.

Expresia uluită a lui Taylor se transformă într-un zîmbet.

— Era și timpul. De luni de zile te bat la cap să faci ceva cu viața ta. Bun, care-i situația intestinelor?

Thom zise:

— Probabil au trecut douăsprezece, paisprezece ore.

— Neglijență din partea ta, îl dojeni medicul.

— N-a fost vina lui, se răsti Rhyme. Toată ziua am avut camera plină de oameni.

— Nu vreau să aud scuze, i-o întoarse Taylor.

Ăsta era Peter Taylor, care nu vorbea niciodată prin intermediari atunci cînd discuta cu Rhyme și nu-și lăsa pacientul impertinent să-l intimideze.

— Mai bine să ne facem treaba.

Își puse mănuși chirurgicale și se aplecă peste bustul lui Rhyme. Începu să-i maseze abdomenul, ca să determine intestinele amorțite să-și îndeplinească rolul. Thom ridică păturile și aduse scutece curate.

După cîteva clipe, treaba se rezolvă, iar Thom își curăță șeful.

Deodată, Taylor spuse:

— Sper că ai renunțat la prostia aia.

Îl studie cu atenție pe Rhyme.

Prostia aia...

Se referea la sinucidere. Aruncîndu-i o privire lui Thom, Rhyme zise:

— Nu m-am mai gîndit la ea de ceva timp.

— Bine.

Medicul se uită la instrumentele de pe masă.

— Asta ar trebui să faci. Poate că departamentul o să te pună din nou pe statul de plată.

— Nu cred că aș trece examenul medical.

— Cum stai cu capul?

— „Izbit cu barosul" e o descriere destul de potrivită. Și la ceafă am avut azi două crampe urîte.

Taylor se duse în spatele patului și apăsă cu degetele părțile laterale ale șirei spinării lui Rhyme, acolo unde – bănuia criminalistul, deși nu văzuse niciodată locul – se aflau cicatricele proeminente de la operațiile pe care le făcuse de-a lungul anilor. Medicul îi făcu lui Rhyme un masaj, apăsînd cu putere mușchii încordați de la umeri și ceafă. Încet-încet, durerea dispăru.

Simți degetele mari ale doctorului oprindu-se în zona unde bănuia că se afla vertebra zdrobită.

Nava spațială, raza laser...

— Într-o bună zi, o să se rezolve și asta. Într-o bună zi, n-o să fie ceva mai rău decît să-ți rupi un picior. Ascultă ce-ți spun. Prevăd asta.

După cincisprezece minute, Peter Taylor coborî scara și se întîlni cu polițiștii pe trotuar.

— E bine? întrebă Amelia Sachs îngrijorată.

— Tensiunea e coborîtă. Are nevoie mai ales de odihnă.

Doctorul, un bărbat neatrăgător, își dădu seama dintr-odată că vorbea cu o femeie foarte frumoasă. Își netezi părul rar, încărunțit, și aruncă o privire discretă spre silueta ei zveltă. Pe urmă se uită la mașinile poliției din fața casei și întrebă:

— La ce caz vă ajută?

Sellitto ezită, cum ar fi reacționat orice detectiv la întrebările unui civil. Dar Sachs intuise că Taylor și Rhyme erau apropiați, așa că zise:

— La răpiri. Ai auzit de ele.

— Cazul taximetristului? A apărut la toate jurnalele de știri. Îi face bine lui Rhyme. Munca e cel mai bun lucru care i se poate întîmpla. Are nevoie de prieteni și de un țel.

Thom apăru în capul scării.

— Îți transmite mulțumiri, Pete. Mă rog, n-a zis chiar așa, dar asta voia să spună. Știi cum e el.

— Spune-mi sincer, îi ceru Taylor cu voce joasă, conspirativă. Tot mai vrea să vorbească cu ei?

Thom zise:

— Nu, nu mai vrea.

Însă ceva din tonul lui îi spuse lui Sachs că mințea. Nu știa despre ce era vorba sau ce semnificație avea fraza aia. Dar suna dureros.

Vrea să vorbească cu ei?

În orice caz, Taylor părea să nu fi sesizat minciuna. Spuse:

— Mă întorc mîine, să văd cum se simte.

Thom îi mulțumi, iar doctorul își aruncă geanta pe umăr și se depărtă pe trotuar. Asistentul îi făcu semn lui Sellitto.

— Aș vrea să vorbesc un minut cu tine.

Detectivul urcă în grabă scara. Dispăru în cameră și, după cîteva minute, ieși împreună cu Thom.

Cu un aer solemn, Sellitto se uită la Sachs.

— E rîndul tău.

Și făcu semn spre scară.

Rhyme zăcea în patul masiv, cu părul răvășit. Nu mai era roșu la față, iar mîinile își pierduseră paloarea. Pe pat erau așternuturi curate și el era îmbrăcat altfel. De astă dată, pijamaua era la fel de verde ca și costumul lui Dellray.

— E cea mai urîtă pijama pe care am văzut-o vreodată, zise Sachs. Fosta soție ți-a luat-o, nu-i așa?

— Cum de-ai ghicit? Un cadou de ziua mea... Scuză-mă că te-am speriat, spuse el, uitîndu-se în altă parte.

Părea dintr-odată timid și asta o enerva. Își aminti de tatăl ei în camera de la Sloan-Ketterin, înainte de operația după care nu se mai trezise. Starea de slăbiciune poate fi mai înfricoșătoare decît o amenințare.

— Scuze? întrebă ea pe un ton sumbru. Termină cu prostiile astea, Rhyme.

El o măsură cu privirea cîtva timp, apoi zise:

— Voi doi o să faceți treabă bună.

— Noi doi?

— Tu și Lon. Sigur, și Mel Cooper. Și Jim Polling.

— Ce vrei să spui?

— Eu mă retrag.

— Tu *ce*?

— Mă tem că-i prea mare efortul pentru un organism bătrîn.

— Dar nu poți renunța.

Arătă spre planșa de pe perete.

— Uite cîte-am aflat despre 823. Sîntem atît de aproape de el.

— Deci nu mai aveți nevoie de mine. Nu vă trebuie decît puțin noroc.

— Noroc? A durat cîțiva ani pînă să fie prins Bundy. Și ce zici de ucigașul cu zodiacul? Și despre Vîrcolac?

— Aici avem informații bune. Informații solide. O să găsiți niște piste utile. O să-l prindeți, Sachs. O să fie cîntecul tău de lebădă înainte de-a ajunge la Afaceri Publice. Am senzația că Susnec 823 începe să facă greșeli; s-ar putea să fie arestat chiar la biserică.

— Arăți foarte bine, zise ea după o clipă.

Deși nu era așa.

Rhyme rîse. Apoi zîmbetul i se stinse.

— Sînt foarte obosit. Și am dureri. Drace, cred că am dureri în locuri despre care doctorii ar spune că *n-au* cum să doară.

— Fă ce fac și eu. Trage un pui de somn.

El însercă să pufnească într-un rîs ironic, dar scoase doar un sunet stins. Sachs detesta să-l vadă așa. Rhyme tuși scurt, coborî privirea către stimulator și se strîmbă, ca și cum îl stînjenea faptul că depindea de acea mașinărie.

— Sachs... Nu cred că o să mai lucrăm împreună. Voiam doar să-ți spun că ai o carieră frumoasă înaintea ta. Faci alegerile corecte.

— Bine, o să revin să te văd după ce i-o tragem javrei ăleia.

— Mi-ar face plăcere. Mă bucur că tu ai fost prima la locul faptei ieri-dimineață. Cu nimeni altcineva n-aș fi vrut să cercetez zona aia.

— Eu...

— Lincoln, se auzi o voce.

Sachs se întoarse și văzu un bărbat în pragul ușii. Se uita curios prin încăpere, oprindu-și privirea la echipamente.

— Se pare că a fost ceva activitate pe-aici.

— Doctore, spuse Rhyme.

Pe chip îi înflori un zîmbet.

— Te rog, intră.

Bărbatul intră în cameră.

— Am primit mesajul lui Thom. E o urgență, cum zicea el?

— Doctore William Berger, ea e Amelia Sachs.

Dar Sachs înțelese că încetase deja să existe în universul lui Lincoln Rhyme. Orice mai rămăsese de spus – iar ea simțea că erau unele lucruri, poate chiar multe – trebuia să aștepte. Porni spre ușă. Thom, care stătea în holul mare de afară, închise ușa în urma ei și, politicos, se opri și-i făcu semn s-o ia înainte.

Cînd ieși în noaptea umedă, Sachs auzi o voce în apropiere.

— Scuză-mă.

Se întoarse și-l văzu pe doctorul Peter Taylor stînd singur sub un arbore ginkgo.

— Putem să stăm de vorbă un minut?

Sachs îl urmă cîțiva pași pe Taylor.

— Da, zise ea.

Doctorul se sprijini de un zid de piatră și își trecu din nou mîna prin păr. Sachs își aminti de cîte ori intimidase bărbații cu un singur cuvînt sau cu o privire. Își spuse, așa cum făcea mereu: Ce forță inutilă e frumusețea.

— Ești prietena lui, nu-i așa? Adică, lucrezi cu el, dar îi ești și prietenă.

— Sigur. Așa cred.

— Bărbatul ăla care tocmai a intrat. Știi cine e?

— Berger, mi se pare. E medic.

— Ți-a spus de unde e?

— Nu.

Taylor ridică privirea spre fereastra camerei lui Rhyme. Întrebă:

— Ai auzit de Societatea Lethe?

— Nu, a, stai... E un grup care promovează eutanasia, nu?

Doctorul încuviință.

— Îi cunosc pe toți medicii lui Lincoln. Dar n-am auzit niciodată de Berger. M-am gîndit că poate face parte din grupul ăla.

— Ce?

Mai vorbește cu ei...

Deci despre *asta* era conversația aia.

Simțea că-și pierde greutatea în urma șocului.

— El a... a mai vorbit serios despre treaba asta pînă acum?

— O, da. Taylor oftă și privi cerul înnorat al nopții. O, da. Apoi se uită la ecusonul de pe uniforma ei. Agent Sachs, am petrecut ceasuri întregi încercînd să-l fac să renunțe la ideea asta. Ba chiar zile. Însă lucrez cu paraplegicii de ani buni și știu ce încăpățînați sînt. Poate că o să te asculte pe tine. Doar cîteva cuvinte. Mă gîndeam... Ai putea...?

— Ah, fir-ar să fie, Rhyme, murmură ea și o luă la goană pe trotuar, lăsîndu-l pe doctor cu fraza neterminată.

Ajunse în fața ușii casei lui Rhyme tocmai cînd Thom o închidea. Trecu în grabă pe lîngă el.

— Mi-am uitat carnetul.

— Ce?

— Mă-ntorc imediat.

— Nu poţi urca acolo. E cu medicul lui.

— Durează doar o secundă.

Ea ajunsese pe palier pînă să pornească Thom după ea. Trebuia să-şi fi dat seama că era o minciună, fiindcă sui cîte două trepte deodată. Dar ea avea un avans mare şi deschisese deja uşa dormitorului înainte ca asistentul să ajungă în capul scării.

Sachs dădu buzna înăuntru, surprinzîndu-i pe Rhyme şi pe doctorul care se sprijinea de masă, cu braţele încrucişate pe piept. Ea închise uşa şi-o încuie. Thom începu să bată în ea. Berger se întoarse către tînără cu o expresie de curiozitate pe faţă.

— Sachs, pufni Rhyme.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre tine.

— Mai tîrziu.

— Cît de tîrziu, Rhyme? întrebă ea sarcastic. Mîine? Săptămîna viitoare?

— Ce vrei să spui?

— Vrei să programez o întîlnire pentru, să zicem, miercurea viitoare? O să fii în stare să rezişti pînă atunci? O să mai fii *prin preajmă*?

— Sachs...

— Vreau să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

— Nu.

— Atunci o să procedăm mai dur.

Se apropie de Berger.

— Eşti arestat. Învinuirea este tentativă de sinucidere asistată.

Și scoase cătușele, apoi clic, clic, le fixă pe încheieturile doctorului.

Bănuia că acea clădire era o biserică. Carole Ganz zăcea pe podeaua de la subsol. O singură fîșie de lumină slabă cădea în diagonală pe perete, lăsînd să se vadă o pictură degradată a lui Iisus și un teanc de cărți mucegăite cu povestiri religioase. Vreo șase scaune mici – pentru elevii de la școala de duminică, presupuse ea – erau așezate în mijlocul încăperii.

Era tot încătușată și cu banda adezivă pe gură. Răpitorul o mai legase și de o țeavă aflată lîngă perete, cu o frînghie de un metru lungime.

Pe o masă înaltă de alături, Carole vedea gura unei căni mari de sticlă.

Dacă putea s-o răstoarne, ar fi folosit un ciob de sticlă ca să taie frînghia. Masa părea prea departe, însă ea se răsuci pe o parte și începu să se tîrască spre ea, ca o omidă.

Asta îi aminti de Pammy cînd era foarte mică și se rostogolea pe pat între ea și Ron; se gîndi la fetița ei, singură în pivnița aia oribilă, și începu să plîngă.

Pammy, cățelul de pluș, portmoneul.

Un moment, un scurt moment, se simți fără vlagă. Își dorea să nu fi plecat niciodată din Chicago.

Nu, nu mai gîndi așa! Încetează să-ți fie milă de tine! În mod sigur, așa trebuia procedat. Ai făcut-o pentru Ron. Și pentru tine. El ar fi mîndru. Kate îi spusese asta de o mie de ori și ea o crezuse.

Continuă să se tîrască. Se apropie cu treizeci de centimetri de masă.

Amețită, nu putea gîndi limpede.

Gîtul o înțepa din cauza setei cumplite. Și a prafului, și a mucegaiului.

Se mai tîrî puțin, apoi se lăsă pe o parte, ținîndu-și răsuflarea, ridicînd privirea spre masă. Părea să n-aibă nici o șansă. Ce rost are? își zise ea.

Se întrebă ce-i trecea prin minte lui Pammy.

Nemernicule! își spuse Carole. O să te *ucid* pentru asta!

Se foi din nou, încercînd să înainteze pe podea. Însă își pierdu echilibrul și se rostogoli pe spate. Gîfîia, știind ce avea să urmeze. Nu! Cu un pocnet sec, încheietura i se rupse. Țipă prin banda adezivă. Își pierdu cunoștința. Cînd își reveni, după cîteva clipe, se simți copleșită de greață.

Nu, nu, nu... dacă vomita, avea să moară. Cu gura astupată, asta s-ar fi întîmplat.

Înghite! Înghite. Haide. Poți s-o faci. Acum... Îi veni să verse. Apoi încă o dată.

Nu! Controlează-te.

Voma i se urca în gît.

Controlează...

Controlează-te...

Și reuși. Respirînd pe nas, gîndindu-se concentrat la Kate, Eddie și Pammy, la rucsacul galben care conținea toate bunurile ei de preț. Văzîndu-l, imaginîndu-l din toate unghiurile. Toată viața ei era acolo. *Noua* ei viață.

Ron, nu vreau s-o dau în bară. Pentru tine am venit aici, dragule...

Închise ochii. Se gîndi: Respiră adînc. Inspiră, expiră.

În cele din urmă, greața dispăru. După cîteva momente, se simți mai bine și, cu toate că durerea de

la încheietura ruptă o făcea să plîngă, porni iarăși să se tîrască spre masă. Un pas. Doi.

Simți o lovitură cînd își izbi capul de piciorul mesei. Reușise să ajungă pînă acolo, dar nu se putea mișca mai departe. Își clătină capul în stînga și-n dreapta, împingînd masa cu putere. Auzi cana alunecînd și mișcîndu-se pe tăblia mesei. Ridică privirea.

Se vedea un fragment din cană peste marginea mesei. Carole își dădu capul pe spate și izbi încă o dată piciorul de lemn.

Nu! Lovitura nu-și atinsese ținta. Cana se clătină o clipă, dar nu căzu. Carole se întinse ca să obțină mai mult spațiu, dar frînghia n-o lăsa.

Drace. Ah, Drace! În timp ce privea neajutorată cana murdară, observă că era plină cu un lichid în care plutea ceva. Ce *e* asta?

Se retrase vreo doi pași spre perete și se uită iarăși la masă.

Părea că înăuntru se afla un bec. Nu, nu un bec întreg, doar filamentul și baza, înșurubată într-un fasung. Din el ieșea un fir care ducea la un releu cum sînt cele care aprind și sting lumina cînd nu ești acasă. Părea să fie...

O bombă? Acum recunoștea izul vag de benzină.

Nu, nu...

Carole începu să se retragă de lîngă masă cît de repede putea, suspinînd disperată. Lîngă perete era un fișet. Avea s-o protejeze oarecum. Își strînse picioarele, pe urmă simți un fior de panică și le întinse iar înfuriată. Mișcarea o dezechilibră. Pricepu îngrozită că se răsturna iarăși pe spate. Ah, oprește-te. Nu... Rămase un timp perfect nemișcată, tremurînd, în

vreme ce încerca să-și mute greutatea în față. Dar continua să se rostogolească, își prinse mîna încătușată sub ea, încheietura fracturată preluînd greutatea corpului. Simți o durere atroce și, din fericire, leșină din nou.

DOUĂZECI ȘI CINCI

— Nici pomeneală, Rhyme. Nu poți face asta.

Berger asista cu un aer stînjenit la discuție. Rhyme presupuse că în activitatea lui văzuse tot soiul de scenarii isterice jucate în astfel de momente. Cele mai mari probleme pe care trebuie să le fi avut Berger nu erau create de cei care voiau să moară, ci de aceia care doreau ca toți ceilalți să trăiască.

Asistentul bătu la ușă.

— Thom, îl strigă Rhyme. E-n regulă. Poți să pleci. Apoi îi zise lui Sachs: Ne-am luat rămas-bun. Tu și cu mine. Ai o manieră urîtă de a distruge o despărțire perfectă.

— Nu poți face asta.

Cine dăduse alarma? Poate că Pete Taylor. Doctorul o fi ghicit că el și Thom îl mințiseră.

Rhyme văzu privirea lui Sachs alunecînd spre cele trei obiecte de pe masă. Darurile Magilor. Coniacul, pastilele și punga de plastic. Și o bandă de cauciuc, precum cele pe care Sachs le purta și acum pe pantofi. (De cîte ori ajunsese el acasă de la locul unei crime și-o văzuse pe Blaine privind îngrozită fîșiile de pe pantofii lui? „Toată lumea o să creadă că soțul meu nu-și permite

să-şi cumpere pantofi noi. Îşi leagă tălpile cu benzi de cauciuc. *Zău aşa*, Lincoln!"

— Sachs, scoate-i cătuşele bunului doctor. Şi îţi cer pentru ultima oară să pleci.

Ea izbucni într-un rîs fals.

— Să mă scuzi, dar asta e o infracţiune la New York. Procurorul districtual ar putea-o considera crimă dacă ar vrea.

Berger spuse:

— Nu fac decît să am o conversaţie cu un pacient.

— De aia eşti învinuit doar de tentativă. Pînă acum. Poate că ar trebui să-ţi trimitem numele şi amprentele la Departamentul de Evidenţă. Să vedem ce găsim.

— Lincoln, zise Berger, brusc alarmat. Nu pot...

— O s-o rezolvăm, spuse Rhyme. Sachs, te rog.

Ea îşi depărtase picioarele, îşi pusese mîinile pe coapsele zvelte, iar chipul minunat avea un aer autoritar.

— Să mergem, strigă ea spre doctor.

— Sachs, n-ai idee cît de importantă e treaba asta.

— N-o să te las să te sinucizi.

— Să mă laşi? se răsti Rhyme. Să mă laşi? Şi de ce aş avea nevoie de permisiunea ta?

Berger zise:

— Domnişoară... Agent Sachs, e decizia lui şi se bazează pe consimţămîntul mutual deplin. Lincoln e mai informat decît majoritatea pacienţilor mei.

— Pacienţi? Vrei să spui victime.

— Sachs! răbufni Rhyme, încercînd să-şi stăpînească disperarea din glas. A durat un an pînă să găsesc pe cineva care să mă ajute.

— Poate fiindcă nu e ceva în regulă. Te-ai gîndit la asta? Și de ce acum, Rhyme? Chiar în toiul anchetei?

— Dacă mai am vreo criză și un atac, s-ar putea să-mi pierd orice capacitate de comunicare. Aș putea fi conștient timp de patruzeci de ani și total incapabil să mă mișc. Și dacă n-am creierul terminat, nimeni de pe lume n-o să scoată din priză aparatura de supraviețuire. Măcar acum sînt în stare să-mi comunic deciziile.

— Dar de ce? insistă ea.

— De ce nu? răspunse Rhyme. Spune-mi. De ce nu?

— Păi...

Părea că argumentele împotriva sinuciderii erau atît de evidente, încît îi venea greu să le formuleze.

— Pentru că...

— Pentru că ce, Sachs?

— În primul rînd, e o lașitate.

Rhyme rîse.

— Vrei să dezbatem tema asta, Sachs? Vrei? Corect. „Lașitate", zici tu. Asta ne duce cu gîndul la sir Thomas Browne: „Cînd viața e mai cumplită decît moartea, adevărata vitejie e să trăiești". Curajul în fața adversităților insurmontabile... Argumentul clasic în favoarea vieții. Dar dacă asta e adevărat, de ce se anesteziază pacienții înainte de operație? De ce se vinde aspirină? De ce se vindecă brațe rupte? De ce Prozac e cel mai prescris medicament din America? Scuză-mă, dar durerea n-are în esență nimic bun.

— Dar tu nu ai dureri.

— Și cum definești durerea, Sachs? Poate că și absența oricărei senzații poate fi durere.

— Poți ajuta atît de mult. Uite cîte știi. Criminalistică, istorie.

— Argumentul contribuției sociale. E foarte folosit.

Îi aruncă o privire lui Berger, dar medicul rămase tăcut. Rhyme văzu că obiectul atenției lui se afla pe masă – palida vertebră cervicală. O luă de-acolo, o cîntări în mîinile încătușate. Fusese ortoped, își aminti Rhyme.

Continuă să-i vorbească lui Sachs:

— Dar cine spune că ar trebui să contribuim cu ceva pentru viață? În plus, corolarul e că aș putea veni cu ceva rău. Aș putea chiar și răni pe cineva sau pe mine.

— Așa e viața.

Rhyme zîmbi.

— Dar eu aleg moartea, nu viața.

Sachs părea stingherită, gîndind intens.

— Doar că... moartea nu e naturală. Viața este.

— Nu e? Freud te-ar contrazice. A renunțat la principiul plăcerii și a ajuns să creadă că există altă forță – o agresiune primară nonerotică, așa a numit-o. Care lucrează ca să desfacă legăturile pe care le realizăm în viață. Propria noastră distrugere e o forță perfect naturală. Totul moare; ce-i mai natural decît asta?

Sachs se scărpină din nou în cap.

— În regulă, spuse ea. Pentru tine, viața e o provocare mai mare decît pentru majoritatea oamenilor. Dar m-am gîndit că... tot ce am văzut la tine îmi spune că ești o persoană căreia îi plac provocările.

— Provocări? Să-ți spun eu cum stă treaba cu provocările. Am stat timp de un an conectat la un ventilator. Vezi pe gîtul meu cicatricea de la traheoctomie? Ei bine, prin exerciții de respirație – și cea mai mare voință pe care am putut-o aduna – am reușit să scap

de aparatul ăla. De fapt, am niște plămîni grozavi. La fel de puternici ca ai tăi. Pentru un paraplegic, e ceva remarcabil, Sachs. Am pierdut opt luni din viață. Înțelegi ce vreau să spun? Opt luni ca să controlez o funcție fiziologică elementară. Nu mă refer la pictarea Capelei Sixtine sau la cîntatul la vioară. Vorbesc despre afurisita de *respirație.*

— Dar ai putea să te faci bine. Anul viitor s-ar putea găsi un tratament.

— Nu. Nu anul viitor. Nici peste zece ani.

— Nu știi asta. Trebuie să se facă niște cercetări...

— Sigur că se fac. Vrei să știi ce? Sînt expert. Transplantarea țesutului nervos al embrionului la țesutul vătămat, pentru stimularea regenerării axonilor.

Cuvintele ieșiră cu ușurință dintre buzele lui frumoase.

— Nici un efect remarcabil. Unii medici tratează chimic zonele afectate, ca să creeze un mediu propice regenerării celulelor. Nici un efect remarcabil – nu la speciile evoluate. La formele primitive de viață s-a înregistrat un oarecare succes. Dacă aș fi fost broască, aș fi mers din nou. Mă rog, aș fi țopăit.

— Deci *există* oameni care lucrează la asta? întrebă Sachs.

— Sigur. Dar nimeni nu se așteaptă la progrese uimitoare în următorii douăzeci, treizeci de ani.

— Dacă s-ar fi așteptat, i-o întoarse ea, n-ar mai fi fost progrese uimitoare, nu-i așa?

Rhyme rîse. Tînăra era tare.

Sachs își dădu la o parte șuvițele de păr roșu de pe ochi și zise:

— Ai făcut carieră la judiciar, nu uita. Sinuciderea este ilegală.

— E şi un păcat, răspunse el. Indienii Dakota credeau că fantomele celor care se sinucideau trebuiau să se învîrtească veşnic în jurul arborilor de care se spînzuraseră. I-a împiedicat asta să se sinucidă? Nici gînd. Numai că foloseau arbori mai mici.

— Să-ţi spun ceva, Rhyme. Şi ăsta-i ultimul meu argument.

Făcu semn către Berger şi înşfăcă lanţul cătuşelor.

— O să-l iau cu mine şi o să-l pun sub acuzare. Combate treaba *asta*.

— Lincoln, spuse neliniştit Berger, cu teamă în ochi.

Sachs îl luă pe doctor de braţ şi-l conduse către uşă.

— Nu, zise el. Te rog. Nu face asta.

În timp ce Sachs deschidea uşa, Rhyme strigă:

— Sachs, înainte de-a proceda aşa, răspunde-mi la o întrebare.

Ea se opri, cu o mînă pe clanţă.

— O singură întrebare.

Tînăra poliţistă privi în urmă.

— Ai vrut vreodată? Să te sinucizi?

Ea descuie uşa cu zgomot. Rhyme spuse:

— Răspunde-mi!

Sachs nu deschise uşa. Rămase cu spatele la el.

— Nu. Niciodată.

— Eşti mulţumită de viaţa ta?

— La fel de mult ca oricine.

— Nu eşti niciodată deprimată?

— N-am zis asta. Am spus că n-am vrut niciodată să mă sinucid.

— Îmi ziceai că-ți place să conduci mașini. Cei cărora le place asta conduc repede. Și tu faci la fel, nu?

— Da. Uneori.

— Care a fost viteza cea mai mare?

— Nu știu.

— Peste o sută treizeci la oră?

Un zîmbet ironic.

— Da.

— Peste o sută șaizeci?

Ea făcu semn în sus cu degetul mare.

— O sută șaptezeci și cinci? O sută nouăzeci? întrebă el, zîmbind uimit.

— M-am oprit la două sute șaptezeci.

— Doamne, Sachs, chiar ești tare. Ei bine, conducînd atît de repede, nu te-ai gîndit că era posibil, doar posibil, să se întîmple ceva? O bară de cremalieră, o osie sau altceva să se rupă, o anvelopă să explodeze, să apară o pată de ulei pe șosea?

— Eram aproape în siguranță. Nu sînt nebună.

— *Aproape* în siguranță. Dar cînd conduci cu viteza unui mic avion, ei bine, nu ești complet în siguranță, nu-i așa?

— Influențezi martorul.

— Nu, nu-l influențez. Urmărește-mă cu atenție. Cînd conduci atît de repede, trebuie să accepți faptul că ai putea avea un accident mortal, nu-i așa?

— Poate, admise ea.

Berger, cu mîinile încătușate în fața lui, privea cu nervozitate în jur, continuînd să țină între degete vertebra palidă.

— Deci te-ai apropiat de limita aia, da? Ah, știi despre ce vorbesc. Știu că știi – limita dintre *riscul* de

a muri şi *certitudinea* că vei muri. Vezi, Sachs, dacă tragi morţii după tine, e un pas foarte mic peste limita aia. Un pas mic ca să te duci lîngă ei.

Ea îşi înclină capul, iar faţa îi încremeni, în vreme ce perdeaua de păr îi acoperea ochii.

— Să renunţi la morţi, şopti Rhyme, rugîndu-se ca ea să nu plece cu Berger, ştiind că era foarte aproape de-a o îndupleca. Am atins o coardă sensibilă. Ce parte din tine vrea să-i urmeze pe morţi? Nu e tocmai o mică parte, Sachs. O, e mult mai mult decît o mică parte.

Ea ezita. Rhyme înţelese că era aproape de inima tinerei poliţiste.

Sachs se întoarse mînioasă către Berger şi-l înhăţă de cătuşe.

— Hai.

Împinse uşa.

— Ştii ce vreau să spun, da?

Ea se opri din nou.

— Uneori... se întîmplă ceva, Sachs. Uneori nu poţi fi ce-ai vrea să fii, nu poţi avea ce-ai vrea să ai. Şi viaţa se schimbă. Poate numai puţin, poate mai mult. Şi, la un moment dat, pur şi simplu nu mai merită să te lupţi ca să încerci să repari ce n-a mers bine.

Îi privi pe cei doi stînd nemişcaţi în pragul uşii. În cameră era linişte totală. Sachs se întoarse şi se uită la el.

— Moartea vindecă singurătatea, continuă Rhyme. Vindecă tensiunea. Vindencă dorinţa.

Aşa cum se uitase ea mai devreme la picioarele lui, criminalistul aruncă o privire scurtă spre unghiile ei roase.

Sachs deschise cătuşele lui Berger şi se duse la fereastră. Lacrimi îi străluceau pe obraji, reflectînd lumina galbenă a felinarelor de pe stradă.

— Sachs, sînt obosit, zise Rhyme cu sinceritate. Nu-ți pot spune cît de obosit sînt. Știi cît de grea e viața. Se adună un munte întreg de... poveri. Spălat, mîncat, defecat, dat telefoane, încheiat la cămăși, scărpinat în nas... Și puse deasupra altă mie de corvezi. Și încă altele.

Rămase tăcut. După o pauză lungă, ea zise:

— O să fac un tîrg cu tine.

— Ce tîrg?

Ea arătă către planșa de pe perete.

— 823 a răpit-o pe mama aia cu fetița ei... Ajută-ne să le salvăm. Doar pe ele. Dacă faci asta, o să-l las o oră cu tine. Se uită la Berger. Numai că după aia trebuie să dispară dracului din oraș.

Rhyme dădu din cap.

— Sachs, dacă am un atac, dacă nu mai pot comunica...

— Dacă se întîmplă asta, spuse ea pe un ton neutru, chiar dacă n-o să poți scoate o vorbă, o să mă asigur că rămîi o oră cu el.

Își încrucișă brațele, își desfăcu iarăși picioarele, arborînd postura preferată de Rhyme. Își dorea s-o fi văzut la calea ferată în acea dimineață, oprind trenul. Ea zise:

— Atît o să fac.

Trecură cîteva clipe. Rhyme încuviință.

— În regulă. Facem tîrgul. Apoi îl întrebă pe Berger: Rămîne pe luni?

— De acord, Lincoln. E bine.

Încă tremurînd, Berger se uită cu prudență la Sachs, care-i scotea cătușele. De parcă s-ar fi temut că ea o să se răzgîndească. Cînd fu eliberat, porni în grabă

spre ușă. Își dădu seama că rămăsese cu vertebra în mînă, se întoarse și-o puse – aproape respectuos – lîngă Rhyme, pe raportul de la locul primei crime din acea dimineață.

— Au fost mai fericiți decît mistreții în mlaștinile din Virginia, remarcă Sachs, lăsîndu-se în fotoliul de răchită împletită.

Se referea la Sellitto și Polling, după ce le spusese că Rhyme fusese de acord să lucreze la caz încă o zi.

— Mai ales Polling, zise ea. Credeam că omulețul ăla o să mă ia în brațe. Nu-i spune că i-am zis așa. Cum te simți? Arăți mai bine.

Luă o gură de scotch și puse paharul pe masa de lîngă pat, aproape de acela înalt al lui Rhyme.

— Nu-i rău.

Thom schimba așternuturile.

— Au curs apele din tine ca dintr-o fîntînă arteziană, zise el.

— Însă doar deasupra gîtului, preciză Rhyme. La transpirație mă refer.

— E normal? întrebă Sachs.

— Da. Așa funcționează. Termostatul se strică sub temperatura asta. N-am nevoie de vreun deodorant axial.

— Axial?

— Scobitură, pufni Rhyme. *Subsuoară*. Primul meu asistent nu spunea niciodată „subsuoară". Zicea: „O să te ridic de axile, Lincoln". A, și: „Dacă simți că vrei să regurgitezi, dă-i drumul, Lincoln". Își spunea „donator de îngrijiri". De fapt, expresia asta apărea și în CV-ul lui. N-am idee de ce l-am angajat. Noi sîntem foarte superstițioși, Sachs. Credem că dacă numim ceva altfel

decît i se spune de obicei, asta o să schimbe acel ceva. Susnec. Răufăcător. Dar asistentul ăla era doar un infirmier vîrît pînă peste subsuori în pișat și vomă. Așa e, Thom? Nu-i nimic rușinos. E o meseria onorabilă. Scîrboasă, dar onorabilă.

— Eu prosper în mizerie. De-aia lucrez pentru tine.

— Tu ce ești, Thom? Asistent sau donator de îngrijiri?

— Sînt un sfînt.

— Ha, iute la replici. Și iute cu seringa. El m-a întors dintre morți. Nu doar o dată.

Rhyme fu dintr-odată cuprins de teama că Sachs îl văzuse gol. Cu ochii ațintiți spre planșa cu profilul suspectului, întrebă:

— Ia zi, îți datorez și ție niște mulțumiri, Sachs? Ai făcut pe sora de caritate aici?

Așteptă neliniștit răspunsul ei. Nu știa cum s-ar mai fi uitat la ea dacă se întîmplase așa.

— Nu, răspunse Thom. Te-am salvat de unul singur. N-am vrut ca sufletele astea sensibile să simtă repulsie la vederea dosului tău fleșcăit.

Mulțumesc, Thom, își zise Rhyme. Apoi strigă:

— Acum dispari. Avem de vorbit despre caz. Eu și Sachs.

— Ai nevoie de somn.

— Sigur că am. Dar tot trebuie să discutăm despre caz. Noapte bună, noapte bună.

După plecarea lui Thom, Sachs își turnă niște scotch într-un pahar. Înclină capul și inspiră vaporii fumurii.

— Cine a turnat? întrebă Rhyme. Pete?

— Cine? întrebă ea.

— Doctorul Taylor, osteologul.

Ea ezită îndeajuns de mult ca el să priceapă că Taylor o făcuse. Sachs zise într-un tîrziu:

— Îți poartă de grijă.

— Sigur că da. Asta-i problema – aș vrea să-mi poarte *ceva* mai puțin de grijă. Știe ceva despre Berger?

— Bănuiește.

Rhyme se strîmbă.

— Uite, spune-i că Berger e doar un vechi prieten. El... ce e?

Sachs expira încet, de parcă ar fi scos fum de țigară printre buzele încrețite.

— Nu doar că vrei să te las să te sinucizi, mai vrei să și mint singura persoană care te-ar putea convinge să renunți.

— Nu m-ar putea convinge, răspunse Rhyme.

— Atunci de ce vrei să mint?

El rîse.

— Hai să-l lăsăm neștiutor pe doctorul Taylor încă vreo cîteva zile.

— În regulă, spuse ea. Iisuse, greu se mai înțelege omul cu tine.

Rhyme o privi cu atenție.

— De ce nu-mi vorbești despre asta?

— Despre ce?

— Cine-i mortul? La care n-ai renunțat.

— Sînt mulți.

— Cum ar fi?

— Citește ziarele.

— Ei, haide, Sachs.

Ea dădu din cap și coborî privirea spre paharul ei, cu un zîmbet stins.

— Nu, nu cred.

Rhyme puse tăcerea ei pe seama reținerii de-a avea o conversație intimă cu cineva pe care-l cunoscuse doar de o zi. Ceea ce părea o ironie, ținînd cont de faptul că stătea lîngă o duzină de catetere, un tub pentru perfuzie și o cutie de scutece. Totuși, n-avea de gînd să insiste și nu mai zise nimic. Așa că fu surprins atunci cînd ea ridică brusc privirea și izbucni:

— Doar că... Doar că... Ah, *drace.*

Și, cînd începură suspinele, Sachs își ridică mîinile spre față, vărsînd vreo două degete din cel mai bun whisky scoțian pe parchet.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

— Nu-mi vine să cred că-ți spun toate astea.

Sachs stătea ghemuită în fotoliul adînc, descălțată și cu picioarele trase sub ea. Lacrimile i se uscaseră, dar fața îi era la fel de roșie ca și părul.

— Continuă, o încurajă el.

— Despre tipul de care ți-am vorbit? Urma să ne mutăm împreună într-un apartament.

— Aha, cu un collie. Nu mi-ai spus că era vorba despre un tip. Prietenul tău?

Amantul secret? se întrebă Rhyme.

— *A fost* prietenul meu.

— Mă gîndeam că poate ți-ai pierdut tatăl.

— Nu. Tata a decedat acum trei ani. De cancer. Dar noi știam că așa o să se-ntîmple. Dacă asta te pregătește cumva, cred că noi eram pregătiți. Dar Nick...

— A fost ucis? întrebă cu blîndețe Rhyme.

Însă ea nu răspunse.

— Nick Carelli. Unul de-ai noștri. Polițist. Detectiv. A lucrat la Infracțiuni Stradale.

Numele îi suna cunoscut. Rhyme nu zise nimic și-o lăsă să continue.

— Un timp am locuit împreună. Ne gîndeam să ne căsătorim.

Făcu o pauză. Părea să-și pună gîndurile în ordine, precum țintele de la un poligon de tir.

— Lucra sub acoperire. De-aia păstram secretă relația noastră. Nu-și putea permite să se afle că iubita lui e polițistă. Își drese glasul. E greu de explicat. Înțelegi, am avut... chestia aia între noi. A fost... nu mi s-a întîmplat foarte des. Ce dracu', nu mi s-a întîmplat niciodată înainte de Nick. Ne potriveam la modul profund. Nick înțelegea că eu trebuia să fiu polițistă și asta nu era o problemă pentru el. La fel și eu, legat de munca lui sub acoperire. Genul ăla de... aceeași lungime de undă. Înțelegi, atunci cînd înțelegi deplin pe cineva? Ai simțit vreodată asta? Cu soția ta?

Rhyme zîmbi vag.

— Am simțit. Da. Dar nu cu Blaine, soția mea.

Și asta era tot ce voia să spună despre acel subiect.

— Cum v-ați cunoscut? întrebă el.

— La cursurile tematice de la academie. Acolo unde vine cîte cineva și vorbește despre ce face departamentul său. Nick a vorbit despre munca sub acoperire. Mi-a cerut imediat o întîlnire. Prima dată am fost la Rodman's Neck.

— La poligon?

Ea dădu din cap, pufnind.

— Pe urmă, am mers la mama lui, în Brooklyn, unde am mîncat paste și am băut o sticlă de Chianti. Femeia m-a pișcat cu putere și-a zis că eram prea slabă ca să pot face copii. M-a pus să mănînc două porții de *cannoli*. Ne-am dus acasă la mine, iar el a rămas peste noapte. O primă întîlnire grozavă, nu? De-atunci, ne vedeam tot timpul. Relația noastră mergea, Rhyme. Simțeam asta. Mergea foarte bine.

Rhyme întrebă:

— Și ce s-a întîmplat?

— El era... Altă dușcă de whisky vechi, pentru încurajare. Era pus pe treabă, asta s-a întîmplat. Tot timpul cît am fost cu el.

— Ce era?

— Corupt. O, corupt zdravăn. N-am avut nici un indiciu. Nici cel mai mărunt. Punea banii la ciorap în bănci din tot orașul. Strînsese aproape două sute de mii.

Lincoln tăcu o clipă.

— Îmi pare rău, Sachs. Droguri?

— Nu. Marfă furată, mai ales. Aparatură, televizoare, bunuri jefuite. I s-a spus Filiera Brooklyn. Ziarele i-au zis așa.

Rhyme dădea din cap.

— De-aia mi-am amintit. Mai mult de zece dintre ei au ajuns în instanță, nu? Toți polițiști?

— Mai toți. Și cîțiva inspectori comerciali.

— Ce s-a întîmplat cu el? Cu Nick?

— Știi ce se-ntîmplă cînd polițiștii îi prind pe alți polițiști cu mîna-n sac. Îi bat măr. El spunea că a rezistat, dar eu știu că nu-i așa. I-au rupt trei coaste, vreo două degete, i-au spart fața. A pledat vinovat, dar tot a primit între douăzeci și treizeci de ani.

— Pentru jaf?

Rhyme era uluit.

— În două cazuri a lucrat singur. A amenințat cu pistolul un șofer, a tras un foc spre altul. Doar ca să-l sperie. *Știu* că a făcut-o doar ca să-l sperie. Dar judecătorul a dat cu el de pămînt.

Închise ochii, își strînse buzele cu putere.

— După ce a fost arestat, Afacerile Interne i-au urmărit toate mișcările, de parcă erau în călduri. Au verificat registrele de la închisoare. Ne sunam unul pe altul cu mari precauții. El spunea că infractorii îi formau uneori numărul. Dar au fost cîteva apeluri și la mine acasă. Cei de la AI m-au luat și pe mine în vizor. Așa că Nick a întrerupt legătura cu mine. *Trebuia* s-o facă. Altfel, aș fi intrat și eu la zdup. Știi cum sînt ăia de la Afaceri Interne – totdeauna declanșează o vînătoare de vrăjitoare.

— Ce s-a întîmplat?

— Ca să-i convingă că eu nu însemnam nimic pentru el... Ei bine, a spus niște lucruri despre mine. Înghiți în sec, cu ochii în podea. La anchetă, cei de la AI voiau să afle mai multe amănunte despre mine. Nick le-a spus: „A, F.P. Sacks? Am regulat-o de cîteva ori. Da' era nasoală. Așa că i-am dat papucii". Își dădu capul pe spate și își șterse lacrimile cu o mînecă. Porecla mea. F.P.

— Mi-a spus Lon.

Ea se încruntă.

— Ți-a spus ce înseamnă?

— Fata Polițistului. După meseria tatălui tău.

Sachs zîmbi trist.

— Asta a fost la început. Dar nu așa s-a terminat. La anchetă, Nick a spus că eram atît de jalnică la pat, încît mi s-ar potrivi de fapt porecla „Fata Păsăricilor", fiindcă îmi plac probabil mai mult fetele. Ghicești cît de repede s-a răspîndit vorba *asta* în departament.

— E un numitor comun acolo, Sachs.

Ea răsuflă adînc.

— L-am văzut în instanță la sfîrșitul anchetei. S-a uitat la mine o dată și... Nici nu pot descrie ce era în

ochii lui. O durere copleșitoare. A făcut asta ca să mă protejeze. Cu toate astea... Ai avut dreptate, să știi. Despre treaba cu singurătatea.

— Nu voiam să...

— Nu, spuse ea cu un aer serios. Te-am lovit, m-ai lovit. Asta a fost corect. Și-ai avut dreptate. Detest să fiu singură. *Vreau* să ies în lume, *vreau* să cunosc pe cineva. Însă după povestea cu Nick mi-a pierit cheful de sex. Rîse cu amărăciune. Toți cred că e minunat să arăți ca mine. Aș putea să-mi aleg orice tip îmi place, nu? Prostii. Singurii care au boașe să mă invite undeva sînt ăia care vor să reguleze tot timpul. Așa că am renunțat. Mi-e mai ușor de una singură. Detest asta, dar e mai ușor.

Rhyme înțelese în sfîrșit reacția ei atunci cînd îl văzuse pentru prima oară. Se simțea nestingherită de el pentru că era un bărbat care nu constituia o amenințare pentru ea. Nici o atracție sexuală. Era cineva pe care nu trebuia să-l țină la distanță. Și poate că resimțea și o anume camaraderie – de parcă le-ar fi lipsit amîndurora aceeași genă esențială.

— Știi, glumi el, tu și cu mine ar trebui să fim împreună *fără* să avem o relație amoroasă.

Ea rîse.

— Vorbește-mi despre soția ta. Cît timp ați fost căsătoriți?

— Șapte ani. Șase înainte de accident, unul după.

— Și te-a părăsit?

— Nu. Eu am părăsit-o. Nu voiam să se simtă vinovată de situație.

— Frumos din partea ta.

— Pînă la urmă a trebuit s-o alung. Sînt o jigodie. Tu nu mi-ai văzut decît latura bună.

După cîteva clipe, Rhyme o întrebă:

— Povestea aia cu Nick... are vreo legătură cu faptul că pleci de la patrulare?

— Nu. Mă rog, da.

— Te sperie armele?

Într-un tîrziu, Sachs dădu din cap.

— Viața pe stradă e altfel acum. De asta a pățit-o Nick, să știi. Asta l-a dat peste cap. Nu-i ca atunci cînd tata își făcea rondul. Era mai bine pe-atunci.

— Vrei să spui că nu e ca în *poveștile* pe care ți le zicea tatăl tău.

— Poate, admise ea.

Sachs se lăsă greu în fotoliu.

— Iar artrita? O am, dar nu-i așa de gravă pe cît pretind eu.

— Știu, zise Rhyme.

— Știi? De unde?

— M-am uitat la niște dovezi și am tras unele concluzii.

— De-aia m-ai luat la șuturi toată ziua? Știai că mă prefac?

— Te-am luat la șuturi, spuse el, fiindcă ești mai bună decît crezi tu că ești.

Ea îl privi năucită.

— Ah. Sachs, îmi amintești de mine, cum eram odată.

— Serios?

— Hai să-ți spun o poveste. Eram în echipa de cercetare a locurilor crimelor cam de un an, cînd am primit un telefon de la Omucideri care ne spunea că a fost găsit un tip mort pe o alee din Greenwich Village. Toți

subofițerii erau plecați în misiuni, așa că am fost eu ales să cercetez locul crimei. Atenție, aveam douăzeci și șase de ani. Mă duc acolo, verific și constat că mortul era șeful Departamentului de Sănătate și Asistență Socială al primăriei. Și ce crezi că era în jurul lui? O grămadă de fotografii. Să fi văzut cîteva dintre ele – tipul fusese la unul dintre cluburile alea sado-maso de pe Washington Street. A, și-am uitat să-ți spun, cînd l-am găsit, era îmbrăcat într-o surprinzătoare minijupă neagră și ciorapi plasă.

Și izolez locul crimei. Dintr-odată, apare un căpitan și încearcă să treacă de banda galbenă. Eu știu că are de gînd să facă dispărute pozele alea în drum spre biroul de probe materiale, însă eram atît de naiv, încît nu-mi păsa de fotografii – mă îngrijora faptul că încerca să pătrundă cineva în zonă.

— P vine de la „Protejarea locului crimei".

Rhyme chicoti.

— Și nu l-am lăsat să intre. În timp ce el stătea lîngă bandă și țipa la mine, un comisar adjunct a încercat să pătrundă prin alt loc. I-am spus să n-o facă. Și *el* a început să țipe la mine. Le-am zis că locul crimei rămîne neatins pînă cînd vin criminaliștii. Cine crezi că a apărut în cele din urmă?

— Primarul?

— Mă rog, adjunctul lui.

— Și i-ai lăsat pe toți să aștepte?

— Nimeni n-a intrat acolo, în afară de cei de la amprente și de fotografi. Sigur, drept represalii, timp de șase luni am aplicat vize de flotant. Dar l-am prins pe criminal cu ajutorul unor probe și-al unei amprente luate de pe o poză – de fapt, chiar aia publicată de

Post pe pagina întîi. Exact cum ai făcut tu ieri-dimineață. Cînd ai blocat calea ferată și Eleventh Avenue.

— Nu m-am gîndit, zise ea. Pur și simplu am făcut-o. De ce te uiți la mine așa?

— Haide, Sachs. Tu *știi* unde ar trebui să fii. Pe stradă. La Patrulare, Infracțiuni Majore, Criminalistică, nu contează... Dar la Afaceri Publice? O să putrezești acolo. Pentru unii e o slujbă bună, dar nu pentru tine. Nu renunța așa de repede.

— A, dar tu *nu* renunți? Cum e cu Berger?

— În ce mă privește, lucrurile stau puțin altfel.

Privirea ei întreba: Chiar așa? Se duse să-și ia un șervețel. După ce reveni pe fotoliu, spuse:

— Tu nu cari nici un cadavru după tine?

— Am cărat și eu. Dar acum sînt toate îngropate.

— Povestește-mi.

— Zău, nu-i nimic...

— Nu-i adevărat. Îți zic eu. Hai... eu ți-am arătat ce-ai vrut.

Rhyme simți un fior ciudat. Pricepu că nu era de la disreflexie. Zîmbetul i se stinse.

— Haide, Rhyme, insistă ea. Mi-ar plăcea să aflu.

— În fine, a fost un caz acum cîțiva ani, zise el. Am făcut o greșeală. Una urîtă.

— Povestește-mi.

Sachs turnă în ambele pahare cîte un deget de scotch.

— A fost un apel la un caz de crimă – sinucidere conjugală. Soț și soție într-un apartament din Chinatown. El a împușcat-o pe ea și s-a sinucis. Nu prea aveam timp să cercetez locul crimei; am lucrat în grabă. Și am comis o eroare clasică – mi-am format o idee

despre ce urma să găsesc acolo înainte de-a începe să caut. Am găsit niște fibre cărora nu le puteam stabili proveniența, dar am presupus că le aduseseră soțul și soția. Am găsit fragmente de glonț, însă n-am verificat dacă proveneau de la arma găsită la locul crimei. Am observat urma reculului armei, dar n-am analizat-o ca să stalibesc poziția exactă. Am făcut cercetarea și m-am întors la birou.

— Ce s-a întîmplat?

— Locul crimei fusese înscenat. De fapt, fusese tîlhărie și crimă. Iar criminalul nu părăsise apartamentul.

— Ce? Mai era acolo?

— După ce am plecat eu, a ieșit de sub pat și-a început să tragă. A ucis un tehnician de la judiciar și-a rănit un asistent medical. A ieșit pe stradă și a avut loc un schimb de focuri cu doi polițiști care auziseră apelul de urgență. Criminalul a fost împușcat – a murit mai tîrziu –, dar a omorît un polițist și l-a rănit pe celălalt. A mai împușcat și o familie care tocmai ieșise dintr-un restaurant chinezesc de vizavi. A folosit unul din copii drept scut.

— O, Doamne.

— Capul familiei se numea Colin Stanton. N-a fost rănit deloc și mai era și medic militar. Cei de la urgență au spus că și-ar fi putut salva soția și copiii dacă ar fi încercat să oprească sîngerarea, însă el a intrat în panică și-a rămas încremenit. Stătea acolo și se uita la toți cei care mureau în fața lui.

— Doamne, Rhyme. Dar n-a fost greșeala ta. Tu...

— Lasă-mă să termin. Nu ăsta a fost sfîrșitul.

— Nu?

— Medicul s-a întors acasă – în nordul statului New York. A avut un colaps și a stat o vreme într-un spital psihiatric. A încercat să se sinucidă. A fost ținut sub supraveghere. Mai întîi a încercat să-și taie venele, la încheietura mîinii, cu o bucată de hîrtie – coperta unei reviste. Pe urmă s-a strecurat într-o bibliotecă publică, a găsit un pahar de apă în baia bibliotecarului, l-a spart și și-a spintecat încheieturile. I-au fost cusute și a scăpat, pe urmă a mai stat în spital cam un an. Pînă la urmă i-au dat drumul. O lună mai tîrziu a încercat din nou. A folosit un cuțit.

Rhyme adăugă sec:

— De data asta a mers.

Aflase despre moartea lui Stanton dintr-un necrolog trimis prin fax de medicul legist din Albany County la Afacerile Publice din New York. Cineva de-acolo i-l timisese lui Rhyme prin poșta internă, cu un P.S. atașat: *M-am gîndit că te-ar interesa,* scrisese funcționarul.

— Afacerile Interne au deschis o anchetă. Incompetență profesională. Mi-au dat o pedeapsă blîndă. Cred că trebuia să fiu concediat.

Sachs oftă și închise o clipă ochii.

— Și vrei să spui că nu te simți vinovat din cauza asta?

— Nu mă mai simt.

— Nu te cred.

— Mi-am făcut datoria, Sachs. Am trăit ceva timp cu cadavrele alea în spate. Dar am renunțat la ele. Dacă n-aș fi făcut-o, cum aș fi putut continua să lucrez?

După o pauză lungă, ea zise:

— Pe cînd aveam optsprezece ani, am primit o amendă. Exces de viteză. Mergeam cu o sută patruzeci

la oră într-o zonă unde viteza maximă admisă era de șaizeci la oră.

— Bravo.

— Tata a zis că o să-mi dea banii pentru amendă, dar trebuia să i-i dau înapoi. Cu dobîndă. Dar știi ce mi-a mai zis? Că m-ar fi snopit în bătaie pentru trecere pe roșu sau pentru conducere neatentă. Dar înțelegea mersul în mare viteză. Mi-a spus: „Știu cum te simți, scumpo. Cînd te miști, nu pot pune mîna pe tine". Sachs continuă: Dacă nu puteam să conduc, dacă nu puteam alerga, poate că și eu aș fi făcut-o. M-aș fi sinucis.

— Eu mergeam pe jos peste tot, zise Rhyme. Niciodată n-am condus prea mult. Timp de douăzeci de ani n-am avut mașină. Tu ce marcă ai?

— Nu-i o marcă snoabă cum ai conduce tu prin Manhattan. E un Chevrolet Camaro. A fost a tatălui meu.

— Care ți-a dat și o bormașină. Ca să lucrezi la mașină, nu-i așa?

Ea încuviință.

— Și o cheie de torsiune. Și un set de lere pentru reglaj. Și primul meu set de chei cu clichet – darul meu de cînd am împlinit treisprezece ani. Rîse încet. Chevroletul ăla e o mașină cap-matol. Știi ce înseamnă? O mașină americană. Radioul, ventilatoarele și comutatoarele pentru faruri sînt toate stricate și de proastă calitate. Dar suspensiile sînt tari ca piatra, caroseria e ușoară ca o coajă de ou și aș întrece oricînd un BMW.

— Pun pariu că ai și făcut-o.

— O dată sau de două ori.

— În lumea infirmilor, mașinile sînt tabu, explică Rhyme. Stăteam – ori zăceam – în salonul de reabilitare

și discutam despre ce-am putea obține de la companiile de asigurări. Scaunele cu rotile automate erau în fruntea topului. Urmau cele cu control manual. Sigur, mie nu mi-ar fi de nici un folos. Își miji ochii, cercetîndu-și memoria exersată. N-am mai fost într-o mașină de mulți ani. Nu-mi amintesc de ultima dată.

— Am o idee, zise deodată Sachs. Înainte ca prietenul tău – doctorul Berger – să se întoarcă, hai să te iau la o plimbare. Sau e vreo problemă? Să stai în capul oaselor? Spuneai că scaunele cu rotile nu-ți sînt de folos.

— Da, scaunele cu rotile sînt o problemă. Dar o mașină? Cred că ar fi în regulă. Rîse. Cu două sute șaptezeci? Kilometri la oră?

— Aia a fost o zi specială, spuse Sachs, dînd din cap la amintirea acelei întîmpări. Erau condiții bune. Și nici o patrulă pe autostradă.

Sună telefonul, iar Rhyme răspunse. Era Lon Sellitto.

— Am trimis echipe de cercetare și supraveghere la toate bisericile vizate din Harlem. Dellray se ocupă de asta – omul a devenit un drept-credincios, Lincoln. Nu l-ai recunoaşte. A, și am mai trimis treizeci de agenți de stradă și o grămadă de oameni de la securitatea ONU la celelalte biserici pe care le-am fi putut pierde din vedere. Dacă susnecul nu se arată, o să le verificăm pe toate la șapte treizeci. În caz că s-a strecurat în vreuna fără să-l vedem. Cred că o să-l prindem, Linc, zise detectivul, ciudat de entuziast pentru un polițist de la Omucideri din New York.

— În regulă, Lon, o s-o trimit pe Amelia la punctul vostru de comandă pe la opt.

Întrerupseră legătura.

Thom bătu la ușă înainte de-a intra în cameră.

De parcă ne-ar fi putut surprinde într-o postură compromițătoare, rîse Rhyme în sinea lui.

— Nu mai vreau să aud nici o scuză, spuse el morocănos. În pat. Acum.

Era trecut de ora 3 dimineața, iar Rhyme uitase de oboseală cu mult timp în urmă. Plutea altundeva. Deasupra trupului său. Se întreba dacă nu cumva începuse să halucineze.

— Da, mamă, zise el. Agentul Sachs o să rămînă peste noapte aici, Thom. Poți să-i aduci o pătură, te rog?

— Ce-ai spus?

Thom se întoarse către el.

— O pătură.

— Nu, după asta, zise asistentul. Cuvîntul ăla.

— Nu știu, „Te rog"?

Thom făcu ochii mari, neliniștit.

— Te simți bine? Vrei să-l chem înapoi pe Pete Taylor? Pe liderul Bisericii Prezbiteriene? Pe medicul-șef al Biroului Federal de Sănătate Publică?

— Vezi cum mă necăjește ticălosul ăsta? îi spuse Rhyme lui Sachs. Nu știe niciodată cît de aproape e de-a fi concediat.

— La ce oră e deșteptarea?

— La șase treizeci e perfect, zise Rhyme.

După ce Thom plecă, Rhyme întrebă:

— Hei, Sachs, îți place muzica?

— O ador.

— Ce gen?

— Vechituri, jazz de stradă, ce scoate casa Motown... Da' tu? Pari tipul pasionat de muzică clasică.

— Vezi dulapul ăla?

— Ăsta?

— Nu, nu, celălalt. În dreapta. Deschide-l.

Sachs deschise ușa și rămase cu gura căscată de uimire. Dulapul era o mică încăpere plină cu aproape o mie de CD-uri.

— Aparatul ăla stereo, îl vezi pe raft?

Ea își trecu mîna peste CD player-ul Harmon Kardon, care era plin de praf.

— Costă mai mult decît prima mea mașină, spuse Rhyme. Nu-l mai folosesc.

— De ce nu?

El nu-i răspunse la întrebare, dar zise:

— Pune ceva. E în priză? Este? Bine. Alege orice vrei.

După cîteva clipe, își scoase capul din dulap și se duse către canapea, în timp ce Levi Stubbs and the Four Tops începură să cînte despre iubire.

Rhyme se gîndi că trecuse un an de cînd nu se mai auzise un acord muzical în dormitorul lui. Încercă pe tăcute să-i explice lui Sachs de ce încetase să mai asculte melodii. Nu reuși.

Ea dădu la o parte dosarele și cărțile de pe canapea. Se întinse și începu să frunzărească un exemplar din *Scenele crimei*.

— Îmi dai și mie una? întrebă ea.

— Ia zece.

— Vrei să...

Glasul i se frînse.

— Să-ți dau un autograf?

Rhyme rîse. Și ea rîse.

— Ce-ar fi să-mi pun amprenta pe ea? Grafologii n-or să acorde o probabilitate mai mare de optzeci și cinci la sută pentru scrisul de mînă. Dar o amprentă

a degetului mare? Orice expert o să certifice faptul că e a mea.

O privi cum citea primul capitol. I se închideau pleoapele de oboseală. Închise cartea.

— Vrei să faci ceva pentru mine? întrebă ea.

— Ce anume?

— Citeşte-mi. Ceva din carte. Cînd eram cu Nick...

Vocea i se stinse.

— Ce?

— Cînd eram împreună, Nick îmi citea de multe ori înainte de-a merge la culcare. Cărţi, ziarul, reviste... E unul dintre lucrurile care-mi lipsesc cel mai mult.

— Eu citesc îngrozitor, mărturisi Rhyme. Parcă aş recita rapoarte de la locurile crimelor. Dar am o memorie... E destul de bună. Ce-ar fi să-ţi povestesc cîte ceva?

— Ai vrea?

Sachs se întoarse cu spatele, îşi dădu jos bluza de uniformă, descheie vesta subţire antiglonţ şi-o aruncă. Dedesubt avea un tricou-plasă, iar sub el, un sutien. Îşi puse din nou bluza şi se întinse pe canapea, trase pătura peste ea, se ghemui pe o parte şi închise ochii.

Cu o telecomandă, Rhyme micşoră lumina din cameră.

— Întotdeauna mi s-au părut fascinante spaţiile morţii, începu el. Sînt ca nişte locuri sfinte. Ne interesează mai mult unde au dat oamenii ortul popii decît unde s-au născut. De exemplu, John Kennedy în Dallas. Cîţi crezi că fac pelerinaje la vreo maternitate din Boston?

Rhyme îşi cuibări capul în perna moale.

— Te plictisesc?

— Nu, zise ea. Te rog, continuă.

— Știi ce m-am întrebat mereu, Sachs?

— Spune-mi.

— M-a captivat ani de zile... Calvarul. Cu două mii de ani în urmă. *Ăla* e un loc al crimei pe care mi-ar fi plăcut să-l cercetez. Știu ce-o să zici: Dar îi cunoaștem pe criminali. Chiar așa să fie? Tot ce știm, de fapt, e ceea ce ne spun martorii. Amintește-ți ce spuneam – niciodată să nu ai încredere într-un martor. Poate că relatările alea din Biblie nu descriu ce s-a întîmplat cu adevărat. Unde sînt *dovezile*? Probele materiale. Piroanele, sîngele, sudoarea, sulița, crucea, oțetul. Urmele de sandale și amprentele digitale.

Rhyme își întoarse încet capul spre stînga și continuă să vorbească despre locuri ale unor crime și probe materiale pînă cînd pieptul lui Sachs începu să se înalțe și să coboare într-un ritm constant. Șuvițe subțiri din părul ei roșu se clătinau la răsuflarea ei. Cu arătătorul mîinii stîngi, Rhyme apăsă un buton al telecomenzii și stinse lumina. Adormi și el curînd.

Pe cer apăruse lumina slabă a zorilor.

Trezindu-se, Carole Ganz o vedea prin geamul armat de deasupra capului ei. Pammy. Oh, puișor... Pe urmă se gîndi la Ron. Și la toate bunurile ei aflate în pivnița aia oribilă. Banii, rucsacul galben...

Totuși, cel mai mult se gîndea la Pammy.

Ceva o trezise dintr-un somn ușor, neliniștit. Ce anume?

Durerea de la încheietură? Mîna îi pulsa cumplit. Își potrivi încet poziția corpului. Ea...

Sunetele grave ale unei orgi și vocile unui cor umplură din nou încăperea.

Asta o trezise. Muzica. Un val bubuitor de muzică. Biserica nu era abandonată. Erau oameni acolo! Rîse în sinea ei. Cineva avea să...

Și atunci își aminti de bombă.

Carole se uită de după fișet. Era tot acolo, clătinîndu-se pe marginea mesei. Avea aspectul fioros al bombelor adevărate și al armelor letale – nu ca jucăriile ale lucioase pe care le vezi în filme. Bandă adezivă jegoasă, fire cojite de izolație, benzină murdară... Poate că-i o aiureală, își zise ea. La lumina zilei n-ar arăta așa de amenințător.

Altă explozie de muzică. Venea direct de deasupra capului ei. Și niște pași tîrșîiți. O ușă se închise. Scîrțîituri și mormăieli ale oamenilor care se mișcau pe podeaua veche din lemn uscat. De pe grinzi cădeau fire de praf.

Glasurile avîntate se opriră în mijlocul unui pasaj. După cîteva momente, începură să cînte din nou.

Carole bătu din picioare, însă podeaua era din beton, pereții din cărămidă. Încercă să țipe, dar călușul îi înăbușea sunetele. Repetiția continuă, iar muzica solemnă răsuna pînă în pivniță.

După zece minute, Carole se prăbuși pe podea, epuizată. Își îndreptă iarăși privirea spre bombă. Lumina era mai bună și putea vedea limpede ceasul.

Carole își miji ochii. Ceasul!

Nu era deloc o aiureală. Era potrivit la ora 6.15 a.m. Cadranul arăta că în momentul ăla era ora 5.30.

Tîrîndu-se în spatele fișetului, Carol începu să izbească pereții metalici cu genunchiul. Însă zgomotele

slabe pe care le făceau loviturile ei se pierdeau în acordurile funebre ale cîntecului *Swing Low, Sweet Chariot*, ce pătrundeau pînă în pivnița bisericii.

4

Pînă în măduva oaselor

„Un singur lucru nu au zeii:
puterea de a reface trecutul."

Aristotel

Duminică, ora 9.45 a.m.-luni, ora 7.00 p.m.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Îl trezi un miros. Așa cum i se întîmpla deseori. Și – ca în multe alte dimineți – nu deschise imediat ochii, ci rămase în capul oaselor, încercînd să-și dea seama de unde ar putea proveni izul ăla necunoscut.

Aroma gazoasă a aerului dimineții? Umezeala străzilor pătate de benzină? Ghips igrasios? Încercă să discearnă mirosul Ameliei Sachs, dar nu reuși.

Gîndurile lui Rhyme trecură peste ea și continuară căutarea. Ce miros era?

Detergent? Nu.

Vreo substanță chimică din laboratorul improvizat al lui Cooper?

Nu, ar fi recunoscut-o pe oricare dintre ele.

Era... A, da... markerul.

Acum putea deschide ochii și – după o privire spre adormita Sachs, ca să se asigure că nu-l părăsise – se trezi uitîndu-se la planșa de pe perete. De-acolo venea mirosul. Aerul umed, fierbinte, al dimineții de august impregnase hîrtia, făcînd-o să emane acel iz.

- Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale
- Posibil să aibă dosar penal

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Altele
• Bărbat caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă • Mănuși vechi, din piele roșcată de ied • Aftershave; ca să acopere alt miros? • Cagulă? Bleumarin? • Mănuși de culoare închisă • Aftershave = Brut • Părul nu e castaniu • Cicatrice adîncă la arătător • Haine de stradă	• Prob. are o locuință sigură • Situată lîngă: B'way&82nd, ShopRite Greenwich&Bank, ShopRite 8th Ave.&24th ShopRite Houston& Lafayette, ShopRite • Clădire veche, marmură roz • Veche de cel puțin un secol, probabil vilă sau sediu de instituție	• Taxi • Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej • Mașină de închiriat; probabil furată	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32 • Leagă victimele cu noduri ciudate • Îl atrage „vechiul" • A numit-o „Hanna" pe o victimă • Cunoaște germana elementară • Îl atrag locurile subterane • Dublă personalitate • Poate fi preot, asistent social, consilier • Tocire neobișnuită a pantofilor, citește mult? • Asculta în timp ce rupea degetul victimei • A lăsat la locul crimei un șarpe, ca o palmă dată anchetatorilor

- Cunoaște structura amprentelor
- Armă – Colt calibru 32
- Leagă victimele cu noduri ciudate
- Îl atrage „vechiul"
- A numit-o „Hanna" pe o victimă
- Cunoaște germana elementară
- Îl atrag locurile subterane

Cifrele palide ale ceasului de perete sticleau: 5.45 a.m. Rhyme își întoarse privirea la planșă. N-o vedea limpede, era doar un model fantomatic de alb pus lîngă un alb mai puțin intens. Dar cerul dimineții trimitea destulă lumină pentru a distinge majoritatea cuvintelor.

- Dublă personalitate
- Poate fi preot, asistent social, consilier
- Tocire neobișnuită a pantofilor, citește mult?
- Asculta în timp ce rupea degetul victimei
- A lăsat la locul crimei un șarpe,
  ca o palmă dată anchetatorilor

Șoimii se treziseră. Rhyme percepu un fîlfîit de aripi la fereastră. Se uită iarăși la planșă. Pe cînd lucra, avea pe pereții biroului zeci de planșe ce puteau fi șterse, iar pe ele trcea caracteristile susnecilor din cazurile importante. Își aminti: mergea cu pași mari prin încăpere, se uita la ele, își punea întrebări despre oamenii pe care îi descriau.

- Clădire veche, marmură roz

Se gîndi la un hoț isteț de bijuterii, pe care el și Lon îl arestaseră cu zece ani în urmă. La anchetă, infractorul le spusese timid că n-or să găsească niciodată prada luată de la loviturile anterioare, dar, dacă luau în calcul o reducere a pedepsei, o să le zică unde o ascunsese.

Rhyme răspunsese: „Ei bine, chiar am avut ceva bătaie de cap pînă să ne dăm seama unde se află". „Sînt sigur de asta", zisese hoțul. „Vezi tu", continuase Rhyme, „am îngustat zona pînă la zidul de piatră al unui siloz de cărbuni de la o fermă colonială aflată pe rîul Connecticut. Vreo opt kilometri la nord de Long Island Sound. Numai că nu pot spune exact dacă ferma aia e pe malul estic sau pe cel vestic".

După ce povestea făcuse turul departamentului, fraza pe care toți o foloseau ca să descrie expresia de pe fața infractorului fusese: Trebuia să fii dracului acolo ca s-o vezi cu ochii tăi.

Poate că *este* magie, Sachs, își spuse el.

- Veche de cel puțin un secol,
  probabil vilă sau sediu de instituție

Se uită din nou la planșă, apoi închise ochii și se lăsă pe minunata lui pernă. Și atunci simți șocul. Aproape ca o palmă peste față. Junghiul i se urcă pînă la cap, răspîndindu-se în corp asemenea unui incendiu.

- Îl atrage „vechiul"

— Sachs! strigă el. Scoală-te!

Ea se trezi și se ridică în capul oaselor.

— Ce-i? Ce-i...?

Vechi, vechi, vechi...

— Am comis o eroare, spuse el sec. E o problemă.

Sachs crezu mai întîi că era vorba despre o problemă medicală, sări de pe canapea și luă trusa lui Thom.

— Nu, indiciile, Sachs, *indiciile*... Le-am interpretat greșit.

Respira precipitat și scrîșnea din dinți în timp ce se gîndea.

Ea se îmbrăcă, se așeză, iar degetele îi dispărură imediat în păr și începu să se scarpine.

— Ce e, Rhyme? Care-i treaba?

— Biserica. S-ar putea să nu fie în Harlem.

Repetă:

— Am comis o eroare.

Ca și în cazul criminalului care omorîse familia lui Clin Stanton. În criminalistică, poți descifra perfect o sută de indicii, dar îl ratezi pe cel care duce la uciderea oamenilor.

— Cît e ora? întrebă ea.

— Șase fără un sfert, puțin mai mult. Ia ziarul. Caută programul slujbelor religioase.

Sachs găsi gazeta și începu să o răsfoiască. Apoi ridică ochii.

— La ce te gîndești?

— Opt douăzeci-și-trei e obsedat de tot ce-i vechi. Dacă e în căutarea unei vechi biserici pentru negri, s-ar putea să nu se gîndească la nordul orașului. Philip Payton a înființat în Harlem compania Afro American Realty în 1900. Mai existau două stabilimente pentru negri în oraș. Un centru unde sînt acum tribunalele, și la San Juan Hill. Sînt frecventate mai mult de albi acum, dar... Ah, la ce dracu' mă gîndeam?

— Unde-i San Juan Hill?

— Chiar la nord de Hell's Kitchen. În West Side. A fost numit așa în cinstea tuturor soldaților negri care au luptat în războiul hispano-american.

Sachs citi în ziar.

— Biserici din centru, zise ea. Păi, în Battery Park e Seamen's Institute. E o capelă acolo. Se țin slujbe. Trinity. Saint Paul's.

— Aia nu era zonă cu negri. Mai la nord și la est.

— O biserică prezbiteriană în Chinatown.

— Vreuna baptistă. Evanghelică?

— Nu, nimic în partea aia. Este... Ah, drace. Oftă, cu resemnare în privire. A, nu.

Rhyme pricepu dintr-odată.

— Slujba de la răsăritul soarelui!

Ea dădea din cap.

— Holy Tabernacle Baptist... A, Rhyme, e o slujbă cu cor care începe la ora 6. La intersecția dintre Fifty-ninth și Eleventh Avenue.

— Ăla-i San Juan Hill! Sună-i!

Ea înșfăcă telefonul și formă numărul. Rămase în picioare, cu capul aplecat, trăgîndu-se cu înverșunare de o sprînceană și scuturîndu-și părul.

— Răspunde, răspunde... Drace. E un robot. Pastorul trebuie să fi ieșit din birou.

Spuse la microfon:

— Aici e Departamentul de Poliție din New York. Avem motive să credem că în biserica voastră este o bombă incendiară. Evacuați oamenii cît mai repede posibil.

Închise telefonul și se încălță.

— Du-te, Sachs. Trebuie să ajungi acolo. Acum!

— Eu?

— Noi sîntem mai aproape decît cea mai apropiată secție de poliție. Poți fi acolo în zece minute.

Ea porni în fugă spre ușă, punîndu-și centura în jurul taliei.

— O să sun la secție, strigă Rhyme în vreme ce ea sărea treptele, cu părul ca un nor roșu în jurul capului. Și,

Sachs, dacă ai vrut vreodată să conduci repede, fă-o acum.

Duba aluneca pe 81st Street, gonind spre vest.

Sachs năvăli în intersecția cu Broadway, frînă brusc și lovi un automat pentru ziare, proiectîndu-l în vitrina unui magazin pînă să redreseze mașina. Își aminti de echipamentul pentru cercetarea locului crimei. Conduci un vehicul cu spatele greu; nu coti cu optzeci la oră, își zise ea.

Pe urmă pe Broadway. Frînează la intersecții. Verifică stînga. Verifică Dreapta. Liber. Calc-o!

Ieși de pe Ninth Avenue la Lincoln Center și se îndreptă spre sud. Sînt la numai...

Ah, drace!

O oprire în scrîșnet de roți.

Strada era închisă.

Un șir de capre din lemn albastre blocau Ninth Avenue pentru un tîrg stradal ce urma să se deschidă mai tîrziu. Pe-o pancardă era scris: *Artizanat și delicatese de la toate națiunile. Mînă de mînă, toți sîntem unul.*

Afurisitul de ONU! Străbătu în marșarier cam o jumătate de cvartral, apoi acceleră pînă la optzeci la oră și lovi prima capră. Împrăștiind în calea ei mese portabile din aluminiu și rafturi de lemn pentru mărfuri, Sachs dădu buzna în tîrgul pustiu. După două cvartale, furgoneta lovi și baricada de sud și o luă spre vest pe Fifty-ninth, urcînd pe trotuar mai mult decît ar fi vrut Sachs.

Se vedea biserica, la o sută de metri în față.

Enoriași pe trepte – părinți, fetițe în rochii albe și roz cu volănașe, băieți în costume negre și cămăși albe, cu părul tuns ca al rapperilor sau oxigenat.

Iar dinspre fereastra privniței se ridica un nor mic de fum cenușiu.

Sachs apăsă pedala acceleratiei pînă la podea, făcînd motorul să bubuie.

Înșfăcă microfonul stației radio.

— Furgoneta Doi către centrală, recepție.

Iar în clipa cînd coborî privirea spre stație ca să vadă dacă volumul era dat la maximum, un Mercedes masiv ieși de pe o alee exact în calea ei.

O privire rapidă spre familia din interior, cu ochii măriți de groază, în vreme ce tatăl apăsa pe frînă.

Instinctiv, Sachs trase cu putere volanul spre stînga, lansînd furgoneta într-un derapaj controlat. Haide, se ruga ea de roți, prindeți, prindeți, prindeți! Dar asfaltul unsuros se muiase de la căldura ultimelor zile și era acoperit de rouă. Duba dansa pe suprafața drumului ca un hidroglisor.

Spatele mașinii se lovi de botul Mercedesului cu optzeci de kilometri la oră. Cu un bubuit asurzitor, limuzina reteză partea din dreapta spate a furgonetei. Valizele negre cu echipament zburară în aer, se deschiseră și împrăștiară conținutul pe toată strada. Enoriașii se ascunseră ca să se ferească de cioburile de sticlă și plastic și de bucățile de metal.

Airbagurile pocniră și se umflară, speriind-o pe Sachs. Își acoperi fața, iar furgoneta se răsturnă peste un șir de mașini și o tarabă cu ziare, apoi se opri cu roțile în sus. Jurnale și pungi de plastic pentru probe materiale pluteau în aer ca niște minusculi parașutiști.

Ținută cu susu-n jos de centură, cu tot părul în ochi, Sachs își șterse sîngele de pe fruntea zgîriată și de pe buză, apoi încercă să desfacă centura de siguranță, dar aceasta era fixată strîns. Benzina fierbinte se revărsa în mașină și i se prelingea pe braț. Scoase un briceag din buzunarul de la spate, desfăcu lama și tăie centura. Căzînd, era să se înțepe în cuțit. Căscă gura, sufocată de vapori de benzină.

Haide, fată, ieși. Afară!

Portierele erau închise și nu putea ieși prin spatele strivit al furgonetei. Sachs începu să bată cu picioarele în ferestre. Dar sticla nu ceda. Își trase piciorul, apoi izbi cu putere parbrizul crăpat. Nici un efect, doar că era să-și scrîntească glezna.

Pistolul!

Se lovi peste coapsă; arma sărise din toc și căzuse undeva în mașină. Simțind fierbințeala benzinei pe braț și umăr, începu să caute înnebunită printre hîrtiile și echipamentele împrăștiate pe tavanul furgonetei.

Apoi văzu Glockul uzat lîngă becul din tavan. Îl ridică și-l ațintì spre fereastra laterală.

Dă-i drumul. Fundalul e liber, n-au apărut încă spectatori.

Apoi ezită. Flacăra de la gura țevii avea oare să aprindă benzina?

Ținu pistolul cît mai departe de bluza îmbibată, nehotărîtă. Apoi apăsă pe trăgaci.

DOUĂZECI ȘI OPT

Cinci împușcături, dispuse în formă de stea, și nici măcar atunci solidele geamuri de la General Motors nu cedară.

Alte trei focuri, asurzind-o în spațiul strîmt al furgonetei. Cel puțin benzina nu explodă.

Începu să lovească din nou cu picioarele. În cele din urmă, fereastra se sparse în afară, într-o cascadă de cioburi albastre-verzui. Tocmai cînd se rostogolea afară, interiorul mașinii explodă cu un zgomot înfundat.

Își dădu jos tricoul, aruncă bluza îmbibată de benzină și vesta antiglonț, pe urmă își scoase casca și microfonul. Își simți glezna clătinîndu-se, dar alergă spre ușa din față a bisericii, trecînd pe lîngă coriștii și enoriașii care fugeau. La parter se învîrtejeau trombe de fum. În apropiere, o porțiune a podelei se ondulă fumegînd, apoi izbucni în flăcări.

Deodată apăru pastorul tușind sufocat, cu lacrimi pe obraji. Trăgea după el o femeie care-și pierduse cunoștința. Sachs îl ajută s-o ducă spre ușă.

— Unde-i pivnița? întrebă ea.

Omul tușea rău și dădu din cap.

— Unde e? strigă Sachs, gîndindu-se la Carole Ganz și la fetița ei. *Pivnița*?

— Acolo. Dar...

De cealaltă parte a peticului de podea în flăcări.

Sachs de-abia vedea ușa, fumul era foarte gros. Un perete se prăbușise în fața lor, iar grinzile vechi și stîlpii din spatele lui trosneau și aruncau scîntei și jeturi de gaz fierbinte ce șuierau prin încăperea întunecată. Ea ezită, pe urmă porni către ușa pivniței.

Pastorul o luă de braț.

— Așteaptă. Deschise un dulap și scoase un stingător, îi smulse cuiul de armare. Să mergem.

Sachs dădu din cap.

— Nu. Rămîi să controlezi situația de-aici. Spune-le pompierilor că în pivniță se află un agent de poliție și o victimă.

Plecă în goană.

Cînd te miști...

Sări peste peticul de podea cuprins de flăcări. Însă din cauza fumului apreciase greșit distanța pînă la perete; era mai aproape decît crezuse ea și se izbi de panourile de lemn, căzu pe spate și se rostogoli, părul ei mătură focul și i se aprinseră cîteva șuvițe. Sufocată de duhoare, Sachs strivi flăcările și dădu să se ridice în picioare. Podeaua, șubrezită de focul de sub ea, se rupse sub greutatea ei, trimițînd-o cu fața în scîndurile de stejar. Simți limbile de foc din pivniță lingîndu-i brațele și își retrase mîinile în grabă.

Se rostogoli de pe marginea spărturii, se ridică de jos și întinse mîna spre clanța ușii de la pivniță. Se opri brusc.

Haide, fato, judecă mai bine! Pipăie o ușă înainte de-a o deschide. Dacă-i prea fierbinte și lași oxigenul să intre într-o cameră supraîncălzită, gazul o să ia foc, iar suflul incendiului o să-ți prăjească bucile. Atinse lemnul ușii. Era teribil de fierbinte.

Apoi se gîndi: Da' ce dracu' mai pot face?

Scuipă în mînă, prinse repede clanța și-o apăsă, dîndu-i drumul înainte ca fierbințeala să-i ardă palma.

Ușa se deschise și un nor de fum și scîntei țîșni afară.

— E cineva acolo? strigă ea și începu să coboare scara.

Treptele de jos ardeau. Le stinse cu un jet scurt de bioxid de carbon și sări în pivnița întunecată. Penultima treaptă cedă, făcînd-o să se împiedice. Stingătorul căzu pe podea cînd ea înșfăcă balustrada ca să nu-și rupă piciorul.

Ieșind de pe treapta ruptă, Sachs se uită prin ceața din încăpere. Fumul nu era așa de gros – dar sporea –, însă flăcările cuprinseseră totul în jurul ei. Stingătorul se rostogolise sub o masă aprinsă. Lasă-l. Alergă prin fum.

— Hei! strigă ea.

Nici un răspuns.

Apoi își aminti că Susnec 823 prefera ca victimele să tacă.

Lovi cu piciorul o ușă mică și aruncă o privire în sala cazanelor. Se vedea o ușă ce dădea spre exterior, însă resturi arse o blocau complet. Lîngă ea era rezervorul de combustibil, înconjurat de flăcări.

N-o să explodeze, își aminti Sachs de la academie – cursul despre incendii. Păcura nu explodează. Înlătură

resturile și deschide ușa. Croiește-ți drum de ieșire. *Pe urmă* du-te să cauți femeia și fata.

Ezită, urmărind cu privirea flăcările ce înaintau pe o latură a rezervorului.

N-o să explodeze, n-o să explodeze.

Începu să se strecoare către ușă.

N-o să...

Rezervorul se dilată dintr-odată ca o cutie încălzită de apă gazoasă și se crăpă la mijloc. Păcura țîșni în aer, aprinzîndu-se într-o uriașă spumă oranj. O baltă în flăcări se formă pe podea și începu să curgă spre Sachs.

N-o să explodeze. În regulă. Dar arde al naibii de bine. Sări înapoi spre ușă, apoi o închise. Cam ăsta era drumul ei de ieșire.

Se retrase către scară, tușind și sufocîndu-se, dar păstrîndu-și cumpătul, căutîndu-le pe Carole și Pammy. Să fi schimbat 823 regulile? Să fi renunțat la pivnițe și să-și fi dus victimele astea în podul bisericii?

Trosc.

Își aruncă iute privirea în sus. Văzu o grindă mare de stejar cuprinsă de flăcări, gata să cadă.

Țipînd, Sachs sări într-o parte, dar se împiedică și aterizează pe spate, privind țintă masiva bucată de lemn ce stătea să-i cadă drept pe față și piept. Ridică instinctiv mîinile.

Grinda căzu cu zgomot asurzitor pe un scăunel al școlii de duminică. Se opri la cîțiva centimetri de capul lui Sachs. Se tîrî de lîngă ea și se ridică în picioare.

Se uită în jur, privind cu atenție prin fumul tot mai întunecat.

Drace, nu, își zise ea deodată. N-o să mai pierd încă o victimă.

Tușind, Sachs se întoarse către foc și se îndreptă clătinîndu-se spre singurul colț al camerei pe care nu-l verificase.

În vreme ce înainta, un picior ieși din spatele unui fișet îi și puse piedică.

Cu mîinile întinse în față, Sachs ateriză cu fața în jos, la cîțiva centimetri de o baltă de păcură în flăcări. Se răsuci pe o parte, scoțîndu-și arma și îndreptînd-o spre fața speriată a unei blonde care se chinuia să se ridice în capul oaselor.

Sachs îi scoase banda adezivă de la gură, iar femeia scuipă salivă neagră. Apoi închise gura și scoase un sunet profund, stins.

— Carole Ganz?

Femeia dădu din cap.

— Fiica ta? strigă Sachs.

— Nu-i... aici. Mîinile mele! Cătușele.

— Nu avem timp. Hai.

Îi tăie sfoara de la glezne cu briceagul.

Atunci văzu, lîngă perete, sub fereastră, o pungă de plastic ce se topea.

Indiciile poziționate la locul crimei! Cele care arătau unde era fetița. Porni într-acolo. Însă ușa de la sala cazanelor se rupse în două cu zgomot, lăsînd să se reverse în pivniță un val de păcură aprinsă care dezintegră instantaneu punga.

Sachs privi scena o clipă, apoi auzi țipătul femeii. Toate treptele luaseră foc. Sachs dădu un picior stingătorului de sub masa fumegîndă. Mînerul și mușțiucul se topiseră și recipientul metalic era prea fierbinte ca

să poată fi ținut în mînă. Tăie cu briceagul un petic din bluza de uniformă, prinse stingătorul fisurat de gît și-l aruncă în capul scărilor. Dispozitivul se clătină o clipă, ca un popic atins de bilă, apoi o luă în jos.

Cînd cilindrul roșu ajunse la jumătatea drumului, Sachs scoase pistolul și trase un foc.

Stingătorul erupse cu o explozie bubuitoare; aşchii roșii din carcasă șuierară pe deasupra lor. Norul alb de pudră și bioxid de carbon se așternu peste trepte, stingînd pentru moment flăcările.

— Acum, hai! răcni Sachs.

Urcară împreună treptele, cîte două deodată, Sachs cărînd propria-i greutate și jumătate din cea a femeii. Împinse ușa și pătrunseră în infernul de la parter. Se sprijiniră de perete și înaintară împleticit spre ieșire, în timp ce, deasupra lor, vitraliile explodau și împrăștiau cioburi fierbinți – trupurile colorate ale Fecioarei Maria, al lui Iisus, Matei și Însuși Dumnezeu – pe spinările aplecate ale celor două femei.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

După patruzeci de minute, Sachs fusese tratată, bandajată și cusută. Inhalase atît de mult oxigen pur, încît simțea că plutește. Stătea lîngă Carole Ganz. Se uitau amîndouă la ce rămăsese din biserică. Adică practic nimic.

Numai doi pereți se mai vedeau și, curios, o porțiune din nivelul trei, proiectîndu-se în spațiu deasupra unui peisaj lunar de cenunșă și rămășițe îngrămădite în pivniță.

— Pammy, Pammy, gemu Carole, apoi se căzni să vomite și scuipă.

Își puse masca de oxigen și se lăsă pe spate, obosită și îndurerată.

Sachs examină altă bucată de pînză îmbibată cu alcool, cu care își ștergea sîngele de pe față. La început, cîrpele fuseseră cafenii, acum erau doar roz. Nu se rănise grav – o tăietură pe frunte, pete de la arsuri de gradul doi pe braț și mînă. Totuși, buzele ei nu mai erau fără cusur; cea de jos fusese tăiată adînc în timpul incendiului și fusese prinsă în trei copci.

Carole suferea de la fumul inhalat și din cauza încheieturii rupte. Un bandaj improvizat de ghips îi acoperea

articulația mîini stîngi, pe care și-o legăna cu capul aplecat, vorbind printre dinții încleștați. Fiecare răsuflare a ei era un șuierat alarmant.

— Ticălosul ăla. Tușsi. De ce... Pammy? De ce naiba? Un copil de trei ani!

Își șterse lacrimile de furie cu dosul mîinii sănătoase.

— Poate că nu vrea să-i facă rău. Și de-aia te-a adus doar pe tine la biserică.

— Nu, se stropși ea mînioasă. Nu-i pasă de ea. E nebun! Am zăvut cum s-a uitat la ea. O să-l omor. A naibii să fiu dacă n-o să-l omor.

Cuvintele aspre i se pierdură într-un acces serios de tuse.

Sachs gemea de durere. Își înfipse fără să vrea o unghie în buricul unui deget ars. Își scoase carnetul de însemnări.

— Poți să-mi spui ce s-a întîmplat?

Printre accese de plîns și de tuse guturală, Carole îi relată povestea răpirii.

— Vrei să sun pe cineva? întrebă Sachs. Pe soțul tău?

Carole nu răspunse. Își duse genunchii la bărbie, îi cuprinse cu brațele, respirînd greu.

Cu brațul drept care fusese ars, Sachs o strînse pe femeie de umeri și repetă întrebarea.

— Soțul meu... Se uită la polițistă cu o privire stranie. Soțul meu a murit.

— Ah, îmi pare rău.

Carole era tot mai ametită de sedative, iar o asistentă medicală o ajută să intre în ambulanță, ca să se odihnească. Sachs ridică privirea și-i văzu pe Lon Sellito și

Jerry Banks alergînd către ea dinspre biserica incendiată.

— Iisuse, agent Sachs.

Sellitto privi dezastrul din stradă. Ce-i cu fata?

Poliţista dădu din cap.

— E tot la susnec.

Banks spuse:

— Tu eşti în regulă?

— Nimic grav. Se uită spre ambulanţă. Victima, Carole, n-are nici un ban, n-are unde să stea. A venit în oraş ca să lucreze pentru ONU. Crezi că poţi da nişte telefoane, detectiv? Să vezi dacă ar putea fi găzduită undeva un timp?

— Sigur, zise Sellitto.

— Şi indiciile lăsate? întrebă Banks.

Gemu cînd îşi atinse bandajul de pe sprînceana dreaptă.

— S-au dus, spuse Sachs. Le-am văzut. În pivniţă. N-am ajuns la timp acolo. Sînt arse şi îngropate.

— Fir-ar să fie, mormăi Banks. Ce-o să păţească fetiţa?

Ce crede el că o să păţească?

Sachs se întoarse la resturile furgonetei şi găsi ceva. O deschise şi era pe cale să ia legătura cu Rhyme, însă ezită, apoi dădu la o parte microfonul. Ce i-ar fi putut spune el? Se uită la biserică. Cum poţi cerceta un loc al crimei cînd nu există aşa ceva?

Stătea cu mîinile în şolduri, privind ruinele fumegînde ale bisericii, cînd auzi un zgomot pe care nu-l putea defini. Un sunet metalic, precum un scrîşnet. Nu-i dădu atenţie pînă cînd observă că Lon Sellitto încetase să-şi scuture cenuşa de pe cămaşa boţită şi spuse:

— Nu-mi vine să cred.

Sachs se întoarse către stradă.

O furgonetă mare, neagră, era parcată la cîteva cvartale distanță. Pe o latură a ei se profila o rampă hidraulică pe care era așezat ceva. Sachs își mîji ochii. Părea să fie un robot dintre cei folosiți de pirotehniști la dezamorsarea bombelor. Rampa se lăsă pe trotuar, iar robotul coborî.

În clipa aia, Sachs izbucni în rîs.

Dispozitivul se întoarse către ei și începu să înainteze. Scaunul cu rotile îi amintea de un Pontiac Firebird, de culoare roșie. Era un model electric, cu roțile din spate mai mici, iar bateria și motorul erau montate dedesubt.

Thom mergea pe lîngă el, dar Lincoln Rhyme conducea – stăpîn pe sine, observă ea amuzată –, cu ajutorul unui fir pe care-l ținea în gură. Mișcările lui erau ciudat de grațioase. Rhyme trase scaunul lîngă el și se opri.

— În regulă, am mințit, zise el brusc.

Sachs scoase un oftat.

— Despre spatele tău? Cînd ai spus că nu poți folosi un scaun cu rotile?

— Mărturisesc că am mințit. O să te înfurii, Amelia. Așa că înfurie-te și să terminăm cu povestea asta.

— Ai observat că atunci cînd ești în toane bune îmi spui Sachs, iar cînd ești prost dispus îmi zici Amelia?

— Nu sînt prost dispus, se răsti el.

— Chiar nu e, interveni Thom. Doar că detestă să fie prins cu fofîrlica.

Thom făcu semn spre impresionantul dispozitiv. Sachs se uită pe partea lui laterală. Era produs de Action Company, un model Storm Arrow.

— Îl avea în dulapul de la parter tot timpul cît s-a jeluit de mama focului. O, pentru asta îl las să se descurce singur.

— Fără comentarii, Thom, te rog. Îmi cer scuze, da? Îmi. Pare. Rău.

— Îl are de ani de zile, continuă Thom. A învățat perfect să-l conducă. Ăla-i firul de control. E foarte priceput la treaba asta. Apropo, *mie* îmi spune întotdeauna Thom. N-am avut *niciodată* un nume preferat.

— M-am săturat să tot fiu privit pe stradă, spuse Rhyme sec. Așa că am încetat să mai fac plimbări. Pe urmă se uită la buza ei ruptă. Te-ai rănit?

Ea își atinse gura strîmbată într-un rînjet.

— Mă înțeapă rău.

Rhyme își aruncă privirea la cel de lîngă ea.

— Și tu ce-ai pățit, Banks? Ți-ai ras părul de pe cap?

— Am intrat într-o mașină de pompieri.

Tînărul zîmbi și își pipăi din nou bandajul.

— Rhyme, începu Sachs, cu un aer serios. Aici nu-i nimic. Fetița e la susnec, iar eu n-am putut ajunge în timp util la probele materiale lăsate.

— Ah, Sachs, întotdeauna există ceva. Ai încredere în învățăturile lui *monsieur* Locard.

— Am văzut cum ardeau indiciile. Și dacă a mai rămas ceva, se află sub tone de rămășițe.

— Atunci o să căutăm indiciile pe care nu voia să le lase. O să lucrăm împreună, Sachs. Tu și cu mine. Hai.

Suflă de două ori în tub și scaunul o luă din loc. Străbătuseră vreo trei metri spre biserică, dar Sachs zise deodată:

— Stai puțin.

Rhyme frînă scaunul.

— Devii neglijent, Rhyme. Pune niște benzi de cauciuc pe roțilea alea. Nu vrem să confundăm urmele tale cu ale susneculuí.

— De unde începem?

— Ne trebuie o mostră de cenușă, spuse Rhyme. În spatele furgonetei erau niște căni metalice curate. Vezi dacă mai găsești vreuna.

Sachs se duse și luă o cană dintre resturile furgonetei.

— Știi de unde a pornit focul? întrebă Rhyme.

— Aproximativ.

— Ia o mostră de cenușă – o jumătate sau un kilogram – din locul cel mai apropiat de punctul de origine al incendiului.

— În regulă, zise ea și se cățără pe un zid înalt de vreun metru și jumătate – tot ce mai rămăsese din partea de nord a bisericii.

Se uită în groapa fumegîndă de la picioarele ei.

Un ofițer de pompieri strigă:

— Hei, agent, n-am asigurat încă zona. E periculos.

— Nu la fel de periculos ca atunci cînd am fost ultima oară acolo, răspunse ea.

Și ținînd între dinți mînerul cănii, începu să coboare zidul.

Lincoln Rhyme o urmărea cu privirea, însă de fapt se vedea pe sine, cu trei ani și jumătate în urmă, scoțîndu-și sacoul de la costum și coborînd în fundația construcției de la intrarea în metrou, lîngă primărie.

— Sachs, o chemă Rhyme.

Ea se întoarse.

— Fii atentă. Am văzut ce-a rămas din furgonetă. Nu vreau să te pierd de două ori într-o zi.

Ea dădu din cap și dispăru după marginea zidului.

După cîteva minute, Rhyme strigă la Banks:

— Unde e?

— Nu știu.

— Te întreb dacă poți să verifici.

— A, sigur.

Tînărul se duse la zid și se uită în jos.

— Ei bine? întrebă Rhyme.

— E jale ce-i acolo.

— Sigur că e jale. O vezi?

— Nu. Sachs! răcni Rhyme.

Se auzi un trosnet de lemne, apoi o pocnitură. Se ridică un nor de praf.

— Sachs! Amelia!

Nici un răspuns.

Chiar în clipa cînd se pregătea să trimită echipa de intervenții după ea, îi auzi vocea:

— Sosesc.

— Jerry! strigă Rhyme.

— Sînt gata, răspunse Banks.

Cana ajunse zburînd dinspre pivniță. Tînărul detectiv o prinse cu o mînă. Sachs urcă de la subsol, ștergîndu-și mîinile pe pantaloni și gemînd.

— E-n regulă?

Ea încuviință.

— Acum hai să cercetăm aleea, ordonă Rhyme. Pe-aici e trafic în permanență, așa că susnecul trebuia să ducă mașina dincolo de stradă atunci cînd a luat victima în biserică. Acolo a parcat. A intrat pe ușa din partea aia.

— De unde știi?

— Există două căi de-a deschide uși încuiate – fără explozibil. Pe la încuietoare și pe la balamale. Asta avea zăvorul tras din interior, așa că suspectul a scos cuiele din balamale. Vezi, nici nu s-a ostenit să le arunce prea departe cînd a șters-o.

Plecară de la ușă și își croiră drum către partea din spate a sinistrei prăpastii, clădirea ce fumega în dreapta lor. Înaintau cîte un pas, iar Sachs ținea lanterna îndreptată spre pavaj.

— Vreau urmele de roți, anunță Rhyme. Vreau să știu unde era protbagajul.

— Aici, zise Sachs, examinînd solul. Urme de roți. Dar nu știu dacă sînt din față ori din spate. Putea să fi mers în marșarier.

— Sînt clare sau mai șterse? Urmele?

— Puțin șterse.

— Atunci sînt de la roțile din față. Rîse văzîndu-i expresia uluită: Tu ești expertul în automobile, Sachs. Data viitoare cînd te sui într-o mașină, vezi dacă nu cumva învîrți puțin volanul înainte de-a porni. Ca să te asiguri că roțile sînt în poziție corectă. Urmele roților din față sînt întotdeauna mai șterse decît cele din spate. Mașina furată era un Ford Taurus din '97. Măsoară aproape cinci metri de la un capăt la celălalt, iar distanța dintre osii e de 2,71 metri. Cam un metru și zece din centrul roții din spate pînă la portbagaj. Măsoară toate astea și aspiră locul.

— Haide, Rhyme. De unde ai datele?

— Le-am verificat azi-dimineață. Ai cercetat hainele victimei?

— Da. Și unghiile, și părul. Și, Rhyme, reține ceva: numele fetiței e Pam, dar susnecul îi spunea Maggie. Așa cum a făcut cu nemțoaica – îi zicea Hanna, îți amintești?

— Vrei să spui că cealaltă personalitate a lui a procedat așa, spuse Rhyme. Mă întreb care sînt personajele din această mică piesă.

— O să aspir și în jurul ușii, anunță Sachs.

Rhyme o privea – avea fața tăiată și părul răvășit, pîrlit pe alocuri. Ea aspira la baza ușii și, tocmai cînd criminalistul era pe care să-i aducă aminte că locurile crimelor sînt tridimensionale, ea ridică aspiratorul și-l trecu peste pervazul ferestrei.

— Probabil că s-a uitat înăuntru înainte de-a intra cu victima, spuse ea și trecu aspiratorul și peste parapete.

Adică așa cum se gîndea Rhyme să-i ordone.

Asculta șuieratul aspiratorului. Dar cu fiecare secundă se depărta. În trecut, cu cîteva ore în urmă.

— Eu... începu Sachs.

— Șșșt, făcu Rhyme.

Ca în plimbările pe care le făcea acum, ca la concertele pe care le asculta acum, ca în atîtea conversații pe care le avea, Rhyme aluneca tot mai adînc în conștiința lui. Și, cînd ajunse într-un loc anume – nici el nu știa unde –, descoperi că nu era singur. Avea în față un bărbat scund, purtînd mănuși, haine sport închise la culoare, o cagulă. Ieșind din Frodul Taurus argintiu, care mirosea a detergent și a mașină nouă. Femeia – Carole Ganz – era în protbagaj, iar copilul ei era captiv într-o clădire veche din marmură roz și cărămidă

scumpă. Îl văzu pe bărbat trăgînd-o pe femeie din mașină.

Aproape ca o amintire, atît de clară era imaginea.

Scoțînd balamalele, deschizînd ușa, tîrîndu-și victima înăuntru, legînd-o. Dădu să plece, dar se opri. Se duse într-un loc de unde putea privi înapoi ca s-o vadă bine pe Carole. Așa cum se uitase în jos, cu o dimineață în urmă, la bărbatul pe care-l îngropase lîngă calea ferată.

Exact cum o legase pe Tammie Jean Colfax de conducta din centrul încăperii. Ca s-o poată privi mai bine.

Dar de ce? se întrebă Rhyme. De ce se uită? Ca să fie sigur că victima nu poate scăpa? Ca să se asigure că n-a lăsat nimic în urmă? Ca să...

Deschise brusc ochii; imaginea încețoșată a Susnecului 823 dispăru.

— Sachs! Îți amintești scena cu Colfax? Acolo unde-ai găsit urma de mănușă?

— Sigur.

— Ziceai că el o privise, de-aia o legase într-un spațiu deschis. Dar nu știai de ce. Ei bine, eu mi-am dat seama. Își privește victimele pentru că *trebuie s-o facă.*

Pentru că asta-i firea lui.

— Ce vrei să spui?

— Vino!

Rhyme suflă de două ori în tubul de control, făcînd să se întoarcă scaunul cu rotile. Apoi suflă din nou cu putere și porni înainte.

Urcă pe trotuar, trase aer din tub ca să se oprească. Își mîji ochii și privi în jur.

— Vrea să-și vadă victimele. Și pun pariu că a vrut să-i vadă și pe enoriași. Dintr-un loc pe care-l credea sigur. Unde nu mai trebuia să mărture la plecare.

Rhyme se uita vizavi, la singurul punct mai retras din zonă: spațiul din fața unui restaurant situat pe partea opusă bisericii.

— Acolo! Curăță locul, Sachs.

Ea dădu din cap, vîrî un încărcător plin în pistol, luă pungi pentru probe, două creioane și aspiratorul. Rhyme o văzu traversînd strada în fugă și urcînd treptele cu grijă, examinîndu-le.

— A fost aici, strigă Sachs. E o urmă de mănușă. Și una de pantof – cu talpa roasă, ca și celelalte.

Da! își zise Rhyme. Ah, ce bine se simțea. Soarele cald, aerul, spectatorii. Și entuziasmul vînătorii.

Cînd te miști, nu pot pune mîna pe tine.

Ei bine, dacă *noi* ne mișcăm mai repede, poate că o să punem mîna pe el.

Rhyme își aruncă ochii spre mulțime și văzu că unii oameni se uitau la el. Dar mult mai mulți o priveau pe Amelia Sachs.

Timp de cincisprezece minute, ea cercetă cu atenție locul, iar cînd se întoarse, ridică o pungă mică pentru probe.

— Ce-ai găsit, Sachs? Permisul lui de conducere? Certificatul lui de naștere?

— Aur, zise ea zîmbind. Am găsit niște aur.

TREIZECI

— Hai, oameni buni, spuse Rhyme. Trebuie să ne ocupăm de treaba asta. Înainte ca susnecul să ducă fata în alt loc. Adică să acționăm!

Thom îl transferă pe Rhyme din scaunul cu rotile, așezîndu-l mai întîi pe o scîndură înclinată, pe urmă lăsîndu-l pe spate în pat. Sachs se uită la ascensorul pentru scaun, care fusese construit într-una din debaralele din dormitor – cea pe care n-o lăsase să o deschidă atunci cînd îi spusese unde se aflau combina stereo și CD-urile.

Rhyme rămase o clipă nemișcat, respirînd greu după efortul depus.

— Indiciile au dispărut, le aminti el. N-avem cum să ghicim unde e locul următoarei crime. Așa că ne ocupăm de obiectivul principal – locuința lui sigură.

— Crezi că o poți găsi? întrebă Sellitto.

Avem de ales? își zise Rhyme, dar nu spuse nimic.

Banks urca în fugă pe scară. Nici nu intrase în cameră cînd Rhyme izbucni:

— Ce-au zis? Spune-mi. Spune-mi.

Rhyme știa că fragmentul de aur pe care-l găsise Sachs nu putea fi analizat în laboratorul improvizat al

lui Mel Cooper. Îi ceruse tînărului detectiv să-l ducă în grabă la un laborator regional al FBI-ului ca să fie examinat.

— Or să ne sune în jumătate de oră.

— Jumătate de oră? mormăi Rhyme. Nu i-au acordat prioritate?

— Fii sigur că da. Dellray era acolo. Trebuia să-l fi văzut. A ordonat ca orice alt caz să fie amînat și-a zis că dacă raportul metalurgic nu ajunge neîntîrziat în mîinile tale, o să vină un poponar dat dracului – pricepi situația – și-o să le-o tragă... pricepi și restul situației.

— Rhyme, zise Sachs, mai e ceva despre care Ganz spunea că ar putea fi important. Susnecul i-a zis că o lasă să plece dacă ea e de acord să-i jupească pielea de pe picior.

— Să-i jupească?

— Să-i taie pielea.

— S-o jupoaie, o corectă Rhyme.

— Aha. Oricum, el n-a făcut nimic. Femeia spunea că – pînă la urmă – părea că nu se putea hotărî s-o taie.

— Exact ca la prima crimă – bărbatul de lîngă calea ferată, interveni Sellitto.

— Interesant... medită Rhyme, eu credeam că trebuia să taie degetul victimei ca să descurajeze pe oricine să fure inelul. Dar poate că nu. Uitați-vă cum acționează. Taie degetul taximetristului și-l poartă cu el. Taie brațul și piciorul nemțoaicei. Fură oasele și scheletul de șarpe. Ascultă în timp ce îi rupe degetul lui Everett. E ceva legat de felul în care își vede victimele. Ceva...

— Anatomic?

— Exact, Sachs.

— În afară de Carole Ganz, spuse Sellitto.

— Asta e, zise Rhyme. Putea s-o taie și s-o lase totuși în viață pentru noi. Dar l-a oprit ceva. Ce anume?

Sellitto spuse:

— Ce are ea deosebit? Nu faptul că e femeie. Sau că nu e din oraș. Nici nemțoaica nu era.

— Poate că nu voia s-o rănească în fața fiicei ei, zise Banks.

— Nu, spuse Rhyme, rîzînd sumbru, compasiunea nu se numără printre calitățile lui.

Sachs interveni deodată:

— Dar există ceva deosebit la ea – e mamă.

Rhyme reflectă cîteva clipe.

— Ar putea fi asta. Mamă și fiică. Pentru el, asta n-avea destulă importanță încît să le lase să plece. Dar l-a împiedicat s-o tortureze pe femeie. Thom scrie și asta pe planșă. Cu un semn de întrebare. Apoi o întrebă pe Sachs: A mai spus ceva despre felul cum arăta?

Sachs își răsfoi carnetul.

— Ca și ceilalți. Citi: „Cagulă, constituție zveltă, mănuși negre"...

— Mănuși negre?

Rhyme se uită la planșa de pe perete.

— Nu roșii?

— Ea a zis negre. Am întrebat-o dacă era sigură.

— Și celălalt fragment de piele era negru, nu-i așa, Mel? Poate că ăla era de la mănuși. Atunci de unde provine pielea roșie?

Cooper dădu din umeri.

— Nu știu, dar am găsit două fîșii mici. Deci trebuie să fie ceva ce-i aparține.

— Probele microscopice pe care le-am aspirat de pe alee și de lîngă pragul ușii.

Sachs scutură filtrul deasupra unei coli de hîrtie, iar Cooper examină conținutul cu o lupă.

— Mai nimic, anunță tehnicianul. Mai mult sol. Fărîme de minerale. Șist de mică. Feldspat.

Adică tot ce se găsea în întregul oraș.

— Continuă.

— Frunze descompuse. Cam asta-i tot.

— Dar pe hainele lui Ganz?

Cooper și Sachs desfăcură altă hîrtie și cercetară probele.

— Mai mult sol, zise Cooper. Și cîteva particule de ceva ce pare a fi piatră.

— Unde a ținut-o pe victimă în locuința lui? Mai exact.

— Pe podeaua din pivniță. Femeia spunea că era din pămînt.

— Excelent! strigă Rhyme. Apoi către Cooper: Arde-le. Fragmentele de sol.

Cooper puse o mostră în spectroscopul-cromatograf. Așteptară înfrigurați rezultatele. În cele din urmă, ecranul computerului clipi. Imaginea semăna cu un peisaj lunar.

— În regulă, Lincoln. Interesant. Văd o cantitate mare de acid tanic și...

— Carbonat de sodiu?

— Omu' ăsta-i uluitor, spuse Cooper rîzînd. Cum de-ai știut?

— Substanțele astea erau folosite în tăbăcării în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Acidul tanic usucă

pielea, iar carbonatul o face mai rezistentă. Deci locuința lui sigură e lîngă locul unde a fost cîndva o tăbăcărie.

Zîmbi. Nu se putea stăpîni. Își spuse: Auzi pași, 823? Sîntem în spatele tău. Își îndreptă privirea spre harta orașului.

— Din cauza mirosului, nimeni nu voia tăbăcării în cartier, așa încît împuterniciții guvernului le-au redus numărul. Știu că erau cîteva în Lower East Side. Și în West Greenwich Village – pe vremea cînd acolo era chiar un sat, o suburbie a orașului. Și mai departe, în West Side, în anii '50 –, lîngă tunelul în care am găsit-o pe nemțoaică. A, și în Harlem, la începutul secolului nostru.

Rhyme se uită la lista de băcănii – adresele magazinelor ShopRite care vindeau rasoale de vită.

— Chelsea iese din discuție. N-au fost tăbăcării acolo. Și Harlem – nu au băcănii ShopRite. Deci rămîn West Village, Lower East Side sau Midtown West Side – ca și Hell's Kitchen. Care se pare că-i place susnecului.

Doar vreo șaisprezece kilometri pătrați, estimă Rhyme cu cinism. Își dăduse seama din prima lui zi de lucru că era mai ușor să te ascunzi în Manhattan decît în pădurile din nord.

— Hai să continuăm. Ce e piatra de pe hainele lui Carole?

Cooper era aplecat la microscop.

— Da. M-am prins.

— Trimite-mi și mie imaginea, Mel.

Ecranul computerului lui Rhyme prinse viață, iar el privi fragmentele de piatră și cristal, ca niște asteroizi strălucitori.

— Întoarce lamele, îl îndrumă Rhyme.

Trei substanțe erau fixate laolaltă.

— Cea din stînga e marmură roz, spuse Cooper. Cum am mai găsit. Și la mijloc, chestia aia gri...

— E mortar. Iar cealaltă e gresie.

Rhyme anunță:

— Provin de la o clădire în stil federal, cum a fost primăria din 1812. Doar fațada era din marmură; restul era gresie. Au procedat așa ca să economisească bani. Mă rog, au procedat astfel pentru ca banii destinați marmurei să ajungă în diverse buzunare. Bun, ce mai avem? Cenușa. Hai să găsim catalizatorul incendiului.

Cooper puse mostra de cenușă în spectometru. Se uită la curba ce apăruse pe ecran.

Benzina rafinată recent, conținînd pigmenții și aditivii producătorului, era diferită de alte tipuri și i se putea stabili proveniența dacă la stația de combustibili de unde o cumpărase infractorul nu fuseseră amestecate mai multe mărci. Cooper anunță că benzina se potrivea perfect cu aceea vîndută la stațiile Gas Exchange.

Banks înșfăcă Paginile Aurii și începu să răsfoiască.

— Avem șase stații de benzină în Manhattan. Trei în centru. Una la intersecția Sixth Avenue cu Houston. Una la Delancey, 503 East. Și una între Nineteenth și Eighth.

— Nineteenth e prea departe la nord, zise Rhyme. Se uită la planșă. East Side sau West. Care din ele?

Băcănii, benzină...

O siluetă înaltă și slabă apăru deodată în pragul ușii.

— Mai sînt invitat la petrecerea asta? întrebă Frederick Dellray.

— Depinde, i-o întoarse Rhyme. Ai adus cadouri?

— Am daruri cu toptanu', rîse agentul, fluturînd un dosar cu emblema FBI-ului.

— Tu bați vreodată la ușă, Dellray? întrebă Sellitto.

— Am pierdut obiceiu' ăsta, să știi.

— Intră, spuse Rhyme. Ce-ai adus?

— Nu știu sigur. N-are nici o noimă pentru un negru' ca mine. Da' ce știu io?

Dellray citi ceva din raport, apoi zise:

— L-am pus pe Tony Farco de la laborator – apropo, Lincoln, mi-a spus să-ți zic „Salut" – să analizeze proba aia materială pe care-ați găsit-o. S-a dovedit că-i o frunză de aur. Are șaizeci pînă la optzeci de ani vechime. A găsit și cîteva fibre de celuloză, deci crede că-i de la o carte.

— Sigur! Vopsea aurie de pe o pagină, spuse Rhyme.

— A mai găsit și niște particule de cerneală pe ea. A zis, îl citez pe băiat acu': „Seamănă cu tipul de cerneală pe care-l folosește Biblioteca Publică din New York ca să ștampileze ultima pagină de la cărțile lor". Nu vorbește în dodii?

— O carte dintr-o bibliotecă, medită Rhyme.

Amelia Sachs zise:

— O carte dintr-o bibliotecă, *legată în piele roșie.*

Rhyme o privi țintă.

— Corect! strigă el. De-acolo sînt fîșiile de piele roșie. Nu de la mănuși. E o carte pe care o poartă cu el. Poate fi biblia lui.

— Biblia? întrebă Dellray. Crezi că-i vreun soi de țicnit religios?

— Nu Biblia, Fred. Sună la bibliotecă, Banks. Poate că acolo și-a tocit tălpile pantofilor – în sala de lectură.

Știu, e puțin probabil. Dar nu avem prea multe opțiuni. Vreau o listă cu toate cărțile vechi furate de la bibliotecile din Manhattan în ultimul an.

— Se face.

Tînărul își scărpină o tăietură de la aparatul de ras și sună acasă la primar, căruia îi ceru imediat să ia legătura cu directorul bibliotecii publice și să-i spună de ce aveau nevoie.

După o jumătate de oră, faxul hurui și scoase la iveală două pagini. Thom le rupse din aparat.

— Oho, cititorii din orașul ăsta au degete lipicioase, zise el, și-i duse colile lui Rhyme.

Optzeci și patru de cărți, vechi de cincizeci de ani sau mai mult, dispăruseră din filialele bibliotecii publice în ultimele douăsprezece luni, treizeci și cinci dintre ele din Manhattan.

Rhyme cercetă lista. Dickens, Austen, Hemingway, Dreiser... Cărți despre muzică, filosofie, vinuri, critică literară, basme. Costau surprinzător de puțin. Douăzeci, treizeci de dolari. Criminalistul bănuia că nici una nu era ediție princeps, dar poate că hoții nu știuseră asta.

Continuă să citească lista.

Nimic, nimic. Poate...

Apoi o văzu.

Crime din vechiul New York, de Richard Wille Stephans, publicată de Bountiful Press în 1919. Era evaluată la șaizeci și cinci de dolari și fusese furată de la filiala bibliotecii publice de pe Delancey Street, cu nouă luni în urmă. Era descrisă ca avînd treisprezece centimetri pe optsprezece, legată în piele roșie de ied, cu pagini de gardă marmorate și margini aurite.

— Vreau un exemplar din cartea asta. Nu mă interesează cum o găsiți. Dacă e nevoie, trimiteți pe cineva la Biblioteca Congresului.

Dellray zise:

— Mă ocup eu de asta.

Băcănii, benzină, biblioteca...

Rhyme trebuia să ia o decizie. Avea la dispoziție trei sute de oameni – polițiști, militari și agenți federali –, însă erau teribil de puțini dacă ar fi trebuit să caute atît în partea de vest, cît și în cea de est a centrului New York-ului.

Privi planșa de pe perete.

Casa ta e în West Village? îl întrebă el în gînd pe 823. Ai cumpărat benzina și-ai furat cartea în East Side ca să ne păcălești? Sau chiar ăla e cartierul tău? Cît de isteț ești? Nu, întrebarea e nu cît de isteț ești, ci cît de isteț crezi tu că ești. Cît de sigur ai fost că n-o să găsim niciodată particulele alea minuscule de la tine, despre care M. Locard ne asigură că aveai să le lași în urmă?

În cele din urmă, Rhyme ordonă:

— Duceți-vă în Lower East. Lăsați Village. Mergeți toți acolo. Toți oamenii lui Bo, toți ai tăi, Fred. Uite ce căutați: o clădire masivă în stil federal, de vreo două sute de ani vechime, cu marmură roz în față și gresie pe părțile laterale și în spate. Posibil să fi fost o vilă sau o clădire publică la un moment dat. Cu un garaj sau un șopron pentru trăsuri alături. Un Ford Taurus și un taxi galben au venit și au plecat de-acolo în ultimele săptămîni. Mai ales în ultimele cîteva zile.

Rhyme se uită la Sachs.

Să renunți la morți...

Sellitto și Dellray dădură niște telefoane.

Sachs îi zise lui Rhyme:

— Merg și eu.

— Nici nu mă așteptam să faci altfel.

După ce auzi ușa de la parter închizîndu-se, Rhyme șopti:

— Succes, Sachs. Succes.

TREIZECI ȘI UNU

Trei mașini de poliție treceau cu viteză redusă pe străzile din Lower East Side. Cîte doi agenți în fiecare. Cercetînd cu privirea.

Iar după cîteva clipe apărură două trăsuri negre... două sedanuri, voia să zică. Fără numere de înmatriculare, însă dispozitivele de semnalizare luminoase de lîngă oglinzile retrovizoare din stînga nu lăsau nici o îndoială asupra identității lor.

Sigur, știuse că ei aveau să restrîngă aria căutărilor și că era doar o chestiune de timp pînă îi găseau casa. Dar îl șoca faptul că ajunseseră atît de aproape. Și deveni foarte nervos cînd îi văzu pe polițiști ieșind din mașini și examinînd un Taurus argintiu parcat pe Canal Street.

Cum dracu' aflaseră de trăsura lui? Știuse că furtul unei mașini prezenta un risc imens, dar își închipuise că Hertz o să aibă nevoie de mai multe zile pînă să observe dispariția vehiculului. Și chiar și atunci, era sigur că polițiștii n-ar fi făcut legătura între el și furt. A, erau pricepuți indivizii.

Unul dintre polițiștii cu ochi răi aruncă o privire spre taxiul lui.

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Altele
• Bărbat caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă • Mănuși vechi, din piele roșcată de ied • Aftershave; ca să acopere alt miros? • Cagulă? Bleumarin? • Mănuși de culoare închisă • Aftershave = Brut • Părul nu e castaniu • Cicatrice adîncă la arătător • Haine de stradă	• Prob. are o locuință sigură • Situată lîngă: B'way&82nd, ShopRite Greenwich& Bank, ShopRite 8th Ave.&24th ShopRite Houston& Lafayette, ShopRite • Clădire veche, marmură roz • Veche de cel puțin un secol, probabil vilă sau sediu de instituție • Clădire în stil federal în Lower East Side	• Taxi • Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej • Mașină de închiriat; probabil furată	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32 • Leagă victimele cu noduri ciudate • Îl atrage „vechiul" • A numit-o „Hanna" pe o victimă • Cunoaște germana elementară • Îl atrag locurile subterane • Dublă personalitate • Poate fi preot, asistent social, consilier • Tocire neobișnuită a pantofilor, citește mult? • Asculta în timp ce rupea degetul victimei • A lăsat la locul crimei un șarpe, ca o palmă dată anchetatorilor • Mamă și fiică, vreun înțeles special pentru el? • Cartea „Crime din vechiul New York", un model pentru el?

Uitîndu-se înainte, colecționarul de oase coti încet pe Houston Street și se pierdu într-o mulțime de alte taxiuri. După o jumătate de oră, se descotorosise de Taurusul de la Hertz și de taxi, pe urmă se întorsese acasă pe jos.

Copila, Maggie, ridică privirea spre el.

Era speriată, da, însă nu mai plîngea. Se întrebă dacă n-ar trebui s-o păstreze. Să-și ia o fiică. Să o crească. Ideea îi licări în minte cîteva momente, apoi dispăru.

Nu, s-ar fi iscat prea multe întrebări. În plus, era ceva straniu în felul cum îl privea fata. Părea mai vîrstnică decît anii pe care-i avea. Și-ar fi amintit toată viața ce făcuse el. A, o vreme ar fi putut crede că fusese doar un vis. Dar într-o zi adevărul ar fi ieșit la iveală. Mereu se întîmpla așa. Reprimă orice, adevărul o să iasă cîndva la suprafață.

Nu, nu putea avea încredere în ea, cum nu se încrezuse în nimeni altcineva. Pînă la urmă, orice ființă umană te dezamăgește. Te poți încrede în ură. Te poți încrede în oase. Orice altceva era trădare.

Se ghemui lîngă Maggie și-i scoase banda adezivă de la gură.

— Mami! țipă ea. Vreau la mami!

El nu zise nimic. Stătea și se uita la ea. La craniul ei delicat. La baghetele subțiri ale brațelor.

Fata țipa ca o sirenă.

El își scoase o mănușă. Degetele îi rămaseră un moment deasupra ei. Apoi îi mîngîie părul moale de pe cap. (*„Amprentele digitale pot fi ridicate de pe piele dacă sînt luate în 90 de minute de la contact [vezi*

KROMEKOTE], însă nimeni pînă acum nu a ridicat și reconstituit cu succes amprente de pe părul uman." Rhyme, *Probele materiale*, ediția a IV-a, Forensic Press, 1994.)

Colecționarul de oase se ridică încet și urcă scara, intră în spațiosul living al clădirii, pe lîngă picturile de pe pereți – muncitorii, femeile și copiii cu priviri fixe. Își înclină capul, auzind un zgomot slab afară. Pe urmă mai tare – un zăngănit metalic. Își luă arma și se grăbi spre spatele clădirii. Trase zăvorul și deschise ușa brusc, ținînd pistolul cu ambele mîini, în poziție de tragere.

Haite de cîini sălbatici se uitau la el.

Apoi animalele se retraseră iute la cutia de gunoi pe care o răsturnaseră. Colecționarul de oase își vîrî arma în buzunar și se întoarse în living.

Se duse iarăși lîngă geamul din sticlă verde și își îndreptă privirea spre vechiul cimitir. O, da. Acolo! Bărbatul era din nou acolo, îmbrăcat în negru, stînd în cimitir. În depărtare, cerul era străpuns de catargele nerge ale vaselor cu pînze și ale barcazurilor ancorate pe East River, de-a lungul țărmului Out Ward.

Colecționarul de oase fu cuprins de o tristețe copleșitoare. Se întrebă dacă nu cumva se întîmplase vreo tragedie. Poate că Marele Incendiu din 1776 tocmai distrusese majoritatea clădirilor de pe Broadway. Sau dacă epidemia de friguri galbene din 1795 decimase comunitatea irlandeză. Sau dacă incendiul din 1904 de pe vasul de croazieră *General Slocum* omorîse peste o mie de femei și copii, distrugînd cartierul german din Lower East Side.

Sau poate simțea că niște tragedii urmau să se întîmple curînd.

După cîteva minute, țipetele lui Maggie încetară, fiind înlocuite de zgomotele vechiului oraș – huruitul motoarelor cu aburi, dangătul clopotelor, pocnetele împușcăturilor, tropăitul copitelor pe pavajul răsunător.

Continuă să privească, uitînd de polițiștii care erau pe urmele lui, uitînd-o pe Maggie, urmărind doar silueta fantomatică plimbîndu-se pe stradă.

Atunci și acum.

Ochii îi rămaseră ațintiți îndelung pe fereastră, pierdut în alt timp. De-aceea nu observă cîinii sălbatici care împinseseră ușa din spate, pe care el o lăsase întredeschisă. Dulăii se uitară la el din pragul ușii livingului, se opriră cîteva clipe, apoi se întoarseră și plecară pe tăcute în spatele clădirii.

Adulmecînd, cu urechile ciulite la zgomotele acelui loc ciudat. Mai ales la gemetele slabe ce urcau de undeva de sub ei.

Era un semn al disperării lor faptul că pînă și Băieții Haioși se despărțiseră.

Bedding cerceta șase cvartale din Delancey, Saul era mai departe, spre sud. Sellitto și Banks aveau fiecare zonele lor de căutare, iar sutele de polițiști, agenți FBI și militari de la intervenții mergeau din ușă-n ușă, întrebînd de un bărbat suplu, de un copil care țipa, un Ford Taurus argintiu, o clădire în stil federal abandonată, cu fațada din marmură roz și restul din gresie închisă la culoare.

'Ai ? Ce dracu' vrei să zici cu federal ?... Dac-am văzut un copil ? Mă-ntrebi dac-am văzut vreodată un copil în Lower East ? Păi, amice, tu ai văzut vreun copil p-aici ? Cam, ca să zic, în ultimele șaizeci de secunde ?

Amelia Sachs făcea o demonstrație de forță. Insistase să fie în echipa lui Sellitto, cea care verifica magazinul ShopRite de pe East Hudson care-i vînduse Susnecului 823 rasolul de vită. Și stația care-i vînduse benzina. Și biblioteca de unde furase *Crime din vechiul New York*.

Dar nu găsiseră nici o pistă acolo și se răspîndiseră ca niște lupi care adulmecaseră zece mirosuri diferite. Fiecare luase cîte o porțiune de cartier pe care o numea a lui ori a ei.

În vreme ce ambala motorul noii furgonete și se apropia de alt cvartal, Sachs simți aceeași frustrare pe care o cunoscuse cînd lucrase la locurile crimelor din ultimele zile: prea multe probe materiale, prea mult spațiu de acoperit. Deznădejdea. Acolo, pe străzile înfierbîntate, umede, ramificîndu-se în zeci de alte străzi și alei trecînd printre sute de clădiri – toate vechi – să găsești locuința susnecului părea la fel de imposibil ca și să găsești firul ăla de păr despre care-i vorbise Rhyme, lipit pe tavan de reculul unui revolver de calibrul 38.

Intenționase să cerceteze fiecare stradă, și, pe măsură ce timpul trecea și ea se gîndea la copilul îngropat într-o pivniță, începu să caute mai repede, trecînd în viteză pe străzi, uitîndu-se în stînga și-n dreapta după clădirea din marmură roz. Fu cuprinsă de îndoială. Omisese cumva casa în graba ei? Sau trebuia să se miște ca fulgerul și să acopere mai multe străzi?

Tot mai departe. Alt cvartal, altul. Și tot nimic.

După moartea răufăcătorului, lucrurile personale i-au fost ridicate și examinate de către detectivi. Jurnalul lui demonstra că omorîse opt cetățeni cumsecade ai

orașului. Putea fi acuzat și de furturi grave, deoarece s-a stabilit din acele pagini (dacă afirmațiile lui Schneider erau adevărate) că profanase mai multe locuri sfinte de odihnă veșnică din cimitirele aflate în jurul orașului. Nici una dintre victime nu-i adresase nici cel mai mic afront; nu, majoritatea erau cetățeni cinstiți, harnici și nevinovați. Cu toate astea, criminalul n-a simțit nici un dram de vinovăție. Se părea că acționase fiind pradă iluziei nebunești că le făcea victimelor lui o favoare.

Inelarul stîng al lui Lincoln Rhyme se contractă ușor, iar mecanismul cu cadru întoarse pagina subțire a *Crimelor din vechiul New York*, care îi fusese adusă de doi agenți federali cu zece minute în urmă, serviciu urgentat grație stilului inimitabil al lui Fred Dellray.

„Carnea îmbătrînește și poate fi lipsită de forță (scria tîlharul cu mîna lui sigură, neîndurătoare). Oasele sînt cea mai puternică parte a corpului. Oricît de vîrstnică ne-ar fi carnea, oasele ne sînt mereu tinere. Mi-am propus un țel nobil și nu pricep de ce i s-ar putea opune cineva. Le-am făcut tuturor un bine. Acum sînt nemuritori. I-am eliberat. I-am curățat pînă la os."

Terry Dobyns avusese dreptate. Capitolul 10, „James Schneider, «Colecționarul de oase», era modelul real pentru comportamentul Susnecului 823. Mijloacele folosite erau aceleași: foc, animale, apă, opărirea de vie a victimei. Opt douăzeci și trei dădea tîrcoale prin aceleași

locuri ca și James Schneider. Confundase o turistă germană cu Hanna Goldschmidt, o imigrantă de la începutul secolului, și fusese atras de un stabiliment german ca să găsească o victimă. Și o numise pe micuța Pammy Ganz altfel – Maggie. Gîndindu-se, evident, că era tînăra O'Connor, una dintre victimele lui Schneider. O gravură nereușită din carte, acoperită cu foiță, arăta un James Schneider demonic, stînd într-o pivniță și examinînd un os de picior.

Rhyme se uită cu atenție la harta orașului.

Oase...

Își aminti un loc al crimei pe care-l cercetase cîndva. Fusese chemat la un șantier de construcții din sudul Manhattan-ului, unde niște excavatoare scoseseră la iveală un craniu îngropat la vreo doi metri sub suprafața unui teren liber. Rhyme înțelese imediat că acel craniu era foarte vechi și cooptase la caz un antropolog criminalist. Continuaseră să sape și descoperiseră mai multe oase și schelete.

O sumară cercetare dezvăluise faptul că, în 1741, acolo avusese loc o rebeliune a sclavilor din Manhattan, iar o parte dintre ei – și un militant aboliționist alb – fuseseră spînzurați pe o mică insulă din Collect. Ulterior, acolo avuseseră loc mai multe execuții prin spînzurare, iar în zonă se răspîndiseră mai multe cimitire neautorizate pentru săraci.

Unde fusese Collect? Rhyme încercă să-și amintească. Aproape de locul unde se întîlnesc Chinatown și Lower East End. Dar era greu de spus cu precizie, fiindcă helești fusese astupat cu mult timp în urmă. Fusese...

Da! își zise el, cu inima bătîndu-i asurzitor. Collect fusese astupat pentru că devenise atît de poluat, încît

oficialii orașului îl consideraseră un risc major pentru sănătate. Iar printre principalii factori de poluare se numărau tăbăcăriile de pe țărmul estic!

Mînuind acum destul de bine tastatura telefonului, Rhyme nu greși nici o cifră și obținu legătura cu biroul primarului din prima încercare. Totuși primarul, îi spuse secretarul lui personal, lua o gustare la ONU. Însă cînd Rhyme se prezentă, secretarul zise:

— Un minut, domnule.

Și, într-un interval mult mai scurt, se afla în legătură cu un bărbat care zise cu gura plină:

— Vorbește-mi, detectiv. Cum dracu' ne descurcăm?

— Cinci-opt-opt-cinci, recepție, spuse Amelia Sachs, răspunzînd la stația radio.

Rhyme îi simți nervozitatea în glas.

— Sachs.

— Nu e bine, îi zise ea. N-avem nici un pic de noroc.

— Cred că l-am găsit.

— *Ce?*

— Cvartalul șase sute, East Van Brevoort. Lîngă Chinatown.

— Cum ai aflat?

— Primarul m-a pus în legătură cu șeful Societății de Istorie. Acolo e un șantier arheologic. La un vechi cimitir. Vizavi de locul unde se afla o tăbăcărie mare. Și cîndva mai erau în zonă niște clădiri mari în stil federal. Cred că suspectul e prin apropiere.

— Am fugit.

Rhyme auzi în difuzor scrîșnet de roți și vaierul sirenei pornite.

— Am vorbit cu Lon și cu Haumann, adăugă el. Și ei se duc într-acolo.

— Rhyme, zise ea cu voce spartă. O să scot fata de-acolo.

Ah, Amelia, ai o inimă bună de polițist, o inimă de *profesionist*, își spuse Rhyme. Dar ești încă o novice.

— Sachs, zise el.

— Da.

— Am citit cartea aia. Opt douăzeci și trei și-a ales un tip rău drept model. Cu adevărat rău.

Ea nu spuse nimic.

— Ce vreau să zic, continuă el, e că, fie că fata e sau nu acolo, dacă-l găsești și face cel mai mic gest spre tine, îl dobori.

— Dar avem nevoie de el în viață, ne poate conduce la Pam. Putem...

— Nu, Sachs. Ascultă-mă. Îl ucizi. La orice semn că își caută o armă, ceva... îl ucizi.

Se auziră pocnete de paraziți. Pe urmă, vocea ei fermă:

— Sînt la Van Brevoort, Rhyme. Ai avut dreptate. Pare să fie casa lui.

Optsprezece vehicule fără numere de înamtriculare, două dube ale brigăzii de intervenții și furgoneta Ameliei Sachs erau grupate lîngă o stradă mică, pustie, din Lower East End.

East Van Brevoort arăta de parcă era din Sarajevo. Clădirile erau abandonate – două dintre ele fiind arse pînă la temelie. Pe partea estică a străzii era un fel de spital dărăpănat, cu tavanul prăbușit. Lîngă el se afla o groapă mare, îngrădită, cu un indicator pe care scria

„Trecerea oprită" și cu sigiliul judecătoriei districtuale – șantierul arheologic pe care-l menționase Rhyme. Un cîine costeliv murise și zăcea în rigolă, cu corpul mușcat de șobolani.

În mijlocul părții opuse a străzii se afla o casă mare, cu fațada din marmură roz, lîngă care era o magazie pentru trăsuri, arătînd oarecum mai bine decît celelalte clădiri ruinate de pe Van Brevoort.

Sellitto, Banks și Haumann stăteau lîngă duba brigăzii de intervenții, în vreme ce doisprezece militari își puneau vestele antiglonț și își luau automatele M-16. Sachs li se alătură și, fără să întrebe pe cineva, își vîrî părul sub o cască și începu să îmbrace o vestă.

Sellitto zise:

— Sachs, tu nu ești o forță tactică.

Strîngîndu-și cureaua vestei, ea îl privi țintă pe detectiv, cu sprîncene ridicate, pînă cînd acesta cedă și spuse:

— În regulă. Dar stai în spate. E un ordin.

Haumann zise:

— Tu o să fii Echipa Doi.

— Da, domnule. Mă descurc.

Un polițist de la intervenții îi dădu o mitralieră MP-5. Ea se gîndi la Nick – la întîlnirea lor din poligonul de la Rodman's Neck. Petrecuseră două ore exersînd cu arme automate, trăgînd prin uși în manechine, reîncărcînd rapid cu gloanțe de cauciuc și curățind automatele M-16 de stratul de nisip ce bloca și Colturile. Lui Nick îi plăcea țăcănitul sacadat, dar Sachs nu era atrasă de puterea de foc teribilă a armelor mari. Îi sugerase un meci între ei cu pistoale Glock și-l întrecuse cu trei puncte, de la cincisprezece metri. El rîsese și-o sărutase

apăsat, iar ultimul ei încărcător gol căzuse cu zgomot pe jos.

— O să folosesc arma mea, îi zise ea polițistului de la intervenții.

Băieții Haioși veniră în goană, ghemuindu-se de parcă se fereau de lunetiști.

— Uite ce-am aflat. Nu-i nimeni pe-aici. Cvartalul e...

— Complet pustiu.

— Ferestrele de la casa lui sînt blocate. O intrare din spate...

— Dă spre alee. Ușa e deschisă.

— Deschisă? întrebă Haumann, uitîndu-se la cîțiva oameni de-ai lui.

Saul confirmă.

— Nu doar descuiată, ci deschisă.

— Explozibile?

— N-am văzut. Asta nu înseamnă...

— Că nu sînt.

Sellitto întrebă:

— Vreun vehicul pe alee?

— Nu.

— Două intrări în față. Ușa principală...

— Care pare închisă. A doua e de la magazia pentru trăsuri. Uși duble, destul de largi pentru două vehicule. Am văzut un lacăt și un lanț.

— Dar zac pe pămînt.

Haumann dădu din cap.

— Deci poate e înăuntru.

— Poate, zise Saul.

Apoi adăugă:

— Spune-i ce credem că am auzit.

— Foarte slab. Putea să fie un plînset.

— Puteau să fie țipete.

Sachs întrebă:

— Fetița?

— Poate. Dar pe urmă s-a oprit. Cum a găsit Rhyme locul ăsta?

— Tu să-mi spui *mie* cum îi lucrează mintea, spuse Sellitto.

Haumann îl strigă pe unul dintre comandanții lui și-i dădu niște ordine. După cîteva clipe, două dube intrară în intersecție și blocară celălalt capăt al străzii.

— Echipa Unu, ușa din față. Spargeți-o cu gloanțe. E din lemn și e veche, așa că păstrați explozibilul, da? Echipa Doi, pe alee. Cînd am zis trei, porniți. S-a-nțeles? Neutralizați zona, dar bănuim că fata e înăuntru, așa că verificați fundalul înainte să trageți. Agent Sachs, ești sigură că vrei să faci asta?

Ea dădu cu putere din cap.

— În regulă, băieți și fete. Hai să punem mîna pe el.

TREIZECI ȘI DOI

Sachs și ceilalți cinci agenți ai Echipei Doi intrară în fugă pe aleea încinsă, care fusese blocată de dubele brigăzii de intervenții. Buruienile creșteau din belșug printre pietrele pavajului și crăpăturile din fundații. Pustietatea locului îi amintea lui Sachs de mormîntul de lîngă calea ferată din dimineața trecută.

Spera ca victima să fie moartă. Spre binele ei...

Haumann trimisese militari pe acoperișurile clădirilor din jur, iar ea vedea țevile Colturilor negre înălțate ca niște antene.

Echipa se opri la ușa din spate. Colegii ei de echipă se uitară la Sachs, care își verifica benzile de cauciuc de pe pantofi. Ea îl auzi pe unul dintre ei șoptindu-i altuia ceva despre o superstiție.

Apoi auzi în cască:

— Șeful Echipei Unu la ușa din față, cu armele pregătite. Terenul e liber, recepție.

— Recepționat, șeful Echipei Unu. Echipa Doi?

— Echipa Doi pe poziție.

— Recepționat, șeful Echipei Doi. Ambele echipe, intrare în forță. Cînd am zis trei.

Sachs își verifică arma pentru ultima oară.

— *Unu...*

Atinse cu limba un strop de sudoare ce atîrna pe rana umflată de la buză.

— *Doi...*

În regulă, Rhyme, am pornit...

— *Trei!*

Explozia fu înăbușită, un pocnet îndepărtat, iar echipele o luară din loc. Rapid. Sachs alergă în spatele militarilor de la intervenții care se strecurară înăuntru și se împrăștiară. Fasciculele lanternelor montate pe țevi se încrucișau cu fîșiile de lumină solară ce pătrundeau pe ferestre. Sachs se pomeni singură, în timp ce restul echipei se dispersă, verificînd dulapurile, firidele și umbrele din spatele statuilor grotești de care era plin locul.

Ea dădu colțul. Un chip palid se profilă în fața ei. Un cuțit...

Inima îi bătu cu putere. Poziție de luptă, arma ridicată. Apăsă cu putere trăgaciul delicat pînă să-și dea seama că privea o pictură agățată pe perete. Un măcelar de pe altă lume, cu fața ca o lună plină, ținînd un cuțit într-o mînă și o bucată de carne în cealaltă.

Mamă...

Suspectul își alesese un loc grozav drept locuință. Cei de la intervenții urcară tropăind scara, ca să verifice etajele unu și doi.

Dar Sachs căuta altceva.

Găsi ușa care ducea la subsol. Întredeschisă. În regulă. Stinse lanterna cu halogen. Trebuie să arunci mai întîi o privire. Însă își aminti ce-i spusese Nick: nu te uita

niciodată după colțuri la nivelul capului sau al pieptului – acolo te pîndește infractorul. Te lași într-un genunchi. Respiră adînc. Du-te!

Nimic. Întuneric.

Înapoi, pentru acoperire.

Ascultă...

La început nu auzi nimic. Pe urmă, un huruit slab. O respirație precipitată sau un mormăit.

E acolo și își croiește drum spre ieșire!

Spuse în microfon:

— La subsol e activitate. Vreau sprijin.

— *Recepționat.*

Dar ea nu putea aștepta. Se gîndea la fetița care stătea acolo cu el. Și începu să coboare scara. Se opri și ascultă din nou. Pe urmă își dădu seama că, de la talie în jos, era complet expusă. Se lăsă brusc la podea, ghemuindu-se în întuneric.

Respiră adînc.

Acum du-te!

Lanterna cu halogen din mîna ei stîngă străpunse întunericul din încăpere cu un fascicul strălucitor de lumină. Țeava armei ei era ațintită spre centrul discului alb, care se legăna de la stînga la dreapta. Ține lanterna jos. Și el o să fie la nivelul perineului. Își aminti ce-i spuse Nick: Infractorii nu zboară.

Nimic. Nici urmă de el.

— Agent Sachs.

Un militar de la intervenții era în capul scării.

— O, nu, murmură ea cînd lanterna o lumină pe Pammy Ganz, încremenită într-un colț al încăperii.

— Nu te mișca, îi strigă ea militarului.

La cîțiva centimetri de față se afla haita de cîini sălbatici înfometați, adulmecîndu-i fața, degetele, picioarele. Ochii mari ai lui Pam se mutau de la un animal la altul. Pieptul ei firav se înălța și se lăsa, iar pe față i se prelingeau lacrimi. Avea gura deschisă și vîrful limbii părea lipit de colțul drept al gurii.

— Stai acolo, îi spuse ea militarului. Nu-i speria.

Sachs ațintì arma spre cîini, dar nu trase. Putea ucide doi sau trei, însă ceilalți ar fi putut intra în panică și-ar fi înșfăcat-o pe fată. Unul dintre ei era destul de mare ca să-i rupă gîtul dintr-o lovitură dată cu capul lui rîios, plin de cicatrice.

— Susnecul e acolo? întrebă polițistul de la intervenții.

— Nu știu. Adu un medic aici. În capul scării. Nimeni nu coboară.

— Am înțeles.

Îndreptînd arma cînd spre un animal, cînd spre altul, Sachs începu să înainteze încet. Unul cîte unul, cîinii deveniră conștienți de prezența ei și se depărtară de Pammy. Fetița era doar hrană ; Sachs era un prădător. Începură să mîrîie și își arătară colții, cu picioarele din față fremătînd și cu coapsele dinapoi încordate, gata să sară.

— Mi-e frică, strigă Pammy, atrăgînd din nou atenția animalelor.

— Șșșt, scumpo, zise Sachs cu blîndețe. Nu spune nimic. Stai liniștită.

— Mami. Vreau la *mami* !

Strigătul ei ascuțit îi irită pe cîini. Începură să sară în loc și își rotiră boturile, mîrîind.

— Ușor, ușor...

Sachs se dădu în stînga. Cîinii erau acum în fața ei, mutîndu-și privirile de la ochii ei la mîna întinsă și la armă. Animalele se despărțiră în două grupuri. Unul rămase aproape de Pammy. Celălalt se mișcă în jurul lui Sachs, încercînd s-o flancheze.

Polițista se duse între fetiță și cei trei cîini aflați mai aproape de ea.

Roti pistolul Glock dintr-o parte în alta – un pendul. Ochii negri ai javrelor erau ațintiți spre arma neagră.

Un cîine cu o blană galbenă murdară își arătă colții și înaintă în dreapta lui Sachs.

Fetița scîncea:

— Mami...

Sachs se mișca încet. Se aplecă, o prinse pe fată de bluză și-o trase în spatele ei. Cîinele galben se apropia.

— Marș, zise Sachs.

Animalul veni și mai aproape.

— Pleacă!

Cîinii din spatele celui galben se încordară cînd acesta își dezveli colții cafenii, stricați.

— Pleacă dracului de-aici! mormăi Sachs și lovi animalul peste bot cu patul pistolului.

Cîinele clipi înspăimîntat, scheună și urcă scara în goană.

Pammy țipă, isterizînd celelalte animale. Începură să se bată între ele – un iureș de mușcături și bale. Un Rottweiller plin de cicatrice aruncă pe podea, în fața lui Sachs, o potaie cît un pămătuf. Ea bătu din picior lîngă costeliva creatură cafenie, care se ridică de jos și fugi pe scară. Ceilalți îl urmară ca niște copoi alergînd un iepure.

Pammy începu să suspine. Sachs se lăsă pe vine lîngă ea și mătură din nou încăperea cu fasciculul lanternei. Nici urmă de susnec.

— E-n regulă, scumpo. O să te ducem acasă curînd. O să-ți fie bine. Omul ăla, care a fost aici. Ți-l amintești?

Fetița dădu din cap.

— A plecat?

— Nu știu. Vreau la mama.

Îi auzi pe ceilalți agenți raportînd. Primul și al doilea etaj erau asigurate.

— Mașina și taxiul? întrebă Sachs. Vreun semn?

Un militar transmise:

— Au dispărut. Probabil că susnecul a plecat. Nu-i acolo, Amelia. Ar fi ilogic.

Un agent strigă din capul scării:

— Subsolul e sigur?

Ea zise:

— O să verific. Așteptați.

— Coborîm și noi.

— Negativ, spuse ea. Avem aici un loc destul de curat și vreau să-l păstrez așa. Trimite doar un medic, s-o vadă pe fetiță.

Tînărul doctor, un bărbat cu părul de culoarea nisipului, coborî scara și se lăsă pe vine lîngă Pammy.

Atunci văzu Sachs urma ce ducea în spatele subsolului – către o ușă metalică joasă, vopsită în negru. Se îndreptă spre ea, evitînd cărarea propriu-zisă ca să păstreze amprentele, și se lăsă în jos. Ușa era întredeschisă, iar dincolo de ea părea să fie un tunel, fără lumină, dar nu complet întunecat, care ducea către altă clădire.

O cale de evadare. Ticălosul.

Cu încheietura mîini stîngi, deschise ușa mai larg. Nu scîrțîi. Se uită cu atenție în tunel. O lumină slabă, la opt-nouă metri distanță. Nu se vedeau umbre în mișcare.

Ce vedea Sachs în semiîntuneric era trupul contorsionat al lui T.J. atîrnînd de conducta neagră, corpul dolofan, inert al lui Monelle Gerger, pe care se tîra șobolanul negru spre gîtul ei.

— Agent 5885 către punctul de comandă, spuse Sachs în microfon.

— Dă-i drumul, răspunse vocea aspră a lui Haumann.

— Am găsit un tunel care duce la o clădire aflată la sud de asta. Să fie cineva cu ochii pe uși și ferestre.

— Se face.

— Intru, îi spuse ea.

— În tunel? Îți trimit întăriri, Sachs.

— Negativ. Nu vreau să fie contaminat locul infracțiunii. Pune doar pe cineva să aibă grijă de fată.

— Repet...

— Nu. Fără întăriri.

Închise stația și începu să se tîrască.

Sigur, la academie nu urmase cursuri despre lucrul în tuneluri cu șobolani. Dar îi reveni în minte ce-i spusese Nick despre securizarea unui loc al faptei, neprietenos. Arma aproape de corp, nu prea departe, unde ar putea fi lovită cu piciorul. Trei pași – mă rog, tîrșîiți – înainte, pauză. Alți doi pași. Pauză. Ascultă. Pe urmă patru pași. Nu face nimic previzibil.

Drace, e întuneric.

Și ce e *mirosul* ăsta? Se înfioră dezgustată de duhoarea fierbinte, grețoasă.

Claustrofobia o învălui ca un nor de smog și fu nevoită să se oprească o clipă, concentrîndu-se la orice altceva în afară de îngustimea pereților. Panica se estompă, însă duhoarea era și mai puternică. Vomită.

Calm, fato. Calm!

Sachs își controlă reflexul și continuă să înainteze.

Și ce era zgomotul ăla? Ceva electric. Un bîzîit. Urcînd și coborînd.

Trei metri pînă la capătul tunelului. Prin ușa de-acolo putea vedea un al doilea subsol mare. Mohorît, deși nu la fel de întunecat precum cel în care fusese ținută Pammy. Lumina era filtrată de o fereastră unsuroasă. Vedea fire de praf plutind în semiîntuneric.

Nu, nu, fată, arma e prea departe în fața ta. O lovitură de picior și s-a dus. Mai aproape de față. Lasă-ți greutatea în jos și pe spate! Folosește-ți brațele ca să țintești, iar fundul pentru sprijin.

Apoi ajunse la pragul ușii.

Își controlă din nou valul de greață, încercînd să înăbușe zgomotul.

Mă așteaptă sau nu?

Scoase capul, aruncă rapid o privire. Ai o cască. O să ricoșeze orice în ea, în afară de un glonț de calibru mare și nu uita că el trage cu un pistol de calibrul 32. O armă pentru fete.

În regulă. Gîndește. Vezi în ce parte o iei prima dată.

Ghidul agentului de stradă nu-i era de ajutor, iar Nick nu-i oferea nici un sfat în acel moment. Dă cu banul.

La stînga.

Scoase repede capul, privind spre stînga. Înapoi în tunel.

Nu văzuse nimic. Un zid gol, umbre.

Dacă e în partea opusă, m-a văzut și și-a luat o poziție bună de tragere.

În regulă, ce naiba. Du-te. Iute.

Cînd te miști...

Sachs sări.

... nu pot să pun mîna pe tine.

Căzu la pămînt, rostogolindu-se. Se roti în jur. Silueta era ascunsă în umbră, lîngă peretele din dreapta, sub fereastră. Ațintind arma spre ea, se pregăti să tragă. Pe urmă înlemni.

Amelia Sachs rămase cu gura căscată.

O, Doamne...

Nu-și putea dezlipi privirea de la corpul femeii, sprijinit de perete.

De la talie în sus era slabă, cu părul castaniu închis, o față uscățivă, sîni mici, brațe osoase. Pielea îi era acoperită de roiuri de muște – bîzîitul pe care-l auzise Sachs.

De la talie în jos era... nimic. Oasele însîngerate ale coapselor, femurul, capătul șirei spinării, labele picioarelor... toată carnea i se dizolvase în scîrboasa cadă lîngă care fusese așezată – cu un lichid oribil, cafeniu închis, cu bucăți de carne plutind în el. Leșie sau vreun acid. Vaporii îi înțepau ochii, în timp ce oroarea și furia îi clocoteau în suflet.

O, biată făptură...

Sachs dădu din mîini ca să alunge mușteleе ce se năpustiseră asupra intrusului.

Mîinile femeii erau relaxate, cu palmele în sus, de parcă ar fi meditat. Cu ochii închiși. Lîngă ea era un costum de jogging violet.

Nu era singura victimă.

Alt schelet – complet descărnat – zăcea lîngă un bazin asemănător, mai vechi, golit de acidul teribil, dar acoperit cu un strat întunecat de sînge și mușchi descompuși. Antebrațul și mîna lipseau. Și dincolo de el mai era unul – victima asta fusese dezmembrată, oasele curățate cu grijă de carne și spălate erau așezate în ordine pe podea. Un teanc de glaspapir era pus lîngă craniu. Curba elegantă a capului strălucea ca un trofeu.

Pe urmă auzi ceva în spatele ei.

O răsuflare. Slabă, dar inconfundabilă. Zgomotul sec al aerului în gîtlej.

Se răsuci brusc, înfuriată pe sine pentru neglijența ei.

Dar în fața ei se căsca pustietatea încăperii. Lumină cu lanterna podeaua, care era de piatră și nu avea urme de pași la fel de clare precum cele de pe dușumeaua de pămînt din subsolul alăturat al locuinței lui 823.

Altă răsuflare.

Unde era? Unde?

Sachs se ghemui, proiectînd fasciculul luminos lateral, în sus și în jos... Nimic.

Unde dracu' e? În alt tunel? La vreo ieșire spre stradă?

Uitîndu-se din nou la podea, zări ceea ce crezu a fi o urmă vagă ce ducea spre colțurile întunecate ale încăperii. O luă pe lîngă ea.

Pauză. Ascultă.

Respirație?

Da. Nu.

Se întoarse prostește în loc și se mai uită o dată la femeia moartă.

Haide!

Întoarse iar privirea.

Înaintă pe podea.

Nimic. Cum de pot să-l aud și nu-l văd?

Peretele din fața ei era masiv. Fără uși ori ferestre. Se retrase către schelete.

De cine știe unde, îi veniră în minte cuvintele lui Lincoln Rhyme. *Locul crimei este tridimensional.*

Sachs ridică brusc privirea, îndreptînd lanterna în față. Colții uriașului doberman străluciră. Din bot îi atîrnau fîșii de carne cenușie. La doi pași în față, pe o poliță înaltă. O aștepta, ca o pisică sălbatică.

Preț de o clipă, nici unul din ei nu se mișcă. Încremeniseră.

Pe urmă, Sachs își plecă imediat instinctiv capul, dar, înainte să poată ridica arma, cîinele se aruncă spre fața ei. Colții i se loviră de cască. Înșfăcîndu-i cureaua în bot, dobermanul o scutură furios, încercînd să-i rupă gîtul. Căzură amîndoi pe spate, pe marginea unei scobituri pline cu acid. Pistolul îi zbură din mînă.

Cîinele nu lăsa cureaua căștii dintre colți, în vreme ce labele din spate săreau pe loc, iar ghearele zgîriau adînc vesta polițistei, abdomenul și coapsele. Ea îl lovi cu pumnii, dar era ca și cum ar fi bătut în lemn; animalul nu simțea nimic.

Dînd drumul căștii, cîinele se dădu înapoi, apoi se repezi să o muște de față. Ea își duse brațul drept la ochi și, cînd dobermanul îi înșfăcă brațul, afundîndu-și colții în piele, scoase briceagul din buzunar și-i vîrî lama între coaste. Se auzi un scheunat ascuțit, iar cîinele se rostogoli de pe ea, alergînd direct spre ușă.

Sachs își luă pistolul și porni imediat după el prin tunel. Năvăli în celălalt subsol și văzu animalul rănit alergînd spre Pammy și medic, care înghețaseră. Dobermanul făcu un salt.

Sachs se ghemui și trase două gloanțe. Unul lovi ceafa animalului, iar celălalt se înfipse în zidul de cărămidă. Cîinele se prăbuși la picioarele medicului – o grămadă de carne tremurînd.

— Împușcături, auzi Sachs în cască și vreo șase militari coborîră în fugă scara, traseră cîinele la o parte și o înconjurară pe fată.

— E-n regulă! strigă Sachs. Eu am tras!

Echipa se ridică din pozițiile defensive.

Pammy țipă:

— Cățel mort... Ea a făcut cățelul să moară!

Sachs vîrî pistolul în toc și ridică fetița în poală.

— Mami!

— O s-o vezi pe mami curînd, zise Sachs. O să o sunăm chiar acum.

La parter, o lăsă jos pe Pammy și se întoarse către un tînăr militar de la intervenții aflat lîngă ea.

— Mi-am pierdut cheia de la cătușe. Ești amabil să i le dai jos fetei? Deschide-le deasupra unei bucăți curate de hîrtie, împacheteaz-o și pune totul într-o pungă de plastic.

Militarul își dădu ochii peste cap.

— Ascultă, frumoaso, găsește un începător ca să-i dai ordine.

Dădu să se îndepărteze.

— Soldat, răcni Bo Haumann, o să faci ce ți-a zis.

— Domnule, protestă el, eu sînt de la intervenții.

— Am să-ți dau o veste, mormăi Sachs, acum ești de la criminalistică.

Carole Ganz zăcea pe spate într-un dormitor bej, cu ochii în tavan, gîndindu-se că, în urmă cu cîteva săptămîni, ea, Pammy și o gașcă de prieteni stăteau în jurul unui foc de tabără din Wisconsin, la casa lui Kate și Eddie, vorbind, povestind, cîntînd.

Vocea lui Kate nu era prea grozavă, dar Eddie putea fi un maestru. Cîntase *Tapestry* a lui Carole King doar pentru ea, iar Carole cîntase încet cu el, printre lacrimi. Gîndindu-se că era posibil, doar posibil, ca ea să fi lăsat în urmă moartea lui Ron și să-și continue viața.

Își aminti vocea lui Kate din seara aia: „Cînd ești furioasă, singura cale de a rezolva problema e să duci mînia aia pînă la capăt și să scapi de ea. S-o dai altcuiva. Mă auzi? N-o ține în tine. Scapă de ea".

Ei bine, acum era mînioasă. Furioasă.

Un pușlan – un rahat cu ochi – îi luase bărbatul, îl împușcase în spate. Iar acum un dement îi luase fiica. Îi venea să explodeze. Și avu nevoie de toată voința ca să nu arunce în pereți cu ce-i venea la mînă și să nu urle ca un coiot.

Zăcea pe spate în pat și își puse cu grijă încheietura ruptă pe abdomen. Luase un Demerol, care-i ușurase durerea, dar nu era în stare să doarmă. Nu făcuse nimic toată ziua. Stătuse acolo, încercînd să ia legătura cu Kate și Eddie și așteptînd vești despre Pammy.

Și-l tot imagina pe Ron, furia ei, imaginîndu-și de fapt că o așeza într-o cutie, o împacheta cu atenție, o sigila...

Apoi sună telefonul. Se uită la el o clipă, pe urmă smulse receptorul din furcă.

— Alo!

Carole o ascultă pe polițista care-i spunea că o găsiseră pe Pammy, că era la spital, dar că era bine. Imediat, Pammy veni la telefon și plînseră și rîseră amîndouă.

După zece minute, era în drum spre spitalul Manhattan, pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

Ajunsă acolo, Carole începu să alerge pe holul către salonul lui Pammy și fu surprinsă cînd fu oprită de un polițist. Deci nu-l prinseseră încă pe ticălos? Însă de îndată ce-și văzu fata uită de el, uită teroarea din taxi și subsolul sinistriu. Își îmbrățișă fiica.

— O, iubito, cît mi-ai lipsit! Ești bine? Chiar bine?

— Doamna aia a omorît un cățel...

Carole se întoarse și-o văzu pe roșcovana polițistă înaltă care stătea în preajmă, cea care o salvase din subsolul bisericii.

— ... dar a fost bine, pentru că voia să mă mănînce.

Carole o îmbrățișă pe Sachs.

— Nu știu ce să spun... Doar... Mulțumesc, mulțumesc.

— Pammy e-n regulă, o asigură Sachs. Cîteva zgîrieturi – nimic serios – și are un mic acces de tuse.

— Doamna Ganz?

Un tînăr pătrunse în cameră, ducînd valiza și rucsacul galben.

— Sînt detectiv Banks. V-am adus lucrurile aici.

— O, slavă Domnului.

— Lipsește ceva? o întrebă el.

Ea cercetă rucsacul cu atenție. Totul era acolo. Banii, păpușa lui Pammy, pachetul de plastilină, Mr. Potato Head, CD-urile, radioul cu ceas... Individul nu luase nimic. Stai...

— Cred că lipsește o poză. Nu sînt sigură. Mă gîndeam că am mai multe. Dar tot ce-i important e aici.

Detectivul îi dădu să semneze o chitanță.

Un tînăr stagiar păși în cameră. Glumi cu Pammy despre ursulețul ei în timp ce-i lua tensiunea.

Carole îl întrebă:

— Cînd poate pleca?

— Păi, am vrea s-o ținem cîteva zile. Ca să fim siguri...

— Cîteva zile? Dar e bine.

— Are puțină bronșită pe care vreau s-o supraveghez. Și... Își coborî glasul. Vrem s-o ducem și la un specialist în abuzuri sexuale. Ca să fim siguri.

— Dar mîine trebuia să meargă cu mine. La ceremoniile de la ONU. I-am promis.

Polițista interveni:

— E mai ușor să fie păzită aici. Nu știm unde e susnecul – răpitorul. O să te păzească și pe tine un agent.

— Da, bănuiesc. Pot să stau cu ea o vreme?

— Sigur, spuse stagiarul. Poți rămîne peste noapte. O să aducem un pat.

Pe urmă Carole rămase iarăși doar cu fiica ei. Se așeză pe pat și cuprinse umerii înguști ai copilului cu brațul. Avu un moment de tulburare cînd își aminti cum *el*, nebunul ăla, o atinsese pe Pammy. Cum o priviseră ochii lui cînd o întrebase dacă-i putea jupui pielea... Carole se înfioră și începu să plîngă.

Pammy o readuse în prezent.

— Mami, spune-mi o poveste... Nu, nu, cîntă-mi ceva. Cîntă-mi cîntecul prietenului. Te rooog!

Calmîndu-se, Carole întrebă:

— Chiar vrei să-l auzi?

— Da!

Carole își luă fata în poală și, cu un glas subțire, începu să cînte *You've Got a Friend*. Pammy cînta unele fragmente împreună cu ea.

Fusese una dintre melodiile preferate ale lui Ron și, în ultimii doi ani, după moartea lui, nu fusese în stare să asculte mai mult de cîteva acorduri fără să izbucnească în plîns.

În ziua aia, ea și Pammy terminară cîntecul împreună, destul de corect, cu ochii limpezi și rîzînd.

TREIZECI ȘI TREI

Amelia Sachs ajunse în cele din urmă la apartamentul ei din Carroll Gardens, Brooklyn.

Exact la șase cvartale de casa părinților, unde locuia mama ei. De îndată ce intră, se duse la telefonul din bucătărie și apăsă butonul de apelare rapidă.

— Mamă, eu sînt. O să te iau la masă la Plaza. Miercuri. E ziua mea liberă.

— De ce? Sărbătorești noua ta slujbă? *Cum* este la Afaceri Publice? Nu m-ai sunat.

Sachs rîse scurt. Își dădu seama că mama ei nu știa ce făcuse ea în ultimele treizeci și șase de ore.

— Te-ai uitat la știri, mamă?

— Eu? Știi că sînt o admiratoare secretă a lui Brokaw.

— Ai auzit de răpitorul ăla în ultimele zile?

— Cine n-a auzit?... Ce vrei să spui, dragă?

— Am fost implicată în anchetă.

Și-i relată mamei uluite întreaga poveste – despre salvarea victimelor, despre Lincoln Rhyme și, rezumînd, despre locurile crimelor.

— Amie, tatăl tău ar fi atît de mîndru.

— Deci te sun miercuri. La Plaza, da?

— Las-o baltă, draga mea. Păstrează-ți banii. Am niște clătite în frigider. Poți să vii încoace.

— Nu-i așa de scump acolo, mamă.

— Nu-i așa de scump? Costă o *avere*.

— Bine atunci, spuse Sachs, încercînd să pară spontană, îți place la Pink Teacup, nu?

Era un local mic din West Village, unde se preparau cele mai bune clătite cu ouă de pe Coasta de Est, la prețuri derizorii.

O pauză.

— Ar fi drăguț.

Era o strategie pe care Sachs o folosea cu succes de ani de zile.

— O să mă odihnesc puțin, mamă. Te sun mîine.

— Muncești prea mult, Amie. Cazul ăla al vostru n-a fost periculos, nu?

— Eu m-am ocupat doar de aspectele technice, mamă. Locul crimei. E tot ce poate fi mai sigur.

— Și te-au solicitat pe tine! zise femeia. Apoi repetă: Tatăl tău ar fi atît de mîndru.

Terminară convorbirea, iar Sachs se duse în dormitor și se prăbuși pe pat.

După ce placase din camera lui Pammy, Sachs vizitase celelalte două victime ale Susnecului 823 care supraviețuiseră. Monelle Gerger, bandajată și îndopată cu ser antirabic, fusese externată și urma să se întoarcă la familia ei din Frankfurt, „însă doar pentru restul verii", spusese ea hotărîtă. „Nu, înțelegi, pentru totdeauna." Și îi arătase combina stereo și colecția de CD-uri aflate în apartamentul modest de la Deutsche Haus, ca să demonstreze că nici un psihopat din Lumea Nouă n-avea s-o alunge definitiv din oraș.

William Everett era tot în spital. Degetul rupt nu era o problemă serioasă, desigur, dar avea din nou

probleme cu inima. Sachs fu surprinsă cînd află că omul avusese un magazin în Hell's Kitchen cu ani în urmă și credea că îl cunoscuse pe tatăl ei. „Îi cunoșteam pe toți agenții de stradă", zisese el. Ea îi arătase poza bărbatului în uniformă. „Așa cred. Nu sînt sigur. Dar cred că-l știu."

Fuseseră niște vizite de curtoazie, dar Sachs se dusese înarmată cu carnetul. Totuși, nici una dintre victime nu putuse să-i spună mai multe despre Susnecul 823.

În apartamentul ei, Sachs se uita pe fereastră.

Văzu arțarii și arborii ginkgo legănîndu-se în vîntul aspru. Își dădu jos uniforma, se scărpină sub sîni – unde avea mereu mincărimi din cauza vestei antiglonț. Își puse pe ea un halat de baie.

Susnecul 823 nu lăsase prea multe indicii în urma lui, dar fuseseră de-ajuns. Locuința sigură de pe Van Brevoort fusese cercetată minuțios. Deși proprietarul spunea că individul se mutase cu mai mult timp în urmă – în ianuarie trecut (sub nume fals, nimeni nu fusese surprins să afle asta) –, 823 luase cu el tot ce adusese, inclusiv gunoiul. După ce Sachs examinase locul faptei, veniseră tehnicienii criminaliști și căutaseră amprente peste tot. Însă deocamdată rapoartele preliminare nu erau încurajatoare.

— Se pare că tipul purta mănuși chiar și cînd se căca, îi spusese tînărul Banks.

O unitate mobilă descoperise taxiul și limuzina. Susnecul 823 le parcase cu isteține lîngă Avenue D și Ninth Street. Sellitto bănuia că unei găști de cartier nu i-ar fi trebuit mai mult de șapte sau opt minute ca să le demonteze pînă la șasiu. Probele materiale care

s-ar fi putut găsi în cele două vehicule se aflau acum în zeci de prăvălii cu piese de schimb furate.

Sachs deschise televizoul și căută programele de știri. Nimic despre răpiri. Toate reportajele se refereau la ceremoniile de deschidere a conferinței pentru pace de la ONU.

Se uită la Bryant Gumbel, la secertarul general al ONU, la un ambasador din Orientul Mijlociu, se uită mult mai atent decît ar fi vrut. Privi pînă și reclamele de parcă ar fi intenționat să le memoreze.

Pentru că exista ceva la care *nu* voia sub nici o formă să se gîndească: tîrgul ei cu Lincoln Rhyme.

Învoiala era clară. Acum, după ce Carole și Pammy fuseseră salvate, era rîndul ei să se țină de cuvînt. Să-l lase o oră singur cu doctorul Berger.

Berger ăsta... Nu-i plăcuse deloc înfățișarea medicului. Se vedea un egocentrism afurisit în silueta lui masivă, atletică, în privirea evazivă. În părul lui negru, tuns impecabil. În hainele scumpe. De ce nu găsise Rhyme pe cineva precum Kevorkian? Poate că era un tip ambiguu, dar avea măcar aerul unui bunic sfătos.

I se închideau pleoapele.

Să renunți la morți...

Un tîrg era un tîrg. Dar ce naiba, Rhyme...

Ei bine, nu putea renunța fără să facă o ultimă încercare. În dormitorul lui o prinsese descoperită. Fusese iritată. Nu se gîndise la niște argumente adevărate. Luni. Avea timp pînă mîine să încerce să-l convingă să n-o facă. Sau măcar să mai aștepte o vreme. O lună. O zi, ce dracu'.

Ce putea să-i spună? Avea să-și noteze argumentele ei. Să scrie un mic discurs.

Deschise ochii și se dădu jos din pat ca să ia un pix și o coală de hîrtie. Aș putea...

Sachs încremeni, cu răsuflarea șuierîndu-i în plămîni ca vîntul de afară.

Purta haine închise la culoare, cagulă și mănuși negre ca păcura.

Susnecul 823 stătea în mijlocul dormitorului ei.

Își duse instinctiv mîna spre noptieră, la pistol și cuțit. Dar el era pregătit. Lopata se răsuci cu iuțeală și o lovi în tîmplă. O lumină galbenă îi explodă în ochi.

Căzuse în patru labe cînd piciorul o izbi în coaste și se prăbuși pe burtă, chinuindu-se să respire. Își simți mîinile încătușate la spate și o bandă adezivă lipită pe gură. Cu mișcări rapide, eficiente. Individul o întoarse pe spate; halatul i se desfăcu.

Începu să dea furioasă din picioare, zbătîndu-se cu disperare să-și scoată cătușele.

Altă lovitură în stomac. Ea încetă să geamă și rămase nemișcată. Tipul întinse mîinile spre ea. O prinse de subsuori și o tîrî către ușa din spate, apoi în grădina din spatele apartamentului ei.

Rămase cu privirea pe chipul ei, neluîndu-i în seamă sînii, abdomenul plat, pubisul cu smocul de păr roșu, cîrlionțat. Ea ar fi putut să-i cedeze cu ușurință dacă asta i-ar fi salvat viața.

Dar, nu, diagnosticul lui Rhyme fusese corect.

Nu dorința sexuală îl motiva pe 823. Avea altceva în minte.

Îi lăsă trupul suplu pe pămînt, cu fața în sus, într-o tufă de hibiscus, departe de privirile vecinilor. Se uită în jur, ținîndu-și răsuflarea. Luă lopata și-i înfipse lama în pămînt.

Amelia Sachs începu să plîngă.

Își fricționa ceafa de pernă. Un gest forțat, îi spusese cîndva un doctor după ce-i observase ticul – o părere pe care Rhyme nu i-o ceruse. Nici n-o dorise. Mișcarea lui de afundare în pernă, medită Rhyme, era doar o variație a obiceiului Ameliei Sachs de a-și roade unghiile.

Își întinse mușchii gîtului, răsucindu-și capul, și se uită la planșa de pe perte. Rhyme credea că întreaga poveste a nebuniei acelui om se afla acolo, în fața lui. În scrisul de mînă înclinat, cu cerneală neagră – și în pauzele dintre cuvinte. Dar nu putea să vadă finalul acelei istorii. Nu încă.

Se gîndi iarăși la indicii. Doar cîteva rămăseseră neexplicate.

Cicatricea de pe deget.

Nodul.

Aftershave-ul.

Cicatricea nu le era de folos pînă nu aveau un suspect căruia să-i poată examina degetele. Și nu avuseseră noroc cu identificarea nodului – doar părerea novicelui Banks că nu era marinăresc.

Dar aftershave-ul ieftin? Admițînd că susnecii nu se parfumează înainte de-a se duce să răpească oameni, de ce-ar fi făcut-o 823? Rhyme conchise iarăși că tipul încerca să mascheze alt miros, care l-ar fi trădat. Se gîndi la posibilități: mîncare, băutură, chimicale, tutun...

Se simți privit și se uită în dreapta lui.

Orbitele negre ale scheletului de șarpe erau îndreptate spre patul lui. Era singurul indiciu deplasat. Nu avea nici un sens, în afară de cel de a-și bate joc de ei.

Îi trecu ceva prin minte. Folosind cadrul pentru întors pagini, Rhyme începu să răsfoiască încet volumul *Crime din vechiul New York*. Pînă la capitolul despre James Schneider. Găsi paragrafele pe care şi le amintea.

S-a sugerat de către un cunoscut doctor de boli mintale (un practician al disciplinei „psihelogie" despre care s-a vorbit mult în ştirile din ultima vreme) că scopul suprem al lui Jemas Schneider nu prea avea legătură cu rănirea victimelor sale. Ticălosul căuta mai degrabă – a sugerat învăţatul medic – să se răzbune pe cei despre care el considera că-i făcuseră rău: poliţia oraşului, dacă nu chiar societatea în întregul ei.

Cine poate spune unde se afla sursa acestei duşmănii? Poate că, precum Nilul din vechime, izvoarele ei erau ascunse lumii – probabil chiar şi răufăcătorului. Totuşi, un motiv ar putea fi găsit într-un fapt puţin cunoscut. Tînărul James Schneider, la fragеda vîrstă de zece ani, şi-a văzut tatăl luat pe sus de poliţişti, pentru ca mai tîrziu să moară în închisoare pentru un furt pe care, s-a dovedit ulterior, nu-l comisese. În urma acestei arestări nenorocite, mama băiatului a devenit prostituată şi şi-a abandonat fiul, care a fost crescut într-un orfelinat.
Oare să fi comis nebunul acela crime pentru a-şi bate joc de aceeaşi poliţie care-i distrusese pe nedrept familia?
Fără îndoială, nu vom şti niciodată.

Însă ce pare clar e faptul că, rîzîndu-și de ineficiența protectorilor cetățenilor, James Schneider – „colecționarul de oase" – s-a răzbunat atît pe autoritățile orașului, cît și pe victimele sale inocente.

Lincoln Rhyme își lăsă capul pe pernă și se uită iarăși la planșa de pe perete.

Țărîna e mai grea decît orice altceva.

E însuși pămîntul, pulberea dintr-un miez de fier și nu ucide astupînd plămînii, ci apăsînd celulele organismului pînă cînd acestea mor de groaza imobilității.

Sachs își dorea să fi murit. Se ruga să se fi întîmplat așa. Repede. De frică sau de la un infarct. Înainte ca prima lopată de pămînt să-i lovească fața. Se ruga pentru asta mai tare decît se rugase Lincoln Rhyme pentru pastilele și băutura lui.

Zăcînd în mormîntul pe care susnecul îl săpase chiar în grădina ei, Sachs simțea pămîntul dens, plin de rîme, înălțîndu-i-se pe lîngă corp.

Cu sadism, individul o îngropa încet, aruncînd doar cîte o lopată de pămînt, apoi împrăștiindu-l cu grijă în jurul ei. Începuse de la picioare. Acum ajunsese la pieptul ei, iar țărîna i se strecura sub halat și în jurul sînilor precum degetele unui amant.

Tot mai greu, apăsînd-o, strîngîndu-i plămînii; putea inhala prea puțin aer dintr-odată. Tipul se opri o dată sau de două ori ca s-o privească, apoi continuă.

Îi place să privească...

Stătea cu mîinile sub ea, cu gîtul întins ca să-și mențină capul deasupra valului de pămînt.

Pe urmă pieptul îi fu complet îngropat. Umerii, gîtul. Solul rece se înălța spre fața ei fierbinte, adunîndu-se în jurul capului, nelăsînd-o să-l miște. Într-un tîrziu, susnecul se aplecă și-i smulse banda adezivă de la gură. Cînd Sachs încercă să țipe, el îi azvîrli o mînă de țărînă în față. Ea se înfioră, sufocată de pămîntul negru. Acoperit aproape de țiuitul din urechi, auzea, din cine știe ce motiv, un vechi cîntec din copilăria ei – *The Green Leaves of Summer* –, un cîntec pe care tatăl ei îl punea mereu la combina muzicală. Trist, obsedant. Închise ochii. Totul se întuneca. Deschise gura și se alese cu încă un pumn de pămînt.

Să renunți la morți...

Apoi ajunse dedesubt.

Tăcere deplină. Nu tuse sau răsuflare – pămîntul era un sigiliu perfect. N-avea aer în plămîni, nu putea scoate nici un sunet. Tăcere, în afară de melodia obsedantă și țiuitul tot mai intens din urechi.

Pe urmă, presiunea de pe fața ei încetă, iar corpul îi deveni mort, la fel de inert ca al lui Lincoln Rhyme. Începu să-și piardă cunoștința.

Întuneric, întuneric. Nici o vorbă de la tatăl ei. Nimic de la Nick... Nici un vis despre trecerea dintr-a cincea într-a patra, ca să accelereze la o viteză cu trei cifre.

Întuneric.

Să renunți la...

Materia o apăsa, împingînd, împingînd. Vedea numai o imagine : mîna ridicîndu-se din mormînt cu o dimineață în urmă, cerșind îndurare. De unde n-avea să primească.

Așteptînd-o să-l urmeze.
Rhyme, o să-mi lipsești.
Să renunți...

TREIZECI ȘI PATRU

Ceva o lovi în frunte. Zdravăn. Simți izbitura, dar nici o durere. Ce era, ce? Lopata lui? O cărămidă? Poate că, într-un moment de compasiune, 823 hotărîse că acea moarte lentă era mai mult decît putea îndura cineva și-i căuta gîtul cu lopata ca să-i taie beregata.

Altă lovitură, încă una. Nu-și putea deschide ochii, însă percepea lumina tot mai intensă din jurul ei. Culori. Și aer. Împinse cu limba pămîntul din gură și respiră cît putu. Începu să tușească răgușit, vomitînd, scuipînd.

Deschise brusc ochii și, printre lacrimi, se trezi privind în sus la imaginea încețoșată a lui Lon Sellitto, îngenunchiat deasupra ei, alături de doi asistenți medicali, unul din ei scoțînd cu degetele înmănușate țărînă din gura ei, iar celălalt pregătit cu tubul și masca de oxigen.

Sellitto și Banks continuară să o dezgroape, cu brațele lor musculoase. O ridicară, lăsînd halatul în groapă ca pe o piele năpîrlită. Sellitto, divorțat de mult, întoarse pudic privirea de la trupul ei și-i puse haina lui pe umeri. Tînărul Jerry Banks se uita, desigur, dar ea îl îndrăgea oricum.

— Voi... ați...? horcăi ea, pe urmă cedă unui acces violent de tuse.

Sellitto se uită întrebător la Banks, care rămăsese cu răsuflarea tăiată. El trebuia să fi alergat cel mai mult după susnec. Tînărul detectiv dădu din cap.

— Am fugit.

Ridicîndu-se în capul oaselor, Sachs inhală puțin oxigen din tub.

— Cum? șuieră ea. Cum de-ați știut?

— Rhyme, răspunse el. Nu mă întreba cum. I-a căutat la telefon pe toți cei din echipă. Cînd a auzit că sîntem în regulă, ne-a trimis imediat aici.

Atunci se trezi din amorțeală, brusc, într-o clipită. Și înțelese pentru prima dată ce era să i se întîmple. Își dădu jos masca de oxigen, se dădu înapoi speriată, cu lacrimi pe obraji, văitîndu-se tot mai tare.

— Nu, nu, nu...

Își lovea brațele și coapsele isterizată, încercînd să scape de groaza care o năpădea ca un roi compact de albine.

— O, Doamne, o, Doamne... Nu...

— Sachs! strigă Banks, alarmat. Hei, Sachs!

Detectivul mai vîrstnic își trase deoparte partenerul.

— E-n regulă.

O luă pe după umeri cînd ea căzu în patru labe și vomită violent, suspinînd, suspinînd în vreme ce strîngea cu disperare pămîntul între degete, de parcă ar fi vrut să-l sugrume.

În cele din urmă, Sachs se calmă și se așeză cu coapsele goale pe jos. Începu să rîdă, mai întîi încet, apoi tot mai tare, isteric, surprinsă că cerul se deschisese

și începuse să plouă – cu uriașe picături fierbinți – și ea nici măcar nu-și dăduse seama.

Îi cuprinse umerii cu brațul. Cu obrazul lipit de-al lui. Rămaseră așa un timp.

— Sachs... O, Sachs.

Ea se depărtă de pat și își trase un fotoliu vechi dintr-un colț al camerei. Sachs – cu pantaloni bleumarin și un tricou Hunter College – se așeză și își puse picioarele superbe peste brațul fotoliului, ca o școlăriță.

— De ce noi, Rhyme? Ce are cu noi?

Vocea ei era o șoaptă răgușită, de la pămîntul pe care-l înghițise.

— Pentru că nu oamenii pe care i-a răpit sînt victimele adevărate. Ci noi.

— Ce-nseamnă *noi*? întrebă ea.

— Nu știu sigur. Poate societatea. Ori autoritățile orașului. Sau ONU. Polițiștii. I-am recitit Biblia – capitolul despre James Schneider. Îți amintești ipoteza lui Terry despre motivul pentru care suspectul a lăsat indicii?

Sellitto zise:

— Ca să ne facă un soi de anexe. Să împărțim vina cu el. Să-i fie mai ușor să ucidă.

Rhyme dădu din cap, dar zise:

— Totuși, nu cred că asta-i rațiunea lui. Presupun că indiciile sînt o cale de-a ne ataca. Fiecare victimă moartă a fost o pierdere pentru noi.

În hainele ei vechi, cu părul strîns în coadă de cal, Sachs arăta mai frumoasă decît în ultimele două zile. Însă ochii își pierduseră strălucirea. Retrăia momentul

fiecărei lopeți de pămînt aruncate peste ea, bănuia Rhyme, care constată că gîndul că ea fusese îngropată de vie era atît de tulburător, încît fu nevoit să-și mute privirea în altă parte.

— Ce-are cu noi? întrebă Sachs.

— Nu știu. Tatăl lui Schneider a fost arestat din greșeală și-a murit în închisoare. Susnecul nostru? Cine știe? Mă interesează doar probele...

— ...nu motivele, completă Amelia Sachs fraza.

— De ce a început să ne atace direct? întrebă Banks, arătînd spre Sachs.

— I-am găsit vizuina și-am salvat fetița. Nu cred că ne aștepta așa de curînd. Poate că doar s-a enervat. Lon, avem cu toții nevoie de supraveghere permanentă. S-ar putea să se fi dat la fund după ce am salvat puștoaica, dar să rămînă prin preajmă ca să mai facă rău. Tu și Jerry, eu, Cooper, Haumann, Polling, toți sîntem pe lista lui, pun pariu. Între timp, trimite-i pe băieții lui Peretti la locuința lui Sachs. Sînt sigur că a lucrat curat, dar s-ar putea să fi rămas ceva. A plecat mult mai repede decît plănuise.

— Mai bine mă duc eu acolo, zise Sachs.

— Nu, spuse Rhyme.

— Trebuie să cercetez locul infracțiunii.

— Trebuie să te odihnești, ordonă el. *Asta* trebuie să faci, Sachs. Nu mi-o lua în nume de rău, dar arăți jalnic.

— Da, agent, zise Sellitto. E un ordin. Ți-am spus să stai deoparte tot restul zilei. Două sute de oameni îl caută pe susnec. Și Fred Dellray are încă o sută douăzeci de agenți federali.

— Am locul unei tentative de crimă chiar în curtea din spatele casei mele și nu mă lași să-l cercetez?

— În două vorbe, zise Rhyme, asta e.

Sellitto porni spre ușă.

— Ceva probleme cu treaba asta, agent?

— Nu, domnule.

— Haide, Banks, avem treabă. Vrei să te conduc, Sachs? Sau ți-au mai lăsat permisul de conducere?

— Mulțumesc, am mașina afară, zise ea.

Cei doi detectivi plecară. Rhyme le auzi glasurile răsunînd pe holul pustiu. Pe urmă, ușa de jos fu închisă.

Rhyme își dădu seama că luminile din tavan străluceau. Apăsă cîteva butoane și le micșoră intensitatea.

Sachs se întinse.

— Da, zise ea.

Rhyme spuse în același timp:

— Așa.

Ea se uită la ceas.

— E tîrziu.

— Sigur că e.

Sachs se ridică și se duse la masa pe care își lăsase geanta. O luă, o deschise, scoase cutia cu pudră și își examină buza tăiată în oglindă.

— Nu arată prea rău, zise Rhyme.

— Ca Frankenstein, spuse ea înțepată. De ce n-or folosi ață de culoarea pielii?

Lăsă oglinda și își puse geanta pe umăr.

— Ai mutat patul, observă ea.

— Thom l-a mutat. Acum mă pot uita în parc. Dacă vreau.

— Păi, asta-i bine.

Sachs se duse la fereastră și privi în jos.

Of, pentru numele Domnului, își spuse Rhyme. Fă-o. Ce se poate întîmpla? Izbucni dintr-odată:

— Vrei să rămîi aici? S-a făcut tîrziu, iar tehnicienii criminaliști or să mai lucreze la tine acasă cîteva ceasuri.

Avu o presimțire rea. Ei bine, alung-o, își zise el, furios pe sine. Pînă cînd pe chipul ei înflori un zîmbet.

— Mi-ar plăcea.

— Bine. Îi tremura bărbia de emoție. Minunat. Thom!

Să asculte muzică, să bea niște scotch. Poate că el o să-i mai povestească despre locurile unor crime celebre. Istoricul din el era curios să afle cîte ceva despre tatăl ei, despre activitatea poliției în anii '60 și '70. Despre proasta reputație a secției de poliție din Midtown South în vremurile vechi.

Rhyme strigă:

— Thom! Adu niște așternuturi. Și o pătură.

Thom! Nu știu ce dracu' face. *Thom!*

Sachs dădu să spună ceva, dar asistentul apăru în pragul ușii și zise morocănos:

— Să știi, Lincoln, că era de-ajuns un singur strigăt violent.

— Amelia rămîne aici peste noapte. Vrei să aduci niște pături și perne pentru canapea?

— Nu, nu mai dorm pe canapea, spuse ea. Parcă aș dormi pe pietre.

Rhyme fu rănit de refuzul ei. Se gîndi cu tristețe: Sînt cîțiva ani de cînd n-am simțit emoția *asta*.

Resemnat, zîmbi totuși și zise:

— La parter e un dormitor. Thom îl poate pregăti pentru tine.

Dar Sachs își puse geanta jos.

— E-n regulă, Thom. Nu e nevoie.

— Nici un deranj.

— E în regulă. Noapte bună, Thom.

Se duse către ușă.

— Păi, eu...

Ea zîmbi.

— Dar... începu el, uitîndu-se de la ea la Rhyme, care se încruntă și dădu din cap.

— *Noapte bună*, Thom, zise ea hotărît. Vezi pe unde mergi.

Și închise încet ușa, în vreme ce asistentul se retrăgea în hol. Ușa se încuie cu un declic sonor.

Sachs își scoase pantofii, își dădu jos pantalonii și tricoul. Pe dedesubt purta un sutien din dantelă și chiloți largi de bumbac. Se sui în pat alături de Rhyme, cu autoritatea pe care o arată femeile frumoase atunci cînd e vorba să se culce cu un bărbat.

Se strecură în așternuturi și rîse.

— Ăsta-i un pat grozav, zise ea, întinzîndu-se ca o pisică.

Cu ochii închiși, Sachs întrebă:

— Nu te deranjează, nu?

— Nu mă deranjează deloc.

— Rhyme.

— Ce e?

— Mai povestește-mi despre cartea ta, vrei? Despre locurile altor crime.

El începu să-i vorbească despre un criminal în serie inteligent din Queens, dar, în mai puțin de un minut, ea adormi.

Rhyme privi în jos și îi văzu sînul lîngă pieptul lui, genunchiul lăsat pe coapsa lui. Pentru prima dată după mulți ani, părul unei femei era răsfirat lîngă fața lui. Îl gîdila. Uitase că așa se întîmplă. Pentru un om care trăia atît de mult în trecut, cu o memorie atît de bună, fu surprins să constate că nu-și amintea exact cînd avusese ultima oară senzația asta. Ce-și putea aminti era un amalgam de seri cu Blaine, bănuia, înainte de accident. Își amintea că hotărîse să suporte gîdilatul, nu să dea șuvițele la o parte, ca să nu-și deranjeze soția.

Sigur, acum n-ar fi putut să îndepărteze părul lui Sachs nici dacă bunul Dumnezeu i-ar fi cerut-o. Dar nici nu se gîndea la asta. Dimpotrivă; ar fi vrut să prelungească senzația pînă la sfîrșitul lumii.

TREIZECI ȘI CINCI

În dimineața următoare, Lincoln Rhyme era din nou singur.

Thom se dusese la cumpărături, iar Mel Cooper era la laboratorul criminalistic din centru. Vince Peretti terminase cercetările în clădirea de pe Van Brevoort și la locuința lui Sachs. Găsiseră prea puține indicii, deși Rhyme punea lipsa probelor materiale pe seama ingeniozității susnecului, nu a talentelor ale lui Peretti.

Rhyme aștepta un nou raport de la locul crimei. Însă Dobyns și Sellitto credeau că 823 se dăduse la fund – cel puțin temporar. Nu mai avuseseră loc atacuri asupra polițiștilor și nimeni nu mai fusese răpit în ultimele douăsprezece ore.

Supraveghetorul lui Sachs – un agent masiv de la patrulare – o însoțise la o întîlnire cu un medic ORL-ist la un spital din Brooklyn, pămîntul înghițit îi crease probleme la gît. Și Rhyme avea un bodyguard – un polițist în uniformă de la Secția 20, poziționat în fața casei lui – un tip prietenos, pe care Rhyme îl cunoștea de mulți ani și cu care discuta uneori despre virtuțile turbei irlandeze și scoțiene în producția de whisky.

SUSNEC 823			
Înfățișare	Reședință	Vehicul	Altele
• Bărbat caucazian, constituție zveltă • Haine de culoare închisă • Mănuși vechi, din piele roșcată de ied • Aftershave; ca să acopere alt miros? • Cagulă? Bleumarin? • Mănuși de culoare închisă • Aftershave =Brut • Părul nu e castaniu • Cicatrice adîncă la arătător • Haine de stradă • Mănuși roase? Pătate? • Mănușile sînt negre	• Prob. are o locuință sigură Situată lîngă: Houston& Lafayette, ShopRite • Clădire veche, marmură roz • Clădire în stil federal în Lower East Side • Localizată lîngă un șantier arheologic	• Taxi • Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej • Mașină de închiriat; probabil furată • Hertz, Taurus argintiu, model de anul acesta	• Cunoaște procedurile de colectare a probelor materiale • Posibil să aibă dosar penal • Cunoaște structura amprentelor • Armă – Colt calibru 32 • Leagă victimele cu noduri ciudate • Îl atrage „vechiul“ • A numit-o „Hanna“ pe o victimă • Cunoaște germana elementară • Îl atrag locurile subterane • Dublă personalitate • Poate fi preot, asistent social, consilier • Tocire neobișnuită a pantofilor, citește mult? • Asculta în timp ce rupea degetul victimei • A lăsat la locul crimei un șarpe, ca o palmă dată anchetatorilor • Voia să jupoaie piciorul victimei • A numit o victimă „Maggie“ • Mamă și fiică, vreun înțeles special pentru el? • Cartea „Crime din vechiul New York“, un model pentru el? • Crimele lui sînt inspirate de James Schneider, „Colecționarul de oase“ • Urăște poliția

Rhyme era într-o formă grozavă. Vorbi prin interfon cu agentul de la parter.

— Aştept un doctor peste vreo două ore. Poţi să-l laşi să urce.

Omul spuse că aşa o să facă.

Doctorul William Berger îl asigurase pe Rhyme că avea să ajungă la timp.

Rhyme îşi lăsă capul pe pernă şi îşi dădu seama că nu era complet singur. Pe pervazul ferestrei se plimbau şoimii. Rareori speriaţi, acum păreau neliniştiţi. Se apropia alt front atmosferic de joasă presiune. Cerul se vedea senin de la fereastra lui Rhyme, dar el avea încredere în păsări; erau nişte barometre infailibile.

Se uită la ceasul de pe perete. Era 11 a.m. Aici ajunsese, ca şi cu două zile în urmă, să aştepte sosirea lui Berger. Asta-i viaţa, îşi zise el: amînări după amînări, dar, pînă la urmă, cu puţin noroc, ajungem acolo unde trebuie să fim.

Se uită la televizor vreo douăzeci de minute, căutînd relatări despre răpiri. Dar toate posturile transmiteau reportaje speciale de la deschiderea conferinţei ONU. Lui Rhyme i se păru plictisitor şi trecu la o reluare a lui *Matlock*, găsi apoi o superbă reporteră de la CNN care stătea în faţa sediului ONU, pe urmă închise aparatul.

Sună telefonul şi el făcu nişte gesturi complicate pentru a răspunde.

— Alo. Urmă o pauză, apoi o voce de bărbat spuse: Lincoln?

— Da.

— Sînt Jim Polling. Ce mai faci?

Rhyme constată că nu-l mai văzuse pe căpitan din dimineața zilei trecute, cu excepția conferinței de presă din cursul serii, unde le șoptise informații primarului și șefului Wilson.

— Bine. Vreo veste de la susnecul nostru?

— Încă nu. Dar o să-l prindem.

Altă pauză.

— Ia spune, ești singur?

— Da.

O pauză mai lungă.

— Pot să trec pe la tine?

— Sigur.

— În jumătate de oră?

— O să fiu aici, zise Rhyme jovial.

Își lăsă capul pe perna groasă și privirea îi alunecă spre sfoara înnodată ce atîrna pe perete lîngă planșă. Tot n-avea un răspuns în legătură cu nodul. Era – rîse de glumă – un capăt liber. Detesta gîndul de a renunța la caz fără să afle ce fel de nod era. Apoi își aminti că Polling era pescar. Poate că el l-ar recunoaște...

Polling, meditä Rhyme.

James Polling...

Ciudat cît de mult insistase căpitanul ca Rhyme să preia cazul. Cum se luptase să-l păstreze pe el, nu pe Peretti – care era o alegere mai bună, politic vorbind, pentru Polling. Își amintea și cum își pierduse cumpătul în fața lui Dellray atunci cînd agentul federal încercase să preia brutal investigația.

Acum, cînd se gîndea la toate astea, își dădu seama că implicarea lui Polling în acel caz era un mister. Opt douăzeci și trei nu era genul de infractor de care să vrei să te ocupi – chiar dacă erai în căutarea unor

cazuri spectaculoase pe care să le pui în dosarul tău de arestări. Prea multe ocazii de a pierde victime, prea multe oportunități pentru presă – și șefi – să te bește-lească fiindcă ai dat-o în bară.

Polling... Își aminti cum năvălea în dormitorul lui, verifica progresele anchetei și pleca.

Sigur, trebuia să raporteze primarului și șefului. Dar – gîndul se strecură pe neașteptate în mintea lui Rhyme – mai exista *cineva* căruia îi raporta Polling?

Cineva care voia să fie la curent cu mersul anchetei? Însuși susnecul?

Dar cum naiba ar fi putut Polling să aibă vreo legătură cu 823? Se părea...

Apoi îl bătu un gînd.

Putea fi Polling susnecul?

Sigur că nu. Era ridicol. De rîs. Chiar lăsînd la o parte motivația și mijloacele, mai avea și chestiunea oportunității. Căpitanul fusese acolo, în camera lui Rhyme, cînd avuseseră loc cîteva răpiri...

Sau nu fusese?

Rhyme ridică privirea spre planșă.

Haine de culoare închisă și pantaloni din bumbac șifonați. Polling purtase haine sport de culoare închisă în ultimele zile. Și ce dacă? Așa purtau mulți...

O ușă se deschise și se închise la parter.

— Thom?

Nici un răspuns. Asistentul avea să se întoarcă peste cîteva ceasuri.

— Lincoln?

O, nu. Drace. Începu să formeze numărul de la urgențe.

9... 1...

Devie cu bărbia cursorul la cifra 2.

Pași pe scară.

Încercă să formeze iarăși numărul, dar, în disperarea lui, lovi maneta și nu mai ajunse la ea.

Și Jim Polling pătrunse în cameră. Rhyme mizase pe faptul că bodyguardul lui avea să-l anunțe. Însă, desigur, un agent de stradă ar fi lăsat să intre în casă un căpitan de poliție fără să se gîndească prea mult.

Sacoul de culoare închisă al lui Polling era descheiat, iar Rhyme aruncă o privire la automatul de al șoldul lui. Nu văzu dacă era pistolul lui de serviciu. Dar știa că un Colt calibru 32 se afla pe lista poliției newyorkeze de arme personale acceptate.

— Lincoln, zise Polling.

Se vedea clar că era stînjenit, prudent. Ochii îi căzură pe vertebra cervicală curățată.

— Ce mai faci, Jim?

— Nu prea rău.

Polling, tipul sportiv, care se simte bine în aer liber. Cicatricea de pe deget o fi fost lăsată de întinsul firului de undiță ani de zile? Sau de la vreun accident cu un cuțit de vînătoare? Rhyme încercă să se uite, dar Polling își ținea mîinile în buzunare. Ținea ceva acolo? Un cuțit?

Polling știa cu siguranță criminalistică și modul cum se cercetează locul unei crime – știa cum să *nu* lase urme.

Cagula? Dacă Polling era susnecul, era limpede că trebuia să poarte cagulă, deoarece una dintre victime l-ar fi putut vedea mai tîrziu. Iar aftershave-ul... Și dacă suspectul nu *se dădea* deloc cu el, ci pur și simplu avea o sticlă la el, din care pulveriza la

locurile crimelor ca să-i facă pe ei *să creadă* că se dădea cu Brut? Astfel încît, atunci cînd Polling apărea acolo neparfumat, nimeni să nu-l suspecteze.

— Ești singur? întrebă Polling.

— Asistentul meu...

— Polițistul de la parter zicea că e plecat un timp.

Rhyme ezită.

— Așa e.

Polling era suplu, dar puternic, cu părul de culoarea nisipului. Lui Rhyme îi veniră în minte cuvintele lui Terry Dobyns: E cineva de folos, integru. Un asistent social, consilier, politician. Cineva care-i ajută pe alții.

Cum e un polițist.

Rhyme se întreba dacă urma să moară. Și constată șocat că nu voia asta. Nu așa, nu după regulile altcuiva.

Polling se îndreptă spre pat.

Totuși, Rhyme nu putea face nimic. Era cu totul la discreția acestui om.

— Lincoln, repetă Polling pe un ton grav.

Ochii li se întîlniră și fură amîndoi pătrunși de senzația unei legături electrice. Scîntei reci. Căpitanul își întoarse repede privirea către fereastră.

— Te-ai întrebat, nu-i așa?

— M-am întrebat?

— De ce te-am vrut pe tine în cazul ăsta.

— Mi-am imaginat că datorită calităților mele.

Replica nu-l făcu să zîmbească pe căpitan.

— De ce m-ai *vrut*, Jim?

Căpitanul își împreună degetele subțiri, însă puternice. Mîinile unui pescar, un sport care, da, poate fi liniștit, dar al cărui scop este totuși să smulgă o biată

creatură din mediul ei și să-i spintece burta cu un cuțit ascuțit.

— Acum patru ani, cazul Shepherd. Am lucrat împreună la el.

Rhyme încuviință.

— Muncitorii au găsit cadavrul acelui polițist la un stop al metroului.

Un huruit, își aminti Rhyme, ca zgomotul făcut de *Titanic* atunci cînd s-a scufundat, în filmul *O noapte de neuitat*. Pe urmă o explozie, puternică precum o împușcătură, cînd grinda s-a prăbușit pe ceafa lui fără noroc, iar norii de praf i-au învăluit corpul.

— Și tu ai cercetat locul crimei. De unul singur, așa cum ai făcut totdeauna.

— Da, așa e.

— Ai aflat cum l-am condamnat pe Shepherd? Am avut un martor.

Un martor? Rhyme nu știuse. După accident, pierduse orice legătură cu cazul, dar aflase că Shepherd fusese condamnat și, trei luni mai tîrziu, înjunghiat mortal pe Priker's Island de către un agresor care n-a fost niciodată prins.

— Un martor ocular, continuă Polling. A putut să-l recunoască pe Shepherd la una dintre casele victimei, cu arma crimei.

Căpitanul se apropie mai mult de pat, cu brațele încrucișate.

— Am audiat martorul cu o zi *înainte* de-a găsi ultimul cadavru – cel din tunelul de metrou. Înainte de-a formula cererea ca tu să cercetezi locul crimei.

— Ce vrei să spui, Jim?

Căpitanul își coborî privirea în podea.

— N-aveam nevoie de tine. N-aveam *nevoie* de raportul tău.

Rhyme nu zise nimic.

Polling dădu din cap.

— Înțelegi ce spun? Voiam mult de tot să pun mîna pe javra aia de Shepherd... Voiam un dosar beton. Și tu știi prea bine ce le face avocaților apărării un raport de la locul faptei semnat Lincoln Rhyme. Le scoate rahatul din mațe.

— Dar Shepherd ar fi fost condamnat chiar și fără raportul meu de la locul crimei din metrou.

— Așa e, Lincoln. Dar treaba a fost și mai nasoală. Vezi tu, am auzit de la compania de construcții că locul nu era sigur.

— Locul din metrou. Și m-ai pus să lucrez acolo înainte de-a fi asigurat?

— Shepherd era ucigaș de polițiști. Polling făcu o grimasă de dezgust. Voiam tare mult să pun laba pe el. Aș fi făcut orice să-l găbjesc. Numai că...

Își lăsă capul în mîini.

Rhyme tăcu. Auzea huruitul grinzii, explozia lemnului rupt. Pe urmă șuierul prafului care-l învăluise. O liniște bizară, caldă în corpul lui, în vreme ce inima îi bătea slab, îngrozită.

— Jim...

— De-aia te-am vrut în cazul ăsta, Lincoln. Înțelegi?

Chipul aspru al căpitanului luă un aer jalnic; se uita la discul de coloană vertebrală de pe masă.

— Tot auzeam poveștile alea despre viața ta de mizerie. Te pierdeai aici. Vorbeai de sinucidere. Și eu mă

simțeam al naibii de vinovat. Voiam să încerc să-ți redau ceva din viața trecută.

Rhyme spuse:

— Și-ai trăit cu sentimentul ăsta în ultimii trei ani și jumătate.

— Tu mă cunoști, Lincoln. *Toți* mă cunosc. Arestez pe careva și, dacă-mi spune aiureli, e terminat. Dacă mi se pune pata pe vreun infractor, nu mă las pînă nu-l văd terminat. Nu pot controla chestia asta. Știu că uneori i-am cam regulat pe unii. Dar erau infractori – sau măcar suspecți. Nu erau de-ai mei, nu erau polițiști. Ce-ai pățit tu... a fost un păcat. A fost al dracu' de nedrept.

— Nu eram un novice, zise Rhyme. Nu trebuia să cercetez un loc al crimei dacă îl consideram nesigur.

— Dar...

— E un moment nepotrivit? spuse altă voce din pragul ușii.

Rhyme întoarse privirea, așteptîndu-se să-l vadă pe Berger. Însă Peter Taylor urcase scara pînă acolo. Rhyme își aminti că urma să vină în acea zi ca să-și consulte pacientul după atacul de disreflexie. Bănuia și că doctorul avea de gînd să-l mustruluiască în legătură cu Berger și cu Societatea Lethe. N-avea chef de așa ceva; voia să fie singur – ca să rumege confesiunea lui Polling. Pînă unde ajunsese, amorțită ca și coapsa lui Rhyme. Însă criminalistul spuse:

— Intră, Peter.

— Ai un sistem de securitate foarte ciudat, Lincoln. Paznicul m-a întrebat dacă sînt doctor și m-a lăsat să intru. Cum vine asta? Avocații și contabilii sînt excluși?

Rhyme rîse.

— Scuză-mă o clipă.

Criminalistul se întoarse către Polling.

— Soarta, Jim. Asta am pățit eu. Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Se mai întîmplă.

— Mulțumesc, Lincoln.

Polling își puse mîna pe umărul drept al lui Rhyme și i-l strînse ușor.

Rhyme dădu din cap și, ca să atenueze stînjenitoarea gratitudine, făcu prezentările.

— Jim, el e Pete Taylor, unul dintre doctorii mei. Iar el e Jim Polling, am lucrat cîndva împreună.

— Încîntat de cunoștință, zise Taylor, întinzînd mîna dreaptă.

Fusese un gest larg, pe care Rhyme îl urmări cu privirea, remarcînd astfel cicatricea în formă de lună nouă de pe arătătorul mîinii drepte a lui Taylor.

— Nu! răcni Rhyme.

— Deci și tu ești polițist.

Taylor strînse mîna lui Polling și înfipse cuțitul, apărut ca din senin în stînga lui, de trei ori în pieptul căpitanului, strecurîndu-l pe lîngă coaste cu delicatețea unui chirurg. Astfel încît să nu frîngă prețioasele oase.

TREIZECI ȘI ȘASE

Din doi pași mari, Taylor ajunse lîngă pat. Înșfăcă unitatea de control de sub degetul lui Rhyme și o aruncă într-un colț al camerei.

Rhyme trase aer în piept ca să strige. Însă doctorul spuse:

— Și el e mort. Polițistul.

Arătă cu capul spre ușă. Se referea la bodyguardul de la parter. Taylor îl privea fascinat pe Polling, care se zvîrcolea ca un animal cu șira spinării ruptă, împrăștiind sînge pe podea și pe pereți.

— Jim! strigă Rhyme. Nu, o, nu...

Mîinile căpitanului i se crispară pe pieptul înjunghiat. Un gîlgîit sinistru din gîtul lui răsună în încăpere, însoțit de bocănitul înnebunit al pantofilor în timp ce omul își dădea duhul. În cele din urmă, tresări violent și rămase nemișcat. Ochii lui sticloși, înroșiți de sînge, fixau tavanul.

Întorcîndu-se către pat, medicul nu-și lua ochii de la Lincoln Rhyme. Se învîrtea încet în jurul lui, cu cuțitul în mînă. Răsufla greu.

— *Cine* ești? zise Rhyme gîfîind.

Taylor se apropie tăcut, își puse degetele pe brațul lui Rhyme, strînse osul de cîteva ori, poate cu putere, poate nu. Își coborî mîna spre inelarul mîinii stîngi a lui Rhyme. Îl ridică și-l mîngîie cu lama însîngerată a cuțitului. Vîrî vîrful sub unghie.

Rhyme simți durerea, o senzație delicată. Apoi mai intensă. Respira cu greu.

Pe urmă, Taylor observă ceva și încremeni, cu gura căscată. Se aplecă și privi volumul *Crime din vechiul New York*, aflat pe cadrul pentru întors pagini.

— Deci *așa*... Ați aflat de fapt... O, polițiștii ar trebui să fie mîndri că te au printre ei, Lincoln Rhyme. Credeam că or să treacă mai multe zile pînă să ajungeți la casa mea. Mă gîndeam că pînă atunci Maggie ar fi fost sfîșiată de cîini.

— De ce faci asta? întrebă Rhyme.

Dar Taylor nu răspunse; îl examina cu atenție pe Rhyme, murmurînd mai mult pentru sine:

— Înainte nu erai așa de bun, să știi. În vremurile de demult. Ai greșit deseori pe-atunci, nu-i așa? În vremurile de demult.

Vremurile de demult... Ce voia să zică?

Dădu din capul pleșuv, cu păr cenușiu – un castaniu – și aruncă o privire spre un exemplar al cărții lui Rhyme. Avu un licăr de recunoaștere în ochi și, încet-încet, criminalistul începu să înțeleagă.

— Mi-ai citit cartea, zise el. Ai studiat-o. La bibliotecă, nu? La filiala bibliotecii publice de lîngă tine?

Opt douăzeci și trei era, la urma urmei, un cititor pasionat.

Deci cunoștea procedurile lui Rhyme de cercetare a locului unei crime. De-aia mătura atît de atent, purta

mănuși cînd atingea chiar și suprafețe despre care majoritatea criminalilor n-ar fi crezut că reține amprente, pulveriza aftershave – știa exact ce avea să caute Sachs.

Și, desigur, manualul nu era singura carte pe care o citise.

Studiase și *Scenele crimei*. De-acolo luase ideea indiciilor plantate – cele din vechiul New York. Indicii pe care doar Lincoln Rhyme putea să le descifreze.

Taylor luă fragmentul de coloană vertebrală pe care i-l dăduse lui Rhyme cu opt luni în urmă. Îl mișcă absent între degete. Iar Rhyme înțelese că darul ăla, care-l emoționase pe-atunci, era de fapt o prefață oribilă a evenimentelor ulterioare.

Avea o privire rătăcită, distantă. Criminalistul își aminti că o mai văzuse – atunci cînd Taylor îl examinase în ultimele luni. O pusese pe seama concentrării doctorului, însă acum știa că era expresia nebuniei. Controlul pe care se luptase să-l păstreze dispărea acum.

— Spune-mi, zise Rhyme. De ce?

— De ce? șopti Taylor, trecîndu-și mîna peste piciorul lui Rhyme, pipăind încă o dată, genunchiul, tibia, glezna. Pentru că tu erai cineva remarcabil, Rhyme. Unic. Erai invulnerabil.

— Ce vrei să spui?

— Cum poți pedepsi un om care vrea să moară? Dacă îl ucizi, ai făcut ce dorea el. Așa că trebuia să-ți trezesc pofta de viață.

Și lui Rhyme îi veni în sfîrșit răspunsul în minte.

Vremurile de demult...

— A fost fals, nu-i așa? șopti el. Necrologul ăla de la medicul legist din Albany. L-ai scris tu.

Colin Stanton. Doctorul Taylor era Colin Stanton.

Omul a cărui familie fusese măcelărită în fața lui pe o stradă din Chinatown. Bărbatul care rămăsese paralizat în fața copiilor și soției lui care sîngera abundent și nu știuse pe care dintre ei să-l salveze.

Ai greșit deseori. În vremurile de demult.

Acum, prea tîrziu, ultimele piese ale puzzle-ului fură potrivite la locul lor.

Faptul că-și privea victimele: T.J. Colfax, Monelle și Carole Ganz. Riscase să fie prins doar ca să stea și să se uite la ele – exact așa cum Stanton stătuse în fața familiei lui, privind-o cum murea. Voia răzbunare, însă era doctor, jurase să nu pună capăt niciodată unei vieți, așa că, pentru a ucide, trebuia să devină strămoșul lui spiritual – colecționarul de oase, James Schneider, un dement din secolul al XIX-lea a cărui familie fusese distrusă de către poliție.

— După ce am ieșit din spitalul psihiatric, m-am întors în Manhattan. Am citit raportul anchetei despre felul cum ai ratat prinderea asasinului la locul crimei și cum el a ieșit din apartament. Știam că trebuia să te ucid. Dar nu puteam. Nu știu de ce... Am tot așteptat să se întîmple ceva. Pe urmă am găsit cartea. James Schneider... El trecuse prin același necaz ca și mine. El o făcuse; puteam și eu.

I-am curățat pînă la os.

— Necrologul, zise Rhyme.

— Da. Eu l-am scris, la computerul meu. L-am trimis prin fax la poliția newyorkeză, ca să nu fiu bănuit. Pe urmă am devenit altcineva. Doctorul Peter Taylor. Abia

mai tîrziu mi-am dat seama de ce am ales numele ăsta. Tu poți pricepe?

Stanton își îndreptă privirea spre planșă.

— Răspunsul e acolo.

Rhyme se uită la poster.

• Cunoaște germana elementară.

— *Schneider*, spuse Rhyme, oftînd. E cuvîntul german pentru „croitor"[1].

Stanton încuviință.

— Am petrecut mai multe săptămîni la bibliotecă, citind despre bolile coloanei vertebrale. Apoi te-am sunat și am pretins că sînt recomandat de spitalul Columbia. Aveam de gînd să te ucid de la prima întîlnire, să-ți tai carnea în fîșii, să te las să sîngerezi pînă mori. Ar fi putut dura mai multe ore. Poate chiar zile. Dar ce s-a întîmplat? Făcu ochii mari. Am aflat că voiai să te *sinucizi*. Se aplecă spre Rhyme. Doamne, îmi amintesc prima dată cînd te-am văzut. Ticălosule. *Erai* mort. Și am înțeles ce aveam de făcut – trebuia să te fac *să vrei* să trăiești. Trebuia să-ți dau o motivație pentru asta.

Deci nu conta pe cine răpea. Mergea oricine.

— Nu te-a interesat nici măcar dacă victimele au murit sau trăiesc.

— Sigur că nu. Tot ce voiam era să te forțez *pe tine* să încerci să le salvezi.

— Și nodul? întrebă Rhyme, arătînd bucla de sfoară ce atîrna lîngă planșă. E de la o sutură chirurgicală?

Individul dădu din cap.

— Sigur. Și cicatricea de pe degetul tău?

---

1. *Tailor* – „croitor". (n.t.) (în engl. în orig.)

— Degetul meu? Se încruntă. Cum de-ai... *Gîtul* ei! Ai luat amprenta de pe gîtul ei, al Hannei. *Ştiam* că e posibil. Nu m-am gîndit la asta. Era înfuriat pe sine. Am spart un pahar în biblioteca spitalului psihiatric, continuă Stanton. Ca să-mi tai încheietura. L-am strîns în mînă pînă s-a spart.

Îşi frecă violent cicatricea cu arătătorul mîinii stîngi.

— Decesele, zise calm Rhyme, ale soţiei şi copiilor tăi. A fost un accident. Unul teribil, cumplit. Dar nu s-a întîmplat intenţionat. A fost o greşeală. Îmi pare rău pentru tine şi pentru ei.

Cu un glas cîntat, Stanton îl mustră:

— Îţi aminteşti ce-ai scris?... În prefaţa cărţii tale?

Reproduse fragmentul la perfecţie.

— „Criminalistul ştie că orice acţiune are o consecinţă. Prezenţa unui infractor alterează orice loc al crimei, deşi în mod subtil. De aceea putem identifica şi localiza criminalii, pentru a aplica legea."

Stanton îl înşfăcă pe Rhyme de păr şi-i trase capul în faţă. Rhyme putea mirosi răsuflarea nebunului, îi vedea picăturile de sudoare pe pielea cenuşie.

— Ei bine, eu sînt consecinţa acţiunilor *tale*.

— Ce-o să realizezi? Mă ucizi, iar mie n-o să-mi fie mai rău decît acum.

— A, dar n-o să te ucid. Nu încă.

Stanton îşi luă mîna din părul lui Rhyme şi se retrase de lîngă pat.

— Vrei să ştii ce-o să fac? şopti el. O să-l omor pe doctorul tău, Berger. Dar nu în felul cum ucide el. O, fără somnifere pentru el, fără alcool. O să vedem cum îi place moartea în stil vechi. Pe urmă, pe prietenul

tău, Selitto. Și pe agentul Sachs? Și pe ea. A avut noroc o dată. Dar îi fac felul cu prima ocazie. Alt mormînt pentru ea. Și pe Thom îl termin, desigur. O să moară chiar aici, în fața ta. O să-l jupoi pînă la os... Frumos și lent. Stanton respira precipitat. Poate că îl aranjăm astăzi. Cînd trebuie să se întoarcă?

— *Eu* am comis erorile. Este...

Deodată, Rhyme tuși convulsiv. Își drese glasul, își ținu răsuflarea.

— Este vina *mea*. Fă ce vrei cu mine.

— Nu, toți sînt ca tine. E...

— Te rog. Nu poți...

Rhyme începu să tușească din nou, violent. Reuși să se stăpînească.

Stanton se uita la el.

— Nu le poți face rău. O să fac orice...

Vocea lui Rhyme se stinse. Capul îi căzu pe spate și ochii aproape îi ieșiră din orbite.

Și respirația lui Lincoln Rhyme se opri complet. Capul i se răsucea, umerii îi tremurau violent. Tendoanele de la gît i se întăriră ca niște corzi de oțel.

— Rhyme! strigă Stanton.

Cu spume la gură și cu saliva curgîndu-i de pe buze, Rhyme tremură o dată, de două ori. Un cutremur părea să-i străbată corpul inert. Îi căzu capul pe spate, iar din colțul gurii începu să-i picure sînge.

— Nu! răcni Stanton.

Lovi pieptul lui Rhyme cu palmele.

— Nu poți muri!

Doctorul ridică pleoapele lui Rhyme și văzu doar albul ochilor.

Stanton desfăcu trusa medicală a lui Thom și pregăti o injecție pentru tensiune, i-o administră. Aruncă perna de pe pat și-l întinse pe Rhyme. Îi înclină capul ce se balansa, îi șterse buzele și își lipi gura de a criminalistului, suflînd cu putere în plămînii inerți.

— Nu! urlă Stanton. N-o să te las să mori! Nu *poți*!

Nici o reacție.

Din nou. Verifică ochii imobili.

— Haide! *Haide*!

Altă respirație gură la gură. Lovi pieptul înțepenit.

Pe urmă se retrase, încremenit de spaimă, șocat, uitîndu-se la omul care murea în fața lui.

În cele din urmă, se aplecă spre el și mai suflă o dată îndelung în gura lui Rhyme.

Și atunci, cînd Stanton întoarse capul și își aplecă urechea ca să asculte sunetul slab al respirației, vreo respirație cît de vagă, țeasta lui Rhyme zvîcni în față, ca un șarpe în atac. Își vîrî dinții în gîtul lui Stanton, prinzîndu-i artera carotidă și o parte din șira spinării.

Pînă la...

Stanton țipă și se trase înapoi, făcîndu-l pe Rhyme să alunece din pat deasupra lui. Căzură amîndoi grămadă pe podea. Sîngele fierbinte, sărat țîșnea, țîșnea, umplîndu-i gura lui Rhyme.

...*os.*

Plămînii lui, plămînii lui de fier rămaseseră de un minut fără aer, însă el refuza să slăbească strînsoarea ca să respire, ignorînd durerea teribilă din obraz, acolo unde mușcase pielea delicată, făcînd-o să sîngereze ca să pară credibil atacul lui simulat de disreflexie. Mîrîia de furie – văzînd-o pe Amelia Sachs îngropată în pămînt,

văzînd aburul ce opărise trupul lui T.J. Colfax. Și își scutură capul, simțind ruperea osului și a cartilajului.

Izbind cu pumnii pieptul lui Rhyme, Stanton țipă din nou, dînd din picioare ca să scape de monstrul care se prăvălise peste el.

Dar strînsoarea lui Rhyme era de nedesfăcut. Ca și cum forța de altădată a mușchilor lui inerți se concentrase în fălcile lui.

Stanton întinse mîna spre masa de lîngă pat și reuși să-și ia cuțitul. Îl înfipse în Rhyme. O dată, de două ori. Dar singurele zone unde putea ajunge erau picioarele și brațele. Durerea l-ar fi doborît pe oricine, însă durerea era ceva la care Lincoln Rhyme devenise imun.

Strînsoarea maxilarelor spori, iar țipătul lui Stanton se stinse cînd îi fu străpunsă traheea. Înfipse cuțitul adînc în bațul lui Rhyme. Lama se opri cînd atinse osul. Nebunul dădu să-l scoată ca să lovească din nou, dar corpul îi încremeni, pe urmă se contractă violent o dată, încă o dată și rămase brusc complet nemișcat.

Stanton se prăbuși pe podea, trăgîndu-l pe Rhyme după el. Capul criminalistului se lovi cu zgomot de parchet. Totuși, Rhyme nu se lăsa. Strînse din fălci și continuă să zdrobească gîtul doctorului, scuturînd, rupîndu-i mușchii precum un leu flămînd, înnebunit de mirosul sîngelui și de uriașa satisfacție a unei pofte carnale împlinite.

5

Cînd te mişti, nu pot pune mîna pe tine

„Datoria unui medic nu e doar să prelungească viața, ci și să pună capăt suferinței."

Dr. Jack Kevorkian

Luni, de la 7.15 p.m.-luni, la 10.00 p.m.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Soarele stătea să apună cînd Amelia Sacks îi trecu pragul.

Nu mai purta pantaloni colanți. Nici uniformă. Era îmbrăcată în blugi și o bluză verde închis. Pe chipul ei frumos se vedeau cîteva zgîrieturi pe care Rhyme nu le recunoscu, deși, după evenimentele din ultimele trei zile, bănuia că nu se rănise singură.

— Rahat, spuse ea, ocolind porțiunea de podea unde muriseră Stanton și Polling.

Locul fusese spălat cu detergent – după ridicarea cadavrului infractorului, criminaliștii nu mai aveau ce face –, însă pata roz care rămăsese era uriașă.

Rhyme o văzu pe Sachs oprindu-se și salutîndu-l cu răceală pe doctorul William Berger, care stătea lîngă fereastra șoimilor, avînd alături abominabila servietă.

— Deci l-ai prins, da? întrebă ea, arătînd spre pata de sînge.

— Da, zise Rhyme. E prins.

— Tu singur?

— Nu prea a fost o luptă corectă, făcu el. M-am străduit să mă apăr.

Afară, lumina lichidă, roșiatică a soarelui ce asfințea aprinsese vîrfurile copacilor și contururile clădirilor elegante de pe Fifth Avenue, vizavi de parc.

Sachs îl privi pe Berger, care zise:

— Eu și Lincoln tocmai aveam o mică discuție.

— Serios?

Urmă o pauză lungă.

— Amelia, începu Rhyme. Am de gînd să merg pînă la capăt. Am hotărît.

— Înțeleg.

Buzele ei minunate, urîțite de liniile negre ale cusăturilor, se strînseră ușor. Fu singura ei reacție vizibilă.

— Să știi că detest faptul că-mi folosești prenumele. Pur și simplu detest asta.

Cum îi putea explica oare că ea era principalul motiv pentru care decisese să aleagă moartea? Cînd se trezise în dimineața aceea cu ea lîngă el, înțelesese cu o tristețe amară că ea urma să coboare curînd din pat, să se îmbrace și să iasă pe ușă – spre viața ei, spre o viață *normală*. Ei doi erau sortiți nefericirii pe cît pot fi doi amanți – dacă îndrăznea măcar să se gîndească la ei ca la niște amanți. Era doar o chestiune de timp pînă cînd ea avea să găsească alt Nick de care să se îndrăgostească. Cazul 823 era încheiat și, fără această legătură care-i ținuse împreună, viețile lor trebuiau să se despartă. Inevitabil.

O, Stanton fusese mai inteligent decît bănuise el. Rhyme *fusese* adus din nou în pragul lumii reale și, da, îl depășise cu mult.

— Sachs, am mințit. Uneori nu poți renunța la morți. Uneori trebuie să mergi cu ei...

Cu mîinile încleștate, Sachs se duse la fereastră.

— Am încercat să vin cu un argument teribil ca să te conving să renunți. Știi, ceva cu adevărat grozav. Dar n-am reușit. Tot ce-ți pot spune este că nu vreau să faci asta.

— Tîrgul e tîrg, Sachs.

Ea se uită la Berger.

— Ce dracu', Rhyme.

Se duse lîngă pat și se ghemui. Îi puse mîna pe umăr, îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Dar o să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Acordă-mi cîteva ore.

— Nu mă răzgîndesc.

— Înțeleg. Doar două ore. Trebuie să faci ceva mai întîi.

Rhyme îl privi pe Berger, care zise:

— Nu mai pot sta mult, Lincoln. Planul meu... Dacă vrei să aștepți o săptămînă, pot reveni...

— E-n regulă, doctore, spuse Sachs. O să-l ajut eu s-o facă.

— Tu? întrebă medicul neîncrezător.

Ezitînd, ea dădu din cap.

Rhyme înțelese clar că nu asta era firea ei. Dar se uită în ochii ei albaștri, care, deși înlăcrimați, erau remarcabil de limpezi. Dădu din cap și-i zise lui Berger:

— E în regulă, doctore. Poți să lași... care-i eufemismul zilei?

— Ce zici de „accesorii"?

— Poți să le lași acolo, pe masă?

— Ești sigură? o întrebă medicul pe Sachs.

Ea dădu iarăși din cap.

Berger puse pastilele, coniacul și punga de plastic pe masa de lîngă pat. Pe urmă scotoci prin servietă.

— Mă tem că n-am benzi de cauciuc. Pentru pungă.

— Nu-i nimic, spuse Sachs, uitîndu-se la pantofii ei. Am eu.

Apoi Berger se apropie de pat și îșI puse brațul pe umărul lui Rhyme.

— Îți urez eliberare liniștită, zise el.

— Eliberare, spuse Rhyme strîmbîndu-se, după plecarea doctorului. Pe urmă, lui Sachs: Așa. Ce anume am de făcut?

Sachs intră în curbă cu optzeci la oră, frînă brusc și trecu ușor în viteza a patra.

Vîntul sufla prin ferestrele deschise și le dădea părul pe spate. Rafalele erau puternice, dar Sachs nici nu se gîndea să conducă cu ferestrele închise.

— Asta ar fi neamerican, anunță ea și trecu de o sută șaizeci la oră.

Cînd te miști...

Rhyme sugerase că ar fi mai înțelept să spună că plimbarea lor făcea parte din cursul de antrenament al poliței newyorkeze, dar nu fu surprins cînd Sachs declară că aia era joacă de copii; renunțase la el din prima săptămînă de academie. Așa că ieșiră pe Long Island, cu minciunile pregătite pentru poliția din Nassau County, învățate pe de rost și oarecum credibile.

— Treaba cu cele cinci viteze e că a cincea nu-i cea mai rapidă. E pentru viteză medie. Nu dau doi bani pe viteza medie.

Pe urmă îi luă mîna stîngă și i-o puse pe mînerul rotund, negru, al manetei, apoi i-o apăsă cu degetele ei, schimbînd viteza.

Motorul scrîșni și săriră la o sută nouăzeci pe oră, iar arborii și casele treceau în goană pe lîngă ei, iar caii neliniștiți care pășteau pe cîmp priveau Chevroletul negru

— Nu-i așa că-i grozav, Rhyme? strigă ea. Mamă, e mai tare decît sexul. Mai tare decît orice.

— Pot simți vibrațiile, zise el. Cred că pot. În degetul meu.

Ea zîmbi, iar el crezu că-i strînsese mîna într-a ei. În cele din urmă, ieșiră de pe drumul pustiu, apărură oameni și Sachs încetini fără tragere de inimă, întoarse și îndreptă botul mașinii spre începătoșata lună nouă care se înălța deasupra orașului din depărtare, aproape invizibilă în zăpușeala aerului fierbinte de august.

— Hai să încercăm două sute patruzeci, propuse ea.

Lincoln Rhyme închise ochii și se pierdu în senzațiile create de vînt, de parfumul ierbii proaspăt tăiate și de viteză.

Urmă cea mai călduroasă noapte a lunii.

Din noul punct de observație, Lincoln Rhyme se putea uita în parc și vedea persoane ciudate pe bănci, alergători epuizați, familii adunate în jurul focurilor de tabără, precum supraviețuitorii unei bătălii medievale. Cîțiva stăpîni de cîini, care nu așteptaseră zăpușeala nopții ca să iasă, făceau plimbarea obligatorie, cu lesele în mîini.

Thom pusese un CD – elegiacul *Adagio pentru coarde* al lui Samuel Barber. Dar rîsese disprețuitor, declară

că era un clișeu jalnic și-i ceru să-l înlocuiască cu Gershwin.

Amelia Sachs urcă scara și intră în dormitor, observînd că privea afară.

— Ce vezi? întrebă ea.

— Oameni înfierbîntați.

— Și păsările? Șoimii?

— A, da, sînt acolo.

— Tot în călduri?

El se uită la mascul.

— Nu cred. Nu știu cum se face, dar se pare că ei sînt deasupra acestui gen de lucruri.

Sachs puse punga la piciorul patului și scoase conținutul – o sticlă de coniac scump. El îi aminti de scotch, dar ea zise că face cinste cu coniac. Puse sticla lîngă pastile și punga de plastic. Arăta ca o soție vioaie, întoarsă acasă de la Balducci's cu grămezi de legume și fructe de mare, avînd prea puțin timp să le transforme în cină.

Cumpărase și niște gheață, la cererea lui Rhyme. El își amintise ce-i explicase Berger despre căldura din pungă. Scoase dopul sticlei de Courvoisier, își turnă în pahar și îl umplu și pe al lui, potrivindu-i paiul în gură.

— Unde e Thom? întrebă ea.

— A ieșit în oraș.

— Știe?

— Da.

Sorbiră din coniac.

— Vrei să-i transmit ceva soției tale?

Rhyme se gîndi îndelung. Ani de zile sîntem în relații cu cineva, ne certăm și ne umflăm în pene, ne explicăm

dorințele, mînia și regretele – și, Doamne, cum irosim momentele alea. Pe Amelia Sachs o cunoștea de numai trei zile și își deschiseseră inimile mult mai mult decît o făcuseră el și cu Blaine în aproape zece ani.

— Nu, spuse el. I-am trimis un e-mail. Chicoti. Aș zice că ăsta-i un comentariu asupra vremurilor noastre.

Mai mult coniac și senzația astringentă a mușcăturii din cerul gurii se risipea. Devenea mai atenuată, mai amorțită, mai ușoară.

Sachs se aplecă peste pat și ciocni paharul ei de-al lui.

— Am niște bani, începu Rhyme. O să le las mulți bani lui Blaine și lui Thom. Eu...

Dar ea îi curmă vorbele cu un sărut pe frunte și dădu din cap.

Se auzi un zgomot slab de pietricele ciocnite cînd ea scoase pastilele de Seconal în mînă.

Rhyme se gîndi instinctiv: reactivul pentru testul de culoare Dillie-Koppanyi. Adaugă un procent de acetat de cobalt la materialul suspect, urmat de cinci procente de izopropilamină în metanol. Dacă substanța e un barbituric, reactivul capătă o frumoasă culoare albastru-violet.

— Cum ar trebui să procedăm? întrebă ea, uitîndu-se la pastile. Zău că nu știu.

— Amestecă-le în băutură.

Ea le puse în paharul lui. Se dizolvară urgent. Cît de fragile erau. Ca visele pe care le provocau.

Ea amestecă pastilele cu paiul. El se uită la unghiile ei roase, dar nici măcar asta nu-l putea întrista. Era noaptea *lui* și era o noapte de bucurie.

Lincoln Rhyme își aduse deodată aminte de copilăria lui, petrecută la periferia orașului Illinois. Nu-și bea niciodată laptele și, ca să-l convingă, mama lui cumpăra paie care aveau în interior diverse arome. Căpșuni, ciocolată. Nu se mai gîndise la ele pînă în momentul ăla. Își amintea că fusese o mare invenție. De-atunci aștepta cu nerăbdare să-și bea laptele de la amiază.

Sachs împinse paiul aproape de gura lui. El îl luă între buze. Ea îi puse mîna pe braț.

Lumină sau întuneric, muzică sau tăcere, vise sau contemplarea din somnul fără vise? Ce-o să găsesc?

Începu să soarbă. Gustul nu era foarte diferit de coniacul sec. Poate puțin mai amar. Era ca...

De la parter se auziră bătăi puternice în ușă. Cu mîinile și cu picioarele, se părea. Și voci strigînd.

Rhyme își luă buzele de pe pai. Se uită spre holul întunecat.

Ea îl privi încruntată.

— Du-te și vezi ce e, îi zise el.

Ea dispăru pe scară și se întoarse după cîteva clipe, părînd nefericită. Lon Sellitto și Jerry Banks o urmau. Rhyme observă că tînărul detectiv își măcelărise din nou fața cu o lamă de ras. Trebuia într-adevăr să se controleze.

Sellitto se uită la sticlă și la pungă. Își întoarse privirea spre Sachs, dar ea își încrucișă brațele și rămase nemișcată, cerîndu-i în tăcere să plece. Nu era o chestiune de rang, îi spuse detectivului acea expresie, iar ce se întîmpla acolo nu-l privea deloc. Ochii lui Sellitto recepționară mesajul, însă n-avea încă de gînd să plece.

— Lincoln, trebuie să vorbesc cu tine.

— Vorbește. Dar fă-o repede, Lon. Sîntem ocupați.

Detectivul se lăsă greu în fotoliul scîrțîitor de răchită.

— Cu o oră în urmă, o bombă a explodat la sediul Națiunilor Unite. Chiar lîngă sala de banchete. În timpul dineului de întîmpinare a delegaților de la conferința pentru pace.

— Șase morți, cincizeci și patru de răniți, adăugă Banks. Douăzeci dintre ei grav.

— Doamne, șopti Sachs.

— Spune-i, mormăi Sellitto.

Banks continuă:

— Pentru conferință, ONU a angajat temporar mai mulți oameni. Infractorul era unul dintre ei – o recepționeră. Vreo șase persoane au văzut-o aducînd la lucru un rucsac și punîndu-l într-o magazie de lîngă sala pentru banchete. Femeia a plecat chiar înainte de explozie. Pirotehniștii estimează că a fost vorba cam de un kilogram de C4 sau Semtex.

Sellitto spuse:

— Linc, martorii au spus că bomba era într-un rucsac galben.

— Galben?

De ce îi suna familiar?

— Cei de la resurse umane au identificat-o pe recepționeră sub numele de Carole Ganz.

— Mamă, ziseră într-un glas Rhyme și Sachs.

— Da. Femeia pe care ai salvat-o tu din biserică. Numai că Ganz e un pseudonim. Numele ei real e Charlotte Willoughby. Îți sună cunoscut?

Rhyme spuse că nu.

— A fost la ştiri acum vreo doi ani. Omul a fost sergent, trimis la o forţă ONU de menţinere a păcii în Birmania.

— Continuă, zise criminalistul.

— Willoughby n-a vrut să se ducă – considera că un soldat american n-ar trebui să poarte o uniformă ONU şi să primească ordine de la altcineva în afară de militarii americani. Dreapta face mare vîlvă pe tema asta. Oricum, omul s-a dus acolo. După nici o săptămînă, a fost ucis de un vagabond din Rangoon. Împuşcat pe la spate. A devenit un martir al conservatorilor. Brigada antitero spune că văduva lui a fost recrutată de o grupare extremistă din suburbiile Chicago-ului. Nişte absolvenţi de la Universitatea Columbia s-au dat la fund. Edward şi Katherine Stone.

Banks preluă relatarea.

— Explozibilul era într-un pachet cu plastilină al copilului, împreună cu alte jucării. Noi credem că femeia voia să-şi ia fetiţa cu ea, ca să nu dea de bănuit gardienilor de la intrarea în sală. Însă, fiindcă Pammy era în spital, nu avea acoperire, aşa că a renunţat la sală şi a pus rucsacul în magazie. Şi-aşa a făcut destul rău.

— A reuşit să fugă?

— Da. Nici urmă de ea.

— Dar fetiţa? întrebă Sachs. Pammy?

— A dispărut. Femeia a scos-o din spital pe la ora exploziei. Nici un semn de la ele.

Rhyme întrebă:

— Şi celula?

— Grupul din Chicago? Şi ăia s-au făcut nevăzuţi. Aveau o casă sigură în Wisconsin, dar a fost verificată. Nu ştim unde sînt.

— Deci *ăsta* era zvonul pe care-l auzise turnătorul lui Dellray.

Rhyme rîse.

— *Carole* era cea care trebuia să vină la aeroport. N-avea nici o legătură cu Susnecul 823.

Observă că Banks și Sellitto îl priveau cu atenție.

Ah, iarăși vechiul truc cu tăcerea.

— Las-o baltă, Lon, zise Rhyme, pe deplin conștient de paharul aflat la cîțiva centimetri de el, iradiind o căldură binefăcătoare.

— Imposibil.

Detectivul mai vîrstnic își dezlipi de trup cămașa transpirată.

— Al *naibii* de rece e aici, Lincoln. Iisuse. Uite, mai gîndește-te. Care-i problema?

— Nu te pot ajuta.

Sellitto spuse:

— Există un bilet. Carole l-a scris și l-a trimis secretarului general într-un plic cu antetul ONU. Trăncănea despre guvernul mondial care anula libertățile americane. Niște tîmpenii de genul ăsta. Revendica bombardarea conferinței UNESCO de la Londra și spunea că or să mai fie și altele. Tre' să-i prindem, Linc.

Pipăindu-și tăieturile de pe față, Banks zise:

— Secretarul general și primarul ți-au cerut concursul. Și agentul special Perkins. Și-o să vină și un telefon de la Casa Albă, dacă vrei să fii și mai convins. Dar sperăm că nu, detectiv.

Rhyme nu comentă eroarea privind gradul său.

— Au o echipă a FBI-ului pregătită de acțiune. Fred Dellray coordonează cazul și el a solicitat – *cu respect*, da, a folosit chiar cuvîntul ăsta – a solicitat cu respect

ca tu să te ocupi de partea criminalistică. Și e un loc al crimei virgin, cu excepția scoaterii cadavrelor și a răniților.

— Atunci, *nu* e virgin, se răsti Rhyme. E foarte contaminat.

— Cu atît mai mult avem nevoie de tine, îndrăzni Banks, adăugînd „domnule" ca să îmblînzească privirea urîtă a lui Rhyme.

Criminalistul oftă, se uită la pahar și la pai. Pacea era așa de aproape de el în momentul ăla. Și durerea. Amîndouă în cantități infinite.

Închise ochii. Nici un zgomot în cameră.

Sellitto adăugă:

— Dacă ar fi fost doar femeia acolo, n-ar fi fost mare scofală. Dar are fetița cu ea, Lincoln. Să se dea la fund cu un copil? Știi cum o să fie viața pușloaicei?

O să ți-o plătesc și pentru asta, Lon.

Rhyme își cuibări capul în perna masivă.

Într-un tîrziu, deschise ochii și zise:

— O să pun niște condiții.

— Spune-le, Linc.

— În primul rînd, nu lucrez singur.

Rhyme se uită către Amelia Sachs.

Ea ezită o clipă, apoi zîmbi, se ridică și luă paharul cu coniac și pastile de sub pai. Deschise larg fereastra și aruncă lichidul cafeniu în aerul stătut, fierbinte, de deasupra aleii, în vreme ce, la cîteva zeci de centimetri distanță, șoimul ridică privirea, uitîndu-se înfuriat la mișcarea brațului ei, apoi își înclină capul cenușiu și se întoarse să-și hrănească puiul flămînd.

Anexă

Extrase din: „Glosar de termeni", Lincoln Rhyme, *Probe materiale,* ediția a IV-a (New York, Forensic Press, 1994). Retipărit cu acordul autorului.

Antropolog criminalist: Expert în fragmente ale scheletului uman care-i ajută pe anchetatori să evalueze și să identifice rămășițele și să facă exhumări.

Caroiaj: O metodă frecvent folosită pentru căutarea probelor materiale, prin care se străbate un loc al crimei înainte și înapoi într-o direcție (să zicem, nord-sud), apoi în direcția perpendiculară (est-vest).

CM: Cauza morții.

Depunere metalică în vid (DMV): Cea mai eficientă metodă pentru vizualizarea amprentelor de fricțiune de pe suprafețe netede. Aurul sau zincul se evaporă într-un recipient vidat și acoperă obiectul de examinat cu un strat subțire de metal, făcînd astfel vizibilă amprenta.

Descrierea ADN-ului: Analizarea și cartografierea structurii genetice din celulele anumitor tipuri de probe biologice (de exemplu, sînge, spermă, păr) pentru a fi comparată cu mostrele de control provenind de la un suspect cunoscut. Procesul presupune izolarea și compararea fragmentelor de ADN – acid dezoxiribonucleic –, structura de bază a cromozomului. Unele tipuri de descriere a ADN-ului oferă doar o probabilitate că proba materială provine de la un suspect; alte tipuri sînt concludente, cu șansa de cîteva sute de milioane la unu ca proba respectivă să provină de la un anume individ. Se mai numește „descriere genetică" sau – în mod eronat – „amprentare a ADN-ului" sau „amprentare genetică".

Dublă refracție: Diferența dintre două măsuri ale refracției din anumite substanțe cristaline. Utilă pentru identificarea nisipului, a fibrelor și a solului.

Identificarea probei materiale: Determinarea categoriei sau clasei de materiale în care intră o probă. Este o operațiune diferită de „individualizare", care constă în determinarea sursei unice din care provine proba. De exemplu, un fragment rupt de hîrtie poate fi *identificat* dacă se stabilește că e tipul folosit la tipărirea revistelor. Poate fi *individualizat* dacă fragmentul se potrivește exact cu o pagină ruptă din numărul din luna iulie al revistei *Vogue,* aflat în posesia suspectului. Desigur, individualizarea are o valoare probatorie mult mai mare decît identificarea.

Individualizarea probei materiale: Vezi „Identificarea probei materiale".

Înscenare: Eforturile unui infractor de a rearanja, adăuga sau înlătura dovezi de la locul faptei, pentru a lăsa impresia că infracțiunea pe care el sau ea a comis-o n-a avut loc ori a fost comisă de altcineva.

Lividitate: Culoarea vineție a unor porțiuni din pielea unui decedat cauzată de întunecarea sîngelui și oprirea circulației după moarte.

Margini de fricțiune: Liniile reliefate ale pielii de pe degete, palme și tălpi, ale căror modele sînt unice pentru fiecare individ. Amprentele de fricțiune de la locul faptei pot fi clasificate astfel: 1) plastice (lăsate într-o substanță moale, cum e chitul); 2) evidente (lăsate de pielea mînjită cu o substanță străină, ca praful sau sîngele); ascunse (lăsate de pielea acoperită cu secreții organice, precum grăsimea sau transpirația și aproape invizibile).

MCLC: Moarte confirmată la locul crimei.

Microscop electronic de scanare (MES): Un instrument care lansează electroni pe o probă materială pentru a fi examinată și proiectează imaginea rezultată pe monitorul unui computer. MES poate realiza o mărire de 100.000 de ori, față de 500 de ori în cazul microscoapelor optice. MES este combinat deseori cu o unitate de energie dispersivă cu raze X, care poate identifica elementele unei mostre în timp ce tehnicianul le vizualizează.

Mostre de control: Probe materiale colectate de la locul crimei din surse cunoscute, folosite pentru compararea

cu probe de la o sursă necunoscută. De exemplu, sîngele și părul victimei constituie o mostră de control.

Ninhidrină: O substanță care vizualizează amprentele de fricțiune ascunse pe suprafețe poroase precum hîrtia, cartonul și lemnul.

Ordinea custodiei (OC): Înregistrarea fiecărei persoane care s-a aflat în posesia unei probe materiale, din momentul colectării ei de la locul crimei pînă la prezentarea în instanță.

Principiul de schimb al lui Locard: Formulat de Edmond Locard, un criminalist francez, care susține că există întotdeauna un schimb de probe materiale între infractor și locul crimei sau victima lui, oricît de mici sau greu de găsit ar fi acele probe.

Probă materială (PM): În dreptul penal, PM înseamnă elemente ori substanțe prezentate la proces pentru a susține pretenția apărării sau a acuzării că o anumită afirmație este adevărată. Probe materiale pot fi obiecte, materiale organice sau urme.

Probe materiale minuscule: Fragmente de substanțe, uneori microscopice, cum ar fi praf, pămînt, materie celulară și fibre.

Reziduu de împușcătură (RI): Materialul depozitat pe mîinile și hainele unei persoane care a tras cu arma, îndeosebi bariu și antimoniu. RI rămîne pe pielea umană pînă la șase ore dacă nu este îndepărtat prin

spălare ori întîmplător prin contact, atunci cînd un suspect este arestat și încătușat (mai ales cu mîinile la spate).

Sistem automat de identificare a amprentelor (SAIA): Un sistem computerizat pentru scanarea și stocarea amprentelor de fricțiune.

Spectrometru de masă/ cromatograf cu gaz (SMCG): Două instrumente folosite în analiza criminalistică pentru a identifica substanțe necunoscute, ca drogurile și probele microscopice. Sînt deseori conectate între ele. Cromatograful cu gaz separă componentele unei substanțe și le trimite la spectrometrul de masă, iar acesta le identifică.

Stomatolog criminalist: Expert care-i ajută pe anchetatori să identifice victimele prin examinarea resturilor dentare și analizarea urmelor de mușcături.

Sursă alternativă de lumină (SAL): Oricare dintre tipurile de lămpi de mare intensitate cu diverse lungimi de undă și culori. Folosite pentru a vizualiza amprentele de fricțiune ascunse și anumite tipuri de probe microscopice și biologice.

Susnec: Subiect necunoscut, adică un suspect neidentificat.

Testul de densitate a gradientului (DG): O tehnică pentru compararea mostrelor de sol, pentru a stabili dacă provin din același loc. Testul presupune suspendarea mostrelor

de sol în tuburi umplute cu lichide avînd valori diferite ale densității.

Testul sîngelui prezumtiv: Un număr de procedee chimice pentru a determina dacă la locul unei crime există reziduuri de sînge, chiar dacă nu sînt vizibile. Cele mai folosite sînt testele cu luminol și ortotolidină.

Nota autorului

LE SÎNT ÎNDATORAT LUI PETER A. MICHEELS, AUTOR AL CĂRȚII *The Detectives*, și lui E.W. Count, autor al volumului *Cop Talk*, ale căror lucrări s-au dovedit a fi nu doar de mare ajutor în cercetările preliminare scrierii romanului meu, ci și lecturi excelente în sine. Îi mulțumesc lui Pam Dorman, a cărei mînă talentată de redactor se simte peste tot în această carte. Și, bineînțeles, îi mulțumesc agentului meu, Nina Salter, de la Calmann-Lévy, pentru comentariile sale atente pe marginea variantei mai vechi a romanului și lui Karolyn Hutchinson de la REP, din Alexandria, Virginia, pentru ajutorul ei inestimabil în privința scaunelor cu rotile și a altor echipamente pentru paraplegici. Și lui Teddy Rosenbaum – detectivă în toată regula – pentru că s-a ocupat atît de bine de corectură. Structura Departamentului de Poliție din New York și aceea a FBI-ului, așa cum sînt prezentate în cartea mea, i-ar putea nedumeri pe studenții de la Academia de Poliție; mă recunosc singur răspunzător de micile modificări aduse organigramelor. A, și dacă este cineva interesat să citească vreun exemplar al *Crimelor din vechiul New York*, cu mare dificultate va face rost de el. Oficial, cartea este o creație fictivă, însă am auzit și un zvon potrivit căruia ultimul exemplar rămas a fost furat de curînd de la Biblioteca Publică din New York de către o persoană necunoscută sau mai multe.

Cuprins

Rege pentru o zi 7

Principiul lui Locard 141

Fata Polițistului 283

Pînă în măduva oaselor 429

Cînd te miști, nu pot pune mîna pe tine 535

THRILLER

„O carte care îți dă fiori."

„*Colecționarul de oase* este o lectură obligatorie pentru fanii genului thriller, semnată de unul dintre cei mai buni scriitori americani din domeniu."

„Un roman în care atenția pentru detalii este dublată de un deosebit simț al suspansului: efectul unei asemenea cărți este mai puternic decît al amfetaminei."

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0225-4

9 789734 602254

www.polirom.ro